

Mình Thử Yêu Nhé, Cleo?

Contents

Mình Thử Yêu Nhé, Cleo?	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02 + 03	5
3. Chương 04	12
4. Chương 05	15
5. Chương 06	19
6. Chương 07	21
7. Chương 08	26
8. Chương 09	31
9. Chương 10 + 11	35
10. Chương 12 + 13	43
11. Chương 14 + 15	49
12. Chương 16 + 17	57
13. Chương 18 + 19	63
14. Chương 20 + 21	70
15. Chương 22 + 23	77
16. Chương 24 + 25	84
17. Chương 26 + 27	90
18. Chương 28 + 29	95
19. Chương 30 + 31	102
20. Chương 32 + 33	108
21. Chương 34 + 35	115
22. Chương 36 + 37	120
23. Chương 38 + 39	125
24. Chương 40 + 41	131
25. Chương 42 + 43	137
26. Chương 44 + 45	145
27. Chương 46 + 47	151
28. Chương 48 + 49	158
29. Chương 50 + 51	165
30. Chương 52 + 53	171
31. Chương 54	177
32. Chương 55 (hết)	181

Mình Thử Yêu Nhé, Cleo?

Giới thiệu

Có điểm gì chung giữa Will đẹp trai hoàn hảo, Ash hài hước siêu sao radio và Johnny nghệ sĩ điêu kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-thu-yeu-nhe-cleo>

1. Chương 01

“Nhanh nào, nhanh nào, sao lúc nào cũng đến muộn thế.” Ash Parry-Jones đang ngồi đợi bên hiên, gõ gõ lên mặt đồng hồ thì nhìn thấy Cleo và Will bước vội trên con đường rải sỏi. “Tốt hơn là vào đó chiếm chỗ đi. Nơi này hết chỗ nhanh lắm.”

Cứ như là buổi biểu diễn của Elton John không bằng. Cleo dừng lại kéo cho thẳng cái cà vạt nhăn nhoe sọc vàng và xám trên cổ Ash. “Thôi đừng kêu ca nữa. Mà tớ thật không thể nghĩ là cậu lại mặc cái áo này.”

Anh trông có vẻ phật ý. “Cậu đang nhiech ai thế?”

“Cậu đấy”, cô nói rồi chỉnh nhẹ cổ áo. “Hoa văn kẻ sọc với vòng xoắn không hợp với nhau.”

Họ tìm được chỗ ngồi trên băng ghế bên trái của nhà thờ. Khi tiếng đàn organ vang lên, Will đọc tờ chương trình buổi lễ, Cleo thì trấn tĩnh lại. Tất nhiên đây là một sự kiện đáng buồn – dù sao thì một cuộc đời đã chấm dứt – nhưng khi tang lễ diễn ra, cô cảm thấy đây là một trong những buổi lễ khá dễ chịu mà mình từng tham dự.

Mà ngẫm lại, nếu nói về chuyện chết thì cái chết của Lawrence LaVenture phải nói là hay nhất. Thậm chí có thể coi là đáng ghen tị. Như chính Lawrence vẫn luôn nhắc nhở, họ của ông bắt nguồn từ một từ tiếng Pháp nghĩa là “số đỏ” hay “may mắn”, và ông rất sung sướng được sống đúng như vậy. Một ông già bảy ba tuổi góa vợ, ngang tàng, nếu được lựa chọn thì tội gì không chết như vậy: cái chết sau khi được ăn một bữa tuyệt hảo với rượu Saint-Emilion, và lên giường với một em tóc nâu trẻ hơn rất, rất nhiều tuổi.

Thực ra thì cô nàng tội nghiệp được ông bao đêm hôm đó hẳn cũng hơi sốc. Mỗi lúc trước hai người còn có những phút giây cao trào, thử đủ các trò tình nghịch với nhau mà lát sau, khi cô ta quay lại phòng ngủ với chai Cognac và hai cái ly như Lawrence yêu cầu thì ông đã nằm bẹp, lưng dè lên chiếc gối lông vịt trời, chết cứng.

Lia mắt quanh nhà thờ, Cleo thì thầm, “Anh có nghĩ là cô ta sẽ đến đây không?”

“Ai cơ?”

“Cô nàng ở cùng ông ấy lúc ông ấy chết!” Cái người thực chất đã giết ông ấy, nếu xét đến chuyện kia. “Em muốn biết trông cô ta thế nào.”

“Cô ta sẽ mặc áo chít ngực da màu đen,” Will lầm rầm. “Tất dài, đai giữ tất, giày cao gót nhọn hoắt...”

Cleo thui nhẹ vào mạng sườn Will rồi luồn tay qua tay anh, thầm cảm ơn vì anh đồng ý đi cùng. Will chưa bao giờ gặp Lawrence LaVenture nhưng cô muốn anh đến hôm nay và anh buộc phải xin phép nghỉ làm buổi chiều. Anh còn biết tại sao cô muốn anh đến và không cười, và cô biết ơn khi anh làm vậy. Gặp được Will Newman ba tháng trước ở một hộp đêm hẳn là một trong những tai nạn hạnh phúc của đời cô. Lúc ấy trong quán bar đông nghẹt ở Bath, cô bị huých mạnh từ phía sau khiến đồ uống văng lên tay áo anh. Họ

bắt đầu nói chuyện và kết quả... hóa ra lại tốt đẹp thế này. Will đẹp trai và quyến rũ, chăm chỉ và thông minh... cơ bản thì anh tuyệt vời trên mọi góc độ. Người đàn ông đích thực cuối cùng đã đến và cô cảm thấy hết sức hạnh phúc.

“Có thể là bà kia,” Will chỉ một bà to béo khoảng sáu chục tuổi đang cố nhét mình vào hàng ghế chật cứng bên kia. “Nếu anh đứng thì đây hẳn là loại đàn bà làm tiền cao cấp.”

“Đó là bà Effie Farnharm từ Corner Cottage đến.”

“Túi bà ấy lòi ra cái roi da gắn đinh kia.”

“Bà ấy gây giống chó Cairn Terrier. Đó là dây dắt chó.”

“Em có chắc không?”

“Tin em đi, Effie không phải loại người dùng roi da.”

“Làm sao biết được. Dưới lớp áo khoác kia có thể là một thứ kỳ dị lắm chứ.”

Được rồi, mẫu đối thoại này hẳn phải gắn mác Quá thừa Thông tin. May mà trước khi Cleo kịp tưởng tượng ra cảnh bà Effie mặc quần lợt khe tua rua thì gia đình Lawrence tiến vào khiến cô sao nhãng. Chà, thế mới đáng nhìn chứ. Cô nín thở theo dõi ba người bước dọc lối đi giữa hai hàng ghế. Hai bà cô già ọp ẹp khoác trên người cái áo lông bất hợp pháp và chống gậy gỗ mun đầu bọc bạc. Còn đi ở giữa cố theo nhịp bước của hai bà cô là Johnny LaVenture.

Hắn ăn mặc chỉnh tề hơn mọi ngày trong bộ vest sẫm màu và mớ tóc bình thường bù xù được chải ngược từ trán ra sau. Trong một tích tắc hắn nhìn sang trái bắt gặp ánh mắt của Cleo, như phản xạ có điều kiện Pavlov, ngực cô nhói lên cảm giác bực bội. Cô không ngăn được điều này, những thói quen cũ khó rũ bỏ. Rồi Johnny nhìn ra chỗ khác, tiếp tục đi qua cô tiến tới ngồi giữa hai bà cô già ở hàng ghế đầu.

Cleo cúi đầu. Được rồi, đừng nghĩ tới hắn lúc này. Cứ tập trung vào lễ tang thôi. Lawrence có thể là một kẻ khác người, ông thích uống rượu, và có vô số thú tiêu khiển mạnh bạo khác nữa, nhưng có ông bên cạnh thì cũng vui. Mọi người đang ở đây để tưởng niệm một cuộc đời trọn vẹn.

Sau buổi lễ, mọi người đứng tụm vào nhau chống chọi những cơn gió tê buốt rồi sau đó dần dần băng qua cánh đồng cỏ vào quán rượu Hollybush nơi có sẵn đồ ăn thức uống miễn phí, như Lawrence đã yêu cầu trong di chúc. Đã bao nhiêu năm trở thành khách hàng trung thành của quán rượu, ông biết rõ cách khiến cho mọi người đến dự lễ tang đông đủ.

Ash xoa xoa hai bàn tay, quay lại vui vẻ nói với Cleo và Will, “Mọi việc diễn ra suôn sẻ. Tổ thực sự rất thích buổi lễ này, các cậu thấy thế nào?”

Anh vẫn nói như đang nghe đêm nhạc của Elton John vậy. Cleo nói, “Đám tang đâu có phải để thích hay không. Dễ chừng sau đây cậu còn lên Amazon mà đánh giá năm sao cho buổi lễ này ấy nhỉ.”

“Ý kiến không tồi. Bọn tớ có thể làm thế với các buổi phát thanh, kêu gọi người nghe gọi điện đến để biết họ thích nhất cái gì...”

“Không, cậu không làm thế được. Thế thì tệ quá. Ôi trời, nhìn gót giày của tớ này.”

Lúc bước tới gần cửa quán rượu, Cleo dựa vào một cái bàn dựng bên ngoài rồi dùng khăn giấy lau sạch đám bùn và cỏ. “Cậu có thấy tớ bị lún xuống đồng bùn lầy ngoài kia lúc mình đang đứng quanh mộ không? Tớ tưởng mình sẽ vấp ngã ngã ra nữa chứ.”

“Thế cho nên tớ mới không đi giày cao gót.” Ash vừa nói vừa gật gật tỏ vẻ thông cảm. “Hôm nay trông cậu rất đẹp mà. Rất chín chu. Ngay cả khi cậu không xứng đáng nhận lời khen như vậy nếu xét tất cả những đau khổ cậu gây ra cho tớ.”

“Như thế đâu phải đau khổ. Đó là những nhận xét đầy tính xây dựng. Mà nhân thế, cậu rất cần những điều đó.” Sau khi lau gót giày, Cleo ném miếng giấy đầy bùn vào thùng rác và chỉnh lại cái juyp bó màu kem. Tất nhiên hôm nay trông cô phải đẹp rồi, cô đã tốn bao nhiêu thời gian chuẩn bị để trông thế này mà. Còn để bảo vệ lòng kiêu hãnh nữa. Đó cũng là lý do cô lôi Will theo hôm nay. Nếu bị trêu chọc và chế nhạo không thương tiếc trong bao nhiêu năm trời đi học, bạn không muốn xuất hiện như một... con lừa trước kẻ

chuyên trên bạn đâu. Bạn buộc phải chứng minh cho họ thấy rằng bạn không phải là kẻ thua cuộc toàn tập nữa, mà thậm chí còn có thể kiếm cho mình một chàng trai mà bất cứ cô gái nào cũng thèm muốn.

Còn hắn đang đứng đây, ngay trong lối vào quán rượu, cúi chào mọi người khi họ bước vào và đón nhận những lời chia buồn. Ôi dào, trong những dịp thế này ít nhất hắn sẽ không gọi mình là...

“Chào Misa.” Đôi mắt sẫm của hắn lóe lên tinh nghịch. Johnny nửa như bắt tay nửa như siết chặt. Hắn thậm chí còn định vươn người ra lịch sự hôn lên má cô nhưng cô kịp lùi lại trước khi hắn làm thế.

Không thể tin được là hắn vừa gọi mình như vậy.

“Chào Johnny, tớ rất tiếc về chuyện bố cậu. Mọi người sẽ nhớ bác ấy lắm.”

“Cảm ơn cậu, ngôi làng này từ giờ rồi sẽ yên ắng hơn nhiều.” Hắn chăm chú nhìn cô rồi cười tươi. “Trông cậu rất đẹp.”

Tất nhiên là mình đẹp rồi. Quay sang để giới thiệu Will, Cleo nói, “Đây là bạn trai của tớ, Will Newman.”

“Tôi rất tiếc vì sự mất mát này của gia đình,” Will lịch sự nói trong khi hai người bắt tay.

“Cảm ơn. Vậy là Misa à, cậu bỏ đi rồi bắt được cho mình một chàng trai mới. Tuyệt quá.” Rõ ràng đang rất hài lòng với kiểu chơi chữ của mình, Johnny nói, “Theo như tớ biết thì các chàng cũ không lấy gì làm tốt đẹp lắm.”

Thấy hắn như cơn ác mộng chưa? Cleo cố kiềm chế cơn giận muốn trả đũa vài câu thật đau, nhưng xét cho cùng thì làm thế cũng không phù hợp lắm. Còn nữa, quý quái ở chỗ cô chẳng nghĩ được cái gì ngay lúc này cả. Cô đành quay đi. Lúc đã đi qua tầm nghe của hắn, Will mới nói, “Bây giờ anh hiểu ý em rồi. Tại sao hắn gọi em là Misa?”

Tất cả những ầm ục ngày xưa lại dội về. Chỉ những ai có tuổi thơ dữ dội tương tự mới có thể hiểu được cảm giác bị trêu chọc không ngừng.

“Ô, đó là một biệt danh nực cười. Trước đây em học rất chăm, trong giờ học chú tâm lắm, đặt bao nhiêu câu hỏi và còn trả lời nữa. Một hôm em đang rất vui khi biết câu trả lời cho một câu hỏi khó, em giơ tay rồi hét to, “Me, sir[1]” Nghe thế, bọn bạn em cười đến phát tè ra quần. Và thế đấy, em bị gắn liền với cái biệt danh đó trong suốt ba năm học tiếp theo. Em chính thức trở thành trò cưng của thầy. Có đứa trong trường còn tưởng tên em là Misa thật.”

[1] Câu này trong tiếng Anh nghĩa là “Em, thưa thầy!”, phát âm gần giống Misa.

“Mà hắn vẫn gọi em với cái tên như vậy sau từng ấy năm à?” Will nói, hơi hất cằm về phía Johnny.

“Hắn là người đầu tiên nghĩ ra cái tên đó.” Cleo chột co mình lại khi nghĩ về những kỷ niệm. Rõ ràng là từ sau vụ đó cho đến khi học xong cô không bao giờ giơ tay phát biểu, đặt câu hỏi hay quan tâm đến câu trả lời nữa. Đúng là cô không thể đổ hết tội lên đầu Johnny LaVenture, nhưng hắn cũng chẳng tốt đẹp gì. Học môn dạy thì của cô nổi loạn, cô gia nhập vào nhóm bạn bè hư hơn và kết quả là điểm các môn xấu đi trông thấy. Khi nhận được kết quả tốt nghiệp phổ thông thấp đến thảm hại, cô còn có cảm giác tự hào về sự thật tồi tệ. Thấy chưa. Hãy nhìn tôi bây giờ xem. Hãy nhìn bảng điểm be bét của tôi xem! Đây là bằng chứng cho thấy tôi không còn là trò cưng của thầy nữa.

“Khổ thân bé con.” Will xoa nhẹ vai cô ra vẻ an ủi bông đùa rồi nói, “Em có muốn anh đánh cho hắn một trận không?”

“Có. Mà thôi anh không nên làm thế. Dù sao cũng đang trong đám tang của bố hắn.” Thêm nữa, dù Cloe không nói ra, nhưng Johnny thực ra to hơn anh nhiều, và hắn lúc nào cũng khỏe như vâm. Sẽ mất mặt lắm nếu hắn nện Will ra bã. Tuy nhiên Will rõ ràng thật tốt bụng khi đưa ra đề nghị như vậy.

Sau một tiếng đồng hồ và vài ly rượu, bữa tiệc dần trở nên ảm cúng; mọi người đều tỏ ra thư giãn hơn và Cleo cũng bớt cảm giác râm ran da thịt mỗi khi liếc nhìn kẻ thù. Cảm thấy như vậy thì có ngó ngàng không nhỉ? Có thể, nhưng cô không dừng được. Mười ba năm trước họ là đồng môn. Cô bỏ học lúc mười sáu tuổi và lao mình vào công việc đầu tiên trong số rất nhiều công việc sau này. Johnny thì tiếp tục học để lấy chứng chỉ A-level – ha! Bây giờ ai mới là học trò cưng siêng năng của thầy cô đây? – trước khi vào

trường nghệ thuật. Sau đó, hắn chuyển đến New York, chỉ thỉnh thoảng mới quay lại Đồi Channings thăm bố, tuy nhiên Lawrence rõ ràng vẫn cập nhật cho hắn về tình hình bạn trai chẳng lấy gì làm sáng sủa của cô. Đạo đó, họa hoàn lắm người ta mới thấy mặt Johnny. Trong lúc ấy, nhờ cần mẫn làm việc kết hợp với giao tiếp đúng nơi đúng chỗ, hắn bắt đầu tạo dựng được tên tuổi cho mình với những tác phẩm uốn bằng dây thép. Hắn cũng được hưởng phần nếu nói về sự may mắn của họ LaVenture. Thời gian trôi đi, các bức tượng dần hoàn thiện và tên tuổi của Johnny cũng dần mở mang, thành quả là một nhà triển lãm mà trong đó tất cả các tác phẩm ngoại cỡ đều được ông chủ tỷ phú của một chuỗi sòng bạc mua gọn. Chỉ qua một đêm, Johnny trở nên nổi danh, một nhân vật nổi tiếng nhờ thực tài với cô bạn gái siêu mẫu tuyệt đẹp xứng đôi vừa lứa. Còn Cleo lúc đọc về phong cách sống xa hoa của hắn trên tạp chí thì cảm thấy giận dữ không tưởng nổi, bởi vì điều này không công bằng một tí teo nào. Nếu một người tử tế được hưởng phúc, thì ta sẽ thấy vui cho họ, và cùng chia sẻ niềm vui thành công với họ. Nhưng khi tất cả những điều tốt đẹp này xảy ra với một người hoàn toàn không xứng thì... công bằng ở đâu chứ?

Will xem đồng hồ rồi nói với giọng hối lỗi, “Anh phải đi rồi.”

“Phải rồi. Cảm ơn anh đã đến.” Anh phải quay lại một cuộc họp ở Bristol, sau đó còn tham gia trận bóng quần tối nay nữa. Cleo ôm và hôn nhanh lên miệng anh rồi nói, “Hẹn anh thứ Sáu nhé.”

“Anh mong đến hôm đó quá. Em ở lại đây có sao không?”

“Em không sao đâu. Em còn có chị gái chăm sóc em mà.” Abbie lớn hơn cô mười lăm tuổi và thông hiểu hơn cô đến cả nhiều năm ánh sáng, đang ở quầy rượu nói chuyện với hàng xóm.

“Thế thì nhớ nhắc chị ấy nhé. Không múa cột đâu đấy.” Will nói. “Không nói chuyện với những gã đẹp trai.” Anh ám chỉ mấy người nông dân cổ lỗ để râu quai nón đang tụ tập uống bia trong góc.

“Chúc anh chơi bóng quần may mắn.” Cleo lại hôn anh một lần nữa.

“Cảm ơn em. Thứ Sáu anh sẽ tới chỗ em sau khi làm xong.” Vẫy vẫy tay, anh bước ra cửa rồi nói, “Tạm biệt.”

“Hoặc em tới chỗ anh cũng được,” Cleo nói, “nếu thế tiện cho anh hơn.”

“Hừm, em biết đấy. Anh nghĩ ở nhà em thì tốt hơn.” Anh cười và nhả mặt ám chỉ “em hiểu anh nói gì mà”; hai người bạn sống cùng anh trong một căn hộ lượn thuộm ở Redland là loại người âm ỉ, hay say xỉn, và hay đùa giỡn nên sự có mặt của họ trong nhà chẳng ích gì cho một đêm lãng mạn. Will không muốn cô là đề tài cho những lời tục tĩu của hai người này, anh cũng giải thích rằng nếu cô chỉ là tình một đêm kiểu suồng sã thì chẳng sao, nhưng cô không phải loại đó; cô quan trọng hơn thế rất nhiều.

Nghe Will nói điều này tim Cleo như giãn ra đầy hy vọng. Chà, cứ thử nghĩ xem một năm nữa cô và Will sẽ thế nào. Cô nhìn anh đi và thở ra thật vui. Will Newman. Cleo Newman. Anh ấy hẳn là người đàn ông của đời mình.

Rồi da cô lại có cảm giác châm chích khi cô nghe giọng nói từ phía sau, “VẬY RA ĐÓ LÀ BẠN TRAI CẬU À, MISA?”

2. Chương 02 + 03

Chương 2

Máu cô thực sự đang nóng lên hay đó chỉ là cảm giác thôi nhĩ? Cleo giữ bình tĩnh và gạt đầu. Không nên phản ứng để Johnny có thể nhận ra hắn đã gây ảnh hưởng tới cô thế nào; cô khá hơn thế rất nhiều.

“Anh ta đi bỏ lại cậu ở đây à?”

“Anh ấy phải quay lại làm, có cuộc họp quan trọng. Anh ấy có trách nhiệm trong công việc lắm.”

“Thật à? Thế thì tốt quá.” Johnny nói vẻ khôi hài.

Tại sao hần nói mấy lời đó thôi mà như đang móc máy vậy? Cleo ngạc nhiên về khả năng của hần. Đúng ra thì cô biết rằng việc thất học của cô không phải lỗi của hần, nhưng sâu bên trong cô vẫn cảm thấy hần có lỗi. Cô yêu công việc của mình ở Henleaze Limos, nhưng ai mà biết được; nếu quãng thời gian đi học của cô không tai họa đến vậy thì cô hần đã tiến xa và làm việc gì khác. Có trời cao mới là giới hạn... cô có thể đã trở thành, ôi chà, một nhà vật lý thiên văn chẳng hạn!

Có lẽ cô đã muốn trở thành nhà vật lý thiên văn. Liên quan đến cái gì cũng được. Vật lý, chắc là vậy, kết hợp với... thiên văn gì đấy.

“Thế anh chàng Will New-man[1] này là tình yêu của đời cậu đấy à?”

[1] Họ của Will bị Johnny tách ra thành hai từ New-man nghĩa là người (đàn ông) mới.

Thấy chưa? Đến giờ mà hần vẫn còn đùa với tên họ của Will. Hần sẽ thế nào nếu cô gọi hần là La-Liêu[2]?

[2] Venture trong tiếng Anh nghĩa là liêu lĩnh.

Thay vì nói như vậy, giữ vẻ đạo đức bề trên, cô nói thoải mái, “Có lẽ vậy. Mọi chuyện đều đang rất ổn. Còn cậu thì sao?”

Johnny cười rồi nhăn mặt. “Không tốt lắm. Đàn bà, họ bất thường lắm. Cũng tốn của tớ nhiều công sức.”

Họ à. Để cô hiểu là hần nổi tiếng đến mức nào, và được cả đồng các cô mụ mẫn vì yêu để ý tới. Cleo cười lịch sự, tỏ vẻ không quan tâm, và nói, “Thế biệt thự Ravenswood sẽ ra sao?”

“Sẽ bán đi thôi, tớ nghĩ thế, nếu có thể.” Johnny lắc đầu. “Cứ rao bán, càng sớm càng tốt. Không phải thời điểm thuận lợi, tất nhiên, nhưng ai mà biết được. Biết đâu có người tới nhìn thấy tiềm năng thì sao. Và nếu tìm được người mua trước dịp Giáng sinh thì tốt quá. Tớ sẽ có cơ hội mua lại căn hộ ngay bên dưới căn hộ của tớ nếu mau mau chóng chóng bán được ngôi nhà này. Tớ có thể biến nó thành một gian triển lãm tuyệt đẹp.” Hần dừng lại nhìn cô. “Tại sao cậu hỏi vậy? Cậu với anh chàng kia có muốn đặt giá thử không?”

Phải rồi, biết ngay hần sẽ nói thế mà, mua căn nhà Ravenswood biệt lập, với bảy phòng ngủ, và khu vườn rộng hơn cả sân bóng đá á? Mà với diện tích như vậy thì người ta không gọi là vườn, mà gọi là khu đất vườn.

“Tớ sẽ nói lại với Will.” Và sẽ mua thêm nhiều vé xổ số nữa. “Cậu định giá bao nhiêu?”

Hần nhún vai. “Ngày mai có mấy công ty bất động sản tới để kiểm tra ngôi nhà và định giá. Tớ không rõ lắm, nhưng chắc là khoảng trên dưới hai triệu rưỡi, tớ đoán vậy.”

Hai triệu rưỡi bằng. Cleo hình dung ra con số đó, từng đó con số không tuôn ra lăn qua trang giấy. Liệu Johnny có biết đây là một lượng tiền khổng lồ đến mức khó tưởng tượng không? Cả cách nói như không của hần nữa, cứ như là chuyện hoàn toàn bình thường...

Ôi chà, có lẽ cô và Will sẽ phải bỏ lỡ dịp may này thôi. “Chúc cậu may mắn. Cậu cứ tiếp tục với buổi lễ đi nhé.”

Lúc cô định quay đi thì hần nói. “Anh chàng của cậu ấy. Có phải anh ta làm cho công ty bảo hiểm y tế tư nhân không?”

“Hả? Không! Sao cơ?”

“Chỉ tò mò thôi.” Johnny nhếch môi cười. “Anh ấy có dáng vẻ như vậy, thế thôi.”

Ồiiiiiiiiii.....

“Ôi, trông em kìa.” Abbie chào cô đầy vẻ thông cảm. “Chị thấy em nói chuyện với Johnny. Cậu ta làm em khó chịu lắm hả. Này, uống một chút Malibu đi.”

Cleo luôn có thể tin cậy ở chị cô, chị ấy sẽ làm cô cảm thấy vui hơn. Abbie hôm nay trông rất đẹp, mái tóc mượt màu vàng mật sóng sánh xõa xuống vai và khuôn mặt dịu dàng của chị sáng lên nhờ lớp trang điểm thật nhẹ, thông thường chị không trang điểm mà chỉ dành cho những dịp “đặc biệt”.

Nhưng lòng cảm thông chị em chỉ có vậy. “Em có ý này hay hơn. Tại sao em không lấy một ly cho riêng mình nhỉ? Lawrence trả tiền mà. Cũng có nghĩa là Johnny trả. Thực ra thì, để em lấy một ly thật lớn. Cho một ly vang chất trắng nhé.” Cleo ra hiệu cho Deborah đằng sau quầy rượu. “Cảm ơn. Sự thật là hần chẳng thay đổi gì cả, đúng không?” Đang khát, cô uống cạn cốc rượu vang. “Hần định bán nhà của bố hần với giá hai triệu rưỡi bằng. Hần hỏi xem em và Will có muốn mua không. Và hần có ý bán đi trước Giáng sinh vì hần muốn mua một căn hộ khác ở New York và biến nó thành phòng triển lãm. Thật ra, hần có thêm để ý là Lawrence vừa mới chết không? Với hần thì đó chỉ là một món hời đến thật đúng lúc... Trời đất, nghĩ thế thôi cũng thấy đáng nhở nước bọt.”

“Có phải đang công kích không thế?” Tom, chồng của Abbie, trông có vẻ thoải mái. “Ha, đây là từ anh chưa bao giờ dùng. Nhưng đúng vậy phải không? Anh nghe y như là công kích ấy.”

Cleo mỉm cười, vì Tom trông rất bảnh trong bộ vest đám tang sẫm màu với áo sơ mi xanh sáng tiếp màu ánh mắt lấp lánh. Trông anh rất khác khi không mặc bộ đồ đi làm với áo phông có cổ và quần jean đầy bụi. Ngay cả mái tóc nâu ngắn của anh cũng được tỉa gọn nhân dịp Lawrence qua đời. “Phải rồi, đúng là công kích mà. Có những người đáng bị như vậy.” Cô gạt đầu và nốc thêm một ly rượu nữa.

“Nhưng em đã từng thích cậu ấy mà,” Tom nói.

“Hả?” Cleo lạnh ngắt. “Không hề.”

“Đúng thế còn gì. Nếu em không thích cậu ấy thì sao lại nhận lời khi cậu ấy mời em đi chơi?”

Trời đất ơi. Ngồi bên trái anh, Abbie đột nhiên chăm chú vào sợi chỉ rút ra trên chiếc áo màu đồng đang mặc. Tim bắt đầu đập nhanh gấp đôi, Cleo nói, “Em không biết anh đang nói cái gì.”

Tom đang cười lớn ra trò, khua ngón tay với cô. “Thôi nào, anh biết chuyện đó lâu rồi, nhưng em có làm vậy mà. Johnny LaVenture mời em tới tiệc nhảy disco ở trường và em đồng ý, rồi... này, cẩn thận rượu của anh!”

“Tom.” Abbie huých anh một cú rồi lườm cảnh báo. “Im đi.”

Chăm chú nhìn vào cả hai người, miệng mở to, Cleo nói thật chậm, “Ôi trời, anh biết chuyện đó hả? Cả hai người đều biết hả?”

Đó là bí mật sâu kín nhất, đen tối nhất và đáng xấu hổ nhất thời niên thiếu của cô. Bao nhiêu năm nay cô đã cố chôn vùi nó, tự an ủi bản thân, đúng là cô đã tự biến mình thành con lừa, nhưng ít nhất là gia đình cô không biết chuyện này.

Chỉ có điều... cô nhìn Abbie rồi Tom, rồi nhìn lại Abbie... có vẻ như họ biết.

“Thực là, anh nói chẳng suy nghĩ gì cả,” Abbie mắng.

“Thôi mà, chuyện đó lâu lắm rồi.” Tom cười ngoác miệng khi Ash tiến tới. “Giờ còn ý nghĩa gì chứ?”

“Mọi người đang nói gì thế?” Ash thích nhúng mũi không biết chừng mực vào chuyện người khác, tỏ vẻ tò mò.

Cleo buột miệng, “Đừng nói cho cậu ta biết.”

“Chuyện Johnny LaVenture nói với Cleo là cậu ta thích Cleo đến phát điên và nó đồng ý hẹn hò với cậu ta ấy.”

Được đấy, cảm ơn vì đã tiết lộ.

“À, phải rồi, trong bữa tiệc disco cuối kỳ.” Ash gạt gù nghiêm nghị.

Ra thế đấy. Ash mới chuyển về làng này ở ba năm trước. Quay ra đối mặt với Ash, Cleo cao giọng. “Có phải tất cả mọi người đều biết không?”

“Ồ, đúng rồi. Nhưng đáng ra nó phải là bí mật. Đáng ra cậu không được biết là mọi người đều biết.”

Cleo cố nuốt nước bọt. Những gì đã xảy ra đủ để lại vết sẹo tinh thần cả đời cho một cô gái. Thực tế cô biết khá rõ là chuyện này hần đã để lại vết sẹo tinh thần cho cả đời cô. Cô đã tới buổi tiệc disco cuối kỳ,

không mong đợi gì mà chỉ muốn uống vài ly bia không cồn pha nước chanh, nhảy với vài đứa bạn và được vui vẻ. Khi Johnny LaVenture tiến tới bảo là muốn nói chuyện với cô bên ngoài, đầu tiên cô đã từ chối, nhưng hắn gần như cầu xin cô cho tới khi cuối cùng cô cảm thấy tò mò quá nên đã nhận lời. Rồi, lúc cả hai đứa đang ở bên ngoài, Johnny đã áp úng bày tỏ tình cảm thực của cậu với cô. Hắn trêu chọc cô nhiều như vậy thật ra là để che giấu chân tình dành cho cô, nhưng giờ thì hắn không thể nén lòng được nữa. Và khi hắn nói điều này với cô thì đôi mắt đen tuyệt đẹp của hắn nhìn cô nấn nỉ, đôi tay run rẩy đã vuốt ve bờ vai cô. Cleo, như bị thôi miên bởi lời nói đó và gần như không thể tin nổi, dựa lưng vào bức tường gỗ ghè bên ngoài phòng thay đồ nữ và xúc động ngỡ ngàng bởi lời nói đó; hắn là hắn đã phải mất mấy tháng trời dồn hết ý chí thì mới nói được như vậy.

Sau đó, Johnny ngập ngừng hẹn hò với cô vào một ngày tuần kế tiếp, và mặc dù không muốn hẹn hò với hắn lắm, cô biết mình không thể từ chối. Điều đó sẽ phá hỏng lòng tự ái của hắn. Các cậu bé mười sáu tuổi thường có cái tôi dễ bị tổn thương; nếu từ chối hắn thì độc ác quá... chỉ một lần đi xem phim thôi, sau đó cô sẽ nhẹ nhàng đề nghị là tốt hơn hai đứa nên làm bạn thuần túy...

Thế nên cô mỉm cười với Johnny và đồng ý, tất nhiên cô sẽ đi chơi với hắn, và trong thâm tâm cô cảm thấy thỏa mãn khi biết rằng, ha, chính những đứa con gái ghê gớm hay theo phe của hắn và gọi cô là Misa bây giờ sẽ phải đối xử thật tốt với cô.

Đúng là khoảnh khắc lâng lâng, một kiểu lợi ngược dòng mà bất cứ đứa con gái mười sáu tuổi hay bị bắt nạt nào cũng mơ tới, nhưng khi chuyện đó thực sự xảy ra cô cảm thấy... trời ơi, thật tuyệt. Từ giây phút ấy, mọi chuyện không những trở nên tốt đẹp, mà cô còn chưa trả đũa hắn, chưa trêu chọc lại hắn khi cô hoàn toàn có thể đấy, hay nói điều gì đó thật tệ. Còn lúc ấy trông hắn như muốn hôn cô. Một nụ hôn cũng chẳng vấn đề gì phải không? Nói trắng ra thì cũng là dịp để cô thực tập. Nghiêng đầu vào mặt hắn, Cleo nhắm mắt, chu môi mời gọi, và chờ đợi...

Tiếng cười khịt khịt ngay trên đầu không phải là điều cô mong đợi, nhưng cô đã nghe thấy. Sau đó là một tràng cười khúc khích nghèn nghẹt, rồi tiếng xô đẩy, và tiếng lập cập có thể nghe thấy khi ai đứng không vững trên bệ toa lét, bị mất thăng bằng nên ngã xuống đất.

Ai đó đã nghe trộm. Nghe thì có vẻ như là vài người. Lũ bạn gái cùng tuổi với cô là như vậy đấy. Không thể coi là đã lớn được. Nhưng mà, bọn chúng nghe trộm thì có sao đâu. Đưa một tay ra trấn tĩnh Johnny, Cleo nói, “Không sao đâu, đừng lo về bọn nó,” và không hiểu sao hắn không còn nhìn cô nữa.

Tiếng khúc khích trở thành một tràng cười ngặt nghèo không dứt và đầu của Mandy Ellison thò ra từ cái cửa sổ đang mở. Hết lên sung sướng, nó ngoác cái miệng to tướng khùng khiếp ra gào lên, “Ha ha, tao không thể tin là nó đổ mày, mày đỉnh thật!”

Ngơ ngác, Cleo quay sang Johnny. “Thế tức là sao?”

Vừa cười nửa miệng vừa lùi dần ra xa, Johnny nói, “Xin lỗi, nó cá với tớ năm bằng là tớ không thể làm thế với cậu được.”

Tất cả mọi người đều đứng lồm ngồm trên bệ toa lét; thêm vài cái đầu thò ra dọc theo dãy cửa sổ. Tiếng cười càng lúc càng to hơn. Khi dần dần nhận ra là cô đã bị lừa ngoạn mục, má Cleo dần hồng lên.

Johnny nhún vai gơ tay lên, tự bào chữa cho mình. “Tớ không hề nghĩ là cậu sẽ đồng ý.”

Cô như bị giằng xé giữa ý muốn mặt đất nuốt chửng mình với ý muốn điên cuồng là bật khóc. “Tớ chỉ nói thế vì tớ thấy cậu đáng thương.”

“Ha ha ha ha ha! Tất nhiên rồi!” Mandy Ellison giễu cợt cô.

“Tớ nói thật. Tớ không thích nó!”

“Nhưng cậu thực sự cho rằng nó thích cậu,” Mandy cười khẩy. “Cậu nghĩ điều đó sẽ xảy ra à, Misa. Ha, cậu vừa cho chúng tớ một trận cười hay nhất trong cả mấy tháng trời. Chỉ mất có năm bằng.” Và trong khi nói, con bé nhe răng với Johnny. “Hời quá.”

Cho tới lúc bố Cleo tới chở cô về, cô chỉ thơ thẩn bên ngoài trường hơn một tiếng đồng hồ. Bên trong, bữa tiệc đã gần tàn.

“Con yêu thế nào rồi? Bố không biết là con lại đứng ngoài này đợi bố. Bữa tiệc vui chứ?”

Cô biết nói với bố thế nào đây? Cô không hề muốn gia đình cảm thấy thương hại cho cô. “Không tệ lắm ạ.” Khóa kỹ nỗi đau và sự bẽ bàng, cô nói nhanh cho qua, “Lúc cuối buổi có hơi chán.”

“Ồ, tệ thế à.” Bố cô đẩy nhẹ trên choker. “Thế con có nhảy với bạn trai nào không?”

“Chẳng có thằng con trai nào con muốn nhảy cùng cả. Bọn chúng toàn một lũ kém cỏi.” Cleo nói.

Lúc này, ở quầy bar tại Hollybush, cô lại cảm thấy nỗi xấu hổ hết như bao năm trước.

Cleo nhìn Ash, Tom và Abbie. Cô nói, “Ai nói với mọi người?”

Ash nhún vai chỉ Abbie. “Chị nói cho em đúng không? Khoảng vài năm trước.”

“Tom nói cho chị biết,” Abbie nói, “ngay sau khi chuyện đó xảy ra.”

“Thôi nào, tại sao anh lại bị đổ hết tội lên đầu nhĩ? Tất cả đều cười khi nghe chuyện đó trong quán rượu ngay ngày hôm sau.” Tom chống chế. “Stuart Ellison kể cho mọi người. Em cậu ta là Mandy đã ở đó khi Johnny làm vậy. Chỉ đùa vui thôi mà.”

Cleo kìm nén để không giật hết từng sợi tóc mới tẩy trên đầu Tom. Vậy là trong bao lâu nay cô là đề tài gây cười cho cả làng. Mà giống như những bí mật không ai có thể tưởng tượng là giữ kín được, cô lại không hề biết một chút gì.

Còn nữa – như để sỉ nhục thêm nỗi đau – rất có thể là nếu ai đó hỏi Johnny về chuyện này thì có khi hẳn còn chẳng nhớ được là ở bữa tiệc disco đêm ấy hẳn đã tự kiếm được năm bảng dễ dàng đến thế.

Chương 3

Tấm biển Bán nhà đã được dựng lên bên ngoài nhà hơn một tuần nay rồi. Sau khi hướng dẫn luật sư của mình chịu trách nhiệm về mọi thứ, Johnny bay lại về Mỹ ngay sau ngày đưa tang. Đang bận lau cửa kính chiếc Bentley cô sắp lái chiều nay, Cleo dừng lại. Phía bên kia thảm cỏ, hai chiếc xe dừng lại bên ngoài Ravenswood.

Cũng không phải là tò mò khi theo dõi họ đâu nhĩ. Chỉ là tỏ ra giống như lảng giềng, không để cho bọn trộm có dịp hành động. Tuy nhiên cũng phải nói là hai người bước ra khỏi chiếc xe Volvo màu nâu đậm trông không giống loại trộm cướp tẹo nào. Còn cậu đi cùng, ngay cả nhìn từ xa, cũng có thể đoán được là nhân viên bất động sản. Tất nhiên, dù Johnny có lo, rõ ràng người đầu tiên đến xem ngôi nhà của gia đình hẳn sẽ bị cuốn hút ngay từ cái nhìn đầu tiên mà mua ngay tại chỗ.

Cleo đang quỳ xuống, vươn người qua ghế sau chiếc Bentley mà hút bụi đầy nhiệt tình bên dưới chiếc ghế lái thì ai đó bầu vào mông cô một cái.

“Ồi!” Cô ngồi thụp xuống, nghiêng người sang một bên rồi trở mũi máy hút bụi như chĩa khẩu súng vào mặt Ash. “Đừng có làm như vậy.”

Mắt anh long lanh. “Tớ không dừng được. Nếu tớ nhìn thấy cặp mông nhỏ xinh như vậy chống lên trước mặt tớ thì tớ phải bầu một cái.”

Anh vừa đi làm về. Cái bất lợi khi dẫn một chương trình radio lúc sáng sớm có lẽ là việc phải dậy sớm đến mức vô nhân đạo, nhưng được cái tất cả đều kết thúc trước mười giờ và anh sẽ về tới Đồi Channings lúc mười một giờ. Tắt máy hút bụi và cầm giẻ lau lên, Cleo nói, “Đưa tớ hộp sáp ong. Hôm nay công việc thế nào?”

“Cực tuyệt. Nếu cậu thêm nghe thì đã không phải hỏi.” Khi nói về chương trình radio của Ash thì anh chẳng hề khiêm tốn. Từ khi chịu trách nhiệm chính về chương trình radio sớm ba năm trước, sau khi được chiêu mộ về từ một đài quảng cáo tầm nhỏ hơn ở London, anh đã khiến cho con số người nghe tăng lên bảy mươi phần trăm. Anh là ngôi sao của đài BWR, được người nghe yêu thích với số lượng ngày càng tăng. Ngoài thánh giả địa phương, người hâm mộ trên toàn thế giới này còn nghe anh trên mạng. Trong chương trình của mình, anh tỏ ra tự tin, hóm hỉnh, và có tài mê hoặc khôn lường. Các bà các cô ở mọi lứa tuổi đều ưa chuộng anh và Ash làm tất cả thấy thỏa mãn. Anh đọc hết thư của người hâm mộ, mua vui cho thánh giả

bằng những câu chuyện táo bạo về cuộc sống tình cảm hoang dại, đầy kích thích, đậm chất Hollywood của anh.

Trong thực tế thì, khi ra ngoài phòng thu, sự tự tin của anh biến mất. Khi ở bên bạn bè thân thiết, những người anh biết thì không sao. Nhưng đưa một cô gái lạ hấp dẫn đến trước mặt Ash thì anh luôn không là chính mình nữa. Giống như ta có thể nhìn thấy một con quỷ hắc ám đang hút hết sự sống trong con người anh ra. Cùng với tự tin, vẻ hóm hỉnh và mê hoặc tự nhiên của anh cũng bay biến sạch trước nỗi kinh ngạc của người mục sở thị, tiềm chỗ là sự vụng về thô kệch khi Ash Parry-Jones lùi lại mười hai năm tuổi thành một cậu thiếu niên bẽn lẽn ngượng ngùng, béo phì và xí trai. Và cho dù có phỉnh phờ thể nào thì anh cũng không thay đổi, dù Cleo đã thử rồi. Ash tự thú nhận rằng thành công là sự trả thù ngọt ngào nhất, mà nếu nói về sự nghiệp thì anh đã rất thành đạt, nhưng sẽ tốt hơn bao nhiêu nếu ngoại hình của anh cũng biến đổi như Brad Pitt khi diễn viên này được làm khách mời danh dự trong phim Friends với tư cách một người bạn học cũ đã từng béo phì và ngốc xít.

Đáng buồn là điều này không xảy ra với Ash. Anh cũng giảm được ít cân thừa đã đeo đẳng mình trong cả thời kỳ trưởng thành nhưng vẫn còn lại rất nhiều; anh chẳng bao giờ trở nên uyển chuyển được. Cái khung thân hình vững chắc của anh sẽ luôn mập mạp. Tóc anh hơi sáng màu, rối xù, không nổi bật. Và nếu nói về vẻ ngoài thì anh có bộ mặt tạo cho người ta ấn tượng là nó được tạo nên bởi đồng thức ăn thừa – cái mũi xiêu vẹo, cằm hai ngấn, lông mày bất trị và hai tai không cân xứng lắm. Có thể là nói sáo, mà cũng chính Ash là người chỉ ra điều này đầu tiên, nhưng khuôn mặt đó thật lý tưởng cho công việc ở đài truyền thanh. Tất nhiên trên Internet cũng có ảnh chụp cho những người tò mò muốn tìm anh cho bằng được, nhưng hầu hết thính giả của anh không biết trông anh thế nào. Điều này cũng có nghĩa là các cô gái bị cuốn hút bởi con người radio của anh đến mức chủ tâm tìm ra anh sẽ bị sốc toàn tập.

“Tớ không thể nghe chương trình của cậu được. Tớ có việc để làm.” Cleo nói.

Ash nhướn đôi lông mày bất trị, hỏi, “Một công việc á?”

“Việc để làm.” Cô phẩy cái giẻ lau trước mặt cậu. “Thực ra dễ thương lắm. Hôm nay có hai ông bà kỷ niệm lễ cưới vàng. Con cái họ cùng góp lại tặng họ một món quà bất ngờ là một chuyến đi nghỉ. Sáng nay, họ tưởng sẽ chỉ được xe taxi bình thường đến đón.”

Những khách hàng như vậy, xúc động và vui mừng khi được ngồi trên một chiếc limo có lẽ là lần đầu tiên, là những khách hàng Cleo thích nhất. Họ bù đắp cho những thương nhân thành đạt luôn yên lặng, những người coi việc này như điều hiển nhiên, hay tiếng thét rách màng nhĩ của những cô cậu quá khích sắp tốt nghiệp cấp hai, hay việc quản lý nhóm các bà các cô say rượu lướt lướt dự bữa tiệc trước ngày cưới với cô dâu. Quý bà sáng nay, chúa ban phước cho bà ấy, đã òa khóc ở hàng ghế sau chiếc Bentley. Trong lúc khóc bà ấy nấc lên, “Ôi trời đất, tôi đã làm gì để có được một gia đình như tôi đang có chứ? Tôi hẳn là người phụ nữ may mắn nhất trên thế giới!”

“Và thử nghĩ xem họ đã có thể có chuyến đi tuyệt vời hơn bao nhiêu nếu họ được nghe chương trình của tớ.”

“Cậu không dùng cái ý nghĩ đấy được à? Cậu chả hơn gì cái hội xếp hạng vợ vãn. Nếu cậu muốn trở nên có ích hơn,” Cleo nói, “thì cậu đi pha cho tớ cốc trà đi.”

“Xin lỗi cậu nhé.” Ash vỗ ngực mình nói. “Cậu đang nói chuyện với một siêu sao toàn cầu trong tương lai đấy.”

“Ngon và đặc nhé, không nhiều sữa quá, hai thìa đường.”

Anh thông thả đi vào nhà và trở lại sau năm phút với cốc trà. Đúng như tính cách, anh đưa Cleo cái cốc có hình cô gái mặc áo tắm hai mảnh nhưng hai mảnh đó biến mất khi cốc quá nóng. Khi Cleo ngồi xuống dựa vào bức tường ngăn khu vườn ghép cửa cả hai nhà với đường, ba người khách đi ra khỏi Ravenswood. Họ đứng nói chuyện với nhau một lúc rồi cậu bán bất động sản nhảy vào xe vậy tay lái đi. Hai người còn lại khảo sát ngôi làng rồi cũng leo lên chiếc Volvo, người đàn ông dong dỏng cao mở cửa xe cho bà vợ có đôi chân quá khẳng khiu.

“Theo cậu thì họ có định mua ngôi nhà đấy không?” Cleo hỏi.

“Có thể. Trông bà ta giống như con hạc.” Ash nhú mắt. “Chưa nói đến việc là thính giả của đài Radio 4.”

Chiếc Volvo nâu sậm hoàn hảo rời đi thật oai vệ, qua quán rượu, rồi sau đó thay vì rẽ trái để ra khỏi làng thì tiếp tục vòng quanh bãi cỏ tới gần chỗ họ ngồi với tốc độ mười lăm cây số giờ đầy đe dọa. Vừa nhìn họ đi tới, Ash vừa ngân nga giai điệu bài hát của phim Hàm cá mập.

Khi tới gần, người đàn bà trông còn giống con hạc hơn nữa, đôi mắt đen bé tí tẹo, mũi khoằm như mỏ chim. Bà ta phải ghéech mặt lên để có thể nhìn xuống chỗ Ash và Cleo.

“Chào. Cô cậu sống ở đây hả?” Mắt họ thể hiện sự không hài lòng khi nhìn thấy cốc trà với cô gái trần truồng. “Chúng tôi vừa qua xem biệt thự Ravenswood. Có vẻ như ngôi làng này cũng yên tĩnh. Người ở đây sống có vui vẻ không?”

“Vui vẻ à?” Ash nói giọng ân cần. “Họ mê ly luôn. Vậy ra ông bà muốn mua ngôi nhà đó à?”

Người phụ nữ dẫu đôi môi nhỏ lên như một nhân viên thuế VAT. “Cũng có thể. Nhưng chúng tôi muốn biết về Đồi Channings nhiều hơn trước khi đưa ra quyết định. Vợ chồng tôi thích thanh bình êm ả. Ngôi làng này có yên tĩnh không?”

“Theo tôi thì cũng không hẳn yên tĩnh. Cũng có lúc này lúc khác,” Ash nói, “Chỉ... bình thường thôi.”

“Như thế nghĩa là sao?” Chồng bà ta thăm dò anh đầy chủ ý. Cleo bần khoản không biết cuộc sống hôn nhân của hai người này thế nào.

“Không phải là mấy người thích tiệc tùng,” cô giải thích. “Chỉ là những âm thanh không theo kiểu gì hết. Như là thanh niên phi mô tô ngoài đường... thực ra chúng là những đứa trẻ ngoan, nhưng chúng không nghĩ tới tiếng ồn chúng gây ra khi đua xe quanh bãi cỏ.”

Hai tiếng hít vào nghe rõ mồn một. Người phụ nữ rùng mình nói, “mô tô à?”

“Không phải tất cả,” Cleo vội vàng trấn an bà ta. “Một số đứa chỉ đi xe phân khối nhỏ. Nhưng đêm là chúng nghỉ hết.”

Mắt người đàn ông lồi ra. “Bên bắt động sản không nói gì về chuyện này cả.”

“Tôi không ngạc nhiên đâu! Nhưng ngoài chuyện đó ra thì cả làng đều rất tuyệt.” Cleo gật đầu nhiệt tình. “Quán rượu miễn chê, rất nhiều người đến đó. Ông bà sẽ có thêm nhiều bạn bè, nhất là nếu ông bà thích karaoke!”

Chiếc Volvo rời làng nhanh hơn lúc đến rất nhiều. Ash khều tay Cleo, vừa đập mạnh một cái vừa nói, “Cậu đúng là hư hỏng.”

“Không quan tâm. Tôi không thích họ. Trông bà ta như muốn khoét mắt tôi ra ấy.”

“Nếu cậu làm họ ngãng ra, thì cái thằng bán nhà nó sẽ sẵn cậu đến cùng rồi bắn cho banh xác.”

OK, điều này thì Cleo chưa nghĩ tới. Cleo nhún vai. “Họ cũng không hợp với làng này đâu.”

“Chứ không phải là liên quan đến việc cậu muốn phá rối Johnny LaVenture à?”

Quái quỷ, sao Ash lại có thể nói thế nhỉ? Với vẻ mặt đưa đám nhất, Cleo nói, “Đấy là điều tệ nhất cậu nói đấy.”

“Nhưng cũng là dịp tuyệt vời để cậu trả đũa. Cậu ta muốn bán căn nhà thật nhanh. Cậu có lẽ vừa làm hỏng dự định của cậu ta. Cậu thương thân mình đến thế nào đây?”

“Ôi, thôi đi, ai đó sẽ tới mua ngôi nhà đó. Ai đó hợp hơn họ rất nhiều, rồi cậu sẽ mừng là tôi đã làm vậy. Dù sao thì,” Cleo nói, nhảy xuống từ trên tường và đưa trả chiếc cốc rỗng hình cô gái không mảnh vải che thân, “Johnny đang ở New York, làm sao cậu ta biết được chứ.”

3. Chương 04

Chuyện gì đó đã xảy ra. Abbie thấy bụng quặn thắt và cô không biết phải làm gì. Có lẽ nếu cô thông thạo chuyện tình cảm hơn, như em gái cô, thì cô có thể đối phó dễ dàng hơn. Trước khi gặp Will, đường tình duyên của Cleo có thể long đong lận đận, nhưng ít nhất con bé cũng đã từng hẹn hò.

Nhưng khi lập gia đình hai mươi ba năm với một người đàn ông vui vẻ, giản đơn, hoàn toàn thoải mái mà gần như sau một đêm lại trở nên xa cách, và lãnh đạm thì cả thế giới như đảo lộn. Không trật đi đâu được: Tom có dáng vẻ của người đang giấu một bí mật khủng khiếp. Hơn nữa, anh không chịu thừa nhận là có chuyện bất ổn, mà như vậy chỉ làm tình hình tệ hơn thôi. Bình thường là người vui vẻ và có thể đem mọi chuyện ra đùa dỡn, bây giờ anh như một người khác. Sáng nay khi cô đề cập tới chuyện đó lần nữa, anh đã nhìn cô với ánh mắt cô chưa từng thấy bao giờ và cuối cùng xoay ra gắt gỏng để cô không nhắc đi nhắc lại nữa, rồi sau đó ra khỏi nhà.

Thật là khủng khiếp. Abbie đã sống trong sợ hãi suốt ba ngày qua. Vì anh là đàn ông nên nghi ngờ đầu tiên trong danh sách rất có thể là sức khỏe, Tom phát hiện ra có điều gì nghiêm trọng. Hay là anh phát hiện ra một khối u? Đến gặp bác sĩ và được thông báo tin xấu? Đây là nỗi lo sợ đầu tiên của cô. Thứ hai, mà thực tế là cho đến tận đầu tuần cô vẫn có thể coi đó là chuyện không thể xảy ra, là chuyện anh có người tình. Nhưng hành động của Tom đã thay đổi quá nhiều so với bình thường, có lẽ điều đó cũng không hẳn không thể xảy ra. Mà người ta vẫn nói vợ luôn là người biết cuối cùng còn gì. Ôi trời, chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh thực sự có người khác? Ăn nằm với cô ta? Nếu là người cô biết thì sao... chuyện đó đã xảy ra bao nhiêu năm nay rồi, nhưng giờ đối thủ của cô muốn hơn thế; dồn ép anh, đe dọa sẽ nói cho người khác để buộc anh phải hành động... bỏ vợ và bắt đầu cuộc sống mới với cô ta... có thể cô ta đã có thai...

Cuống quả táo thủy tinh màu hồng và vàng gãy đánh rắc trong tay cô. Tệ thật, mấy thứ này còn đắt tiền nữa chứ, mỗi quả ba bảng rưỡi.

“Thật không thể tin được. Lại một quả nữa.” Des Kilgour, chủ trung tâm sân vườn này, nhìn thấy đồ trang trí Giáng sinh vỡ vụn khi anh ta đi ngang qua. “Chắc là thằng bé mặc áo khoác màu đỏ, nó vừa đứng ở đây lúc này...”

“Không phải đâu, là tôi đấy. Tôi đã làm vỡ.” Dù muốn vậy, Abbie cũng không thể để một đứa trẻ bốn tuổi vô tội nhận lỗi hộ. “Nó vỡ làm đôi. Tôi thực sự xin lỗi.”

“Ôi thôi nào, không sao cả, đừng lo lắng gì hết.” Nhìn thấy cô buồn, Des lập tức nhượng bộ. “Không sao đâu, tai nạn thôi mà.” Anh ta dừng lại, dùng ngón tay xanh xao vuốt mái tóc hoe đỏ của cô và dò hỏi về quan tâm. “Cô không sao chứ, Caz?”

Abbie gật đầu, quyết định sẽ không nói ra. Des luôn dành tình cảm đặc biệt cho cô, vì thế anh ta mới không quát loạn lên. Nhưng anh ta là ông chủ tốt, cho dù anh ta khiến cô phát điên lên khi cứ gọi cô là Caz.

“Xin lỗi, tôi không sao. Chỉ là một ngày không vui thôi.”

“Thế thì đừng làm vỡ cái nào nữa nhé.” Anh ta vui vẻ vỗ nhẹ lên vai cô. “Mấy quả táo đó không mọc trên cây đâu!”

Ông chủ tốt, nhưng là diễn viên hài độc thoại hạng xoàng. Cố gom một nụ cười gượng gạo, Abbie nói, “Tôi sẽ không làm vậy đâu.”

“Mà cũng sắp sáu giờ rồi. Tom có đến đón cô không?”

Cô lắc đầu. “Tối nay anh ấy làm muộn.” Hay là đang bận làm tình với cô ta, ai mà biết được.

Xin đừng để anh ấy có người tình...

Yết hầu của Des lồi lên rồi hạ xuống. “Nếu cô muốn tôi sẽ đưa cô về nhà.”

Anh ta thật tốt bụng khi nói vậy, nhưng Abbie lại lắc đầu. Trung tâm sân vườn này chỉ cách nhà khoảng cây rưỡi và đi bộ thì tốt hơn cho cô.

“Được rồi. Tôi nên làm tiếp thì hơn. Còn cô thì tươi lên nhé, Caz. Chuyện đó có lẽ không xảy ra, nhỉ?”

Cả đời cô ghét nhất câu đó. Nếu Tom yêu một phụ nữ khác thì sao. Nếu cô ta trẻ hơn và có thể sinh con và anh ấy thực sự muốn có con với cô ta thì sao? Abbie chăm chú phân loại các đồ trang trí Giáng sinh bừa bộn vào các khoang theo từng màu. Nếu tất cả những điều cô sợ nhất đang xảy ra bây giờ thì sao?

Ta biết là ta rất kém cỏi khi đang cố nấu nướng cho ai đó và giả vờ như đó là việc ta vẫn làm hằng ngày. Mở chai rượu tự rót cho mình một cốc đầy – chỉ để kiểm tra xem rượu có ngon không thôi mà – Cleo thổi phù mớ tóc mái ra khỏi mắt và tự hỏi tại sao cô lại làm như vậy. Tuy nhiên cô biết câu trả lời; cũng giống như khi ta nhìn thấy chiếc váy trên một tạp chí sáng loáng, chạy vội ra cửa hàng để mua nó vì trông nó đẹp tuyệt trên người cô người mẫu, và cũng hy vọng là cái váy sẽ làm mình trông giống như cô người mẫu. Và chuyện này là lỗi của Nigella. Cô đã xem chương trình đó. Nigella làm cho việc chuẩn bị một bữa ba món thật là đơn giản. Bây giờ, Cleo, để cô tin rằng nó dễ, và vì thế đã mời Will đến sau giờ làm và nói với anh rằng cô sẽ nấu bữa tối cho anh.

Và vâng, ngay sau khi lời mời vui vẻ thoát ra từ miệng cô, cô thực sự đã nghĩ chuyện này sẽ diễn ra. Cô nghĩ là cô có thể làm được, rằng cô hoàn toàn có đủ khả năng làm Will bất ngờ với tài nấu nướng tới mức anh nhận ra rằng cô hiển nhiên là “người phụ nữ hoàn hảo” cho mình.

Chà, kế hoạch là như vậy. Tuy nhiên, thay vào đó cô bị bao quanh bởi đồng hồ độn, xốt pho mát vón cục, món gà nướng có vị lạ đến mức đáng lo lắng, và củ cải vàng bị cháy.

“Mọi thứ ổn chứ?” Will thong thả bước vào căn bếp nhỏ xíu, sơn màu xanh và trắng được trang trí đa phong cách, rõ ràng đang tự hỏi hai người sẽ được ăn món gì tối nay.

“Ổn rồi, ổn rồi, em chỉ... sắp các thứ lại với nhau thôi...” Quầy nồi nước xốt một cách điên loạn, Cleo tự hỏi không biết làm thế quái nào để mấy cục pho mát vón lại đó tan ra. “Không phải đợi lâu lắm đâu!” Đích thị là loại nước xốt khó tan. Nó cứ vón lại như vậy mà không chịu rời ra gì cả. Nhưng nếu cô dùng cái rổ lưới đựng rau củ thì những cục vón nhỏ vẫn có thể lọt qua. Có một cách duy nhất là dùng nhíp để gắp từng cục ra một, nhưng thế thì sẽ lâu lắm...

“Đây là những thứ gì vậy?”

“Củ cải vàng.” Cô biết giọng mình nghe có vẻ chống chế. Nhưng người ta làm thế nào để nấu chín đầu to mà không làm cháy đầu nhỏ của chúng? Nigella làm thế nào nấu được loại rau củ có hình tam giác cơ chứ?

Nhìn thấy nước xốt pho mát, Will nói quả quyết, “Món gà trông ngon quá.”

Ôi trời, món gà. Vì nó hơi mặn nên cô đã sửa sai bằng cách cho đường vào, nhưng sau đó vị của nó rất kỳ dị nên cô đã phủ thêm một lớp xốt sa tế, nhưng cái vị ngọt thì vẫn còn đó nên bây giờ nó có vị ngang phè như kẹo bơ cứng đậu phộng với sự nổi loạn của nước xốt Worcestershire. Và tối. Món đó chẳng ra gì, cô không thể để anh nếm nó được, về mặt kinh hoàng của anh sẽ làm cô không chịu nổi. Cô sẽ phải thú nhận thôi. Uống thêm một ngụm rượu nữa, Cleo lắc đầu rồi nói, “Anh biết không? Em mới có...”

Tiếng đập cửa lộc cộc làm cô dừng lại ngay.

“Ai đó?” Will hỏi. “Em còn mời ai đến ăn tối à?” Giọng anh có vẻ hơi hy vọng, như thể có thêm người ăn đỡ đồng thức ăn này thì cũng không hẳn là ý kiến tồi.

“Không. Có lẽ là đội hát thánh ca.” Cũng vui mừng bởi sự ngắt quãng tạm thời này, Cleo ra cửa trước mở cửa.

Eo, không phải đội hát thánh ca. Người đang đứng bên ngoài cửa mặc chiếc áo khoác hiệu Barbour cổ dựng lên để tránh rét là Johnny LaVenture.

“Cleo, tớ muốn nói vài lời.”

Cleo lưỡng lự; bất cứ khi nào có ai nói với cô như vậy, cô lại có cảm giác thôi thúc muốn hét to “Mèo con!” hay “Áo ngực!” hay “Thiếu muối!” Nhưng trông hẳn có vẻ chẳng thích thú gì mấy từ này. Thực ra trông hẳn có vẻ gần như dữ tợn.

“Được thôi.” Cô đứng nguyên tại chỗ tự hỏi hẳn đến đây làm gì. “Tớ tưởng cậu về Mỹ rồi chứ.”

“Tớ về rồi. Và giờ thì lại ở đây. Cái mùi ma quỷ gì thế?”

Láo. Nhưng hẳn cũng có lý. Món hoa lơ xanh cô nấu lúc trước vẫn đang trong cái chảo trên bếp, đợi rưới sốt pho mát khi cô tìm ra cách đánh tan mấy cục vón. Thấy bị xúc phạm, cô nói, “Bữa tối đấy.”

“Đang cháy rồi.” Vào nhà mà không được ai mời, hẳn đi ngang qua cô để vào bếp.

“Xin lỗi!” Cleo nén giận bước theo hẳn. Căn nhà bỗng chốc như nhỏ hẳn đi khi hẳn bước vào. Tốt nhất là hẳn không được để lại vết bùn trên tấm thảm màu kem ở hành lang.

“Quý thần ơi, cậu không nghĩ thấy gì à?” Johnny đi thẳng tới bếp, cầm cái chảo trắng men màu xanh với món hoa lơ khô cháy bên trong mà thả vào chậu rửa. Khói mù tỏa lên như một cây nấm ngay lập tức bao trùm cả căn bếp với tiếng xèo xèo chói tai.

“Cái bếp ga đó không bật mà.” Cleo chống chế thốt ra. “Tớ tưởng có mùi khủng khiếp như vậy vì đó là món hoa lơ xanh.”

Hắn nghiêng cái chảo vẫn còn bốc khói về phía cô. Món hoa lơ đã đen kịt lại dính chặt vào đáy chảo. Ôi dào, ít nhất bây giờ cô không còn phải lo tính cách đánh tan món sốt pho mát vón cục nữa. Những mảy nhìn món củ cải vàng gần như biến thành than, nước sốt và con gà chặt làm tư, Johnny nói với Will, “Anh định ăn mấy món đó thật à?”

Sẽ thật tuyệt nếu Will đâm một phát vào mặt Johnny, nhưng có khả năng là anh cũng đồng tình với hẳn. Cleo giận dữ nói, “Đợi đã, tớ đã mời cậu vào nhà chưa?” Căn nhà không thể so sánh được với Ravenswood nhưng đây là nhà của cô, là nơi cô lớn lên và cô yêu từng xăng ti mét của căn nhà ẩm cúng, cũ kỹ này.

“Chưa.” Johnny nhìn cô. “Thế cậu có nhớ đã nói chuyện với hai người muốn mua nhà tớ không?”

Ôi, chết tiệt.

“Cái gì cơ?”

“Đừng giả vờ cậu không biết gì. Thôi nào, tớ đâu có đến đây để ném món ăn của cậu.” Hẳn lắc đầu trắc ẩn. “Tớ nói chuyện với người bán nhà cho tớ. Sau đó tớ gọi cho hai người đã đổi ý sau khi nói chuyện với ai đó trong làng. Trước đó họ rất thích ngôi nhà.” Đôi mắt hẳn lấp lánh. “Cho tới khi họ nghe chuyện ở đây có cả đội Thiên thần Địa ngục cướp giật trong làng hằng đêm.”

“Và anh cho rằng Cleo nói với người ta thế à?” Will cuối cùng cũng đứng ra bảo vệ cô. “Anh biết đấy, tôi không nghĩ vậy.”

Thực ra, tại sao lúc trước cô cần anh bảo vệ thì anh lại không làm vậy?

“Tôi chắc là anh đúng,” Johnny kéo dài giọng. “Chỉ là lúc tôi yêu cầu họ mô tả lại người họ nói chuyện cùng, họ nói đó là cô gái da ngăm khoảng gần ba mươi với mấy lọn tóc nhuộm đỏ và đốm tàn nhang rất lớn bên dưới mắt phải.” Hẳn dừng lại. “Nên anh có thể thấy tại sao tôi lại kết luận như vậy.”

Cleo thấy Will bị sốc.

“Đúng vậy, là tớ đấy.” Cô đứng thẳng lưng thách thức. “Nhưng cậu phải nhìn thấy họ cơ. Họ không hề hợp với cái làng này đâu.”

“Và tớ đoán cậu sẽ thấy rất vui nếu làm cho tớ cáu điên lên,” Johnny nói. “Vậy thì chúc mừng, cậu thành công rồi. Nếu tớ không tìm thấy ai khác mua ngôi nhà trước Giáng sinh, tớ sẽ mất cơ hội mua căn hộ tớ vẫn muốn mua từ lâu rồi. Vì thế nên lý do tớ đến đây hôm nay là yêu cầu cậu không làm như vậy nữa. Vì nói thật là tớ không thấy chuyện này buồn cười tẹo nào cả.”

Và thế là hết. Hẳn quay lưng bỏ đi.

Khi cửa trước đã đóng, Will chăm chú nhìn Cleo qua căn bếp.

“Anh không thể tin được là em không kể với anh chuyện này.”

Ôi trời, lại một ông thích rao giảng đạo đức. “Em chỉ ghét mỗi cái là hẳn luôn đạt được những thứ hẳn muốn.” Cô thở dài thườn thượt. “Anh có bị bất ngờ và thất vọng không? Em đã tự làm ô danh và hạ thấp mình phải không?”

Một nụ cười chậm chậm nở trên môi anh. “Anh sẽ tha thứ cho em.”

Phù, cảm ơn trời! Và vì cả hai đã sẵn sàng thú nhận lỗi lầm... “Còn chuyện nữa,” Cleo nói. “Em không giỏi nấu ăn đâu.”

“Sao em nói vậy. Anh không hề nhận ra đấy.” Will cười và tiến gần tới cô. “Đến đây hôn anh nào. Ai mà muốn ăn rau chứ.”

“Món gà cũng vậy. Cũng khủng khiếp lắm.” Cleo nói khi dừng giữa hai nụ hôn, “Mình sẽ ăn cái gì đó ngoài quán rượu nhé. Anh làm gì thế?”

Tay anh đã luồn xuống dưới áo cô... ừ, và giờ anh đang cởi chiếc áo ngực lụa xa tanh màu tím nhạt.

“Lên giường trước đã,” Will thì thầm vào tai cô. “Quán rượu sau.”

Mùi món hoa lơ cháy trụi cũng làm cô mất hết cảm giác muốn ăn. Vòng tay qua cổ anh, Cleo hạnh phúc nói, “Với em đó là ý kiến tuyệt vời.”

4. Chương 05

Abbie vừa nằm dưới lớp bong bóng xà phòng trong bồn tắm một tối thứ Bảy vừa nghe trên đài những cú điện thoại mọi người gọi đến kể về các vấn đề khó giải quyết. Nghe được những bế tắc trong cuộc sống hay tình thế tiến thoái lưỡng nan của người khác đáng ra phải giúp cô quên Tom đi, nhưng kết quả không được như vậy. Anh đang tham gia chuyến câu cá với mấy đồng nghiệp đến hết cuối tuần này. Cái cố thôi. Tuy nhiên, chuyến đi này đã được lên lịch từ mấy tháng trước rồi, nên có lẽ là thật.

Cô không biết còn phải nghĩ thế nào nữa. Bạn bè anh có thể đã biết điều bí mật nghiêm trọng của anh và đang giấu giếm cho anh. Mỗi lần nghĩ đến Tom bên người đàn bà khác, tim Abbie lại gợn lên nỗi sợ và cơn buồn nôn lại ập lên cổ họng. Nỗi xấu hổ xâm chiếm cô khi một người phụ nữ hiền lành gọi tới đài khóc nức lên vì chồng cô mới mất và bác sĩ vừa thông báo với cô là đứa con trai tật nguyền nặng của cô chỉ còn sống được sáu tháng nữa. Dù chung thủy hay không, ít nhất Tom vẫn còn sống. Ôi trời, trừ phi anh ấy cũng nhận được một tin khủng khiếp như vậy...

“... Còn bây giờ chúng ta cùng nghe Eric đang gọi tới,” Cô phát thanh viên nói. “Xin chào Eric. Vấn đề của anh tối nay là gì vậy?”

“Ồ... chuyện này đã tồn tại năm năm rồi.” Giọng Eric nghe rất lo lắng. “Nhưng cho tới giờ tôi vẫn có thể kiểm soát được. Vấn đề là tôi không biết mình còn có thể tiếp tục như vậy không. Tôi không thể giấu vợ tôi. Tôi yêu cô ấy, chị biết đấy. Tôi ghét có... chuyện này giữa hai chúng tôi. Tôi phải thú nhận, nhưng tôi sợ sẽ đánh mất cô ấy. Ý tôi là, nếu cô ấy không chấp nhận được chuyện này thì sao?”

“Eric à, anh có vẻ là một người chồng chu đáo. Thật tốt là anh đủ dũng cảm để gọi cú điện thoại này.” Giọng người dẫn chương trình vẫn đáng yêu và trơn tru, giống như mật tràn trên miếng bánh mì nướng. “Anh kể về bí mật của anh đi.”

Abbie chờ đợi. Anh ta ăn nằm với cô thư kí. Hay anh ta cờ bạc hết sạch số tiền dành dụm cả đời của gia đình. Hay anh ta đã giết mẹ mình.

“Ồ... vấn đề là, tôi là đàn ông thích mặc đồ phụ nữ,” Eric nói. “Tôi đã mặc đồ nữ trong hai mươi năm trời.”

Vậy thôi à? Abbie thở hắt ra đầy thất vọng. Sau cơn giận dữ cô đã trải qua, cô sẽ phát điên nếu Tom gục xuống thú nhận lý do gần đây anh cư xử lạ lùng là do anh muốn mặc quần áo phụ nữ. Trời đất, vợ Eric không biết là cô ta may mắn thế nào đâu.

“Ôi Eric, để tôi nói với anh điều này. Chuyện đó thực ra phổ biến hơn đa số mọi người tưởng đấy. Có rất nhiều, rất nhiều đàn ông bí mật mặc váy của vợ hay thấy sung sướng khi mặc quần lót phụ nữ bằng lụa bên trong quần áo công sở của họ.”

“Tôi có làm vậy đấy.” Giọng Eric thư giãn hơn. “Tôi là kế toán của công ty. Nếu mọi người biết tôi mặc cái gì bên dưới bộ đồ xám thì... ừm, tôi sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra. Tôi chỉ muốn chia sẻ điều này với vợ tôi.” Không thể dừng lại, anh ta nói thêm một cách tự hào, “Mà chỉ toàn đồ tốt thôi, chị biết không. Không có gì rẻ tiền cả, không phải sợi nhân tạo. Một trăm phần trăm lụa từ hãng La Perla.”

“Ôi Eric, đồ La Perla đẹp tuyệt. Anh có gu thẩm mỹ đấy.” Người dẫn chương trình tỏ vẻ ngưỡng mộ. “Nhưng phải giấu vợ như vậy thật khó nhỉ.”

“Phải, đúng là ác mộng. Tôi phải gói chúng lại trong hộp đựng politen, đặt trên gác mái dưới đáy cái rương đựng rèm cửa cũ. Mà tôi không thể giấu lâu hơn được nữa... Tôi muốn vợ tôi biết về tôi mà vẫn yêu tôi. Ước mơ của tôi là hai vợ chồng có thể đi mua sắm cùng nhau.” Eric có vẻ băn khoăn. “Nhưng nếu cô ấy coi việc này là đáng kinh tởm thì sao? Nếu cô ấy muốn ly dị thì sao?”

Abbie đặt bông tắm xuống và ngồi dậy, có hai thứ làm đầu óc cô rối lên. Thứ nhất, mặc dù nghe như điều không thể xảy ra, nhưng nếu Tom đúng là thích mặc quần áo phụ nữ thì sao? Hai năm trước khi họ được mời đi dự tiệc hóa trang, anh mặc giống nữ hoàng giải trí vậy! Cô chưa bao giờ nghĩ là anh làm thế vì muốn được đội mớ tóc xoắn giả màu vàng, bôi son trát phấn lờ lợt và mặc chiếc váy dự tiệc bằng lụa màu ngọc lam trước mặt mọi người. Cho dù anh trông như bà chị xấu xí con dì ghẻ của nàng Lọ Lem và lông chân thì chĩa cả ra ngoài cái quần tất lưới.

Thứ hai, cho đến tận bây giờ cô vẫn chưa thể tìm ra một manh mối nào cả. Thế mới chứng tỏ... cô thiếu manh mối đến thế nào. Nếu cô lục tung trong nhà thì ai biết được sẽ tìm thấy cái gì?

Vậy cô còn chờ gì nữa? Bất cứ thứ gì cũng tốt hơn cái sự không tỏ tường khủng khiếp này. Xoẹt một cái, Abbie nhảy ra khỏi bồn tắm, lau khô và choàng áo ngủ lên. Sau đó, trong khi tóc vẫn còn đang nhỏ nước, cô chạy vào căn phòng ngủ ngăn nắp màu lục sáng và xắn tay áo lên. Ở đây trước. Sau đó là phòng làm việc, nơi Tom giữ tất cả các loại giấy tờ. Và nếu cả hai nơi đều không cho thêm manh mối gì, thì sẽ trèo thang lên gác mái đầy nhện và bụi. OK, nếu cô là Tom đang muốn giấu điều gì đó tội lỗi, cô sẽ giấu nó ở đâu?

Bốn mươi phút sau, cô đã tìm ra. Ngay lúc cô đã định bỏ qua phòng ngủ thì nó nằm ở đó. Trong ngăn tủ đựng tất của Tom, trong số tất cả những nơi không thể tưởng tượng ra. Cô gần như không định tìm ở những nơi quá lộ liễu. Nhưng ngay sau khi nghe tiếng giấy sột soạt và nắm lấy chiếc phong bì gấp kín, cô biết đó chính là thứ mình đang tìm kiếm.

Giờ thì cơn buồn nôn của cô dâng lên từng đợt, càng lúc càng mạnh hơn. Run rẩy, Abbie đóng ngăn tủ lại và ngồi sụp xuống mép giường. Phải rồi, chính là nó đây, không nghi ngờ gì nữa. Bao thư màu xanh biển, tem hạng nhất, dấu bưu điện mười một ngày trước. Tên và địa chỉ của Tom ở mặt trước, viết bằng nét chữ phụ nữ. Nếu thư này là từ người tình của anh ta, thì cô ta đã liệu mình gửi nó. Trừ khi đó chính là điều cô ta muốn làm, để mọi người biết về bí mật này.

Abbie nhắm mắt. Khi ta đã biết điều gì đó, ta không thể làm ngơ nữa. Cuộc đời cô từ đây sẽ thay đổi mãi mãi.

Được rồi, bắt đầu nào.

Cô rút mảnh giấy khỏi bao thư. Lúc cô mở tờ giấy ra, một bức ảnh rơi xuống sàn. Những ngón chân trần của cô nhăn nhúm vì lo sợ. Abbie cứ để nó đấy và bắt đầu đọc:

Bố Tom thương yêu, OK, bố không chịu viết thư lại mặc dù bố đã hứa là sẽ làm vậy, nên con đành viết cho bố lần nữa. Có phải bố đang hy vọng là nếu bố lỡ con đi thì con sẽ bỏ qua không? Vì con dám chắc với bố là điều đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu! Cả đời con vẫn tự hỏi bố mình là ai, và bây giờ con đã tìm ra bố rồi., con sẽ không từ bỏ đâu – không đời nào. Tiện thể, con mừng là bố không tra hỏi về điều này, hay cố chối bỏ rằng bố không phải bố của con, nhưng mẹ nói con rất giống bố. Dù sao thì con cũng gửi vào đây bức ảnh con chụp năm ngoái (cái thời đội mũ kỳ dị của con!), bố có thể tự xem xem có giống không. Con cũng không xấu lắm đúng không?!

Mà con cũng rất tiếc là bố với vợ bố có thể thấy rất khó xử nhưng đây đâu phải lỗi tại con. Bố gọi điện cho con sớm nhé rồi bố con mình cùng lên lịch gặp nhau. Bố không thể biết được con mong gặp bố đến thế nào đâu! (Mẹ gửi lời chào và mẹ cũng xin lỗi, nhưng bố biết thừa mẹ thế nào rồi mà!)

Yêu bố,

Con gái đang rất muốn gặp bố,

Georgia xxxxxx

Abbie cúi xuống nhặt tấm ảnh lên lật lại. Còn cần bằng chứng gì nữa, chính là nụ cười của Tom, đôi mắt xanh biển nhạt ngược lên nhìn cô trên bộ mặt thiếu niên hình trái xoan. Một cô bé, cười tươi rói, với gò má của Tom và viền môi không thể lẫn với ai được của anh. Mấy lọn tóc xoăn vàng nhạt tuột khỏi chiếc mũ lưỡi trai màu tím của con trai. Con bé đeo đôi vòng tai rất to và mặc áo khoác bò trắng.

Con bé không xấu lắm. Nó rất xinh là khác. Và nó trông giống Tom đến nực cười.

Chầm chậm, Abbie tự gật đầu với mình. Ra vậy đấy; giờ cô đã biết sự thật. Tom không ốm. Cũng không phải anh đang ngoại tình. Nhưng anh đã có người tình từ nhiều năm trước.

Người chồng yêu thương, thẳng thắn, rất đáng tin cậy đã không chung thủy với cô, và người tình của anh đã sinh ra một bé gái mà bây giờ - dễ hiểu quá - con bé đang rất muốn gặp bố nó.

Sau tất cả những gì hai vợ chồng đã cùng trải qua, chuyện này giống như bị đâm dao vào bụng vậy, hết nhát này đến nhát khác. Ôm chặt ngực, Abbie phát ra tiếng rên nhẹ xót xa khi cảm thấy thế giới của cô đang sụp đổ. Bây giờ cô đã biết rồi, và cô không thể nhắm mắt làm ngơ được. Cuộc sống sẽ không thể như trước nữa.

Một tiếng sau đó chuông điện thoại reo. Màn hình hiển thị tên người gọi cho cô biết đó là đồng nghiệp Des. Cảm thấy quá khốn khổ, Abbie nhấc điện thoại lên thều thào “A lô.” Ôi trời, họng cô sưng lên vì khóc nên nghe chẳng giống mọi khi chút nào. Quá muộn rồi, giá như cô không trả lời điện thoại.

“Caz à? Có phải cô không?” Des có vẻ ngạc nhiên.

“Đúng rồi.” Cô hắng giọng rồi thử lại. “Chào anh.”

“Nghe này, tôi đang lên lịch phân công công việc, Magda phải đi dự đám tang ông chú vào thứ Tư, nên cửa hàng bị thiếu người. Cô có thể đổi ngày nghỉ sang thứ Năm được không?”

“Ồ... ừm...” Đầu óc cô giống như đồng bóng gòn; anh ta lại đang nói về chuyện phải bốn ngày nữa mới tới.

“Cô có sao không?”

“Được, vâng... vâng, tôi không sao...”

“Không đúng. Có chuyện gì thế?”

“Không có gì...” Vì anh ta đang tỏ ra tốt bụng, và có vẻ thực sự quan tâm nên cô đã không kìm lại được. Tiếng nước nở không ngăn nổi vỡ òa như đạn súng thần công.

“Được rồi. Là Tom phải không?” Des lên giọng nói gấp, “Có phải anh ta đánh cô không?” Như Siêu nhân sẵn sàng phóng tới cứu giúp.

“Không phải, Tom không có ở đây. Anh ấy đi c... câu rồi.” Tiếng nước nở lại bất ngờ òa ra. Mặt cô đã đánh lại, chua chát vì nước mắt.

“Còn cô ở một mình à? Được rồi, đừng đi đâu cả, hãy đợi ở đó. Năm phút nữa tôi sẽ tới.”

“Kh... không, anh không phải làm vậy đâu...” Nhưng đã muộn rồi, Des đã cúp máy. Anh ta đang đến.

Abbie chỉ đủ thời gian lau khô mặt và đau khổ soi gương với đôi mắt sưng vù trước khi chuông cửa nhà dưới reo. Nếu Cleo không bận gì, có thể cô đã gọi con bé đến. Nhưng Cleo đang ở Bristol với Will, và bây giờ Des đã đến nơi, cô cảm kích vì có người bên cạnh; mong muốn được tâm sự đang dâng lên không ngừng lại được, giống như dòng nước trong vòi tưới vườn, còn Des, một người thực sự tốt bụng, có thể là thánh giả tận tâm.

Khi cô mở cửa, anh ta vừa nhìn mặt cô liền kêu lên, “Có chuyện gì thế?”

“Là Tom. Anh ấy đã ngoại tình.” Lúc dẫn đường vào phòng khách, Abbie nhìn nó bằng ánh mắt mới mẻ. Mọi thứ đều ngăn nắp tinh tươm, vì cả hai vợ chồng cô đều rất tự hào về căn nhà của mình. Từ giấy dán tường Colefax và Fowler màu vàng nhạt đến rèm cửa cùng tông với sàn gỗ đánh bóng và thảm màu kem, tất cả đều hoàn hảo. Trông cô tươi cười hạnh phúc trong những tấm ảnh cô và Tom bên nhau, xếp trên bàn và trên kệ cửa sổ quanh căn phòng. Cô úp khung ảnh gần nhất xuống. “Và có một đứa con.” Nói lời đó quá to khiến cô giật mình. Sập, chiếc khung thứ hai úp xuống. “Con gái.” Rắc, tiếng nứt mảnh kính chiếc khung bằng bạc yêu quý có hình hai vợ chồng trong ngày cưới. Phải rồi, ngày hạnh phúc nhất đời cô. “Tên là Georgia.” Xoảng.

“Ôi Caz, trời đất, tôi rất tiếc.” Des trông thất kinh. “Con bé mới ra đời à?”

Abbie lắc đầu, lôi cái phong bì trong túi áo ngủ đưa cho anh ta. Cô nhìn anh ta xem bức ảnh trước, sau đó đọc bức thư.

“Trời ơi.” Đọc xong, anh ta nói, “Chuyện này khá nghiêm trọng đây. Nhưng con bé không nói nó bao nhiêu tuổi. Có lẽ chuyện này có từ trước khi hai người biết nhau.”

“Anh đoán hay đây.” Xương hàm cô đau đớn vì gồng mình suốt từ nãy.”Nhưng không phải vậy đâu. Bọn tôi đã luôn bên nhau. Từ khi hai đứa mới mười bốn tuổi, anh có tin không. Là bạn thân từ thuở ấu thơ.” Những từ đó nghẹn lại trên lưỡi cô; mọi thứ đổ nát từ đây. “Cả hai cùng có lần đầu tiên trong ngày sinh nhật thứ mười sáu của tôi. Tất cả chúng tôi c... cần là được ở cùng nhau, mãi mãi, cho đến cuối đời. Làm sao tôi có thể thực lòng tin như thế chứ!” Xo-ả-ng, gương của một khung ảnh nữa vỡ vụn trên sàn và cô hơi giật lại vì một mảnh vỡ bật ra đâm vào chân cô.

“Thôi, dừng lại đi. Lại đây.” Tóm lấy tay cô, Des giằng cô ra khỏi đồng kính vỡ. “Cô sẽ tự làm mình đau đấy.”

“Anh nghĩ tôi chưa đủ đau à?” Quá khích vì cuồng nộ và đau khổ, Abbie thét lên, “Anh không bao giờ hiểu nổi tôi cảm thấy thế nào đâu! Des, anh đã bao giờ tự hỏi tại sao tôi và Tom không có con không?”

Trong mắt Des hiện rõ sự kinh ngạc. Rõ ràng chưa bao giờ anh ta tự hỏi điều này. “Chưa.”

“Thế thì, là bởi vì tôi không thể có con. Không thể. Không bao giờ.” Có phải cô mất sạch tự chủ không? Abbie không quan tâm. Có lẽ không quan tâm tới việc mất tự chủ hay không là đủ để thấy cô đã mất tự chủ rồi. Lờ mờ nhận ra là Des đang đưa cô ra khỏi đồng kính vỡ - tuyệt thật, giờ anh ta đối xử với cô như một con cừu suy sụp – cô òa khóc nức nở. “Vì thế nên tôi không chịu được, thật đấy, khi đó là tất cả những gì tôi m... mong muốn trong cả đời này.”

Như Siêu nhân bắt đầu công việc, anh ta đưa cô ra khỏi phòng khách về hướng cầu thang. “Chỉ cho tôi chỗ để máy hút bụi đi. Cô lên trên thay đồ đi. Cô không ở đây một mình được đâu.”

Khi ta đã tới đường cùng và không biết phải làm gì mà được nghe lời chỉ dẫn rõ ràng, đơn giản thì sẽ thấy khuây khỏa hơn. Thay quần áo thì cô làm được. khi chiếc máy hút bụi Dyson kêu canh cách và gầm rú dưới gác, hút từng mảnh và vụn kính, Abbie mặc quần bò và cái áo len cổ tim rộng thùng thình vào. Ai cũng nói cuộc hôn nhân của cô và Tom phải là cuộc hôn nhân hạnh phúc nhất mà họ biết, và cô đã khờ dại tin họ. Trong khi đó sau lưng cô, lúc cô còn đang cảm thấy hạnh phúc và được yêu đến nức cười, Tom đã che giấu sự không chung thủy của mình. Và khi đã ngoại tình rồi... thì sao lại dừng lại chứ? Cô đoán là có khi anh ta đã có cả tá người tình rồi.

Nghĩ đến chuyện này thật không chịu nổi. Nên cô không nghĩ nữa. Cố dùng lược chải mớ tóc rối, Abbie đầu hàng và buộc tóc lên bằng chiếc chun màu lục.

Người ta có nên dùng máy hút bụi để hút kính vỡ hay không, hay cái bao bên trong sẽ bị rách ra không lành lại được mà biến thành vô dụng?

Ôi, cô biết rõ cảm giác đó mà.

5. Chương 06

Căn hộ của Des, bên trên trung tâm sân vườn, được bày biện đơn giản, trang trí với sắc hoa mộc lan đậm, và ngăn nắp hơn so với tưởng tượng của cô. Anh ta đã quá tốt bụng. Khi anh ta hỏi cô uống gì, Abbie nói, “Cho tôi rượu, vang trắng nhé nếu anh có,” và Des xin lỗi, “Tiếc quá, tôi không có rượu trong nhà. Tôi ra quán rượu mua một chai nhé, không thì vẫn còn rượu mạnh từ Giáng sinh năm ngoái.”

Rõ ràng anh ta không phải người uống được rượu, điều này cũng không tệ lắm. Trong căn bếp hẹp màu be, phát hiện thấy nước chanh có ga, Abbie nói, “Thế thì... rượu nặng và nước chanh vậy, thế được rồi,” và không nở phen nản khi thấy Des, đúng là không biết về rượu khi đổ hai phần đều nhau vào cái cốc uống bia cỡ một phần tư lít.

Thực ra cô thấy quen dần sau khi làm vài hộp rùng cả mình. Và hơi ẩm lan tỏa trong bụng rõ ràng khiến cô thư giãn. Có thể hiểu được tại sao khi gặp hoạn nạn thì người ta quay ra uống rượu. Bên cạnh cô trên chiếc sofa da đã sờn, trước lò sưởi đang cháy, Des là thánh giả tuyệt vời, gật đầu thông cảm, và hoàn toàn đứng về phía cô. Anh ta không ngắt lời, không hề thấy phiền là cô đang nói hết phần, và đưa cô thêm khăn giấy khi tờ cô đang dùng đã ướt sũng.

“... Bọn tôi phát hiện ra khi tôi mười bảy tuổi. Tôi phải vào viện làm đủ thứ xét nghiệm, rồi họ bảo tôi là tử cung của tôi không nuôi thai được. Và thế là hết, không ai làm được gì cả.” Sau khi chia sẻ với anh ta những điều riêng tư đó, Abbie ngửa đầu vào gối dựa trơn trên ghế. “Tôi chỉ muốn chết thôi. Tôi nghĩ Tom sẽ bỏ tôi đi. Tại sao anh ấy lại muốn mắc kẹt với người không thể có con chứ? Bởi vì ngay từ lúc đó, bọn tôi đã biết sẽ có ngày mình muốn có con. Nhưng anh ấy quá tuyệt vời.” Nước mắt chảy xuống mặt rơi khỏi cằm cô. “Anh ấy nói chuyện này không sao cả, và anh ấy yêu tôi đủ để không bỏ rơi tôi. Tất nhiên, anh ấy quên không nhắc đến chuyện anh ấy sẽ bỏ qua bằng cách đi ngủ với phụ nữ khác sau lưng tôi.”

“Có thể chỉ xảy ra đúng một lần đó thôi,” Des nói.

Abbie lau mắt. “Anh nghĩ như thế sẽ làm tôi cảm thấy vui hơn à? Bây giờ anh muốn về phe anh ta à?”

“Không, không hề, thật mà.” Nắm lấy tay cô, anh ta siết mạnh. “Tôi không biết làm sao anh ta có thể làm chuyện này với cô.” Des lắc đầu. “Thế còn nhận con nuôi? Cô đã thử chưa?”

“Ồ, bọn tôi có muốn chứ. Bọn tôi lấy nhau lúc tôi hai mươi một tuổi và bắt đầu thử tìm ngay lập tức. Nhưng ai cũng bảo rằng bọn tôi nhận nuôi lúc đó thì trẻ quá, cứ như là bị trừng phạt ấy. Mà tôi thì không thể đợi được.” Abbie nhắm mắt khi ký ức xót xa về thời điểm đó ào ạt trở về. Cleo, kết quả của việc vợ kế hoạch của cha mẹ cô lúc ấy mới bảy tuổi, và cô rất thích trông nom em gái nhỏ, nhưng điều đó chỉ làm cô thấy đau đầu hơn vì thiếu vắng một đứa con trong đời. “Tôi chỉ muốn có một đứa con của riêng mình. Mỗi ngày dài như cả tháng, mỗi tháng như cả năm, và họ bảo bọn tôi quay lại sau năm năm khi hai đứa đã ổn định hơn. Ổn định! Còn nếu mình thấy bất ổn thì họ bảo mình là theo họ thì điều đó càng chứng tỏ rằng mình không phù hợp!” Lời lẽ cứ tuôn ra.

“Nên bọn tôi thử nhờ người mang thai hộ nhưng chuyện đó cũng quá đau buồn và cũng không có tác dụng gì... rồi bọn tôi chẳng thể thử thêm được nữa, nên bọn tôi tiết kiệm tiền trong hai năm kế tiếp và nghiên cứu xem có thể nhận con nuôi từ nước ngoài hay không. Nhưng mọi chuyện quá phức tạp và khó khăn, tôi rơi vào tình cảnh tệ đến mức bác sĩ phải cho tôi uống thuốc an thần. Bác sĩ nói tôi bị ám ảnh, và nó ảnh hưởng lớn đến cuộc sống của tôi, và nếu không cẩn thận thì tôi sẽ bị suy sụp thần kinh nặng. Vào lúc đó thì Tom bắt tôi phải dừng lại. Anh ấy rất cương quyết khi nói anh ấy muốn có một người vợ, chứ không phải một kẻ suy nhược nói năng lắp bắp. Anh ấy nói nếu cứ để mọi việc trôi đi như thế thì cuối cùng hai vợ chồng sẽ chỉ làm đau lẫn nhau mà thôi. Mà anh biết không, sau mười tám tháng địa ngục đó, cách anh ấy nói làm tôi cảm thấy dịu bớt đi. Bọn tôi đã thử đủ cách mà chẳng đạt được gì. Nên bọn tôi bảo nhau là thôi cứ chờ thêm bốn năm nữa. Nhưng sau đó bất cứ lúc nào bọn tôi nghĩ đến chuyện ấy, Tom lại thấy tôi bị tổn thương nên lại thôi không muốn tôi phải trải qua nữa. Rồi khi tôi đến gặp bác sĩ với bộ dạng đó, bác sĩ bảo là tôi không tự chăm sóc bản thân, và với tiểu sử bệnh tâm thần như tôi thì người ta dù sao cũng không cho tôi nhận con nuôi đâu.” Cô dừng lại, quay lại nhìn Des. “Thế là thôi, bọn tôi chấm dứt hoàn toàn chuyện đó, vĩnh viễn, tự bảo nhau ít nhất bọn tôi cũng còn có nhau.”

Des cảm thông siết chặt tay cô một lần nữa. “Tôi không hề biết. Tôi rất tiếc.”

“Đâu phải lỗi tại anh.” Nhíu mày khi thấy chiếc ly rỗng trên tay kia, Abbie nói, “Tôi làm đổ cốc này à?”

Des cười. “Cô uống hết rồi. Cứ chờ ở đây, để tôi đi lấy ly khác.”

Lúc Des từ bếp quay lại, Abbie lại đang khóc.

“Tôi xin lỗi, tôi không biết nước mắt ở đâu ra nữa.” Abbie mò mẫm tìm tờ khăn giấy khác. “Chắc chắn đây là buổi tối chán nhất đời anh.”

“Đừng có ngốc thế. Chúng ta là bạn mà, phải không?” Anh ta ngồi xuống. “Cô đang gặp hạn mà lại không đáng bị như vậy.”

Gặp hạn. Đó cũng là một cách nói. Nhưng anh ta đang cố gắng hết sức để giúp cô. Và cô cảm thấy dễ chịu là anh ta đang đứng về phía cô.

“Tôi chẳng biết phải làm sao nữa.” Giọng Abbie khàn đi. “Tôi vẫn không thể tin được là anh ấy làm như vậy. Tôi không thể tin được chuyện này lại x... xảy ra... Tôi chỉ muốn làm anh ấy đau khổ như anh ấy đã khiến tôi đau khổ...”

Ồi không. Ồi Chúa ơi. Lúc Abbie mở mắt, những gì xảy ra đêm hôm trước dội về, rõ ràng đến từng chi tiết và màu sắc.

Từng chi tiết một.

Dạ dày cô quặn lại vì sợ hãi, cô nhìn chằm chằm vào cái rèm cửa xa lạ và cảm thấy có một cánh tay xa lạ đang quàng qua người cô, hơi ẩm phả vào phía sau cổ. Cô làm gì để rơi vào cảnh này? Có điều cô có đáp án cho câu hỏi đó. Bị kích thích bởi cả vại rượu nặng pha ít nước chanh thứ hai, cô cứ thế nguyên rửa này nọ trong khi Des lại... thực sự rất tốt bụng. Tử tế, kiên nhẫn, và không ngừng thấu hiểu cô. Tới khi cô hét lên, “Còn Tom sẽ phản ứng thế nào nếu tôi làm như vậy với anh ấy?” và Des đã đắm đuối nhìn vào mắt cô với vẻ không diễn đạt được bằng lời cho tới khi cuối cùng cũng hiểu ý cô.

Thật thà mà nói, giữa hai người luôn có một lực hút nào đó. Nhưng không ai từng mơ tưởng xa xôi, chỉ là họ không phải loại người ấy. Cô là người đã có gia đình đề huề, và Des tôn trọng điều đó.

Nhưng bây giờ, sau tất cả những chuyện này, thì sao lại không xảy ra được chứ? Sự kết hợp của hơi men và mong muốn trả thù đã thúc đẩy cô làm chuyện đó. Cô đã vượt người tới hôn anh. Chỉ thế thôi, chỉ một nụ hôn, nhưng Des sốt sắng đáp lại. Hai người hôn một chút nữa, cô thấy hơi khác lạ, nhưng vì đang muốn trả thù Tom, cô lại tiếp tục. Cô nằm trong vòng tay Des được một lúc, chiếc sofa bằng da trơn tuột trở nên bất tiện nên anh ta giúp cô đứng dậy đưa vào phòng ngủ. Tới bước đó, hơi men đã thực sự có tác dụng. Thật liêu lĩnh, cô gần như quyết định sẽ làm tình với anh ta. Thế đấy, Tom, xem anh có thích như vậy không. Nhưng khi vào cuộc, cô không nhận biết được rõ ràng nữa. Des đã cởi áo, nhưng lúc anh ta định cởi khuy áo cô, cô lắc đầu rút lui, kêu lên không, không, xin lỗi anh nhưng không được. Và với lòng tốt vô biên, anh ta không buộc cô phải thay đổi quyết định. Anh ta dừng ngay lại, đỡ dành cô, và khi cô lại bắt đầu khóc, anh ta nói rằng chuyện này không sao hết, chỉ được bên cô cũng đủ rồi. Không lâu sau, vì mệt mỏi rã rời, kiệt sức và không quen với loại rượu đó, cô ngủ gục trên tay anh ta.

Vẫn mặc đủ quần áo, cảm ơn trời.

Abbie chớp mắt rồi khẽ dịch ra mép giường. Miệng cô có vị chua và cơn lũ nước mắt đêm qua đã làm cho mắt cô sưng lên và gai gai, cứ như bị một tên thợ mộc loạn trí chà xát bằng giấy nhám. Chiếc đồng hồ trên bàn cạnh giường chỉ sáu giờ kém mười. Bên ngoài, bầu trời vẫn tối đen; phải một tiếng nữa trời mới sáng.

“Cô định đi đâu?”

Thấy có lỗi, cô quay lại thấy Des đang nhìn mình. Nếu đêm qua là một nỗi xấu hổ, sáng nay còn tồi tệ hơn. “Tôi xin lỗi, tôi có đánh thức anh không? Tôi cần phải về nhà.”

“Cô không phải đi đâu. Cô cứ ở lại cũng được.”

Anh ta là sếp của cô. Cô đã đưa đẩy anh, không hẳn nhưng cũng suýt nữa ngủ với anh ta. Thế mà anh ta vẫn tỏ ra tốt bụng. Thấy không được khỏe và sợ rằng Tom có thể từ chỗ câu cá quay về tối nay, Abbie nói, “Cảm ơn anh, nhưng tôi muốn về.”

“Để tôi đưa cô về.” Anh ta dợm hất chân ra và cô thoáng nhìn thấy phần thân trên để trần của anh ta.

“Không, không... thực sự không cần đâu.” Cô nhanh chóng lùi ra cửa; bất cứ ai nghe thấy tiếng xe vào giờ này sáng Chủ nhật cũng có thể nhìn ra cửa sổ phòng ngủ thấy anh ta tiễn cô về.

“Được rồi, tôi biết cô có việc phải giải quyết với Tom.” Anh ta dùng lòng bàn tay vuốt thẳng mớ tóc hoe đỏ bù xù. “Nhưng... nói thực là cô không đáng bị đối xử như vậy. Cô rất đáng yêu... và tuyệt vời...” Anh ta thấy cô rụt người lại nên hấp tấp nói tiếp, “Nghe này, cô có thể gọi tôi đến hay qua nhà tôi bất cứ lúc nào. Cứ nói nhé, chuyện gì tôi cũng giúp cô.”

“Được rồi.” Abbie gật đầu. “Cảm ơn anh.”

Anh ta chớp mắt. “Cô có định cho chồng biết chuyện này không? Chuyện cô qua đêm ở đây ấy?”

“Đừng lo.” Lúc lắc đầu, cô thấy trong mắt Des sự nhẹ nhõm. “Tôi không nói đâu. Chuyện này chỉ hai chúng ta biết thôi. Không ai được phép biết nữa.” Lúng túng, cô nói thêm, “Anh cũng không nói với ai chứ?”

Des nói nhẹ nhàng. “Bất cứ điều gì cô muốn.”

“Cảm ơn anh. Tạm biệt anh nhé.”

Anh ta hắng giọng. “Tôi không muốn hỏi điều này, nhưng thứ Tư cô có làm thay cho Magda được không?”

Trời ơi, đây là lý do anh ta gọi cho cô tối qua. Nếu không vì thế thì những chuyện này sẽ không xảy ra.

“Được, tôi sẽ làm.” Abbie gật đầu bất lực. Cô đã qua đêm trên giường của Des Kilgour và gần như đã làm tình với anh ta, tất là lỗi của ông chú đã chết của Magda.

6. Chương 07

Ngay lúc nhìn thấy Saskia và Shelley bước vào quán rượu lúc ba giờ, Cleo biết phần còn lại của buổi chiều Chủ nhật cô sẽ làm gì.

Làm sao cô có thể nghĩ rằng một đứa trẻ sáu tuổi kiên định sẽ quên một lời hứa suông chứ?

“Cleo!” Saskia chạy nhào tới cô, đôi gang tay nối nhau bằng sợi dây quăng mạnh khi cô bé vung hai tay ra.

“Sass! Cháu đến rồi à!” Cleo nhắc bổng cô bé lên xoay một vòng trên không trung, giả vờ loạng choạng.

“Ồi, cháu còn nặng hơn cả cái nhà.”

“Không đúng. Cô thì có.” Saskia giống mẹ ở dáng nhỏ gọn, đôi mắt xanh lục long lanh và tiếng cười khúc khích dễ lan truyền qua người khác. “Khi nào ta đi ạ? Đi ngay nhé?”

“Xin lỗi, xin lỗi em nhé.” Shelly, mẹ cô bé, vuốt nhẹ mái tóc đen buộc gọn, lộ rõ vẻ ngại ngùng. “Nó không ngừng nói về chuyện này cả hai ngày nay rồi. Em có chắc là không phiền không?”

Tất nhiên cô không thấy phiền. Cleo biết cô nợ Shelley nhiều chừng nào. Sau hàng loạt những công việc chẳng hay ho gì - hầu bàn, văn phòng, hướng dẫn viên - ba năm trước cô đã rất muốn đổi việc khi cô nghe người bạn của bạn mình nói rằng Henleaze Limos đang cần lái xe. Graham Cấu kính, chủ công ty và có văn phòng tại gia bé tí xíu ngay trên đường Henleaze ở phía Bắc Bristol, muốn thuê một lái xe nam khác. Shelley, gần bốn mươi tuổi và đã ly dị, thuyết phục Graham nhận Cleo. Cô ấy chính là người dẫn đường chỉ lối cho cô đối phó với Graham Cấu kính. Cô và Shelley đã hợp nhau từ lúc bắt đầu nói chuyện, và Saskia – lúc đó mới ba tuổi rưỡi, bây giờ là sáu tuổi – là ánh sáng cuộc đời Shelley. Cô bé cũng có trí nhớ của voi. Mấy tháng trước, Cleo có nói qua loa rằng dịp Giáng sinh năm này, Saskia có thể tới vườn ươm Marcombe nơi có một con đường thấp sáng xuyên qua rừng tới một căn lều nhỏ ở khoảng rừng thưa phủ đầy tuyết mà những bé ngoan có thể gặp ông già Noel. Khi cô nói, “Cháu xin mẹ đưa đến đó xem,” Saskia mừng rỡ trả lời, “Hay cô đưa cháu đi nhé,” Rồi khi cô lơ đãng nói, “Cũng được, nhưng cô nghĩ mẹ cháu cũng muốn đưa

cháu đi.” Saskia liền thay đổi chiến thuật khéo léo, “Hay cả cô và cháu cùng đi đi, như vậy có được không ạ?”

Mấy năm nữa, nếu nghề bán cửa kính hai lớp thành một môn thi đấu Olympic, thì Saskia với ý chí quyết tâm đó chắc chắn sẽ mang về huy chương vàng, bạc và cả đồng nữa.

Quả vậy, con bé xoay sở khá tốt. Ngay khi Shelley nói rằng cô phải lên sân bay Healthrow để đón khách vào chiều Chủ nhật, Saskia nói không chút do dự, “Không sao, cô Cleo sẽ đưa con tới chỗ có cây đó để gặp ông già Noel.”

Nhưng không sao, vì mọi chuyện sẽ ổn. Saskia luôn vui vẻ và cô với con bé sẽ có một buổi chiều thật đẹp. Sẽ rất kỳ diệu.

“Em đúng là ngôi sao,” Shelley nói, đi về phía cửa. “Chị sẽ đến đón con bé lúc bảy giờ nhé, được không?”

“Tuyệt.”

“Con chào mẹ. Hẹn gặp mẹ sau nhé!” Nắm lấy tay Cleo và uống nốt chai Coca ít đường, Saskia háo hức nói, “Đi nào, nhanh lên, đi thôi cô.”

Quả thực là lúc hai cô cháu tới Marcombe, đỗ xe bên ngoài bãi đỗ xe của vườn ươm và đi dọc theo con đường ngoằn ngoèo được thấp sáng xuyên qua rừng, khung cảnh đúng là tuyệt diệu. Phải đi bao nhiêu dặm đường mới đến được đây, và cũng phải mất rất nhiều công sức để nơi này trở nên đáng nhớ như vậy. Những chiếc đèn chiếu hắt lên trên được đặt thật khéo để chiếu nhiều màu sắc khác nhau lên cây, những cành cây khác lung lừng vòng sao trắng lung linh, máy tạo tuyết được dùng để phun một lớp tuyết có thể phân hủy sinh học mang đầy màu sắc lễ hội kín cả khoảng rừng thưa.

“Có thật ông ấy ở trong đó không cô?” Saskia thở ra, sững sốt nhìn chăm chú vào căn lều gỗ kiểu dáng chàng bánh gừng, bên ngoài có những cô cậu giúp việc của ông già Noel canh gác và một đôi tuần lộc đang được mấy gia đình đứng đầu hàng vuốt ve nô đùa.

“Đúng đấy.” Nắm chặt tay Saskia đang đeo găng, Cleo thấy mắt mình rưng rưng xúc động. Có thể cảm nhận rõ ràng không khí lễ hội ở đây. Đây đúng là thứ Giáng sinh mang lại, phải không? Mang tới những kỷ niệm tuyệt vời cho trẻ con khi chúng còn quá nhỏ và quá ngây thơ nên vẫn tin vào ông già Noel. Xung quanh hai cô cháu, các gia đình khác hạnh phúc đang vui cười nói chuyện, hơi nước bay ra từ miệng họ khi họ giậm giậm chân và xoa hai tay vào nhau.

“Cháu có lạnh không, cháu yêu?”

“Không ạ.” Saskia vừa nhặt những mẫu giấy bồi trắng nhỏ xú ra khỏi đôi ủng hoa màu hồng vừa nói, “Đây không phải là tuyết thật.”

“Nó còn đẹp hơn cả tuyết thật. Nó không tan.”

“Nhưng ông già Noel là thật chứ?”

“Ồ, tất nhiên, chắc chắn là ông già Noel thật.”

Saskia nhảy cẫng lên sung sướng. “Mình đến gặp ông ấy bây giờ được không cô?”

“Sắp rồi cháu yêu. Chúng ta phải xếp hàng.” Thực ra hàng người khá dài, họ sẽ phải ở đây khá lâu. “Đi nào, chúng ta đứng vào hàng đi.Ồ, nhìn những chiếc đèn chiếu thẳng lên trời kia.”

Trong khi Saskia đang bận xoay xung quanh và chăm chú nhìn lên trời, Cleo thoáng thấy ai đó khiến cô giật mình. Cách cô vài mét, ai đó đang mặc chiếc áo da màu nâu giống hệt của Will, anh ta giơ tay lên trong thoáng chốc và ở góc nhìn này anh ta trông còn giống Will hơn, thật kỳ quặc. Chờ xem đến lúc cô kể cho anh nghe cô tưởng nhìn thấy anh cùng hai đứa trẻ xếp hàng vào hàng động gặp ông già Noel ngay trước mặt cô đi.

Trừ khi...

Ồi...

Ồi Chúa ơi, chắc chắn là không.

Nhưng tất nhiên đó chính là anh. Chính là Will, bạn trai cô, không phải ở Manchester chuẩn bị cho cuộc họp ngày mai. Thay vào đó, thật không thể tin nổi, anh đang ở đây, cách cô không đầy ba mét, đang chờ vào thăm ông già Noel.

Tim Cleo đập mạnh vào mạng sườn tới mức cô gần như không nghe được tiếng động khác nhau xung quanh mình. Tai cô đầy ắp tiếng lòng bùng. Will chưa có gia đình và anh chưa có con nhưng bằng cách nào đó, không giải thích được, cô bé con mặc áo khoác hồng và đội chiếc mũ nỉ lông lánh màu tím đang đu người trên tay anh còn bé trai khoảng sáu hay bảy tuổi đang lén lút nhét đầy bông tuyết giả vào túi áo khoác cô bé.

Cleo cảm thấy ai đó kéo tay cô. Saskia đang nói hồi thúc, “Cháu được xin bao nhiêu món quà hả cô? Cháu xin sáu món quà được không ạ?”

“Ừm...” Tiếng trống diễu hành của đội cận vệ Coldstream vẫn choán hết tâm trí cô. Cô không thể tập trung được. “Không, chỉ một thôi.”

Thôi được, hãy giải thích cho có lý. Cô đang ở đây với Saskia, nhưng không có nghĩa cô là mẹ cô bé. Tất nhiên là không rồi. Cho nên điều đó cũng đúng với Will. Anh chỉ đang giúp một người bạn, mang hai đứa trẻ tới vườn ươm này chỉ vì lòng tốt và...

“Mẹ ời? Mẹ!” Cậu bé mặc chiếc áo khoác Postman Pat tức giận chỉ ngón tay vào Cleo. “Cô kia nói rằng chỉ được xin ông già Noel MỘT món quà thôi! Sao mẹ nói có thể xin BA món!”

Ôi trời đất, xin hãy đưa tôi ra khỏi đây. Ngay lập tức, đầy hối lỗi, Cleo lắp bắp, “Cô xin lỗi, cô sai rồi... ba món mới đúng.”

“Hà.” Thằng bé nhìn Saskia đắc thắng.

“Ba món ạ?” Saskia ngược lên nhìn Cleo. “Ba món quà to ạ?”

Bị mất tập trung, Cleo gật đầu. Được rồi, sẽ thật tốt nếu Will quay lại lúc này, nhìn thấy cô và nở nụ cười tươi rạng rỡ. Anh sẽ kêu lên, “Không thể tin được, em cũng bị trời à?” sau đó giải thích là cuộc họp ở Manchester đã bị rời lại vào phút cuối và sắp đã nhờ anh làm việc này và xem này, có phải quá tuyệt không, giờ tất cả chúng ta có thể xếp hàng cùng nhau...

“Máy chơi game X-box thì được coi là món quà nhỏ hay to ạ?”

“Hả? Ừm... to.” Lấy điện thoại ra, Cleo rời mắt khỏi lưng Will tìm số của anh. Cô nhấn nút gọi. Theo dõi chuông điện thoại của anh reo mà miệng khô khốc. Thấy Will rút điện thoại ra khỏi túi, nhìn màn hình, và bình tĩnh tắt đi.

Căng tai ra, Cleo nghe thấy con bé cầm tay anh hỏi, “Ai đó bố?”

Will nhìn xuống cười. “Không ai cả bé con. Công việc của bố thôi.”

Chỉ là công việc thôi.

Theo kiểu công việc ngoài giờ.

Cleo ít khi bối rối, nhưng nhìn ba người bọn họ, cô không thể nào nghĩ ra được nên làm gì lúc này. Nếu ở đây chỉ có Will và cô, cô sẽ phải đối mặt với anh, dĩ nhiên. Nhưng làm sao cô có thể làm vậy khi con anh ở đó.

Nên kể dối mặt coi như bỏ.

Giết người cũng vậy, bỏ. Đáng buồn thay.

Mà cô cũng không bỏ đi được, vì cô sẽ làm tan vỡ trái tim Saskia.

Nên đơn giản là, cô bị tắc ở đây, trong khi tiếng nhạc Giáng sinh đang được những người núp trong các lùm cây ngân lên và tuyết giả đang rơi, theo dõi gã đàn ông giả dối chết tiệt cho đến chiều nay vẫn còn là bạn trai đáng yêu của cô... nhưng mà, chờ đã, có lẽ nào anh nói dối nhưng không phải là người không chung thủy? Nghĩ rất nhanh, Cleo thấy có thể anh vẫn độc thân, có thể anh vẫn chưa đủ can đảm để nói với cô về những đứa con anh có từ cuộc hôn nhân trước đó, nhờ đâu cô sẽ thất vọng. Bởi vì nếu đúng như thế

thì phát hiện sự thật vào hoàn cảnh này thực ra rất ngọt ngào và lãng mạn, giống như kết thúc ấm áp của những bộ phim ủy mị chỉ có trên ti vi dịp Giáng sinh.

Đó là một ý tưởng tuyệt vời, bị xua tan trong thoáng chốc khi một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi lách qua, tay áo màu xanh hải quân của cô trượt qua tay Cleo. Người đàn bà đó lẩm bẩm, “Xin lỗi... cho tôi qua...” rồi đi tới chỗ Will và hai đứa trẻ.

“A, mẹ đi tè về rồi,” cô bé reo lên, cười tươi với cô ta.

“Phải rồi, cảm ơn đã thông báo cho mọi người cùng biết.” Cô ta hướng ánh mắt ý nhị với hai người đứng trước. “Mẹ chắc là ai cũng muốn biết mẹ vừa ở đâu về.”

“Lúc nào mẹ cũng đi vệ sinh,” bé trai hòa vào. “Lúc nào mình đi chơi cũng thế, bố nhỉ?”

“Lúc nào cũng vậy,” cô bé đồng tình.

“Phải rồi.” Will gật đầu nghiêm trang.

Người phụ nữ làm bộ giận dữ và giả vờ đánh anh. Will né người dùng con trai đỡ đòn. Mọi người đứng quanh đều cười. Một gia đình hoàn hảo trong một thời điểm hoàn hảo, với tuyết giả rơi la đà, đèn thần tiên lung linh trên cây, và tiếng nhạc Giáng sinh ngân vang, tạo nên không khí lễ hội hoàn hảo.

“Si-lent night, ho-ly night...” Saskia hát theo, giọng con bé trong và cao như khí hê li.

Ha, chẳng có dịp rồi. Cleo tự hỏi Will sẽ phản ứng thế nào nếu cô đi tới chỗ anh và gia đình đang đứng rồi tự giới thiệu mình. Cô có mơ cũng không dám làm vậy, nhưng nếu cô làm vậy thì sẽ thế nào nhỉ? Bởi vì bằng cách này hay cách khác, ba tháng qua anh đã ngoại tình sau lưng vợ. Người đàn bà đó đang đeo nhẫn cưới và bây giờ cô ta đang âu yếm gỡ các hạt tuyết giả ra khỏi tóc Will, rõ ràng là hành động người ta không làm với chồng cũ.

Không thể chối cãi được nữa, đó chính là vợ của Will.

Cái gan, cái gan lớn của đàn ông...

“Aaaalllll is calm, aaaaalllll is bright,” Saskia tiếp tục hát. Mọi người trong hàng đều quay lại nhìn con bé cười và chính lúc đó xảy ra một chuyện. Người phụ nữ đó huých tay Will và anh quay lại nhìn Saskia. Rồi, giống như nối các điểm lại với nhau để hoàn thành một bức tranh, ánh mắt của anh ta lướt từ mặt Saskia lên cánh tay rồi bàn tay đi gắng đang nắm tay Cleo rồi lên phía trên bắt gặp khuôn mặt lạnh như băng của Cleo.

Ha, bây giờ tìm ai mới đập thành thịch trong lồng ngực vì sốc và sợ hãi đây? Cô nhìn thấy điều đó trong mắt anh ta, hơi nhướng một bên lông mày lên nhìn lại, ngoài ra không phản ứng gì thêm. Will quay đi trước, quay lại với hai đứa con và đút hai tay vào túi quần. Kể cả từ khoảng cách này, cô có thể thấy sự căng thẳng trên hai vai anh ta. Nhịp thở nhanh, mỗi lần thở ra tạo nên một lớp khí dày đặc.

“Cô Cleo ơi.” Tiếng nhạc đã ngừng, Saskia kéo tay cô lần nữa. “Một cái iPod thì là quà to hay nhỏ ạ?”

“Là món quà to, cháu yêu ạ.”

“Nhưng nó bé tí xiu.” Saskia lôi chiếc găng tay xanh ra để mô tả khoảng cách nhỏ xíu từ ngón tay đến ngón cái.

“Nó tốn rất nhiều tiền.”

“Ồ.” Mắt Saskia mở to. “Thế thì... một chú chó có rẻ hơn không ạ?”

“Cháu biết là cháu không được nuôi chó mà.” Trước đó Cleo đã bắn khoản bao giờ từ bắt đầu bằng Ch ấy sẽ được hỏi; có một con chó là nhiệm vụ gần đây nhất mà Saskia muốn hoàn thành. “Mẹ cháu đã nói vậy rồi mà. Nuôi chó rất mất công.”

“Và bọn nó đi tè liên tục.” Miệng nhe ra cười, Saskia chỉ ra đằng trước. “Giống như cái cô kia.”

Thật không thể chịu nổi.

“OK, cháu nghe xem có được không này.” Giọng cô cực kỳ vui vẻ. Cleo làm như đây là ý tưởng thiên tài nhất. “Chân cô sắp đóng băng rồi mà cái hàng này thì tiến rất chậm! Sao mình không quay lại quán cà phê ngồi, uống một chút sô cô la nóng và ăn một cái bánh lớn nhĩ, rồi mình sẽ quay lại sau khi chẳng ai xếp hàng nữa cả. Như vậy có tuyệt hơn không?”

Với ánh nhìn khủng khiếp của Saskia, cứ như cô vừa gợi ý treo cổ chú cún con xinh xắn tội nghiệp và cắt chân của nó vậy. Mối dưới con bé bắt đầu rung lên. “Cháu không muốn thế.”

“Nhưng chúng ta sẽ không bỏ qua ông già Noel đâu, ông ấy vẫn còn trong đó khi ta quay lại, cô hứa mà! Và chúng ta sẽ không phải xếp hàng, thế có phải tốt hơn không?”

Saskia lưỡng lự trong phút giây.

“Xin lỗi cô gái,” một ông già đứng sau trong hàng với đứa cháu trai nói, “càng để lâu, hàng càng dài. Đến khoảng năm giờ thì nó sẽ dài hàng cây số ấy. Tìn tôi đi, tốt nhất cô cứ đứng đó.”

Ông già lẩm chuyệ. Sao họ không biến hết đi.

“Chúng ta đứng chờ ở đây,” Saskia nói chắc chắn.

Im lặng, Cleo gật đầu. Tuyệt.

Bốn mươi phút như địa ngục sau đó, đến lượt Will và gia đình được dẫn vào hang động gặp ông già Noel. Anh ta không hề quay lại từ lúc nhận ra ai đang đứng xếp hàng sau mình, tuy nhiên chắc anh ta cũng cảm thấy có một con dao ảo phóng thẳng vào gáy mình. Cleo không biết Will có ngồi lên lòng ông già Noel và nói: “Thưa ông già Noel, năm nay con không ngoan lắm, thật ra con đã rất rất hư. Nhưng con có được nhận quà Noel không? Một cái áo choàng vô hình thì tốt biết mấy.”

Hay là...

“Tất cả những gì con muốn trong dịp Giáng sinh này là vợ con sẽ không phát hiện ra cô bồ của con.”

Ôi trời. Cô rùng mình trước ý nghĩ ấy; cho tới tận lúc đó, cô không hề nghĩ anh ta đã biến cô thành cái gì.

Cleo nuốt vị đắng trong miệng; chính xác ra, dù không chủ tâm, cô đã trở thành bồ nhí của anh ta. Chỉ nghĩ về từ đó thôi cũng đủ cho những ký ức đau đớn dội về. Cô lại là cô bé chín tuổi, nồn nao đầy sợ hãi khi nhìn thấy dì Jean trong tình trạng tuyệt vọng. Lúc đó, cô không hiểu bồ nhí là gì, nhưng chú David có và rõ ràng là người đó dễ tiện, đáng ghê tởm, còn tệ hơn cả kẻ giết người hàng loạt.

“Cô Cleo, sắp tới lượt mình rồi đúng không?” Mũi Saskia hồng lên vì lạnh nhưng cô bé vẫn háo hức bởi nóng lòng mong đợi.

“Không còn lâu nữa đâu.” Cleo bế cô bé lên để giữ ấm cho cả hai và tách cô ra khỏi ý nghĩ rằng giữa trán mình đang khắc lù lù dòng chữ Con Điểm Xấu Xa bằng bút dạ đỏ.

Rồi cánh cửa căn lều gỗ bật mở và Will cùng gia đình bước ra. Hai đứa trẻ vui mừng ôm mấy món quà được gói cẩn thận và mẹ chúng đang vui vẻ nói chuyện với những người sắp đi vào. Đi quá Cleo và Saskia, cô ta cười nói, “Đừng lo, ông ấy đáng để chờ đợi lắm!”

Ý là ông già Noel, chắc vậy. Không phải Will.

“Bọn con mở quà bây giờ được không bố?” Cậu bé sột soạt hộp quà.

“Chưa được, đi nào, mình quay lại xe đã.” Lúc lừa bọn trẻ qua Cleo, ánh mắt anh ta bắt gặp cái nhìn không khoan nhượng của cô. Có sự hồi lỗi van xin trong mắt anh ta, và với cô vợ đi sau an toàn, anh ta giơ tay trái lên ngang vai, ngón cái và ngón út giơ ra ám chỉ sẽ gọi cho cô sau.

Cleo quay ngoắt đi. Ba tháng cuộc đời cô phí hoài. Tệ hơn là cô đã hy vọng rất nhiều vào Will. Anh ta đã đáp ứng được hàng đồng yêu cầu mà bao nhiêu năm nay không ai đáp ứng được. Ngoài sự thất vọng và giận dữ vì bị lừa dối quá lâu, cô thấy mình bị lợi dụng, khờ dại và ngu ngốc.

“Trông cô buồn cười quá.” Saskia, chẳng bận tâm gì trên đời, cười tươi nói, “Tuyệt giả rơi hết lên tóc cô rồi.”

Ha, chưa kể còn có cả mong muốn báo thù và giết người trong tim cô nữa.

7. Chương 08

Abbie đã chuẩn bị không ngừng cho giây phút Tom quay về, suy nghĩ xem sẽ phải nói gì, nhưng khi Tom quay về thật thì cô không cần phải nói gì hết.

Tiếng chìa khóa Tom xoay trong ổ, va li, thùng lạnh, và cần câu thả xuống giữa lối đi vào, rồi anh lớn tiếng, như mọi lần, “Chào em yêu, anh về rồi.”

Đó là cách họ vẫn đùa nhau, cách anh chào cô, và mỗi lần chào như vậy, Tom lại thay đổi một giọng địa phương khác. Hôm nay, vì sau một chuyến câu cá, đó là giọng xứ Ai Len, và để chứng minh – vì có những giọng khó có thể nhận ra ngay được – anh thêm, “Quý thần thiên địa ơi, ngoài giờ đêm naaiii lạn phát cóong.”

Mía mai ở chỗ nghe giọng anh vui vẻ hơn so với biểu hiện của anh hai tuần qua. Có phải vì anh được ở bên con gái dịp cuối tuần không?

Rồi Tom xuất hiện ở cửa bếp và nét mặt anh liền thay đổi. Ngay lúc anh nhìn thấy cô ngồi đó, anh đã hiểu. Abbie biết trông cô thật khủng khiếp nhưng cô không quan tâm. Chính anh đã gây ra chuyện này. Là lỗi của anh nên cả ngày hôm nay cô như cái xác run rẩy, mắt đỏ, miệng khô và ngực đau vô bờ.

“Ôi trời ơi.” Mặt anh biến sắc. Tay vuốt quanh cằm chưa cạo râu, anh lắc đầu. “Làm sao em biết được?”

“Ý anh là Georgia à?” Abbie không còn nhận ra được giọng mình nữa; rõ ràng cô không tin là mình đã nói những từ này. “Con gái... của anh ư?”

Tom thở hắt ra. “Ôi trời. Con bé đến nhà mình à? Anh đã bảo nó không được làm vậy mà. Abbie, anh rất xin lỗi. Anh đã định nói với em...”

“Đã định à? Có thật không? Anh tử tế đến buồn nôn!” Tiếng cô lại lớn hơn, Abbie nhận ra anh đang tiến lại gần, hai tay mở rộng. Cái ghế đồ RẦM một tiếng khi cô đứng phắt dậy. Giật lùi lại vấp phải mấy cái chân ghế đang chống ngược lên trên, cô hét lên, “Tránh xa tôi ra! Làm sao anh dám chứ! Anh thực sự nghĩ là tôi muốn anh lại gần tôi à?”

“Nhưng...”

“Ô kìa, Abbie có hơi giận một chút,” Abbie cố tình nhại giọng. “Không sao đâu, rồi sẽ giải quyết được nhanh thôi, chỉ cần ôm hôn một lúc là sẽ ổn thôi mà.”

Tom đứng khựng lại giữa bếp. “Nghe này, anh đã nói là anh xin lỗi rồi mà. Anh biết em sẽ cảm thấy tức giận. Chính vì thế trước đây anh mới không nói cho em biết. Anh đang nghĩ xem làm thế nào để cho em biết theo cách nhẹ nhàng nhất.”

“Chà, cứ như là người hùng ấy nhỉ!” Cô thấy sự hối lỗi trong mắt anh và ngạc nhiên khi anh đưa ra lý do như vậy.

“Abbie, anh cũng sốc chẳng khác gì em cả. Anh vẫn không thể tin được chuyện này đã xảy ra.” Tom lắc đầu. “Nhưng anh hứa là chúng ta sẽ vượt qua chuyện này. Nhưng chúng ta phải cùng cố gắng.”

“Anh nghiêm túc thật đấy à?” Trời đất, anh không hề biết là cô cảm thấy thế nào à? “Tom, làm sao tôi có thể tin anh được nữa? Cuộc hôn nhân của chúng ta là một sự giả dối. Có lẽ những người đàn bà khác sẽ chịu được những gì anh làm, nhưng tôi không chịu được. Với tôi thế là hết. Nhìn anh thôi tôi đã cảm thấy buồn nôn... Tôi không bao giờ muốn anh chạm vào tôi nữa!”

Tom nhìn cô chằm chằm. “Abbie, thế không phải chút nào.”

Không phải? Không phải à? Nổi tức giận sôi sục trong người cô. Sáng nay cô đã hứa với Des Kilgour là sẽ không nói với Tom về chuyện đêm qua, nhưng có lẽ cô chẳng cần phải giữ bí mật gì nữa. Cô suýt nữa đã ngủ với Des để trừng phạt Tom, bằng cách trả đũa với hy vọng cô sẽ cảm thấy đỡ hơn. OK, kế hoạch đó đã

không thành, nhưng cô đã ở cả đêm với anh ta và nếu chuyện này có thể làm Tom cảm thấy đau đớn, thì có lẽ buổi tối hôm qua cũng không hẳn hoàn toàn thất bại... đúng, và anh sẽ biết cảm giác ấy thế nào...

“Như vậy theo anh chuyện anh ngoại tình với người đàn bà khác là chuyện tôi nên... bỏ qua à?” Móng tay của cô bấm chặt vào lòng bàn tay khi cô nói. “Thế nghĩa là nếu tôi làm vậy thì anh sẽ không phiền phải không? Anh sẽ chỉ nói em yêu, không sao đâu, chắc chắn là chúng ta sẽ cùng cố gắng vượt qua được thôi. Vì nếu đó đúng là cách anh nghĩ, thì để tôi...”

“Đợi đã. Ồ.” Tom nhăn mặt và giơ một tay lên ngăn cô lại. “Em nói cái gì cơ? Em nói chuyện gì thế? Làm gì có ai... ngoại tình ở đây?”

Lại còn thế nữa. “Được thôi,” Abbie rống lên, “thì có khác gì nhau chứ! Nghĩa là cô ta chỉ là qua đường thôi, tình một đêm, một con ả nào đó anh làm tình... anh có làm như vậy bao nhiêu lần, thì kết quả vẫn như vậy thôi!”

“Không, không, không.” Lắc đầu vì không tin vào tai mình, Tom nói, “Con bé nói vậy với em à? Georgia ấy... con bé nói đó là vì anh ngoại tình à?”

“Tôi chưa gặp con bé! Tôi không bao giờ muốn gặp con bé!” Abbie giật cái phong bì từ túi quần vớt xuống chiếc bàn gỗ sồi sần sùi. “Tất cả được nói rõ trong này.”

Nét mặt Tom có gì đó thay đổi. Anh nhìn bức thư. Rồi anh lại ngược nhìn cô.

“Không phải tất cả đâu.” Ngay đến giọng anh cũng khác đi.

“Anh có một đứa con gái.” Khi nói đến đó, Abbie thấy miệng mình méo đi vì đau khổ. “Tôi còn phải biết gì nữa đây?”

“Ồi Abbie... em yêu... anh yêu em rất nhiều.”

“Đừng có nói vậy.”

“Nhưng đó là thật mà. Và còn một câu hỏi nữa em chưa hỏi.” Nhắm mắt lại một thoáng, Tom nói, “Đó là tên của mẹ Georgia.”

Cơn buồn nôn trào lên họng Abbie. Cô đã sai khi nghĩ chuyện này không thể tồi tệ hơn được nữa. Bây giờ anh còn sắp nói với cô rằng cô biết người mà anh đã lén lút ngủ cùng.

Cơn buồn nôn càng lúc càng dữ, cô nói, “Anh nói xem.”

Anh nuốt nước miếng, yết hầu đẩy lên rồi đi xuống. “Điều này sẽ làm em sốc.”

“Cứ nói đi.”

Sự yên lặng căng ra giữa họ khiến cô muốn hét lên. Cuối cùng Tom chà tay sang hai bên ống quần nhưng cứ rích rồi nói, “Đó là Patty Summers.”

Patty ư?

Patty Summers ư?

Cái gì cơ?

Patty Summers của gần hai mươi năm trước, với mái tóc vàng gọn sóng và váy dài bông bênh à? Abbie thấy bối rối, cố gắng hiểu mở thông tin này; đó là cái tên cuối cùng anh có thể nhắc đến. Có phải Tom đã giấu giếm cô để gặp gỡ Patty sau đó?

“Anh chưa bao giờ lừa dối em, Abbie. Không bao giờ muốn vậy, và chưa bao giờ làm vậy.” Thấy sự hoang mang của cô, Tom tiến lại gần cô. Giọng vô cùng nhẹ nhàng, anh nói, “Em yêu, cô ta lừa chúng ta. Cô ta lừa dối.”

Mười chín năm trước. Abbie nhớ rõ chuyện này như nó vừa xảy ra ngày hôm qua. Lúc đó cô hai mươi tuổi và gần phát điên, một trạng thái rối loạn hoóc môn vì tuyệt vọng và mất bình tĩnh. Người ta càng khuyên cô phải thư giãn và thôi lo lắng thì cô càng cảm thấy tuyệt vọng. Tin tức bắt đầu giới thiệu về phương pháp nhờ người mang thai hộ. Khi bác sĩ khám cho cô không đồng tình nói rằng cô thậm chí không nên nghĩ tới

khả năng này, đó là giọt nước làm tràn ly. Ai cần tổ chức chính thức nào đứng ra chứ? Nhờ đọc tất cả tài liệu, Abbie biết đó là quá trình không phức tạp, và có lẽ cách duy nhất là tự xoay sở. Dùng nhờ tên địa chỉ trên báo, cô đặt một mẫu quảng cáo trên tờ báo địa phương ở Bristol. Cần người mang thai hộ cho một đôi vợ chồng không thể có con. Hãy giúp chúng tôi, chúng tôi rất muốn có một đứa con!

Không gì hết. Không ai trả lời. “Anh bảo em rồi,” Tom nói. “Có ai lại muốn làm chuyện đó cho hai người hoàn toàn xa lạ chứ?”

Thế nên tuần sau đó, Abbie cho đăng một mẫu quảng cáo đã thay đổi: Bạn có thể làm người mang thai hộ cho một đôi vợ chồng không thể có con? Hãy giúp chúng tôi! Xin hậu tạ.

Tom tỏ ra thận trọng nhưng cũng ủng hộ, mong muốn quá lớn của cô vượt qua tính trầm lặng vốn là bản chất của anh. Bốn ngày sau, một lá thư được gửi từ Patty Summers tự giới thiệu mình, tình nguyện mang thai hộ.

Giống như một điều kỳ diệu được ban tặng; điều tuyệt vời cuối cùng cũng xảy ra. Họ sắp xếp gặp nhau trong quán cà phê ở Clifton, một khu vực thương lưu ở Bristol nơi Patty sống. Abbie chưa bao giờ lo lắng đến thế, thay quần áo đến năm lần, sợ rằng chiếc quần chọn sai hay đôi giày chưa đủ mới sẽ làm Patty cảm thấy xa lạ mà đổi ý. Cô bắt Tom lau rửa chiếc xe Astra đỗ cho tới khi nó bóng loáng lên từ trong ra ngoài.

Không biết điều gì sẽ tới, buổi gặp gỡ đầu tiên với cô ta là một khám phá. Patty sột soạt tiến vào quán, chào Abbie và Tom như gặp lại người thân sau bao năm xa cách, và khiến họ kinh ngạc vì sự ấm áp và vui vẻ của cô. Cô ta xinh, như Claudia Schiffer, với đôi mắt long lanh và nụ cười tươi tắn. Nhìn thấy mẫu quảng cáo của họ trên báo, cô ta rưng rưng nói, đã khiến trái tim cô rung động. Lời lẽ trong đó đã chạm tới cô. Còn cách nào giúp người khác tốt hơn là mang thai hộ đôi vợ chồng không thể tự mình có con... rằng cô ta sẽ cảm thấy vinh hạnh nếu được phép mang thai hộ họ.

Abbie bị mê hoặc, hoàn toàn bị Patty Summers làm cho mê mẩn. Chỉ còn Tom hỏi những câu hỏi cần thiết. Và không, Patty không có con – cô ta chưa bao giờ là kiểu người thích làm mẹ, chưa bao giờ muốn có con – nhưng cô ta biết cô ta có thể làm được. Cô ta hai mươi sáu tuổi, hoàn toàn khỏe mạnh, không hút thuốc phiện hay kể cả thuốc lá. Công việc trước đây là làm trong quán rượu, kết thúc không tốt đẹp lắm khi cô chấm dứt mối quan hệ với bạn trai cũ đồng thời là chủ quán rượu đó. Vì vậy nên cô ta đang đọc báo để tìm việc. Bởi thế mọi thứ đều rất dễ hiểu. Thay vì phải bắt đầu một công việc mới buồn tẻ mà cô ta không thích, cô ta có thể thư giãn, nghỉ ngơi khoảng một năm, và nuôi một đứa bé trong bụng!

Sau một tiếng, Abbie đã đi đến quyết định. Để trả tiền thuê căn hộ giản dị của cô ta ở Clifton và những chi phí khác nữa, họ sẽ trả cho Patty một ngàn bảng một tháng. Hơn mức họ dự đoán, nhưng không hẳn là vô lý nếu nghĩ đến việc cô ta sẽ giúp họ. Và cái hay ở Patty là cô ta sẵn sàng bắt đầu ngay lập tức – ta không phải trì hoãn đến vô tận hay chờ đợi lần hẹn kế tiếp để được thông báo lần thứ một triệu là phải bình tĩnh cho tới khi ta muốn hét lên vào cái mặt người vừa nói câu đó. Patty đã sẵn sàng, xuất xoa nhiệt tình, cũng háo hức bắt đầu như họ vậy.

“Một ngàn bảng một tháng,” Tom rít lên khi Patty vào phòng vệ sinh. “Chín tháng liền.”

Nhưng Abbie không bị lay chuyển. Không gì có thể ngăn họ lại được. Họ có tiền tiết kiệm, Tom có thể làm thêm giờ, và cô có thể nhận việc làm thêm buổi tối. “Ta không nên cãi nhau với chị ấy. Và anh nhất quyết không được mặc cả.” Cô nắm chặt tay anh bên dưới bàn siết thật mạnh. “Tom à, hãy nghĩ tới đứa trẻ xinh xắn chúng ta sẽ có! Chúng ta sẽ làm chuyện này, nó sẽ xứng đáng từng xu mình bỏ ra. Đây là lời đáp cho giấc mơ của chúng ta!”

“Anh biết, anh biết rồi. Nhưng mình còn chưa biết gì về cô ta. Mình mới biết cô ta một tiếng trước thôi.”

“Anh đừng có làm hỏng việc này.” Ngực Abbie thắt lại vì lo lắng; cô thấy mình như đứa trẻ bị người lớn nói rằng tiệc sinh nhật năm nay của nó bị hoãn lại.

“Cô ta có thể là bất cứ ai.”

“Đừng có nói vậy.”

“Anh ta nói đúng đấy.” Patty quay lại nghe lỏm được mẩu đối thoại đầy lo lắng. Cô ta nói, “Tôi có thể là bất cứ ai, nhưng không phải vậy. Tôi là tôi.” Cô ta nhìn đôi vợ chồng trước mặt. “OK, thế tôi cho hai người

thăm căn hộ của tôi nhé. Như vậy có giúp được gì không?”

Và họ đã làm như cô ta nói, đi với Patty đến căn hộ áp mái trên tầng bốn một căn nhà thời Georgia ở Cornwallis Crescent. Căn hộ bé xíu nhưng quang cảnh nhìn ra Bristol thì tuyệt đẹp. Những bức ảnh của Patty cùng bạn bè, người thân ghi lại các sự kiện trong đời cô tới nay, cô ta quét vôi tường màu vàng nắng, sách, tranh ảnh và đĩa CD ở khắp nơi. “Xin lỗi hai bạn nhé, không ngăn nắp lắm.” Cô ta áy náy chỉ lên mớ quần áo đang phơi trên giá gỗ gấp lại được trong góc phòng khách. “Tôi là người bừa bộn. Bây giờ hai bạn còn cần tôi chứng minh gì nữa để tin tôi hơn? Tôi cho hai bạn xem bảng kê tài khoản ngân hàng nhé. Hay hai bạn có muốn gặp Dilys ở tầng dưới để bà ấy ca ngợi tôi là người tốt không?”

“Có thể chúng tôi sẽ làm vậy,” Tom nói.

“Không, như vậy được rồi.” Abbie lắc đầu kịch liệt. “Không cần đâu.”

“Nếu các bạn chắc chắn như vậy thì thôi. Nhưng các bạn cứ tìm hiểu.” Xem xét kỹ lịch công việc, Patty nói, “Theo như lịch tôi nghĩ ta nên bắt đầu vào cuối tuần sau. Tôi rảnh chiều thứ Bảy.” Cô ta nhìn họ cười tươi. “Hai bạn thấy lịch đó được không?”

“Thứ Bảy tới.” Còn choáng váng, Abbie gật đầu. Đang là tháng Hai... nếu mọi việc ổn thỏa ngay từ lần đầu, họ sẽ có con vào khoảng Giáng sinh.

“Tuyệt vời!” Cái vòng tay bằng bạc của cô ta va vào nhau leng keng khi cô ta vỗ tay phấn khích. “Ta sẽ làm chuyện đó ở đây nhé!”

“Đợi đã.” Đỏ mặt, Tom nói. “Không có chuyện... chị biết đấy, đừng chạm. Ý tôi là, chị và tôi sẽ không... e hèm, không cùng nhau làm cái gì hết.”

“Ôi trời, anh lo về chuyện đó à? Từ nãy đến giờ ư?” Patty bật cười. “Tất nhiên chúng ta không làm tình! Ta sẽ dùng ống bơm phải không? Anh làm việc đó vào cái chén hay gì đấy, tôi sẽ đảm trách phần của phụ nữ... họ bán ống bơm trong cửa hàng John Lewis đó.” Lắc đầu với Tom, cô ta nói tiếp. “Không có ý xúc phạm đâu, anh giai, tôi chắc chắn anh rất tuyệt vời trên giường, nhưng anh không phải là típ người tôi thích.”

Thứ Bảy sau đó họ quay lại ngôi nhà ở Clifton. Họ đưa Patty tờ séc một ngàn bảng lần thứ nhất để cô ta có thể trả các chi phí, còn Tom yêu cầu cô ta ký vào mớ giấy tờ luật sư của anh thảo ra để đảm bảo rằng cả hai bên cùng tuân theo thỏa thuận này. Đó thực ra không phải là một văn bản pháp luật – luật sư anh nhờ đã thắng thừng từ chối không muốn liên quan đến một vụ dễ gây bất hòa như vậy – nhưng trông nó có vẻ chính thức và cái chính là vậy; bất cứ ai không hiểu chắc chắn sẽ sợ hãi khi nhìn thấy tờ giấy này.

Nhưng Patty hoàn toàn bằng lòng với tờ giấy đó. Cô ta vui vẻ ký vào cuối tờ giấy và mời họ trà hoặc rượu. Ba mươi phút sau công việc kết thúc và cô ta ôm hôn tạm biệt, đặt tay Abbie lên cái bụng phẳng của cô ta mà thốt lên, “Thử nghĩ xem, có thể nó đang diễn ra ngay trong này, ngay tại thời điểm này! Em tưởng tượng được không? Đây có phải là điều tuyệt vời nhất không?”

Hai tuần sau đó trôi đi chậm chạp đến đau đớn. Họ chỉ biết ngồi chờ đợi. Abbie gần như không ngủ; tự thuyết phục là mọi chuyện đã thành công và đứa con họ hằng mong muốn đã hình thành, cô không thể tập trung vào chuyện gì khác. Đó là bé trai? Hay bé gái? Họ nên đặt tên đứa bé là gì? Nếu mua quần áo cho nó từ bây giờ thì có gì sai không? Tất nhiên không phải hàng đồng quần áo, thế thì ngu ngốc quá, nhưng chỉ một đôi áo liền quần màu trắng bé tí xíu thì sao?

Mười sáu ngày sau ngày thụ tinh, Abbie bấm số Patty.

“Chào chị, là em đây. Có gì mới không?”

“Ôi, chào Abbie! Chưa, chưa có gì cả...”

“Thế thì tin tốt rồi.” Abbie gửi lời cầu tạ ơn thật lòng và tưởng tượng ra cái bào thai, tự thuyết phục rằng việc cô ta có thai chỉ là do cô đã tốn hàng giờ tưởng tượng ra mà thôi.

“Thực ra còn quá sớm để nói. Có thể chị hơi chậm một chút.”

“Nhưng chị có thể dùng que thử. Em sẽ mua một cái mang tới chỗ chị nếu chị muốn!”

“Em dễ thương quá, nhưng chị nghĩ lúc này còn quá sớm để có kết quả que thử chính xác. Nghe này, chị sẽ gọi cho em nếu có bất cứ tin tức gì.”

“Nhưng...”

“Chị muốn em biết điều này, chị sẽ sang Pháp thăm mẹ chị một tuần, thứ Tư tuần sau chị về. Nếu lúc đó vẫn chưa thấy chu kỳ bắt đầu, chị sẽ thử bằng que rồi chúng ta sẽ thực sự biết rõ thôi mà!”

Cái lò xo cuộn trong ngực Abbie siết chặt hơn... thêm chín ngày nữa không tin tức thì thật quá mức chịu đựng của cô. Nhưng cô không thể tự mình lái tới Cornwallis Crescent ép buộc Patty tè vào cái que, cô còn lựa chọn nào khác nữa?

Bằng cách nào đó cô cũng trải qua được hơn một tuần chút xíu. Thỉnh thoảng cô còn đếm từng phút một. Nhưng vẫn có thể tiếp tục tin rằng mọi thứ vẫn tốt vì Patty không gọi điện để báo tin xấu.

Thế rồi, vào tối thứ Tư sau đó tiếng chuông điện thoại reo và giọng Patty ở đầu dây bên kia.

“Abbie à, chị đây. Chị xin lỗi, việc này không thành rồi. Kỳ kinh của chị hôm nay bắt đầu lại.”

Abbie trượt xuống tường cho tới khi ngồi hẫng xuống sàn phòng khách. Không có đứa bé. Không hối tiếc. Cho tới tận lúc ấy, cô vẫn không nhận ra được mình đã dành bao nhiêu tình cảm vào điều kỳ diệu không tồn tại này.

“Abbie? Em có sao không? Nghe này, mình đã cố. Chúng ta đã cố hết sức. Chị xin lỗi.”

OK, bình tĩnh lại, đâu phải là tận cùng thế giới. Tuy rằng cảm giác thì như vậy. Ép mình phải bình tĩnh, Abbie nói, “Vậy chúng ta lại phải thử lần nữa.”

“Đúng vậy.” Dừng một chút. “Có điều, ừm, em chọn người khác cho lần tới được không? Vì chị nghĩ chị không muốn thử lại nữa.”

“Chị nói sao cơ?” Abbie cảm thấy như không khí đang bị hút ra khỏi hai lá phổi. “Nhưng chị đã hứa...”

“Chị không hứa. Chúng ta chỉ thỏa thuận là chị sẽ tiếp tục nếu chuyện này không thành công ngay. Nhưng, em biết không, chị không thích chuyện này như chị tưởng.” Patty nói. “Nên chị thay đổi ý định về việc lặp lại chuyện này.”

“Nhưng bọn em vẫn đang trả tiền cho chị!”

“Abbie, đừng giận chị. Chị không định quỵt tiền của em. Tất nhiên chị sẽ không lấy thêm nữa... ngay sau khi tìm được người khác thì bọn em trả tiền cho họ ấy.”

“Đừng giận à?” Abbie rống lên. “Chị muốn em phải cảm thấy thế nào đây?”

“Nào, em đang quát chị đấy. Và chị sẽ không thay đổi quyết định đâu.” Giọng Patty nhuốm vẻ gay gắt. “Dù sao thì chuyện đó cũng không thực tế nữa,” cô ta tiếp tục, “vì chị sẽ rời Bristol. Mẹ chị muốn chị sang Pháp ở cùng mẹ. Nên dù chị có muốn tiếp tục cố vì em, chị cũng không thể.”

“Em xin chị. Xin chị đừng đi. Chỉ... nghỉ một vài tuần, rồi có thể sau đó chị sẽ thấy khỏe hơn và chúng ta lại thử lại lần nữa... em xin chị đấy.”

Hạ thấp mình mà cũng không xong. Patty vội vã kết thúc cuộc gọi, Abbie liền gục xuống thành một đồng trên sàn. Sau đó cô nằm liệt giường hai tuần liền, không chịu nói hay ăn uống hay đi làm. Quá tuyệt vọng, Tom còn lái xe tới Bristol để nói chuyện phải trái với Patty nhưng cô ta nói đã quyết định như vậy rồi. Hậu quả về tinh thần quá lớn. Đáng ra cô ta không nên nhận lời giúp họ ngay từ đầu. Và cô ta cũng không nói dối về chuyện rời khỏi Bristol; cả căn hộ tràn ngập va li, mọi thứ đã sẵn sàng để cô chuyển đến miền Nam nước Pháp.

Khi nghe chuyện này, Abbie càng tự thu mình lại. Hoảng sợ, Tom thú nhận với bác sĩ lý do vợ mình bị suy sụp tinh thần, tự rước về một bài giảng đạo đức về việc họ đã ngu ngốc và vô trách nhiệm đến thế nào mới thử nhờ mang thai thuê; bất cứ kẻ khờ dại nào cũng biết đó là công thức chắc chắn dẫn đến thảm bại.

Việc bác sĩ nói đúng không giúp họ cảm thấy dễ thở hơn. Abbie không hiểu sao cô vẫn còn muốn sống nữa, khi rõ ràng cô quá cả tin, thảm hại và vô dụng. Điều duy nhất ngăn cô không uống thuốc tự vẫn là vì cô cũng chẳng buồn làm chuyện đó nữa.

Nếu nói rằng cô không bao giờ muốn gặp Patty Summers nữa thì sẽ là câu nói giảm nói tránh hay nhất trong năm, nhưng ít nhất chuyện này cũng dạy cho cô một bài học. Rằng không bao giờ, không một lần nào nữa cô được phép tin một người đàn bà khác bằng cả giấc mơ và hy vọng của mình.

8. Chương 09

Giờ đây, sau mười chín năm, Abbie nhận ra rằng Tom đang nắm tay cô. Cô cảm thấy như người ta lấy óc của cô ra, lắc mạnh như lắc quả cầu tuyết, rồi sau đó để trả lại vào đầu nhưng lộn ngược. Những gì anh nói với cô đơn giản là không thể tin được; không thể là sự thật. Nhưng thắm sâu bên trong, cô biết anh nói thật.

“Patty đã lừa chúng ta,” Tom lại nói. “Cô ta đã có thai sau lần thử đầu tiên. Nhưng cô ta nhận ra không thể giao lại đứa con cho chúng ta. Cô ta không biết là cảm giác lại khác biệt đến vậy, nhưng đúng như thế. Ngay sau khi hoóc môn thay đổi, cô ta biết mình muốn giữ đứa bé. Vì thế nên cô ta bảo mẹ, và bà ấy hứa sẽ giúp... chuyện là thế đó.”

“Cô ta lấy con của chúng ta. Cô ta đã ăn cắp nó.”

“Về luật pháp, đó không phải con chúng ta.” Giọng của Tom rất nhẹ nhàng nhưng cô cảm thấy nỗi đau anh cũng phải chịu đựng. Đứa bé mười tám tuổi này là một nửa của Patty, một nửa của anh. Con bé là con đẻ của anh vậy mà anh bị người ta lừa để không hề được biết nó, thương yêu nó và nhìn nó khôn lớn.

Mà nói về lừa dối... ôi trời, Abbie lại thấy buồn nôn khi nghĩ về đêm qua. Có thể cô đã không ngủ với Des, nhưng chuyện đó rất dễ xảy ra. Rồi cô còn nằm ngủ cả đêm trên giường anh ta. Điều này có thể giết chết Tom nếu anh phát hiện ra. Anh không thể biết được, chắc hết. Tuy nhiên, cô không thể nghĩ đến chuyện đó lúc này. Đứa con gái mà mười tám năm qua họ đã đánh mất và khóc than vì nó, thực ra còn sống và khao khát gặp cha nó vô cùng.

“Em yêu, anh xin lỗi.” Tom vuốt tóc cô. “Anh không biết phải nói với em thế nào trước đây cả.”

Anh chẳng có lỗi gì cả. Cô có người chồng tuyệt vời nhất trên thế giới và cô không xứng đáng có được anh.

“Không sao.” Rồi anh và Georgia có hình thành mối quan hệ cha-con không? Cô có bị ra rìa và bỏ quên không? Tim Abbie như tan nát, nhưng ít nhất giờ đây cô có thể ủng hộ Tom. Cố nở một nụ cười yếu ớt, cô nói, “Em nghĩ anh nên gọi điện cho con bé. Em chắc là anh rất muốn gặp nó.”

Nóng lòng muốn nói chuyện về Will, Cleo sẵn sàng nhảy xổ vào Shelly ngay khi cô đến đón Saskia lúc bảy giờ.

“Chào em! Xin lỗi chị đến muộn – chuyến bay của khách bị hoãn!” Shelley vụt qua cô vào nhà lúc bảy rưỡi, túm lấy áo khoác của Saskia trên thành cầu thang và gọi, “Sass! Nhanh lên bé yêu, mẹ con mình phải nhanh về nhà cho con đi ngủ, mai con phải đến trường rồi.” Cô nói với Cleo qua vai, “Ông già Noel thế nào? Em có vui không?”

“Hay lắm. À, nhưng chị ở lại uống hộp cà phê với em được không? Chỉ mười phút thôi. Chị không thể tin được chuyện gì đã xảy ra...”

“Đây rồi, con đưa tay vào đây... ngoan lắm, giờ đi ủng vào... xin lỗi em, chị không thể ở lại được, chị còn phải giặt ủi đồng phục thể dục cho Sass khi về tối nhà... chị quên không làm tối qua! Con có quà từ ông già Noel không? Ôi, Tuyệt không kia? Được rồi, chị đi đây. Tạm biệt!”

Không ai có thể nhanh như chớp giống Shelley khi cô đang vội. Chỉ trong một phần triệu giây cô đã bước ra khỏi cửa, vào xe phóng vù về Bristol, để lại Cleo vẫn há miệng như cá trước cửa nhà.

Vẫn nóng lòng muốn kể chuyện đã xảy ra, và đau khổ vì thiếu một người nghe đồng cảm.

Được rồi. Cô đành phải gọi cho Ash vậy. Và dọa sẽ đâm nếu anh cười như nắc nẻ.

Thật nhanh nhẹn, cô nhảy qua bức tường ngăn cách hai nhà và gõ cửa. Chẳng hứa hẹn gì nhiều vì cả nhà tối đen.

Sau khi gõ tên anh vài lần qua hốc thả thư báo mà không ai trả lời, cô quay lại nhà mình gọi số di động của Ash thì nhận ra máy đã tắt. Thiet tình, có phải cậu ta cố tình làm vậy không? Bực mình, cô quay số chị gái thì gặp Tom.

“Ồ, chào em. Abbie đang tắm ở tầng trên. Anh sẽ bảo chị ấy là em gọi, nhưng tâm trạng không được tốt lắm đâu.” Anh nói về ừ đột. “Mai chị ấy gọi cho em được không?”

Thôi nào, đây có phải âm mưu thông đồng gì không?

Cô không thể ở nhà được. Cô sẽ nổ tung lên mất. Sau khi đi lại vòng quanh phòng khách thêm vài lần nữa, Cleo với lấy áo khoác và tắt ti vi. Có lẽ Ash đang ở ngoài quán rượu.

Thực ra anh không ở đó. Quán rượu không hề đông. Dù sao thì cô đã ở đây rồi, cũng nên làm gì cho bổ công đi bộ tới đây. Leo lên cái ghế cao cạnh quầy rượu, Cleo gọi cốc gin pha tonic và tự tranh đấu xem có nên kể cho Deborah sau quầy rượu về sự xấu xa của đàn ông có vợ không.

Rồi cánh cửa dẫn vào nhà vệ sinh bật mở và Johnny bước ra, và cô nhận ra nửa cốc bia Guinness trên quầy cách cô khoảng nửa mét là của hắn.

“Không sao đâu, không cần bỏ đi đâu.” Hắn tỏ vẻ buồn cười khi cô định trượt người xuống, tay vẫn cầm cốc rượu. Rồi nhảy lên ngồi trên ghế ngay cạnh cô. “Tối nay tớ không có hứng cần xé ai đâu.”

Cleo, rõ ràng vẫn đang có hứng cần xé ai đó, nghiêng rằng nói, “Tớ không biết là cậu vẫn đang ở đây. Đáng ra cậu phải ở New York chứ?”

“Đúng, đáng ra thì tớ đang ở đó. Nhưng có vẻ an toàn hơn nếu tớ ở đây trông chừng căn nhà. Bảo vệ nó kéo ai đó lại muốn đuổi những người định mua nhà đi.”

Đừng có tin là hắn sẽ quên chuyện này. “Tớ đã nói rồi mà. Tớ sẽ không làm vậy nữa.”

“Tớ biết cậu sẽ không làm vậy nữa. Tớ chỉ muốn chắc chắn thôi,” Johnny sửa lại, “giả như có thể tìm người mua khác thì tớ cũng chắc vậy.”

Có phải hắn muốn cô cảm thấy có lỗi? Cleo bắt chéo chân, lạnh nhạt xem lại đồ uống của mình, và hớp một ngụm điệu đà theo phong cách của Audrey Hepburn. Ý đồ hồng bét khi điện thoại của cô rung lên, chiếc ly trượt đi, và mấy giọt gin pha tonic trượt xuống cầm rồi rơi vào khe ngực cô.

OK, có thể coi là khe ngực thì hơi quá, nhưng nếu cô có thì đó chính là nơi rượu đã nhỏ xuống.

“Phí quá.” Johnny đưa cô cái khăn lau của quán. Liếc nhìn điện thoại đang rung trên quầy, hắn nói, “Bạn trai của cậu đấy. Cậu không định nhắc máy à?”

Cô đã nhìn thấy tên của Will lóe lên trên màn hình. Sao anh ta có gan gọi cho mình chứ, cô thật không hiểu nổi.

Không nhắc máy? Nhắc máy?

Quý quá thật. Cô nhắc máy sau hồi chuông thứ năm và nói, “Không muốn nghe,” rồi cúp máy.

“Úi chà,” Johnny nhướn mày. “Có chuyện à?”

“Đừng nhúng mũi vào.” Cleo chấm khô vết ướt trên áo phông trắng của mình.

“Tớ đâu định nhúng mũi vào. Tớ chỉ quan tâm thôi.”

“Thế thì không cần đâu. Không có gì cần cái đầu bé tí của cậu phải lo lắng cả.”

“Tớ nghĩ hai cậu rất đẹp đôi, thế thôi. Hai cậu trông rất hạnh phúc.”

Hắn chắc chắn đang trêu chọc cô.

Biiíp, điện thoại của cô reo, báo hiệu có tin nhắn.

Anh có thể giải thích mọi chuyện.

Cleo nhấn lại: Anh thật nực cười.

Biiíp. Lần này là tin nhắn viết: Anh đang tới chỗ em.

“Cậu biết không, đây đúng là thứ tớ thích ở một quán rượu làng truyền thống,” Johnny nói. “Những cuộc nói chuyện thú vị.”

Lờ hờ đi, Cleo nhấn lại: Không, không, không.

Biiíp. Đi mà. Anh muốn gặp em,

“Đùa bỡn,” Johnny vẫn tiếp tục, như đang tự nói với mình, “đổi đáp án tượng.”

Giờ đây. Cleo nhanh chóng gửi tin nhắn cuối cùng: KHÔNG BAO GIỜ, rồi tắt máy nói, “Chị Debs, cho em một ly nữa.”

Cô cũng thấy rằng ở lại đây thì tốt hơn về nhà và tự tranh cãi vô nghĩa với chính mình vì đã cả tin đến thế nào.

“Để tớ trả tiền cho ly đó.” Johnny đưa tay lấy ví.

“Thôi cảm ơn cậu. Tớ tự trả được rồi.”

“Đó là điều tớ thích: dân địa phương rất thân thiện.”

“Nghe đây. Tớ không có tâm trạng thân thiện đâu.”

Hắn nhún vai. “Có thể tớ sẽ làm cậu vui lên.”

“Cậu biết không?” Cleo nói. “Cậu không thể làm được đâu.”

“Vậy cậu coi hai đứa tớ như nhau đi. Tớ và anh chàng Will già tội nghiệp.” Johnny nhăn nhó nói, “Đã bao giờ cậu nghĩ chính cậu mới là người có lỗi chưa?”

Quán dần đông lên, Johnny chơi vài hiệp bi-a với ba thành viên của đội bóng địa phương, và Cleo tạm thời quên chuyện với Will bằng cách nói chuyện với Deborah về nước xốt sa lát, chuyện tình cảm của Renee Zellweger, và những đôi giày yêu thích. Cô vừa mô tả đôi boot đỏ cô thích, mua trong đợt giảm giá, đẹp không thể tin nổi nhưng lại nhỏ hơn chân cô một cỡ, thì cánh cửa quán rượu mở tung ra sau lưng cô và cô phảng phất ngửi thấy mùi nước xịt sau khi cạo râu Armani.

Không cần thiên tài cũng biết được ai vừa vào. Cleo xoay trước ghế ra đằng sau nhìn vào người mà vài tiếng trước đây vẫn còn là bạn trai của cô.

Người mà cô đặt rất nhiều hy vọng.

“Anh đi đi, Will.”

“Cleo, chúng ta cần nói chuyện.”

“Có lẽ anh cần. Nhưng tôi thì không.”

“Anh xin mà.” Nhận thấy mọi người đang tò mò nhìn mình, anh ta nói, “Ta về nhà em được không?”

“Ừm,... nói thế nào nhỉ. Không.”

“Nghe này, anh xin lỗi.” Tiến tới chỗ cô, anh ta van xin, “Nhưng anh yêu em.”

Cleo như ngạt thở. Cả đời cô đã mơ đến ngày được ai đó nói ba từ bé nhỏ ấy với mình. Theo một cách lãng mạn; tất nhiên, ba mẹ cô đã nói vậy khi cô còn nhỏ. Nhưng vì sao đó cho tận tới khi hai mươi chín tuổi cô chưa một lần được nghe ba từ đó từ bạn trai, tất cả bọn họ chẳng qua là một lũ kém cỏi hoặc là sợ ba từ đó đến bệnh hoạn, ác cảm với việc phải cam kết cả đời với cô, hay..., đơn giản là họ chưa đủ thích cô đến mức

nói ra ba từ ấy. Còn lúc này, cuối cùng cũng có ai đó nói với cô rằng anh ta thích cô. Lại giữa đám đông nữa. Anh ta đang tuyên bố trước mặt tất cả mọi người trong quán, không cần biết ai đang nghe, đáng ra đã rất lảng mạn, chỉ giả như không phải trong hoàn cảnh thế này.

Thật vậy, Cleo đang vô cùng giận dữ và thất vọng vì anh ta đã làm hỏng giấc mơ của cô; ba tiếng anh-yêu-em đầu tiên sẽ mãi mãi như vậy, không thể kém lảng mạn hơn được nữa.

“Anh lừa dối tôi.”

Will dang tay tuyệt vọng. “Bởi vì anh yêu em.”

“Căn hộ ở Redland. Anh nói anh sống ở đó.”

“Anh biết.” Trán anh ta lấp loáng mồ hôi. “Đó là nhà của Rob và Damon. Anh phải làm vậy; anh không muốn mất em.”

Và lúc này anh ta còn làm mọi thứ trở nên tồi tệ hơn. Liệu anh ta có biết chỉ thiếu chút nữa thôi thì cái ghế trong quán đã bổ thẳng vào đầu anh ta không? Cleo giữ chặt lấy cái ly đồ uống của mình. “Biến đi, Will. Về nhà anh đi.”

“Anh sẽ không đi cho tới khi chúng ta nói chuyện tử tế. Ra ngoài đi,” anh ta van xin. “Hãy để anh giải thích.”

“Tôi nghĩ cô ấy muốn anh rời đi.” Johnny đã bỏ chơi bi-a quay lại chỗ của hắn tại quầy rượu lúc nào không rõ.

Will lãnh đạm nhìn hắn nói, “Đây là chuyện giữa tôi và Cleo.”

“Cleo không muốn nói chuyện với anh.”

“Cô ấy cần nghe những gì tôi phải nói. Chuyện riêng.”

Johnny quay lại nhìn Cleo. “Anh ta đánh cậu à?”

“Trời đất,” Will nổi đóa. “Tất nhiên tôi không đánh cô ấy!”

Tăng lờ hắn, Johnny tiếp tục. “Anh ta làm cậu đau khổ à? Theo cách nào?”

“Không, tôi không làm cái quái gì như vậy cả.”

“Vậy thì, anh đã làm gì đó khiến cô ấy khó chịu.”

Thật là nực cười; sao cô lại phải băn khoăn có nên nói ra điều này không cơ chứ? “Anh ta đã có vợ.” Cleo nói thẳng. “Và anh ta có con.”

“Ồ, được lắm.” Mắt Will phóng khắp quầy rượu. “Anh không muốn chuyện xảy ra như vậy, được chưa?”

“Anh ta đã nói dối ba tháng trời. Tớ vừa phát hiện ra hôm nay. Vợ anh có bao giờ tự hỏi anh đang ở chỗ nào không?”

“Ra ngoài đi,” Will nài nỉ. “Chỉ hai phút thôi.”

Cleo điên tiết rít lên, trượt xuống khỏi ghế. Bên cạnh cô, Johnny hỏi, “Chắc chứ?”

Cleo gật đầu. Vợ Will là người vô tội, cô ta không đáng bị bề mặt trước đám đông này, cho dù Will thì đáng bị như vậy.

Bên ngoài, nhiệt độ giảm mạnh; một lớp sương giá lan lên toàn bộ xe đỗ ở chỗ đó và thậm chí giòn sột soạt bên dưới chân họ.

“Tôi sẽ không thay đổi quyết định, cho dù anh nói gì đi nữa.” Cleo vòng tay quanh tấm thân đang run lên.

“Anh yêu em,” Will nói.

Đừng có nói thế.

“Anh là kẻ nói dối và không chung thủy.”

“Em không biết chuyện như thế nào đâu. Hôn nhân của anh đã kết thúc. Nhưng với em thì khác... khi chúng ta bên nhau, anh thấy như được sống lại!”

Phải rồi, những lời sáo rỗng càng lúc càng chồng chất. “Anh thật đáng ghê tởm,” Cleo mắng lại. “Mà theo anh tôi phải cảm thấy thế nào đây? Tôi đã tin tất cả những gì anh nói. Tôi đã tin tưởng anh.”

“Đó là vì chúng ta hợp nhau đến hoàn hảo.” Will tiến một bước lại gần cô. “Chúng ta đáng ra phải ở bên nhau. Nghe này, anh đã mắc sai lầm, anh nghĩ Fia là người phù hợp, nhưng không phải. Cuộc sống của anh ở nhà thực sự là ác mộng...”

“Không kể những lúc anh ra câu lạc bộ đêm, săn gái và giả vờ là người chưa vợ.”

“Chỉ một lần thôi. Anh làm vậy đúng một lần. Và đây là đêm tuyệt nhất đời anh,” Will dữ dội nói. “Gặp được em đã thay đổi mọi thứ... đó là số phận!”

“Đừng có chạm vào tôi.” Cleo lùi lại khi anh ta định với lấy cô. “Sao anh dám chứ.”

“Nhưng em phải tin anh, đó là sự thật.”

“Tôi không muốn tin bất cứ chuyện gì anh nói.”

“Cleo, khi anh...”

“Được rồi, hết thời gian rồi.” Cánh cửa giật mở và Johnny từ quán rượu đi ra. “Anh có thể đi. Về nhà với vợ con. Tôi sẽ lo cho Misa.”

Will nhìn hẩn vẻ khinh ghét. “Cô ấy ghét mày.”

“Cũng có thể.” Miệng Johnny bắt đầu giật giật. “Nhưng lúc này giữa hai thằng tôi thì tôi khá hơn anh. Thế nên, tạm biệt!”

“Đừng có bảo tao phải làm gì,” Will phản đối.

Không khí đặc quánh mùi máu nóng đàn ông. Trời đất, đừng để bọn họ đánh nhau.

“Cũng chẳng dám mơ. Chỉ gợi ý vậy thôi. Lái xe về nhà cẩn thận đấy,” Johnny lè nhè. “Về cái xó nào anh ở ấy. Đường trơn lắm.” Hẩn dừng một chút, rồi nói thêm, “Thực ra cũng hơi giống miệng lưỡi trơn tuột của anh.”

Không có cuộc ẩu đả nào; mọi thứ diễn ra chỉ trong một giây. Will giận dữ vung cánh tay định Johnny, nhưng hẩn đưa một cánh tay lên chặn đứng cú đấm. Cleo theo dõi thấy hẩn có vẻ chẳng làm thêm động tác gì, nhưng tiếp đó Will bật về phía sau như bị một cái dây thun khổng lồ bắn đi. Rồi anh ta rơi xuống đất, hai chân vung lên, sòng soài trên lớp cỏ phủ băng, vẫn chưa hết sưng sờ.

“Ui chà,” Johnny nói. “Trơn trượt hơn tôi nghĩ.”

9. Chương 10 + 11

Chương 10

Rời quán rượu với thỏa thuận ngầm, Johnny ra hiệu cho Cleo và cả hai cùng đi qua thảm cỏ. Đằng sau họ, Will đứng lên, vuốt phẳng quần áo rồi quay lại chỗ để xe.

Bầu trời lấp lánh sao. Cách xa ánh đèn đường vàng trùm quanh thảm cỏ, bóng tối đen đặc đang vây tỏa. Tiếng cỏ loạt soạt dưới từng bước chân, Cleo thọc tay vào túi áo thổ dài. “Chắc tớ phải cảm ơn cậu rồi.”

Hẩn cười vì giọng điệu của cô. “Nếu cậu không chịu được thì không nói cũng chẳng sao.”

“Nhưng sao cậu làm được như thế?”

“Như thế nào?”

“Đưa tay ra đỡ mà vẫn quảng anh ta xa được.”

Johnny có vẻ buồn cười. “Cậu thích vậy phải không?”

“Như lấy ra từ truyện tranh ấy. Bóp, xoẹt, ạch! Nhưng tớ chẳng thấy cậu làm gì cả.”

“À, đó là điểm hay của võ tự vệ. Dùng sức mạnh của kẻ tấn công để chống lại hắn. Tớ có học Không Thủ Đạo vài năm. Cậu nên học đi.” Johnny nói. “Biết đâu có khi lại hữu ích.”

Đó là ý kiến hay, nhưng Cleo biết mình thế nào. Cô sẽ gia nhập lớp võ tự vệ với bao tham vọng và ý nguyện tốt, để rồi một tuần sau thì mất hứng vì chưa lấy được đai đen. Các thầy cô giáo cũng thường viết vào học bạ của cô trong giai đoạn bắt đầu, là cô thiếu chuyên tâm.

Mà thực ra, nếu nói về những ngày đi học khủng khiếp đó... “Tiện đây cậu đừng gọi tớ là Misa nữa được không?”

“Xin lỗi, tớ không biết là tớ vẫn gọi cậu thế.”

“Trong quán rượu cậu đã gọi thế.”

“Vậy à? Theo thói quen thôi. Tớ sẽ thực sự cố gắng,” Johnny nói. “Danh dự của một hướng đạo sinh.”

“Cậu chưa bao giờ là một hướng đạo sinh.” Cleo liếc nhìn qua vai khi hai người về đến gần nhà, để chắc là Will đã đi khỏi. “Cảm ơn đã đưa tớ về.” Hơi lạ kỳ khi lại quan hệ thân mật với một người mà bao nhiêu năm nay cô căm ghét. Lấy chìa khóa ra, cô nói, “Lần sau gặp cậu trong quán rượu, có khi tớ còn mua một ly mời cậu.”

Đây là cách cô nói tạm biệt, nếu bắt tay thì hơi kỳ cục và chắc chắn cô không muốn thơm má hắn. Tuy nhiên Johnny lơ đãng ý của cô và vẫn tiếp tục tiến về phía cửa.

“Nhờ anh ta quay lại thì sao. Tớ sẽ ngồi cùng cậu một lúc.”

“Không cần đâu cưng.”

“Cậu làm sao biết được. Dù gì thì cũng không thành vấn đề.”

Cleo tra khóa vào ổ. “Với cậu thì chắc vậy.”

“Nào, tớ chỉ ở lại uống cốc cà phê thôi. Cậu chịu được chứ hả?” Hắn nói trơ trơ. “Tớ đâu có bắt cậu phải nấu cho tớ cả bữa ăn.”

Ít nhất lần này trong nhà không có mùi cháy khét. Trong bếp, cô thêm vào cốc cà phê của Johnny một giọt nước lạnh rồi đưa cho hắn.

“Có vẻ như cậu không muốn tớ ở đây.”

“Không đúng lúc thôi.”

“Thật khủng khiếp nhỉ. Phát hiện ra bạn trai mình không tuyệt như mình nghĩ.”

Cleo với lấy hộp bích quy kéo qua bàn về phía mình. Bích quy sô cô la không bao giờ làm người ta thất vọng, không giống bọn đàn ông. Lại còn chuyện cô đã điều hành cùng Will ngay trước mũi Johnny nữa chứ, tự mãn khoe khoang bạn trai tuyệt vời cô có được, tuyệt vọng muốn chứng minh cho hắn thấy cô không phải kẻ thua cuộc mà hắn và đám bạn đã trêu chọc bao nhiêu năm về trước.

“Cậu hy vọng rất nhiều ở anh ta phải không?”

Trời đất, hắn đang tỏ ra thông cảm và nhắc lại chuyện đó không hề thương tiếc.

“Cũng không hẳn,” Cleo nói dối.

“Thôi nào, đúng vậy mà. Chuyện rõ như ban ngày.”

Cô đảo mắt vì sự thiếu tế nhị của hắn. “Vậy bây giờ cậu muốn tớ cảm thấy đau khổ hơn hả? Cậu làm việc cho ai? Hiệp hội chống Bác Ái à?”

“Nào, tớ đang cố hết mình mà,” Johnny cười. “Tớ tưởng phụ nữ muốn nói cho hết những chuyện thế này.”

Cleo gật đầu nói chầm chọc, “Với những phụ nữ khác thì vậy.”

“Ồ, vậy thì tớ không giúp được cậu rồi. Thế cho tớ xin cái bánh bích quy nhé?”

Chỉ còn bốn cái. Ngần ngừ, cô đưa cho hắn cái hộp.

Hắn lấy hai cái.

“Dù sao thì anh ta cũng là thằng tồi,” Johnny nói. “Cậu bỏ được anh ta thì tốt hơn.”

“Cảm ơn. Tớ biết vậy mà.”

“Cuối cùng cậu sẽ tìm được ai khác thôi.”

“Cậu biết không?” Cleo lắc đầu. “Việc cậu cố đồng-cảm-với-phụ-nữ ấy, không hợp với cậu đâu.”

Hắn cười khì. “Chỉ muốn giúp cậu thôi.”

“Được rồi, thứ nhất, tớ biết nếu muốn tớ có thể tìm ai đó khác. Thứ hai, Will chỉ là bạn trai, hắn không phải tình yêu lớn của đời tớ.” Đếm đầu ngón tay và không biết điều thứ ba là gì, vì sau khi đã đếm ngón tay như vậy, phải luôn có điều thứ ba, Cleo nói, “Và thứ ba, tớ cũng chẳng cần một người đàn ông khác làm gì.”

Johnny dựa vào tủ lạnh. “À, giọng điệu không-cần-dàn-ông-đây mà. Tớ thích cái giọng đó.”

Cô thở dài. “Ý cậu như vậy là sao?”

“Tớ thấy hay chứ sao, phụ nữ thích nói thế vì như vậy họ cảm thấy mạnh mẽ và độc lập. Nhưng điều đó không đúng phải không? Tận sâu bên trong bọn họ đang lo lắng, cảm thấy càng tuyệt vọng hơn, và ngay sau đó, họ quăng mình vào những mối quan hệ mới.”

“Nghe bố đời quá đi!”

“Lúc nào cũng vậy mà.” Johnny bình tĩnh cắn đôi miếng bích quy.

“Tớ không như thế. Tớ sẽ không làm vậy.” Cleo phẫn nộ.

“Tin tớ đi, cứ để vài tuần rồi cậu sẽ thay đổi ý định. Tớ đoán là cậu sẽ thử cái cậu tên là gì nhỉ...” hắn chỉ về phía tường bên phải. “... cậu làm ở đài phát thanh... cái cậu nhà bên cạnh ấy.”

“Ash á?” Ha, thế gọi là lúc nào cũng đúng đấy. “Không bao giờ! Cậu ta là bạn, thế thôi. Và đừng có nói là tớ tuyệt vọng,” Cleo nói, “vì tớ không như vậy. Tớ hoàn toàn ổn khi ở một mình.”

“Đừng có gắt gỏng thế. Tớ biết cậu đúng mà.” Mắt ánh lên thích thú, Johnny nói, “Sau sáu tháng nữa tớ sẽ hỏi lại nhé.”

“Được thôi, cứ vậy đi.” Phải mất hai mươi chín năm cô mới tìm được người đàn ông cô yêu thương nhiều như Will, cơ hội để tóm được một người khác sau sáu tháng gần như là không thể. Nhưng thật khó tranh cãi khi cô đang rất muốn vào phòng vệ sinh. Cleo đi về phía cầu thang. “Tớ quay lại ngay đấy.” Không thể dừng được, cô chỉ vào hộp bích quy trên bàn. “Mấy cái đó là của tớ nhé.”

Mấy phút sau cô quay lại, Johnny đã tìm thấy một quyển tạp chí bóng loáng và đang nhàn rỗi lật từng tờ trong lúc uống cà phê. Bây giờ chắc cà phê nguội rồi.

Hắn ngược lên. “Cậu nói đã hẹn hò với anh chàng đã-có-vợ-con được bao lâu rồi?”

Ôi trời, hắn không dừng lại đi cho mình nhờ. “Chỉ ba tháng thôi. Chưa lâu lắm.”

“Được rồi, khuyên chân thành nhé. Đây là lỗi phụ nữ thường mắc phải. Và để tớ nhắc cậu là, cậu lộ liễu quá.”

“Cậu đang nói gì vậy?” Cleo kiểm tra lại hộp bánh; rất có thể hắn vừa thay mấy cái bánh bằng mấy quả quýt. Không, bánh vẫn còn trong hộp, may cho hắn lắm.

“Dù sao thì, ít nhất cậu cũng tiết kiệm cho mình được mấy ngàn bằng.” Johnny lật lại trang tạp chí hắn đã xem và tìm được trang cần tìm, mẫu quảng cáo rộng hai trang báo mang tên “Làm Anh Ấy Yêu Bạn Hơn Giáng Sinh Đây!”

Cleo nói đầy giận dữ, “Tớ đâu có ý định mua nó vì Will!”

Hắn hướng ánh mắt về cô tỏ ý cô làm sao lừa gạt ai được.

“Tớ không thật mà.” Thực lòng, cô ước thà hắn ăn hết mấy cái bánh bích quy còn hơn. Trỏ ngón tay vào tấm hình chiếc đồng hồ Breitling cô đã dùng bút khoanh tròn lại, Cleo chống chế, “Tớ chỉ làm vậy vì tớ thích phong cách và kiểu dáng của nó, dây đeo bằng thép và mặt đồng hồ màu xanh đậm.” Đó là sự thật, nhưng nghe như lời nói dối kém thuyết phục nhất. Mặt cô nóng cả lên, cô lại nói tiếp, “Tớ chỉ định xem có thể tìm thấy cái nào trông giống như vậy nhưng không đắt đến thế không.”

“Phải rồi.” Johnny gật đầu, rõ ràng là chưa tin cô được. “Được, thế thì tốt. Vì để tớ nói cho cậu biết, không gì khó xử hơn khi phải nhận một món quà cực kỳ đắt tiền.”

“Nhưng tớ đâu có định...”

“Anh ta mua cho cậu một lọ nước hoa và một đôi hoa tai rẻ tiền, nếu cậu may mắn. Sau đó cậu sẽ tặng anh ta...” Johnny nhìn lại cuốn tạp chí. “Ồi trời đất, cái đồng hồ giá ba ngàn bảng.” Hắn nhướn chân mày lên vẻ vừa kinh hoàng vừa chế giễu. “Cả hai sẽ đều thấy khó xử. Trừ khi anh ta không thấy xấu hổ, nhưng lúc đó ngay cả cậu rồi cũng sẽ nhận ra anh ta là loại đàn ông nào.”

“Tớ nhắc lại lần cuối nhé, tớ không định mua cho Will một cái đồng hồ giá ba ngàn bảng! Tớ chỉ muốn mua một cái với kiểu dáng như vậy mà không quá năm mươi bảng!” Cleo giật cái cốc trên tay hắn làm nước溅 đổ ra khắp bàn. “Cậu uống xong chưa? Tốt. Thế còn bánh bích quy? Tuyệt lắm. Được rồi, cảm ơn cậu rất nhiều vì đã đưa tớ về nhà, nhưng bây giờ cậu về được rồi. Tớ không cần vệ sĩ. Will sẽ không quay lại đâu và tớ cần phải đi tắm.”

Johnny lấy bút từ áo khoác ra loằng ngoằng một dãy số lên tờ tạp chí, ngay bên dưới dòng tiêu đề. “Đây là số di động của tớ. Nếu anh ta xuất hiện và cậu cần tớ giúp thì gọi cho tớ.”

Chuyện này chắc chắn sẽ không xảy ra.

“Tạm biệt.” Cô nhanh chóng đẩy hắn ra cửa.

Dừng lại ngay trước cửa, Johnny nói, “Mai tớ sẽ bay về New York. Thế nên chúc cậu một Giáng sinh vui vẻ nhé.”

“Cậu cũng vậy.” Cleo tự hỏi thực sự cô có cảm thấy như vậy không.

Hắn nhướn mày châm chọc. “Rồi xem đến hè cậu có còn một mình không.”

“Tớ sẽ vẫn một mình.” Có thật hắn nghĩ hắn vừa giao cho mình một nhiệm vụ bất khả thi không? Đó là thách thức dễ nhất cô từng gặp. Với một quá khứ chẳng vinh quang gì với bạn khác giới thì chuyện này với cô dễ như bỡn.

Johnny sai chân qua bãi cỏ. Cleo nhìn hắn biến mất trong màn tối lạnh căm. Sau đó cô đóng cửa, quay lại bếp vứt tờ tạp chí vào thùng rác tái chế. Thực tình thì sáu tháng không có đàn ông trong đời cũng là chuyện bình thường thôi.

Chương 11

Làm sao cô lại đẩy mình vào tình trạng tệ hại thế này? Abbie gần như không thở được khi cô tới Kilgour bắt đầu ca làm việc sáng thứ Hai. Với ai đó thì lương tâm là một lỗ hổng lớn, tình nghịch là thú vui của họ và nói dối liên hoàn trở thành chuyện thường tình... nó làm tăng lượng adrenaline trong người họ, làm cuộc sống trở nên vui vẻ và sôi nổi hơn...

Quỷ quái, sao cô không phải người như vậy chứ?

Ôi trời, Des đang ở kia, mang cây Noel từ trong kho ra xếp bên ngoài để khách hàng có thể xem trước khi mua.

Một luồng hơi dâng lên, giống cơn buồn nôn, khi Abbie tiến lại gần anh ta. Des đang mặc chiếc áo len màu đỏ hơi lạ, và chiếc quần bò sạch hơn mọi ngày. Khi anh ta nhìn cô và giật cái mũ len màu xám xuống, cô nhận ra anh ta vừa cắt tóc. Mớ tóc đỏ mới gội của anh ta dựng đứng lên vì tích điện.

Ôi trời, anh ta vừa đi sửa sang lại toàn bộ.

Des hạ cái thân cây dài gần hai mét từ trên vai xuống, rồi hướng ánh mắt đầy hy vọng về phía cô và gò má xanh của anh ta ửng hồng. “Khỏe chứ, Abbie?”

“Không khỏe lắm đâu.” Lúc chỉ còn cách anh ta hai mét, cô có thể ngửi thấy mùi nước sau cạo râu xa xỉ của anh. Nhìn quanh để biết không ai có thể nghe thấy họ, cô lấy một hơi dài rồi nói, “Nghe này, tôi có chuyện cần nói với anh, và chuyện này rất quan trọng...”

“Des, có cần mang nốt mấy cái cây dài ba mét ra đây không?” Huw thò đầu ra từ phía nhà kho và Abbie cảm thấy như mình đang đổ những giọt mồ hôi lạnh băng. Được rồi, đây chính là lý do cô sẽ trở thành kẻ ngoại tình kém cỏi nhất, nếu cô có lúc dự tính nghiêm túc như vậy. Huw là chồng của Glynis cũng làm trong cửa hàng, và nổi tiếng về những chuyện ngồi lê đôi mách. Chỉ nghĩ đến thôi đã không chịu nổi rồi...

“Không, thế này là đủ rồi.” Des nói với Huw, “Mỗi loại chỉ cần nửa tá là nhiều. Cho khách hàng nhiều lựa chọn quá rồi họ sẽ không quyết định mua gì cả.” Quay lại với Abbie anh ta bình thản nói, “Có phải chuyện mấy ca làm của cô không? Ta nên lên văn phòng đi.”

Abbie không thể tin được, giọng anh ta không hề nhuốm vẻ run rẩy, không có chút gì do dự. Anh ta nói ra như một kẻ chuyên nghiệp.

Mà cũng có thể là như vậy lắm. Ít nhất một trong hai người phải sẵn sàng đương đầu với chuyện này.

“Chị em phụ nữ muốn thay đổi ca trực liên tục. Thực là tai họa đời tôi.” Lắc đầu với Huw theo kiểu đàn ông hiểu đàn ông, Des nói với Huw, “Khi nào làm xong chỗ này, cậu mang mấy chậu hoa trạng nguyên ra được không? Tổ sẽ quay lại sau năm phút thôi.”

Lên tới tầng trên, anh ta đóng chặt cửa văn phòng sau lưng.

“Được rồi, cô nói xem chuyện gì đã xảy ra. Cô đã dối mặt với anh ta chưa?”

Có thiết bị thu âm giấu đằng sau máy sưởi không? Có ai đó đang bò dưới bàn không? Miệng khô khốc, Abbie nói, “Tôi đã làm vậy. Và chuyện không như tôi nghĩ. Ôi trời, chuyện thật quá phức tạp...”

“Tệ hơn cô nghĩ à? Hay tốt hơn?” Des nhìn mặt cô dò hỏi.

Lúc đầu hơi ngập ngừng, rồi sau đó lời nói tuôn ra nhanh hơn. Abbie giải thích mọi chuyện. Toàn bộ câu chuyện, thật bi kịch. Cuối cùng mắt đầy nước, cô nói, “Ít nhất thì cũng có một chuyện tốt. Tom không hề lừa dối tôi.”

“Thế thì... cô sẽ không bỏ anh ta?”

“Tất nhiên tôi sẽ không bỏ anh ấy! Anh ấy là chồng tôi và tôi yêu anh ấy.” Abbie lấy mu bàn tay lau xéo qua mặt. “Mà anh ấy chẳng làm gì sai cả.”

“Ồ, phải rồi. Thế thì, tôi nghĩ cô cũng không muốn vậy.”

“Nhưng quan trọng hơn hết là anh ấy không được biết chuyện, anh biết đấy... chuyện chút nữa thì xảy ra, hừm, tối hôm trước.”

“Ý em là hôm thứ Bảy ấy hả?” Des trông có vẻ ngạc nhiên. “Cái đêm chúng ta ở bên nhau à?”

“Ôi, đừng nói kiểu như thế!” Cô thốt ra mấy tiếng hoảng sợ. Lắc đầu về xin lỗi - vì, có Chúa chứng giám, cô cần anh ta ủng hộ - Abbie van xin, “Chúng ta phải quên chuyện đó đi. Quên hoàn toàn.”

Vai của Des chùng xuống. “Được thôi, đừng lo lắng. Nếu đó là điều cô cần, thì chúng ta sẽ làm vậy.” Cô thấy mọi chuyện như đang chìm xuống khi tất cả hy vọng dâng tràn cũng như nỗ lực tu sửa bề ngoài của anh ta đã chẳng đạt kết quả gì. Gom góp một nụ cười nuối tiếc, anh ta chìa tay ra dấu gạch bỏ, “Đó, đã quên rồi. Xong.”

Phải giả vờ là không có chuyện gì bất ổn khi mọi thứ đều bất ổn thực sự là rất khổ sở. Khi Abbie về nhà lúc sáu giờ cô mệt phờ vì phải cố tỏ ra như vậy. Mọi chuyện còn tệ hơn khi Magda và vài phụ nữ khác tại chỗ làm đã nhận ra việc Des cố gắng trông bánh trai hơn. Cả ngày họ cứ trêu chọc anh ta, hỏi có phải anh ta đang mê ai không, và cố đoán xem người giành được tình cảm của anh là ai. Họ cũng muốn cô hòa vào

cùng. Và cô buộc phải đùa đùa gợi ý có thể đó là cô gái tóc vàng yếu đuối tuần nào cũng tới khu trung tâm này để mua một bao đồ ăn cho chim.

Cô vừa vào tới nhà thì Tom về, lần đầu tiên anh về nhà sớm, anh lao vào chào cô. Mắt sáng lên, anh nói, “Con bé viết thư trả lời rồi!”

Abbie giấu vẻ thất vọng. Tối qua họ đã cùng nhau viết một bức thư gửi tới địa chỉ email của Georgia. Lúc cô nhìn Tom nhấn nút Gửi, một phần trong cô cầu mong là họ sẽ không bao giờ nghe tới con bé nữa.

Nhưng tất nhiên chuyện đó không xảy ra, và sự trừng phạt cho việc cô quá rầu rĩ và thiếu cảm thông là lá thư trả lời cực nhanh. Theo anh vào phòng khách chỗ để máy tính, cô đứng sau Tom khi anh ngồi xuống chăm chú nhìn vào cái email trên màn hình:

Con chào bố!

Ôi trời đất, thật tuyệt vời!!! khi được nói câu đó! Bố không thể tưởng tượng chuyện này làm con xúc động đến thế nào đâu. Cảm ơn bố rất nhiều vì (cuối cùng) đã trả lời thư của con. Bố viết nghe hay thật. Mà thực tình thì tại sao lại không cơ chứ? Bố là bố của con mà! Ha ha, con lại nói câu đó rồi! Thôi nào, không cần lo lắng đâu, con chưa phát điên, chỉ hơi quá khích một chút thôi, nếu bố chưa nhận ra!

Vậy khi nào bố con mình có thể gặp nhau? Con đang ở Newcastle nhưng con có thể xuống chỗ bố bất cứ lúc nào. Cuối tuần này bố có sắp xếp được không? Con xin bố hãy nói được! Con sẽ đón tàu xuống vào thứ Sáu rồi bố ra đón con ngoài ga, sẽ giống như trong phim ấy, bố không thể biết con đã mơ giấc mơ như vậy bao nhiêu lần rồi đâu! Có phải con đang huyền thuyên không? Con xin lỗi bố, con sẽ xử sự bình thường khi con gặp bố, con hứa đấy.

Bố báo cho con biết thứ Sáu con đến có được không nhé. CON RẤT MONG ĐƯỢC GẶP BỐ!!!

Con yêu bố

Con gái mắt tích của bố

Georgia

Như vậy đó. Các dòng chữ thật sống động trên màn hình. Chúng như đang lấp lóe và nhảy nhót, rắc đầy hạt lấp lánh và sáng ánh đèn nê ông. Tom vẫn nhìn chăm chăm vào bức thư, sững sờ. Thật may Abbie đang đứng sau anh nên anh không thấy được vẻ mặt của cô, cô nói với vẻ vui mừng gượng ép, “Nghe cứ như anh đã làm con bé mừng phát điên!”

Hôm qua khi họ viết email, Tom đã kể với Georgia về cuộc hôn nhân của anh và nhấn mạnh là cả hai đều rất mong chờ được gặp con bé. Phải rồi, đó không phải hoàn toàn sự thật, nhưng con bé không muốn biết vậy, phải không?

Nhưng trong bức thư Georgia gửi thì cô không hề được nhắc tới. Bức thư chỉ được gửi cho Tom. Rõ ràng là, theo như cô biết, được gặp bố là chuyện duy nhất quan trọng với con bé.

Abbie cố nuốt nước bọt. Cứ như cô chẳng hề tồn tại vậy.

Một giọt nước mắt rơi xuống má. Quá muộn rồi, cô nhận ra Tom đang theo dõi phản ứng của cô qua màn hình máy vi tính.

Quay lại, anh nói, “Con bé mong gặp cả hai chúng ta.”

“Anh đừng lo, không sao đâu.”

“Nó mới mười tám tuổi, thế thôi. Nó cư xử vội vàng chẳng suy nghĩ gì.”

“Tom, anh không phải bào chữa cho nó. Theo như con bé thì em chẳng liên quan gì cả.”

Trông anh có vẻ tổn thương. “Không phải vậy đâu.”

“Nghe này, tốt nhất có lẽ anh nên gặp nó một mình.” Abbie lắc đầu; trong một thế giới song song nào đó, Georgia có lẽ đã là con gái của cô, và cô đã là mẹ của Georgia. Nhưng mọi chuyện không diễn ra như vậy, phải không nào? Thay vào đó, hai người hoàn toàn xa lạ với nhau và chẳng gì có thể thay đổi được cả. “Sẽ

đễ hơn nhiều cho cả hai nếu em không ở đó làm kỳ đà cản mũi. Con bé sẽ không muốn gặp em đâu.” Khi mùi thơm của thức ăn hạng năm sao đang tràn trong không khí buổi đêm thì một gói khoai tây nhạt và một chai nước trắng không thể so được.

Nhưng đó là chuyện thường của nghề tài xế. Cleo đang đợi ngoài bãi xe của nhà hàng, nói đúng ra thì cô không nên ăn bím bím trong xe. Nhưng cô đang cẩn thận hết mức để không làm rơi mẩu nào, và đến khi khách hàng khật khừ ra được khỏi nhà hàng vào cuối buổi tối, nếu có cả con gấu trắng to đùng ngồi trên ghế phụ thì có khi họ cũng chẳng nhận ra được.

Cô biết vậy vì một trong số họ đã ra đây hai lần để xin lỗi đã bắt cô đợi và giải thích với giọng nhừa nhựa rằng rất có thể họ còn ngồi lâu nữa. Cô cười nhẵn nại bảo rằng không sao, không vấn đề gì, cô hoàn toàn vui lòng đợi tiếp.

Tại sao lại không chứ. Sau mười một giờ cô sẽ được trả gấp đôi, chính công ty bảo hiểm của họ chịu trách nhiệm thanh toán hóa đơn đắt đỏ này.

Dù sao, họ vẫn là những nhân viên chăm chỉ, thành đạt, đây là tiệc Giáng sinh hàng năm, và họ được phép vui thú. Cleo không hề thèm muốn được vui vẻ như họ. Cô được đợi trong một cái xe ấm, có đài để nghe, và một quyển sách hay để nghiền ngẫm.

Rồi tiếng điện thoại rung trên cái ghế cạnh cô, vào lúc mười một giờ hai mươi phút đêm. Có lẽ Graham Cấu kính muốn biết cô đã đi đón khách chưa.

Nhưng liếc nhìn màn hình cô thấy số điện thoại đó không rõ danh tính. Cleo biết có những người không nghe những cuộc gọi như vậy nhưng cô không cảm mình được, nhận cú điện thoại đó tương tự nhận lá bài Cơ hội hay Khí vận trong cờ Tỷ phú. Còn nếu lại là Will gọi để van xin cô thay đổi quyết định... thì cô chỉ việc gác máy.

“A lô?” Cố đoán xem ai gọi, đó mới là cái hay. Có phải cô đoạt giải Á hậu trong cuộc thi hoa hậu và thắng được hai mươi bảng? Đó là điều cô yêu thích hồi nhỏ, khi cô lật lá bài này lên, cô thực sự cảm thấy mình đẹp. Hay cô sắp nhận được tấm vé phạt vi phạm tốc độ?

“Ồ... xin chào. Tôi đang nói chuyện với ai đây ạ?”

Cleo hết hồn. Có lẽ lương tâm tội lỗi làm cô hoang tưởng, nhưng đó là giọng phụ nữ đang cố tỏ vẻ bình thường trong khi cực kỳ căng thẳng. Chết thật, đừng nói là Will đã kể cho vợ nghe hết tất cả mọi chuyện nhé.

Mặc dù nếu anh ta làm vậy thì tại sao cô ta lại hỏi tên cô?

“Xin lỗi? Tôi không nghe thấy cô nói gì cả, đường truyền tệ quá.” Vò vò gói bím bím, Cleo nói to hơn. “Ừm, ai đó nhỉ, và cô muốn hỏi cái gì?”

Và cầu cho câu trả lời sẽ không phải là, “Tôi muốn bắn chết cô ả đã ngủ với chồng tôi. À, tiện đây, tôi đang đứng ngay sau xe của cô.”

Thay vào đó, vẫn với giọng phảng phất lo lắng, người phụ nữ nói, “Người ta đưa tôi số này để gọi. Cô có thể cho tôi biết tên được không?”

“Xin lỗi, tôi mất tín hiệu rồi...” Cleo lại vò gói bím bím ầm ĩ ngay bên cạnh điện thoại, sau đó tắt máy. Rồi vút nó qua bên ghế phụ mà nhìn chăm chăm, miệng khô khốc vì tội lỗi và sợ hãi. Cô không hề bị hoang tưởng, phải không? Rõ ràng không thể nhầm được người gọi là ai. Bằng cách này hay cách khác, vợ của Will đã biết được số của cô và đã đủ nghi ngờ để gọi, điều này có nghĩa là có thể là cô ta không biết chắc việc trăng hoa của chồng nhưng cô ta đã nghi ngờ. Trừ khi, có thể lắm, cô ta cho rằng Will đang bị một con diêm trơ tráo săn đuổi và con mụ đó đáng bị tìm ra và trừng phạt... và may sao anh trai cô ta là một tên giết người chuyên nghiệp rất thích tìm kiếm và hành hạ cô ả đã phá vỡ cuộc hôn nhân của em gái hẳn bằng cách...

“Áaaaaa!” Cleo hét lên khi cửa sau xe giật mở. Bím bím bay tứ tung khỏi vỏ khi cô nhảy dựng lên cả nửa mét... ôi giờ ơi, chẳng cần tới bọn giết thuê, chỉ cái lương tâm tội lỗi của cô thôi cũng đủ giết chết cô rồi.

“Ôi, xin lỗi, xin lỗi, cô đang ngủ à? Suyt, đừng đánh thức cô ấy, cô ấy đang ngủ chút thôi...” Mervyn, người béo nhất trong đám nhân viên bảo hiểm đưa ngón tay chuối mẩn lên môi khi ông ta ngồi đánh phịch xuống ghế.

“Tôi đâu có ngủ.” Nhảy ra khỏi xe để giữ cửa cho những người khác leo lên, Cleo nhanh chóng phủi hết mấy mẩu bím bím khỏi cái váy màu xanh lính thủy. “Các anh vừa làm tôi giật mình thôi. Kìa, cẩn thận, tôi giữ chai này giùm anh nhé. Mọi người có một đêm vui vẻ chứ?”

“Tuyệt dzời. Đáng ra cô cũng nên nhập hội cùng chúng tôi, tham gia cho vui. Chúng tôi có thể giúp cô vui.” Anh chàng tóc sẫm màu thoáng nở nụ cười tự tin với cô.

“Ồ, được thế thì còn gì bằng, nhưng phải có người chở các anh về nhà chứ.” Chiều lòng khách hàng say rượu là một phần trong mô tả công việc. Đẩy họ vào xe, Cleo nói, “Mọi người thắt dây an toàn vào nhé.”

“Cô rất đẹp, cô biết không? Bạn trai cô không phiền khi cô làm nghề này à?”

Cleo cười. “Mọi người đều phải kiếm sống mà.”

“Anh ta muốn tìm hiểu xem cô có bạn trai chưa đấy,” cậu bé ân cần giải thích.

“VẬY À? Các anh có muốn nghe tí nhạc trên đường về không?”

“Cô em đang tỏ ra khó gần đấy. Trời đất, tôi thích khi phụ nữ làm vậy lắm. Cô bao nhiêu tuổi rồi, bé yêu?”

“Bảy mươi sáu.”

“Thật sao? Tuyệt quá... trông cô không ai nghĩ là đã quá bảy mươi ba đâu.”

Bạn anh ta nói về buồn bã, “Cậu thấy không, Merv, đấy chính là điểm yếu của cậu. Phụ nữ chắc chắn không thích cậu nói như vậy.”

Trò giễu cợt đó kéo dài thêm vài dặm đường nữa, sau đó thưa dần khi hành khách dẩy ghế sau đồng loạt rơi vào trạng thái bất tỉnh vì say rượu. Thích thú vì sự yên lặng - trừ tiếng ngáy như lợn của anh chàng Merv béo - Cleo lái xe theo đường cao tốc về Bristol. Bốn mươi phút sau, cô dừng xe bên ngoài địa chỉ trả khách đầu tiên, mở cửa phía sau và đập lên vai anh chàng tóc sẫm màu.

Mở mắt, anh ta cười mơ hồ với cô. “Chào cô em xinh đẹp.”

“Xin chào.” Cleo ngả ra phía sau để tránh việc xấu nhất là anh ta say quá mà nôn mửa. “Đã đến nhà anh rồi.”

Anh ta ngó ra ngoài cửa sổ. “Đã tới rồi à. Nhanh thật.”

“Chúng tôi mong muốn được làm hài lòng khách hàng, thưa anh.”

“Cô đã làm chúng tôi hài lòng. Tên tôi là James,” anh ta nói khi cố gắng trèo ra khỏi xe. “Không phải thưa anh gì cả.”

Anh ta khoảng cuối tứ tuần, nhàu nát, bết nhè, nhưng vẫn đủ tự tin để tán tỉnh cô. Mở túi, anh ta lấy tấm danh thiếp ra nhét vào tay cô. “Đây nhé, danh thiếp của tôi. Nghe này, lúc nào mình gặp nhau đi. Cô đưa tôi số, rồi tôi sẽ gọi.”

“Thực ra thì, rất cảm ơn hảo ý của anh, nhưng...”

“Đừng nói nhưng. À, tôi ghét khi phụ nữ nói nhưng.” Anh ta bĩu môi ra như một đứa trẻ. “Thôi nào, sống thoải mái chút đi. Chúng ta sẽ vui vẻ với nhau, tôi hứa đấy. Quán ưa thích của cô là gì?” Anh ta lấy điện thoại ra nhìn Cleo mong chờ, lắc lư người đợi Cleo đọc số của mình.

Cleo, chỉ vào anh ta nói, “Tôi nghĩ có người đang đợi anh đó.”

James quay lại phát ra một tiếng rên. “Trời đất, sao cô ta không ngủ đi?”

Người phụ nữ, tay khoanh lại cho đỡ lạnh, đang mặc áo choàng ngủ bằng bông màu hồng. Đôi dép xù lông to đùng phát ra tiếng lộp xẹp lúc cô ta đi ra đường dẫn vào nhà.

“Lúc nào cũng xuất hiện để làm tôi mất vui,” James lầm bầm, dựa vào xe.

“Xin chào, buổi tối vui vẻ chứ?” Nhìn thấy tấm danh thiếp trên tay Cleo, cô ta nói, “Anh đưa cô ta cái đó làm gì? Anh lại đang quấy rối cô bé tội nghiệp này đúng không? Hả đồ nồng nặc hơi rượu.” Nghiêng đầu xem ai đang ngáy trong xe, vợ của James nói với Cleo, “Xin lỗi em nhé, uống vài ly vào là anh ta nghĩ mình là George Clooney... ha, mơ đấy. Đi nào chàng George, tự lê vào trong nhà và để cô ấy đi đi.” Vừa đẩy anh ta về phía ngôi nhà, cô nói thêm, “Trời đất ơi, làm sao một cô bé xinh như vậy lại có ý định gì với lão già gốc ghêch như anh được cơ chứ?”

Loạng choạng đi về phía nhà, James lảo đảo như thằng bé ngã ngược, “Cứ phải thử mới biết.”

10. Chương 12 + 13

Chương 12

Áo khoác hồng - khăn màu ngọc lam, áo khoác hồng - khăn màu ngọc lam, áo khoác hồng - khăn màu ngọc lam. Những từ đó cứ đánh trống dồn trong đầu Abbie theo nhịp tim đập nhanh của cô khi tàu hỏa trở tới bến Temple Meads và dần dừng lại. Cửa mở và hành khách túa ra vào từng sân ga, đổ dồn về cửa ra vào.

Là cái này đây; Georgia đang ngồi trên cái tàu này. Một con bé vị thành niên mặc áo khoác hồng và quàng khăn màu ngọc lam sẽ bước xuống bất cứ lúc nào và cô sẽ nhìn thấy con bé đáng ra đã là con của cô.

Rồi chuyện đó tới. Ngay cạnh cô, Tom hít một hơi thành tiếng rồi nói với giọng kìm nén hết sức, “Con bé kia rồi.”

Abbie siết chặt tay anh trước khi thả ra. Khi con bé dò tìm khu vực trước các cánh cửa, Abbie dịch ra xa Tom. Anh khẳng khái đòi cô đi cùng tối nay, nhưng cuộc gặp gỡ đầu tiên phải là giữa bố và con. Hòa vào đám đông đằng sau, gắng hết mình, cô nhìn Tom giơ tay lên đi về phía thanh chắn.

Georgia đang nhìn chăm chăm vào Tom, nụ cười rạng rỡ nở trên mặt con bé. Sau đó con bé kêu lên một tiếng mừng rỡ, nhét vé vào tay người thu vé đang đứng sững và vượt qua cửa, trước khi dừng lại cách Tom khoảng hai mét, đoạn rút điện thoại ra. Nó ấn mấy nút, giờ điện thoại lên quay lại khuôn mặt Tom rồi hét lên sung sướng, “Con chào bố!”

Rồi con bé vút túi xách xuống lao người vào vòng tay của Tom như tên lửa Exocet.

Cảnh tượng thật khó quan sát nhưng không thể quay đi. Mọi người cũng nhìn, huých lẫn nhau và cười, cho rằng hai bố con đã không gặp nhau cả mấy tuần rồi, hay cả mấy tháng cũng nên.

Rồi hai bố con tách nhau ra và nhìn chăm chăm vào mắt nhau không nói gì. Bụng Abbie thắt lại vì ghen tị và trống rỗng. Với khuôn mặt trái xoan, dáng mảnh khảnh, và mái tóc vàng dài gọn sóng, Georgia giống mẹ, nhưng rõ ràng là một phần của Tom. Như trong tấm ảnh, hai gò má giống hệt, cả cái khuôn miệng. Ngay cả từ khoảng cách này cũng có thể nhận ra hai bố con có đôi mắt xanh dương giống hệt nhau.

Abbie nhìn thấy Tom nói gì với con bé rồi sau đó đưa nó đến chỗ cô đứng bên ngoài hiệu sách WHSmith. Anh đang cố không tỏ ra như vậy, nhưng đó là niềm tự hào không thể giấu được.

“Abbie, đây là Georgia.”

“Chào cô, cháu rất mừng được gặp cô.” Georgia lịch sự đưa tay ra bắt. “Có tuyệt không này? Xem này, cháu đã ghi lại bằng điện thoại của cháu rồi! Chờ đã, để cháu cho chạy lại cái video đó...”

Họng cứng lại gần như không nuốt được, Abbie buộc phải đứng bên cạnh xem đoạn video được chiếu lại trên màn hình điện thoại nhỏ xíu.

Hai lần.

Rồi một lần nữa cho may mắn.

“Con sẽ giữ đoạn video này mãi mãi.” Georgia ôm cái điện thoại vào ngực. Sau đó, gí sát mặt vào mặt Tom, con bé nói, “Cô quay thêm một video nữa cho hai bố con cháu được không? Trông cháu với bố có giống nhau không? Giống quá nhỉ? Nhìn vào mắt bố con cháu này!”

Cuối cùng họ cũng ra khỏi được nhà ga vào khu để xe. Sau khi ném túi xách vào thùng xe, Georgia tự động leo lên ghế trước để có thể ngồi cạnh Tom. Abbie, bị bỏ rơi nơi ghế sau, nghe con bé nói chuyện huyền thuyên ở ghế trước mà cảm thấy lẻ loi hết cỡ. Có lẽ cô ngồi trong thùng xe còn hơn.

Về tới Đồi Channings, Georgia trèo ra khỏi xe chăm chú nhìn ngôi nhà tối đen nhưng cây cối ở vườn trước được trang hoàng những bóng đèn Giáng sinh màu trắng lấp lánh.

“Vậy đây là nơi bố sống từ trước khi con ra đời.”

“Đúng vậy.” Tom gật đầu đồng ý. “Bố và cô thích ở đây.”

“Đẹp thật.” Con bé đi theo Tom về phía cửa. “Nếu mẹ trao con cho bố giống như thỏa thuận thì đây là nơi con sẽ lớn lên.”

“Đúng vậy.” Tom mở khóa cửa rồi chỉ cho con bé phòng khách và bắt đầu bật đèn.

Georgia vỗ tay khi nhìn thấy cây thông. “Bố có hẩn một cây Noel thật! Cả đời con chỉ muốn có được một cây thật. Mẹ lúc nào cũng nói cây thật thì bừa bộn lắm.”

Họ đã bỏ lỡ mười tám lễ Giáng sinh. Abbie nói, “Em đặt ấm nước nhé. Pha cho mỗi người một cốc trà nóng nhỉ?”

“Thôi cháu cảm ơn cô, cháu không uống trà. Cháu uống cà phê.” Nắm tay trái của Tom, Georgia giơ tay trái của nó ra kêu lên, “Này, ngón tay của bố con mình giống hệt nhau! Đáng sợ chưa!”

“Ừm, cháu có cho đường không?” Abbie hỏi.

“Lạ thật! Bố biết bẻ ngón tay không? Bố có bẻ được ngón cái cho tới khi nó chạm cổ tay không?”

Trong bếp, Abbie lóng ngóng mở gói bích quy cô đã mua cho dịp đặc biệt này. Trong khi chờ nước sôi, cô đọc ngược bằng chữ cái. Sau đó đếm ngược từ hai trăm, cứ cách bảy số một. Làm như vậy sẽ giúp cô không nghĩ tới những gì đang xảy ra trong nhà... chuyện còn khiến cô đau đớn hơn cả việc Tom có thể ngoại tình.

Dù sao thì chuyện đọc ngược hay đếm ngược đều không có tác dụng. Cục nghẹn nơi cổ họng cô càng lúc càng lớn dần, và đứa bé đáng ra đã là con gái của cô cứ tiếp tục cười nói ríu rít hay so sánh các bộ phận trên cơ thể mình với người bố ruột của nó trong phòng khách.

Abbie mở cửa bước ra vườn sau. Khóc được thật nhẹ người. Nước mắt chảy xuống má cô, chỉ vài giây đã lạnh buốt. Cô hẩn là người xấu xa thì mới không bằng lòng với những việc thế này, nhưng cô không dừng được. Chỉ đến bây giờ cô mới thấy cuộc hôn nhân của cô đã hạnh phúc, giản đơn và suôn sẻ đến thế nào.

Georgia xuất hiện đã làm hỏng hết mọi việc. Hy vọng là sau lần tới thăm cuối tuần này, sau khi trí tò mò của con bé đã được thỏa mãn, nó sẽ lại biến mất và hai vợ chồng cô lại có cuộc sống như xưa.

Chà, mơ mộng thì chẳng hại gì.

Cửa bếp bật mở, Abbie liền mau chóng lau khô mặt trước khi Tom nhận ra cô đang buồn. Nhưng khi quay lại, cô thấy cái bóng bên cửa không phải của Tom.

“Cô Abbie?” Cố nhìn trong bóng tối, Georgia nói, “Cô có sao không?”

“Không sao, không sao! Chỉ là... muốn hít khí trời một chút. Bố Tom đâu?”

“Bố cháu lên phòng tắm rồi.” Rồi yên lặng. “Cô khóc à?”

“Tất nhiên cô không khóc rồi!” Đúng là không phải cô đang khóc; nỗi xấu hổ vì bị bắt gặp thế này khiến cho nước mắt ngừng chảy.

Nhưng Georgia đang bước ra ngoài vườn lại gần cô. Khi đến chỗ Abbie, con bé soi gần mặt cô và nói, “Cô nói dối.”

Abbie gồng mình chống đỡ; cô là người lớn nhưng cô không cảm thấy mình là người lớn. “Thật mà, cô không sao. Cháu vào trong đi, cô quay lại ngay đây.”

Georgia không xê dịch. “Cô ghét cháu à?”

“Không. Không phải.” Lắc đầu, Abbie nói, “Cô không hề ghét cháu.”

“Cả mẹ cháu nữa. Cháu cá là cô ghét mẹ cháu.”

Ôi trời, chuyện này thật là khó quá. “Cô nghĩ từ ghét không thích hợp lắm. Nhưng đúng, mẹ cháu làm cô cảm thấy... buồn vô cùng.” Nói ra như vậy thật không đủ giải thích cảm giác của cô, nhưng cô còn cách nào khác để mô tả đây?

“Mẹ cháu không định làm vậy,” Georgia nói. “Mẹ kể hết cho cháu rồi, về tất cả những gì đã xảy ra. Lý do mẹ muốn làm như vậy ngay từ đầu là vì mẹ rất muốn giúp cô và bố. Nhưng sau đó, ngay sau khi biết mình mang thai, mẹ bắt đầu nhận ra là mẹ đang có một đứa trẻ thực sự trong bụng. Và cảm giác bắt đầu thay đổi và mẹ bắt đầu lo sợ... cơ bản là mẹ thấy yêu cháu, cho dù cháu chưa ra đời, cho dù cháu chỉ nhỏ bằng chùng này.” Georgia giơ tay lên, ngón cái và ngón trỏ gần chạm vào nhau. “Rồi mẹ nhận ra mẹ không thể chịu được cảnh phải giao lại cháu cho bố và cô.”

Abbie gật đầu, làm sao cô có thể tranh cãi chuyện đó.

“Thế nên mẹ mới gọi cho bà, bà ngoại của cháu, rồi hai người quyết định sẽ cùng nuôi cháu lớn,” Georgia tiếp tục. “Nhưng nếu mẹ và bà nói cho bố và cô biết thì hai người sẽ phát điên lên mà bắt mẹ thay đổi quyết định, rồi có thể đưa cảnh sát đến, và tất cả mọi người cùng đau khổ. Nên tốt hơn là nói dối rằng mẹ không có thai. Cháu thấy thế cũng phải.” Con bé nhún vai. “Trong hoàn cảnh đó, làm như vậy là hay nhất.”

Từ đằng sau, Tom nói, “Hai cô cháu làm gì ngoài này thế?”

“Không có gì ạ, chỉ nói chuyện thôi.” Georgia đang mặc mỗi cái áo phông trên người, răng đập lập cập, “Con không nhận ra mình đang đứng ngoài trời lạnh thế này.”

“Lúc còn nhỏ cháu có nhớ cảm giác có bố không?” Abbie phải hỏi.

“Cháu cũng không rõ. Có lẽ là một chút, đôi khi. Thật khó biết được mình có nhớ điều mà mình thực sự không có không.” Răng Georgia lóa lên trong bóng tối. “Nhưng bây giờ gặp được bố thật là tuyệt.”

Đó chính là điểm mấu chốt, Abbie tự nhắc mình. Chuyện này xảy ra là vì lợi ích của Georgia, không phải cho hai vợ chồng cô.

“Và cháu xin lỗi nếu làm cô khóc,” Georgia tiếp tục.

“Không sao, không phải lỗi của cháu.”

“Nếu mẹ không quyết định giữ cháu, cô đã là mẹ của cháu rồi.” Mái tóc vàng sóng sánh khi con bé lắc đầu. “Mọi việc thật lạ lùng.”

“Cô biết.”

“Quan trọng là cả đời cháu vẫn tự hỏi không biết bố cháu là ai và ao ước được gặp bố.”

Abbie gật đầu. “Cô biết.” Trời đất, cô cứ như bị vấp đĩa vậy.

“Thế nên, cháu không định làm cô buồn đâu, nhưng cháu không bao giờ tự hỏi xem mẹ cháu là ai,” Georgia nói, “vì mẹ luôn ở bên cháu.”

Điều này thật ngu ngốc, cô không thể nói “Cô biết” lần nữa. Cố tìm một câu khác, Abbie nói, “Tất nhiên mẹ cháu luôn ở bên cháu.”

“Thế rút cuộc là sao?” Từ cửa bếp, Tom gọi, “Hai cô cháu định đứng ngoài đó cả đêm à?”

Georgia đang run lên, nó vòng tay trước ngực.

“Anh đốt lửa lên nhé,” Tom nói.

Georgia nhìn Abbie dò hỏi. “Bố cháu đùa à?”

“Đó là điều cháu phải làm quen đi, khiêu hài hước của bố cháu đấy.” Abbie cười nói, “Thôi nào, đi vào nhà thôi kẻo đóng đá.”

Chương 13

“Em vừa thấy họ ra ngoài.” Cleo cởi cái khăn hồng rực ra khỏi cổ và ôm hôn chị gái. “Mọi chuyện thế nào?”

Abbie thở dài. Đó là tối Chủ nhật và Tom vừa đưa Georgia ra ga; sau khi đến Newcastle thăm bạn hai tuần, giờ con bé phải về London, về căn hộ ở Paddington, nơi con bé sống cùng mẹ.

“Chị nghĩ mọi chuyện lẽ ra còn tệ hơn thế.” Ít nhất cô có thể nói thật với Cleo lúc này. “Con bé đáng mến. Nhưng chị mừng là đã kết thúc.”

“Kết thúc à?” Cleo nhìn đầy nghi ngờ. “Chị nghĩ con bé sẽ để chị yên à?”

“Hy vọng thế.” Kéo tay áo lên, Abbie bắt đầu vắn nước nóng và đổ nước rửa bát Fairy vào bồn; cô đã mất bao nhiêu tiếng đồng hồ để chuẩn bị món thịt nướng công phu cho bữa tối, sẽ tuyệt biết bao nếu Tom và Georgia bảo cô ngả lưng để họ rửa bát, nhưng tất nhiên họ không hề có ý định như vậy.

Và việc cô hy vọng không có nghĩa điều ước của cô sẽ thành hiện thực.

“Liệu con bé có ở đây dịp Giáng sinh không?”

“Chị cũng hỏi như vậy, nhưng không sao. Nó sẽ đi cùng mẹ đến Bồ Đào Nha. Patty có ông bạn trai nửa mùa sống ở đó. Ông ta mời cả hai tới ở vài tuần.” Abbie nói lạnh nhạt, “Ông ta có bể bơi cực lớn.”

“Tốt rồi. Có thể con bé đã gặp Tom rồi, cảm giác mới lạ sẽ giảm đi.”

Đây là điều cô hy vọng. Dù vậy có gì đó mách bảo Abbie rằng chuyện đó sẽ không xảy ra. Kỳ cái đĩa thật mạnh, cô nói, “Còn em thì sao? Còn cuộc gọi lạ nào không?”

Cleo rung mình. “Không, tạ ơn trời đất. Có lẽ đó không phải là vợ anh ta.”

“Có thể chỉ là cuộc gọi nhầm và em đã lo lắng quá mức thôi.” Ngay cả trong lúc đau khổ, Abbie vẫn cảm thấy buồn cho em mình, con bé chưa bao giờ gặp may với bọn đàn ông. Trong suốt những năm mười chín đôi mươi, Cleo đã vướng vào rất nhiều gã đàn ông quyến rũ mà cuối cùng hóa ra lại không quyến rũ như bọn họ tỏ vẻ. Từ đó, con bé trở nên mệt mỏi và cực kỳ khó tính, không muốn mạo hiểm để rồi bị tổn thương một lần nữa. “Chị bảo này, để chị mua cho em cái máy phát hiện nói dối dịp Giáng sinh này nhé. Rồi lần sau gặp ai đó, em có thể phỏng vấn tra hỏi thật kỹ trước.”

“Ồ, thế mới tuyệt chứ nhỉ?” Mắt sáng lên, Cleo nói, “Trời đất, ước gì em có một cái như thế! Cứ nghĩ đến bao nhiêu điều ta có thể phát hiện ra, hay những tai họa có thể tới mà xem!”

Abbie với tay lấy cái đĩa khác. “Như lần em nhuộm tóc và nó biến thành màu tím sáng, và em hỏi chị xem trông em có khủng khiếp không chứ gì.”

“Em biết chị nói dối.”

“Chị chỉ cố làm em cảm thấy vui hơn thôi.”

“À, nhân tiện chuyện nói dối, chị biết nơi này như thế nào rồi đấy,” Cleo đổi nét mặt. “Mọi người đang bàn tán về Georgia trong quán rượu tối qua. Anh em nhà O’Brien đùa nhau là Tom đang lừa dối. Em nghĩ một số người không muốn tin vào việc mang thai hộ.”

“Thế đấy.” Abbie đã chuẩn bị tinh thần đến thế rồi, nhưng cô vẫn đau đớn; điểm không hay khi sống ở một ngôi làng là chuyện bàn ra tán vào. Ngay sau khi người ta nhận ra sự giống nhau đến kỳ lạ giữa Tom và Georgia, họ buộc phải đưa ra những giải thích cho sự tồn tại của Georgia rồi cả những cái gật đầu đồng tình.

“Chị đừng lo, em mừng cho cả hội một trận rồi. Em nói chị và Tom là đôi hạnh phúc nhất mà tất cả mọi người từng biết, và họ mà suy nghĩ như vậy thì thật bệnh hoạn, vì Tom chưa bao giờ làm gì sai trái sau lưng chị và anh ấy sẽ không bao giờ làm vậy. Em nói anh chị có cuộc hôn nhân hoàn hảo nhất.”

Ôi trời. “Dù sao cũng cảm ơn em.” Cảm giác tội lỗi lại tới; cô cố hết sức tập trung vào việc rửa bát đĩa. “Trong quán có đông lắm không?”

“Đông nghịt! Mà em cũng đã nói chuyện với anh em nhà O’Brien. Có lẽ họ ghen tị với chị và Tom,” Cleo nói. “Ai cũng biết vợ Barry O’Brien quan hệ lằng nhằng với gã thợ sửa xe lúc nào cũng qua nhà chị ta ‘sửa xe’.”

Abbie làm bắn bọt xà phòng lên cái áo len lông thỏ màu xanh ánh lửa và tiếp tục kỳ thật mạnh cái bình đựng nước xốt đã sạch. Cô có thể thành thực với Cleo về nhiều chuyện nhưng có những giới hạn không thể vượt qua. Cô là chị lớn, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và ổn định, điều mà Cleo trân trọng.

Không, cô không thể kể cho con bé nghe về chuyện với Des Kilgour. Cleo sẽ bị sốc. Có một số bí mật ta chỉ có thể giữ cho riêng mình.

“Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này,” Cleo mơ màng nói, “nhưng em sẽ tìm trên mạng xem.”

“Về chuyện vợ của Barry O’Brien à?”

“Không, thôi nào.” Một điều nữa ở Cleo là khả năng chuyển từ ý nghĩ này sang ngay ý nghĩ khác, như con ong trong chai vậy. “Em sẽ tìm xem công ty nào bán cái máy phát hiện nói dối đấy, rồi em sẽ thử tra vấn chính mình.”

“Cậu biết không, tớ thực không muốn trở thành kẻ phá đám,” Cleo nói, “nhưng nếu thêm một người nữa hỏi tớ theo kiểu đùa đùa là tớ đã sẵn sàng cho Giáng sinh hay chưa, tớ sẽ phải hét lên rồi giậm chân rồi đập bót tằm gửi lên đầu họ.”

“Hay cậu hát cho họ nghe cũng được. Một bài thánh ca Giáng sinh,” Ash nói. “Như thế họ sẽ có được một bài học nhớ đời.”

Cleo cầu anh một cái. Đêm nay là đêm Giáng sinh và họ đang ở trong quán, cùng ngồi bên nhau trên ghế cạnh cửa sổ trông giống như hai thân già đau khổ. “Mà tại sao ai cũng phải hỏi câu đó nhỉ? Chuyện mình đã sẵn sàng cho Giáng sinh hay chưa thì khác gì chứ. Hai tiếng nữa đã là Giáng sinh rồi, dù sao thì bây giờ cũng quá muộn chẳng làm thêm được gì nữa.”

“Ừa.” Ash gật đầu về khôn ngoan. “Lắm chuyện.”

“Cậu biết không, tớ đã hai mươi chín tuổi và còn đang ngồi đây với cậu, và tớ thật không hề tưởng tượng Giáng sinh năm nay sẽ hóa ra thế này.” Cleo liếm ngón trỏ và chấm chấm mấy mẫu bím bím vụn mẩn mẩn còn sót lại trong gói.

Ash uống một ngụm bia nhẹ. “Cậu làm tớ thấy thật đặc biệt.”

“Ôi cậu biết ý tớ là gì mà. Tớ thực sự nghĩ năm nay sẽ khác biệt.” Cô thực sự đã ngẫm tưởng tượng cảnh Will xòe ra hai vé máy bay đưa cô tới một nơi nào đó thật quyến rũ, cho dù chỉ trong vài ngày. Hãy tưởng tượng xem, Giáng sinh ở Paris, sống thật xa hoa trong khách sạn George V, tay nắm tay bước đi trên bờ sông Seine trong khi pháo hoa tung tóe rợp trời như trong phim Mouline Rouge.

Tuy nhiên cảnh tưởng tượng hạnh phúc đó đã nổ tung khi cô phát hiện ra Will đã có vợ con.

“Khỏe không hai bạn?” Giọng cốc lên kiêu chúc mừng - có vẻ như đã uống vài ly rồi - Des Kilgour ân cần hỏi, “Sẵn sàng cho lễ Giáng sinh chưa?”

OK, Des là ông chủ của chị cô nên cô sẽ không dùng cây tằm gửi đánh anh ta. Cố nín cười rạn rở, Cleo nói, “Cũng không hẳn, nhưng cũng chẳng sao!” Mà nếu không đánh được thì mình vui cùng họ vậy, cô nói thêm, “Còn anh thì sao?”

Đó là gợi ý để Des nói một cách vui vẻ: Ồ, vẫn hỗn loạn vậy thôi, các bạn biết thế nào rồi mà!

Nhưng thay vào đó, anh ta nói, “Có sẵn sàng cũng chẳng để làm gì. Rốt cuộc chỉ có tôi ở nhà một mình thôi.”

Chắc, câu trả lời sai rồi. Ôi chao. “Ừm... tôi nghĩ có lẽ anh thích thế, một ngày nghỉ ngơi lười biếng...”

“Tôi không nghĩ tôi thích như vậy.” Des nhún vai. “Nhưng mọi thứ đã vậy rồi.”

“Ồ, thế đấy.” Ngó ngoáy với gói bim bim rỗng không, Cleo thấy thật khổ sở. cô không biết Des Kilgour rõ lắm, nhưng Abbie làm việc dưới quyền anh ta. Anh ta hẳn là một ông sếp tốt và cũng là người dễ mến...

“Chị gái cô thế nào rồi?”

“Chị tôi vẫn khỏe, cảm ơn anh.”

Des chậm rãi gật đầu. “Tốt... tốt.” Anh ta dừng lại, rồi giơ một tay lên chào và nói, “Hãy gửi lời chúc Giáng sinh vui vẻ tới Abbie và..., ừm, Tom hộ tôi. Tuần sau tôi sẽ gặp lại cô ấy ở chỗ làm. Vậy nhé, tạm biệt.”

“Tớ biết trong đầu cậu đang nghĩ gì,” Ash lầm bầm vào tai cô khi Des bước ra đầu kia quán rượu. “Cậu suýt nữa đã mời anh ta mai tới chỗ chị cậu ăn trưa.”

“Tớ biết, tớ biết.” Cleo thở ra rồi nói, “Tớ chỉ nghĩ Giáng sinh mà có mỗi một thân một mình thì thật khủng khiếp. Nếu phải ở một mình, tớ sẽ muốn ai đó mời tớ tới nhà.” Nhưng cô không mời Des; Abbie gần đây không ổn và nếu đến phút cuối lại phải đãi thêm một vị khách nữa thì chắc chị ấy không vui đâu.

“Là lỗi của bộ phim quỷ quái đó.” Lúc sang nhà cô lúc này, Ash tìm thấy đĩa DVD trên bàn nước. “Tớ sẽ không bao giờ để cậu xem phim Love, actually lần nữa đâu.”

“Tin tớ đi, tớ chẳng bao giờ muốn xem lại đâu.” Cô định xem phim đó để thấy vui hơn. Nhưng cứ mỗi lần một kết thúc có hậu diễn ra, sự bất hạnh của chính mình càng làm cô cảm thấy khổ sở hơn. Bởi vì phải nói thẳng ra là, sẽ chẳng thể có một ai kiểu như Hugh Grant hay Colin Firth chờ đợi để nhắc bóng cô lên. “Ash, nếu tớ không bao giờ gặp được ai nữa trong đời thì sao?”

“Cậu sẽ gặp mà. Một tay xấu số nào đó sẽ tới. Chuyện đó cuối cùng cũng sẽ xảy ra thôi.”

“Đúng, nhưng nếu điều đó không xảy ra thì sao? Nếu tớ trở thành bà cô không chồng thì thế nào?”

“Này, nghĩ tích cực đi. Nếu thế cậu sẽ được choàng khăn len móc,” Ash nói. “Và đeo kính kẹp mũi không gọng.”

“Cậu cũng vậy, và đội mũ nơ diềm đăng ten nữa. Rồi, thế này nhé. Chúng mình có thể làm như trong phim When Harry met Sally.” Đây cảm hứng, Cleo cầm tay anh. “Chúng ta là bạn, phải không. Nên ta sẽ định ra một hiệp ước! Trong vòng mười năm... không, để năm năm thôi, nếu cả hai bọn mình đều không gặp được người trong mộng, chúng ta sẽ kết hôn.”

Ash nhăn mặt. “Hả, với bất cứ ai à?”

“Không! Cưới nhau đấy, đồ dở hơi ạ.”

Anh kinh hoàng ra mặt. “Nhưng tớ đâu có thích cậu. Không hề.”

“Được rồi, được rồi.” Thực sự nghe anh nói vậy cũng rất đau đớn. “Tớ cũng chẳng hề thích cậu.”

“Mà cậu còn gọi tớ là đồ dở hơi.”

“Tớ không hiểu sao nữa.”

“Vậy mà cậu vẫn nghĩ là mình có thể lấy nhau.”

“Tại sao không chứ. Chẳng phải méo mó có hơn không à? Cậu sẽ thật may mắn khi lấy được tớ! Còn nữa, tớ không thích chết già một mình,” Cleo nói, “trên ghế bập bênh và đội mũ nơ diềm đăng ten.”

“Thế cũng được. Nếu làm vậy khiến cậu ngậm miệng lại thì mình sẽ làm thế. Trong năm năm tới, nếu cả hai đều không bập vào ai thì chúng ta sẽ kết hôn. Cưới nhau.”

“Tốt.” Cleo gật đầu hài lòng; OK, ít nhất bây giờ cô cũng có một chỗ an toàn để phòng cơ. Có thể sẽ chẳng hề lãng mạn, nhưng lại thực tế.

“Và nếu đó không phải mỗi nhử để thúc tớ tìm bạn gái,” Ash nói, “thì tớ thật không biết còn gì đúng hơn nữa.”

11. Chương 14 + 15

Sân bay Bristol tấp nập, đông nghịt người đến kẻ đi hay người đến đón tiễn. Cleo kẹp bảng tên dưới cánh tay đợi phía sau đám đông hỗn độn và quan sát khi cửa mở và hành khách của chuyến bay vừa hạ cánh đổ dồn ra.

Cô đang đứng đó đợi một vị khách bay từ Amsterdam đến, quý bà Cornelia Van Dijk, cô cũng không biết phải phát âm tên họ thế nào. Hy vọng cô sẽ không phải làm vậy. Cô sẽ đưa bà ta tới khách sạn Hotel du Vin để bà ta ăn trưa, sau đó làm tài xế cho bà ta tới bất cứ nơi nào bà ta muốn đến, cho tới sáu giờ tối. Và, như thường lệ khi cô chỉ biết tên khách hàng, cô sẽ tự tưởng tượng ra hình ảnh của bà Van Dijk; bà ta cao, tóc bạc, khoảng sáu mươi tuổi, và gầy như mõ. Mũi bà ta sẽ dài và nhọn; có thể bà ta sẽ đội một cái mũ khác thường hay thậm chí còn có râu ria lởm chởm...

Thôi được, có thể là không. Nhưng cô giáo hội họa của cô ở trường phổ thông thực sự yêu thích họa sĩ Van Dyk, và khi đã có một ý tưởng ấn định trong đầu thì thật khó để...

Ồi trời đất, nhìn xem ai vừa đi ra từ cánh cửa kính kia!

Cleo cảm thấy cú sốc ta vẫn thường gặp khi nhìn thấy ai đó ta không mong đợi. Johnny LaVenture đang mặc áo khoác da lộn màu cát, sơ mi trắng và quần jean đen. Hắn cũng đang đẩy một xe chất đồng những va li màu xanh đậm. Liếc nhìn bảng giờ đến, cô biết là hắn mới bay từ New York về.

Không cần phải cúi xuống nấp; mà cô tự nhận thấy mình đang làm vậy. Nhưng đám đông quanh cô đang giãn dần ra, không có cái cột nào gần đây hay ai đó cực kỳ to béo để trốn đằng sau, mà nếu hắn nhìn thấy mình thì đã sao cơ chứ?

Đang đứng thẳng dậy, Cleo nhận ra là hắn đã nhìn thấy cô.

Nở nụ cười, Johnny tiến tới chỗ cô. “Misa, xin lỗi cậu... Cleo.” Hắn lắc đầu, tự sửa mình. “Trông cậu mặc đồng phục kia, thật đẹp và chuyên nghiệp. Cậu đến đón tớ về nhà à?”

Hắn súc nước sau cạo râu mới, mùi chanh rất hấp dẫn. Mùi hương khác nhưng hành động thì vẫn khiêu khích như xưa.

“Nếu cậu đang trong giai đoạn chuyển giới thì đúng.” Cô cho hắn xem tên trên tấm bảng.

Johnny nhăn mặt. “Không, không phải tên tớ. Tiếc quá, cậu phát âm tên đó thế nào?”

“Van Dyke,” Cleo nói nhanh.

Cậu ta hơi nhướn mày. “Thật à? Cậu chắc không phải Van Deek[1] chứ?”

[1] Johnny cố ý trêu chọc Cleo. Deek phiên âm giống dick (bộ phận sinh dục nam).

Quái dị, hắn lại định thử cô. Làm như mình biết lắm ấy. Đổi chủ đề, Cleo gạt gù trước núi va li của hắn và nói, “Đồng hành lý này hẳn phải mất ời tiền vì quá cân.”

“Toàn đồ quý giá của tớ.” Hắn vỗ vào cái va li cao nhất.

“Tại sao thế?”

“Cậu nghĩ là tại sao?” Johnny nhướn mày đầy ẩn ý. “Ravenswood vẫn chưa bán được. Ai đó đã dọa người duy nhất muốn mua. Mà ngôi nhà đó không phải loại mình có thể bỏ hoang được. Nên tớ rời New York về Đồi Channings ở. Trong thời gian tới đây.” Hắn dừng lại, thích thú nhận ra khuôn mặt khổ sở của cô. “Tớ biết, do lỗi của cậu hết. Nên cậu không thể đổ tội cho ai ngoài chính cậu ra.”

Ồi. Đáng đời cô lắm. Cô đã làm một việc tồi tệ và bây giờ cô sẽ bị trừng phạt vì điều đó.

Không chần chừ chỉ ra điều này, hắn tiếp tục, “Mà tay bạn trai đã có gia đình của cậu thế nào rồi? Anh chàng Newman trên-cả-tuyệt-với ấy?”

Đó đúng là đặc điểm của Johnny, hắn không thể không trêu chọc người khác, làm họ nhớ về những sai phạm và sự bất toàn của chính mình.

“Từ đêm đó tới giờ tớ chưa gặp lại anh ta.” Liếc nhìn bảng giờ đến, Cleo thấy chuyến bay từ Amsterdam đã hạ cánh.

“Cậu tìm được anh chàng nào khác chưa?”

“Không, tớ không cần anh chàng nào khác cả.”

“Khí thế quá.” Hấn nhênh nhếch cười.

Vẫn vẻ kẻ cả đó. Nhưng... mùi nước sau cạo râu hấn đang xài là gì ấy nhỉ? Lén lút ngửi, Cleo hít hà hương thảo mộc vị chanh và cổ ghi nhớ mùi đó. Bà Van Dijk sắp ra rồi. Cô nhìn Johnny rồi nói, “Cậu đang chờ người đến đón à?”

“Lúc nào chả vậy.” Đôi mắt đen của hấn ánh lên. “Xin lỗi. Đúng, cảm ơn cậu. Thế cậu có thích không?”

Cổ tình ra vẻ bí ẩn. Hấn có lẽ đang sung sướng với cảm giác trên cơ. Dù sao cũng hơi khó hiểu là hấn có vẻ rất vui được trở lại sống ở Đồi Channings trong khi đang rất muốn bán ngôi nhà. Bình tĩnh, cô hỏi, “Tớ thích cái gì cơ? Ở một mình á? Hay đợi người ta đón? Hay ốc sên với tớ?”

“Thực ra thì, mùi nước sau cạo râu của tớ ấy,” Johnny chữa lại, “không phải mùi tớ vẫn dùng. Tớ thử trong quầy miễn thuế thôi và thấy mùi này cũng hay.” Hấn vươn người tới gần cô, mời cô ngửi cổ. “Đó, cậu thấy thế nào?”

Làm thế quái nào mà hấn biết cô nghĩ gì nhỉ? Có phải cô vừa hít không khí như lợn dũi đất tìm thức ăn không? Không, chắc chắn cô không làm như thế. Cẩn thận, cô dịch lên trước một chút rồi hít vào lần nữa. “Cũng... được.”

“Được à?” Hấn có vẻ thất vọng. “Ý cậu là không tuyệt vời, không khủng khiếp, chỉ... chấp nhận được thôi à?”

Thế này thì nực cười quá. “Thật ra thì rất thơm,” Cleo nói. “Là hiệu gì vậy?” Ít nhất cô cũng có thể biết được tên mà không tỏ vẻ tán tỉnh rẻ tiền.

Johnny nhăn mặt. “Quý thật. Tớ cũng không nhớ.”

“Thế thì nghĩ đi.”

“Tớ đang nghĩ đây! Có tới hàng trăm chai. Tớ chọn rất nhiều chai khác nhau mà ngửi... rồi mùi này có vẻ hay nên tớ xịt thử... và giờ tớ chẳng nhớ là loại nào nữa.”

“Ngốc quá nhỉ?” Thêm nhiều người đang đi ra từ cửa đến; Cleo tiếp tục quan sát tìm bà Van Dijk.

“Khó chịu thật, tớ sẽ tìm ra cho cậu.” Nhăn mặt lần nữa rồi giật mạnh cổ áo, hấn mời cô ngửi lại. “Cậu không nhận ra à? Tớ tưởng phụ nữ là chuyên gia về nước cạo râu? Bọn cậu có vẻ hay biết đàn ông xúc loại nào mà.”

“Xin lỗi, không phải phụ nữ như tớ.” Có một bà khoảng sáu chục tuổi, cao cao, mũi khoằm đang đi tới; cô liền rời khỏi Johnny, giơ tấm bảng tên lên tỏ vẻ rạng rỡ chào đón.

“A, tốt, cô đây dzồi!” Bà khách tiến tới chỗ cô, và không phải lần đầu tiên, những dự đoán của Cleo đều trật lất. Khi bà mũi khoằm tiến ra cửa thoát thì một bà tròn trịa đầy đà, tóc nâu, ngót bốn mươi tuổi, với đôi môi mọng đỏ thắm và cặp mắt màu khói, trao cho cô tay cầm của chiếc va li bánh xe trông rất đắt tiền. “Tôi cũng đến dzồi!”

Điều này chỉ chứng tỏ rằng ai mà đoán hết chuyện trên đời được. Ôi chà, không sao, bà ta trông cũng vui đấy. Cleo nói giọng mừng rỡ, “Xin chào mừng tới Bristol, bà Van...?” Đây là cách cô xử lý những tên khó phát âm; nếu nghi ngờ, cứ để khách hàng tự nói tên họ.

“Van Dijk.” Đó là giọng của Johnny thêm vào, phát âm thành Van Dyke. Hấn nở một nụ cười tươi tắn. “Hay theo cách tôi hay gọi, là cô Cornelia tuyệt vời.”

Cái gì đây?

“Johnny! Anh chàng đẹp trai, tôi không biết cậu ở ngay sau tấm biển!” Thốt lên sung sướng, Cornelia choàng tay quanh hần hôn cuồng nhiệt vào cả hai má.

OK, đây rõ ràng không phải là trùng hợp. Cleo quan sát khi bà ta liên tục lau vết son trên mặt Johnny.

Vẫn cười, hần nói với Cornelia, “Trông chị tuyệt lắm. Còn đây có phải là cái vòng mới không?” Kim cương ánh lên khi hần nâng tay bà ta lên, đưa qua đưa lại.

“Chỉ là món quà Giáng sinh nhỏ thôi.” Mắt sáng lên, Cornelia thú thật, “Tôi tự tặng mình đấy.”

“Nếu sống ở Amsterdam mà không làm vậy thì thật tội lỗi.” Johnny nhìn bà ta âu yếm. “Thật tuyệt khi được gặp lại chị.”

“Ôi cậu Johnny yêu quý, thật tuyệt khi gặp lại cậu! Tôi đói rồi! Chúng ta đi thôi.”

Cleo gật đầu. “Tất nhiên rồi. Tôi sẽ chở cả hai người nhé. Tới khách sạn Hotel du Vin?”

“Tuyệt quá.” Hướng xe đẩy ra cửa thoát, Johnny nói vẻ thoải mái, “Đầu tiên tớ định thuê xe cho Cornelia thôi. Tớ định bay về hôm qua. Nhưng sau đó tớ lại có cuộc hẹn gấp nên phải đổi chuyến bay về hôm nay... thế nào mà cả hai cùng về một lúc chứ, như một phép lạ. Dù sao thì,” hần cười tươi với Cleo, “tớ thật tốt khi dùng dịch vụ công ty xe limo của cậu nhỉ?”

Hmm. Đối với cô thì đó không phải vì rộng rãi mà đúng hơn là cố gắng hết mình để túm được con mồi thôi. Nhưng Cleo gật đầu cười rồi nghiêm trang nói, “Rất tốt. Cảm ơn cậu.”

Sau khi xếp hàng hóa gọn ghẽ sau thùng xe - hôm nay cô lái chiếc Mercedes màu xanh đậm hạng S - Cleo đưa xe ra khỏi bãi đỗ xe nhanh và lái về phía Bristol, vẫn chưa biết Cornelia Van Dijk thực ra là ai.

Ngoại trừ việc bà ta đắp kim cương khắp người, và sở hữu một bộ ngực khổng lồ thách thức trọng lực.

“Được rồi,” Johnny nói. “Bọn tớ sẽ ngồi đây khoảng hai tiếng. Cậu ngồi ngoài này đợi được không?”

Họ vừa đỗ xe bên ngoài khách sạn Hotel du Vin, hần và Cornelia vừa đặt chỗ ăn trưa.

Cleo gật đầu. “Không sao. Việc của tớ là phải đợi ngoài này mà.”

“Nếu cậu thích tớ sẽ cho người mang ra cho cậu một tách cà phê.”

“Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu.”

Hần chần chừ. “Cậu đợi ở đây nhé.”

Đồ điều! “Đừng có lo,” Cleo nói, “tớ không định bỏ ra cửa hàng mua sắm rồi vứt xe ở bãi đỗ với tất cả đồ đạc quý giá của cậu trong đó đâu.”

“Đừng lo, cậu bạn của tôi, tôi chắc chắn là cô ta sẽ giữ đồ an toàn cho cậu.” Lắc mớ tóc bóng bẫy, Cornelia nói, “Chúng ta vào trong nhé, tôi muốn uống thứ gì quá!”

Mới hơn ba giờ, Johnny quay trở lại ngay.

“Thấy chưa?” Cleo trèo ra khỏi ghế lái, chỉ vào cái xe. “Vẫn còn đây. Tớ chưa đưa đồ của cậu lên eBay.”

Hần nghiêng đầu, “Tuyệt lắm. Cornelia đang sửa soạn một chút. Bà ấy quay lại bây giờ thôi.”

“Bữa trưa ngon không?”

“Ngon lắm, cảm ơn cậu. Thế cậu có tò mò về Cornelia không?”

Chà cái câu hỏi - tất nhiên cô rất tò mò. Cả đời cô lúc nào cũng tò mò... cô phát điên khi không biết câu trả lời cho các câu hỏi.

Cleo nói to, “Không, tại sao lại phải tò mò?”

“Thế à, được thôi.” Hần nhún vai, thọc hai tay vào túi, và đá mấy viên sỏi trên đường.

Im lặng.

Im lặng lâu hơn.

Ồi dào ơi. “Nói đi,” Cleo nói. “Bà ta là ai?”

“Một khách hàng.” Johnny cười nhẹ vì cô đầu hàng sớm. “Một người rất giàu. Chồng bà ấy chết năm ngoái.”

“Thật à?” Cô bị sốc. “Khủng khiếp quá.”

“Cũng không hẳn. Ông ấy tám mươi sáu tuổi rồi.”

Eo. Cẩn thận không nhăn mặt. Cleo nuốt nước bọt nói, “Còn bà ta bao nhiêu tuổi...?”

“Đoán một số nào đó, rồi nhân đôi lên.” Hấn trả lời đùa đùa. “Bà ấy phẫu thuật thẩm mỹ nhiều. Nhưng cái đấy không quan trọng. Bà ấy không phải bạn gái của tớ, nếu đó là cái cậu đang nghĩ. Năm ngoái, Cornelia mua hai tác phẩm của tớ khi còn ở New York và bà ấy muốn mua thêm một tác phẩm nữa.”

Cleo gật đầu, bởi vì đây là cách sống của người giàu. Trong ngành mà cô biết. Người thường nếu muốn mua cho mình cái gì, họ sẽ đặt mua trên Internet hoặc ra cửa hàng gần đó xem có gì bắt mắt không. Còn khi bà Van Dijk muốn mua một bức tượng mới cho phòng trưng bày, bà ta sẽ lên máy bay đến gặp trực tiếp nghệ sĩ sáng tác.

Bà ta tới đây rồi. Trời đất, bà ta sáu mươi tuổi thật à? Cười trêu mếu với Johnny khi Cleo mở cánh cửa xe, bà ta dùng mu bàn tay vuốt má Johnny mà nói, “Cậu trai trẻ của tôi, cậu thơm quá. Mùi Acqua di Parma đúng không?”

Về mặt Johnny thoáng nhận ra khi nghe nhắc đến cái tên. “Trong cái hộp màu vàng sáng phải không? Tôi nghĩ là đúng. Chì giỏi quá.”

“Hãng Colonia Intensa.” Hít vào thật sâu, Cornelia ngân nga, “Tôi luôn luôn đúng. Cary Grant đã từng dùng mùi này. Cả David Niven nữa.”

Cleo không dám nhìn Johnny. Trời đất, Cornelia còn già hơn họ nghĩ.

Lúc đó là năm giờ. Sau khi thả Johnny và Cornelia ở Ravenswood khoảng một tiếng trước, lúc này Cleo đang quay lại đón Cornelia về Cheltenham để bà ta nghỉ hai ngày ở nhà bạn cũ trước khi bay về Amsterdam.

Johnny ra mở cửa nói, “Cậu chờ mấy phút nữa nhé, được không?”

“Tất nhiên rồi.” Cô bước lùi lại một chút nhưng hấn mở rộng cửa. “Không phải đợi trong xe đâu. Vào đây xem phòng studio mới của tớ này.”

Cleo chịu thua trí tò mò của mình. Chưa bao giờ được vào phòng làm việc của một nghệ sĩ, cô theo Johnny đi xuyên qua sảnh lát gỗ sồi.

“À,” hấn chữa lại, “nó sẽ là studio mới của tớ sau khi hoàn thành.”

Hai người vào phòng trưng bày, một phòng có trần cao, rộng rãi với cửa sổ lật và cửa ra vào kiểu Pháp mở ra vườn sau nhà. Do ưu tiên trong đời Lawrence LaVenture là cà kê trong quán rượu chứ không phải thiết kế nội thất, trang trí trong nhà trông khá nhàm chán. Giấy dán tường kẻ sọc đã bong mép, thảm hoa văn xoắn loạn cả lên và chẳng cái ghế bành nào hợp nhau. Trên tường treo tranh sẵn sẵn, giá sách chật cứng ngắc, rồi cái ti vi, Cleo nhìn mà phát hoảng, đang đặt thẳng băng trên lưng một bức tượng con voi đất sét đỏ cao khoảng một mét.

“Tớ biết.” Quan sát phản ứng của cô, Johnny nói khô khốc, “nhưng đây là kiểu của bố tớ. Bên bất động sản quảng cáo ngôi nhà như một cơ hội tuyệt vời cho người mua trang trí theo đúng phong cách của chính mình. Ý là cả ngôi nhà cần phải sửa lại.”

“Tớ thích con voi!” Cleo tiến lại gần, bắt ngờ bị mê hoặc. Mắt con voi ánh lên vẻ kỳ lạ, tinh quái.

“Bố tớ cũng thích. Đây là tác phẩm đầu tiên tớ làm mà bố tớ thực sự thích.”

Cô nhìn con voi lần nữa. “Cậu làm con voi này à?”

Hấn gật đầu. “Lúc đó tớ mười sáu tuổi.”

Từ hồi họ còn là kẻ thù của nhau. Nhưng ngay từ lúc đó hấn đã là một tài năng thực sự.

“Dù sao thì,” Johnny nói, “bây giờ tớ đã quay về đây rồi, chỗ này sẽ phải thay đổi một chút. Và căn phòng này sẽ thành nơi làm việc hoàn hảo.”

Cleo có thể thấy tương lai như vậy. Cô đi ra phía cái bàn ăn bát giác, bên trên phủ một tờ giấy vẽ quá khổ đầy hình phác thảo. Khi cô nhìn hình những con ngựa vẽ bằng than chì đang ăn cỏ ngoài đồng thì Cornelia lao vào trong phòng nói, “Xong rồi, tôi sẵn sàng đi rồi! À, cô đang ngưỡng mộ mấy con ngựa đẹp dễ của tôi phải không? Johnny sẽ làm cho tôi. Cậu ta thật tuyệt vời, phải không? Tôi may mắn ghê. Cảm ơn, cảm ơn,” bà ta kêu lên khi Johnny giúp bà mặc áo khoác nhưng dài vào. “Rồi, xong cả rồi, tôi có tất cả rồi. Chúng ta đi nhé?”

Chương 15

Một tuần sau, Cleo đang trên đường từ chỗ làm về thì tuyết bắt đầu rơi. Đầu tiên là những bông tuyết nhỏ xíu tan ngay khi chạm mặt đường, sau đó là những bông tuyết dày và nặng hạt hơn đậu trên kính chắn gió rồi phủ trắng các cánh đồng hai bên đường quốc lộ. Cậu vợ chồng cô vừa đón sáng nay và trả ở cảng Southampton sẽ đi tàu du lịch đắt tiền ra vùng biển Caribe. Ghen tỵ với họ, Cleo rời khỏi đường M4 hướng về phía Đồi Channings. Thật tuyệt khi tuyết rơi vừa đủ, la đà đẹp mắt. Nhưng không đủ để khiến giao thông ở Gloucestershire phải ngưng trệ, đặc biệt là khi cô còn phải đón một khách nữa chiều nay.

Bụng cô réo dữ dội khi cô về gần đến làng. Một cốc trà và một đĩa bánh ngọt nho khô nóng hổi, đó là thứ cô muốn lúc này. Thật khó chịu khi nhà cô chẳng có cái nào, nhưng đó không phải vấn đề không thể giải quyết vì nếu sáng nay người ta chưa đổ xô đi mua hết bánh ngọt thì cô vẫn còn có thể mua mấy cái trong cửa hàng tạp hóa trong làng.

Phải rồi, bánh nho khô nướng rưới dầu bơ. Càng nghĩ về nó Cleo càng cảm thấy cần phải ăn. Cuối cùng cũng về tới Đồi Channings, cô đỗ xe ở sân ngoài cửa hàng và ra khỏi xe.

Trời đất, ngoài trời lạnh khủng khiếp...

Nhưng ít nhất là trong cửa hàng vẫn ấm. Vẫy tay với Myrna đằng sau quầy tính tiền, Cleo hối hả vòng qua lối đi giữa về phía quầy bánh mì bánh ngọt và dừng khựng lại khi nhìn thấy Johnny ngay đằng trước. Với mái tóc đen rối bời, quần jean và áo nỉ đầy vết sơn. Và hai gói bánh nho khô bọc giấy bóng kính kẹp dưới khuỷu tay trái.

Cứng người vì không tin vào mắt mình, cô nhìn chằm chằm vào hai gói bánh, rồi nhìn ngăn bánh trống chẳng còn gói nào.

Thế này thì thật là nực cười. Hẳn cố tình làm vậy đúng không? Có phải hẳn lại đọc được ý nghĩ của cô không?

“Chào buổi sáng! Xin lỗi,” Johnny nhìn lại đồng hồ và sửa lại. “Chào buổi chiều!”

Không quan tâm chuyện đó. Cleo chỉ vào mấy cái bánh. “Cậu định lấy hết cả hai gói à?”

Trông hẳn đây ngạc nhiên. “Đúng, thế nên tớ mới ôm khư khư thế này chứ.”

“Thế cậu định mua... tất cả chỗ bánh này à?”

“Không phải chỉ cho tớ,” Johnny nói. “Đang có một đội sơn sửa và trang trí đội tớ ở nhà. Nếu cậu là giám sát viên cho Weight Watchers,” hẳn nói tiếp, “và lo lắng là tớ tọng hết chỗ này thì tớ hứa sẽ không làm vậy.”

Đây đâu phải chuyện đùa. Ý nghĩ không được ăn bánh nho khô làm cho huyết áp của Cleo phóng vọt lên đến trời. Cô buột miệng, “Đội có bao nhiêu người?”

“Năm. Và thêm tớ nữa. Mỗi người hai cái.” Johnny nhăn mặt. “Có chuyện gì không?”

Cô có nên nói không? Có, nên chứ. “Có chuyện thế này. Tớ vào cửa hàng vì tớ rất muốn ăn bánh nho khô với bơ.”

“À.” Hẳn gật đầu ngó ra vẻ thích thú. “Tớ hiểu rồi.”

“Hiểu sao?”

“Bác Clifford.”

Trời, hẳn nói đúng. Bác Clifford, đầu bếp đáng mền phụ trách khu bếp trong trường làng ở Đồi Channings bao nhiêu năm về trước. Bất cứ khi nào tuyết bắt đầu rơi, bác sẽ làm bánh nho khô rồi đưa tới lớp học của họ những đĩa to đầy bánh, đã cắt đôi, nướng giòn và phết bơ. Đã thành truyền thống, ai cũng ăn hai nửa trước khi chạy ra ngoài ném quả cầu tuyết vào nhau. Thật buồn cười là cô đã quên chuyện này.

Thế nên, việc Johnny cũng đang ở đó mua bánh cuối cùng cũng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên. Giống như phản xạ có điều kiện khi tuyết rơi thôi.

“Chúng ta chia nhau mỗi người một gói nhé.” Cleo gợi ý rất có lý.

Hắn nhướn mày. “Cậu đã thấy đội quân trang trí nhà tớ chưa?”

“Thôi nào, có bánh rán kiểu Scotland! Tớ chắc là họ sẽ thích món đấy hơn.”

Johnny sầm soi nhìn cô. “Chẳng ai hiểu biết mà lại muốn ăn bánh rán Scotland chán chết thay vì bánh nho nướng cả.”

Phải rồi, hẳn ta cố sống cố chết làm thế đây.

“Có bánh xộp này.” Cô lấy một gói từ trên giá xuống vẩy vẩy đầy thuyết phục. “Bánh xộp là ngon nhất.”

“VẬY À?” Johnny nói. “Thế sao cậu không mua đi?”

Ồiiii. “Vì tớ muốn ăn bánh nho!”

Hắn nhún vai. “Cậu có thể mua bánh mì không rồi nhét nho khô vào.”

“Hoặc là,” Cleo nói, “tớ có thể nhét nho vào người cậu.”

Johnny cười, nghĩ là cô đang đùa. Hẳn chẳng hiểu cô gì sất.

“Được,” cuối cùng hắn nói. “Cậu sẽ không được cả gói, nhưng tớ sẽ cho cậu hai cái.”

Nếu hắn là Ash, cô sẽ thô tục châm chọc hắn còn hơn cả trò hắn làm với cô nữa kia.

Nhưng hắn không phải Ash. Thay vào đó, Cleo đi cùng với Johnny tới quầy tính tiền và nhìn hắn trả tiền cho cả hai gói bánh. Sau đó hắn xé một gói ra, xin Myrna cái túi giấy rồi đưa nó cho cô với hai cái bánh bên trong.

“Đây nhé.” Cô định trả hắn năm mươi xu.

“Tớ trả tiền rồi,” Johnny trả lời.

“Cảm ơn.” Dù chẳng hề muốn mang ơn hắn, Cleo cũng không định dính vào việc níu kéo mắt thể diện chỉ vì năm mươi xu.

Khi họ rời khỏi cửa hàng, Johnny dừng lại cạnh chiếc Land Rover cổ hắn lái tới đây. “Cậu qua nhà tớ đi nếu cậu muốn. Xem họ đã sửa nó thế nào. Chúng mình có thể dùng bữa trà chiều nhẹ, mọi người cùng ăn bánh nho nướng với nhau.”

Một làn tuyết xoay tròn quanh họ. Cleo run rẩy trong bộ đồng phục mỏng manh. “Thôi cảm ơn. Tớ chỉ được nghỉ một tiếng trước khi làm việc tiếp theo.” Và không gì, không một thứ gì được phép phá hỏng thời gian cô thưởng thức món bánh nho chặt vật lấm mới có được này.

Thêm nữa, vào nhà hắn bây giờ rồi người mình lại dính toàn mùi sơn thôi.

Đó là nếu cô muốn đến đó, mà thực sự là không.

Johnny quay ngược chiếc Land Rover ngang qua khoảng sân trước cửa hàng rồi phóng lên đồi. Đói hơn bao giờ hết và gần như ứa nước miếng vì tưởng tượng đến việc nướng mấy cái bánh, phết bơ Lurpark, và ăn từng miếng bánh ngon giòn tuyệt cú mèo, có nho khô và đầy bơ, Cleo lái xe theo.

Lên tới đỉnh đồi, Johnny vẫy tay chào cô rồi rẽ phải về phía bãi cỏ. Cô rẽ trái tại ngã ba và đi dưới con đường có hàng cây hạt dẻ, qua một chiếc Fiesta màu xanh kim loại đỗ ngay ngoài sân chơi trước khi tắt lại bên ngoài nhà mình.

Có ai đó đang ngồi ngay chỗ tay lái chiếc Fiesta. Chỉ ngồi đó thôi, không nói chuyện điện thoại hay làm gì cả. Kể cũng hơi lạ kỳ, trong thời tiết thế này. Khi trời ẩm và có nắng, các ông bố bà mẹ thường đưa con tới khu sân chơi, nhưng hôm nay khu này vắng tanh. Hơi tò mò, Cleo liếc mắt khi ra khỏi xe. Đó là đàn ông hay đàn bà? Cô không nhìn ra. Mà họ làm cái gì ở đó thế, chỉ ngồi thôi à? Tới cổng nhà, cô dừng lại quay nhìn lần nữa. Họ lạc đường hay ốm hay...?

Rồ rồ rồ rồ, chiếc Fiesta rồ lên khi người lái xe đề máy. Rồ rồ rồ.

Máy không khởi động được. Vì thế nên cái xe cứ ở đó. Nó bị chết máy. Người lái đang cố khởi động xe. Bị như thế vào lúc này thật khủng khiếp, trong thời tiết như vậy.

Rồ rồ rồ rồ rồ. Lúc người lái xe giận dữ đập vào tay lái, Cleo nhận ra đó không phải một người đàn ông tóc ngắn; đó là người phụ nữ buộc tóc đuôi ngựa đằng sau.

Ôi trời. Bụng cô đang réo lên như máy trộn xi măng, chân cô lạnh cóng, và chưa đầy một tiếng nữa cô lại phải ra ngoài. Lúc này cô chẳng muốn xem mình có thể giúp một người xa lạ gặp nạn hay không chút nào.

Giúp cô ta đẩy xe và hy vọng sẽ đề được máy? Hay rất có thể còn bị bần bấn khắp người khi bánh xe bế ngay tại một vùng bùn đông?

Hay là pha một cốc trà nóng, xem ti vi, và ăn hai cái bánh nho nướng phết bơ?

Ôi trời. Tim chùng xuống, Cleo bỏ tay khỏi trụ cổng bằng gỗ. Đôi khi cô ước mình không có lương tâm. Cuộc sống sẽ dễ hơn rất nhiều nếu cô chỉ việc nhảy vài bước vào nhà mà không hề cảm thấy tội lỗi. Nhưng cô không thể cho phép mình làm vậy được. Chậm rãi, cô sang kia đường, nhấp nháy mắt để tuyệt không rơi vào mắt và gập mấy ngón tay tê cứng lại. Khi cô tới gần chiếc xe, người đàn bà sau tay lái dừng đề máy. Cô ta nhìn Cleo chờ đợi.

Ôi trời, không, đừng để chuyện này xảy ra. Tim Cleo trôi ngược lên họng khi cô chạm mắt cô ta và sững sờ như hóa đá khi nhận ra đó là ai. Đó là vợ của Will - giờ ơi, vợ thật của anh ta! - và cô ta đang ở Đồi Channings, chỗ xe chỉ cách nhà cô chưa đầy năm mét.

Được rồi, Will đã kể cho vợ nghe về cô chưa? Có phải cô ta đến đây để tra hỏi cô không? Hay đây chỉ là... lạ giới... chỉ là một sự trùng hợp lạ lùng nhất trên đời? Và cô ta có biết mình sắp nói chuyện với ai không? Cleo đã nhận ra cô ta vì cô đã xếp hàng đợi gặp ông già Noel bốn mươi phút liền, nhưng vợ của Will rõ ràng không thể nhớ cô từ lần đó. Điều này là không thể.

Thế có nghĩa là vẫn còn một khả năng rất nhỏ là cô ta không biết ai đang đứng ngoài tuyết cạnh xe cô ta.

Người phụ nữ đó mở cửa sổ xe. Cô ta có làn da trơn láng, đôi mắt to màu hổ phách, và mái tóc vàng nâu bóng mượt buộc ngược ra sau khuôn mặt trái xoan để lộ rõ hai cái tai rất xinh. Điều ngu ngốc mình nhận ra khi đang sốc.

“Xin chào. Ừm, hỏng xe à?” Cleo chưa bao giờ thấy mình thuần Anh nực cười đến thế này. Cô thậm chí còn nói cụt ngắn kiểu thập niên năm mươi. Còn nữa, đó là một câu hỏi cực kỳ ngu xuẩn.

“Ồ, đúng. Tôi cũng không biết có chuyện gì. Máy tự nhiên... chết thôi.”

Đó có phải là dấu hiệu báo trước không? Ít nhất thì cô ta đã không rống lên những lời buộc tội hay nhảy ra khỏi xe bắt đầu đánh đập cô.

Miệng khô khốc, Cleo nói, “Tôi sẽ đẩy xe giúp nếu cô muốn. Xem mình có đề máy được từ trên chỗ dốc không.”

Vợ của Will vẫn nhìn cô chăm chú, như đang xem xem Cleo có làm được hay không. Cô ta cũng đang lạnh run.

“Được, chúng ta thử xem. Cảm ơn chị.”

“Không vấn đề gì.” Quàng cái túi chéo sang một bên vai, Cleo gắng hết sức đẩy đuôi xe chiếc Fiesta. Cô rất khỏe; cô có thể đẩy được... ôi ta...

Chẳng gì hết. Chiếc xe không suy chuyển một ly. Ngừng tay vòng ra đầu xe, cô nói với vợ Will, “Cô phải bỏ phanh tay ra chứ.”

“Ôi, tôi xin lỗi.”

Họ lại thử. Lần này chiếc xe chậm chậm lặn về phía trước. Đẩy mạnh, rồi mạnh hơn, Cleo hét lên, “Cố lên!” nhưng vẫn không đề được máy và rồi họ mất đà. Hay thật. Bây giờ cái xe đỗ ngay bên ngoài nhà cô, nghĩa là còn tệ hơn nữa.

“Đợi một chút, tôi còn một ít dầu bôi trơn WD-40.” Lấy cái bình từ chiếc Mercedes, cô nhấc nắp ca pô chiếc Fiesta lên phun vào bất cứ cái dây nào nhìn thấy.

Chẳng có gì xảy ra. Lúc này tay cô đã cứng lại, mũi hồng lên và lạnh rúm người.

“Chà. Dù sao cũng cảm ơn vì đã cố gắng giúp tôi.” Rằng cô ta đang đánh lập cập. “Tôi nên gọi đội cứu hộ ô tô thì tốt hơn.”

Cô ta lấy điện thoại ra. Cleo nhàn rỗi đứng cạnh xe nghe cuộc nói chuyện ngắn gọn trên điện thoại. cuối cùng, vợ Will gác máy. “Họ có nhiều cuộc gọi quá. Ít nhất phải một tiếng nữa họ mới tới được.” Cô run lên. “Đúng là điển hình.”

Ôi trời, giờ phải làm sao. Cleo đau khổ nuốt nước bọt. Toàn bộ chuyện này thật không tưởng. Bởi cô biết người phụ nữ này và cô nghi ngờ cô ta cũng biết cô là ai, nhưng không ai nói ra cả, và cô tất nhiên sẽ không phải là người nói trước, vì... ừm, nếu vợ Wil không biết thì sao?

Nhưng vấn đề là nếu có người bị mắc kẹt trong một cái xe chết máy lạnh ngắt thì cô sẽ không chần chừ mời họ vào nhà.

Nghĩa là cô sẽ phải mời vợ Will vào nhà, nếu không thì trông sẽ đáng nghi ngờ và cô sẽ lộ mất, và vợ Will sẽ rành rành phát hiện ra cô chính là người đã ngoại tình với chồng cô ta...

Phải rồi, chuyện này phức tạp quá. Vừa giậm giậm đôi chân lạnh như băng vừa thổi tuyết khỏi tay, Cleo nói, “Không đợi ngoài này được đâu. Cô vào nhà tôi đi.”

“Chị chắc chứ?” Vợ Will chớp mắt ngạc nhiên, rồi thở phào. Lấy lại bình tĩnh, cô ta với cái túi ra khỏi xe. “Vâng, cảm ơn chị.”

Nếu lúc trước mọi chuyện thật khó tưởng tượng thì bây giờ còn khó tưởng tượng hơn khi cả hai cùng đang ở trong nhà. Cleo đặt ấm đun nước, cắt bánh nho đặt vào máy nướng.

Trong khi cô phết bơ lên bánh, vợ của Will pha trà, xúc đường vào cốc trà. Cleo, lúc đó đang quay lưng lại, nhảy cao đến cả mét khi nghe tiếng thìa rơi leng keng xuống nền đá trong căn bếp.

Vợ Will cười khi nhặt chiếc thìa vừa rơi lên. “Lo lắng gì à?”

“Xin lỗi.” Mồ hôi làm cô thấy ngứa dưới cánh tay. “Nó làm tôi giật cả mình.”

“Chị thật tốt khi mời tôi vào nhà. Tên chị là gì?”

Vợ của Will có biết tên cô không? Will đã nói cho cô ta chưa? “À, Cleo.”

“Chào chị. Còn tôi là Fia. Cách nói ngắn gọn của Sofia.”

“Phải rồi. Ừm... bánh nhé?”

“Cảm ơn.” Fia ngừng lại, lấy cái đĩa và nhìn chăm chăm vào cô. Sau đó cô ta nhìn thẳng vào Cleo mà nói, “Thế chị có biết tôi là ai không?”

12. Chương 16 + 17

Chương 16

Tim Cleo bắt đầu loạn nhịp. “Không.”

“Chắc không?”

Thở đi, thở đều nào. “Làm sao tôi biết được?”

“Tôi chỉ đoán là chị biết rồi.” Fia nhún vai. “Chị đã ngoại tình với chồng tôi, đúng không?”

Quý thần ơi. Tay Cleo vụt giơ lên che miệng. Ngồi sụp xuống ghế, cô nói, “Đã từng. Là thì quá khứ. Tôi không biết anh ta đã có vợ, tôi thề.”

“Làm sao chị phát hiện ra?”

“Tôi thấy anh ta đi với cô và bọn trẻ. Lúc đang xếp hàng bên ngoài khu vườn ươm để chờ gặp ông già Noel.” Thấy thật khó chịu, Cleo nói, “Ngay sau khi phát hiện ra, tôi đã chấm dứt mọi chuyện. Tôi chia tay anh ta ngay tối hôm đó.”

Fia nghĩ lại một lúc, sau đó gật đầu nhún vai. “Will nói dối rất tài tình. Đó luôn là một trong những biệt tài của anh ta.”

Cleo vẫn cảm thấy khó tin khi cả hai đang nói tới chuyện này. “Tôi thấy thật khủng khiếp. Trông anh ta với cô rất hạnh phúc.”

“Lúc đó tôi cũng nghĩ như vậy.”

“Có phải tuần trước cô gọi điện cho tôi không?”

Lại gật đầu. “Tôi lấy được một bản hóa đơn điện thoại di động của anh ta. Số của chị hiện lên nhiều lần. Tất nhiên, có thể là chuyện hoàn toàn trong sáng, chỉ là công việc thôi.” Cô ta nhếch mép và uống một ngụm trà. “Rồi tôi gọi cho chị và giọng chị nghe có vẻ như đang mắc lỗi và lo lắng... lúc đó tôi biết chắc là không liên quan gì đến công việc.”

“Cô làm tôi sợ chết khiếp. Tôi không muốn bị lôi kéo vào cái gì cả. Tôi không hề muốn cô phát hiện ra.” Trong hai người, Cleo nhận ra cô mới là kẻ thấy chuyện này giống như một thử thách. Món bánh nho khô phết bơ ngay trước mặt cô đã nguội đi và cô còn cảm thấy không thể ăn nổi nữa, chuyện này chưa bao giờ xảy ra trước đây.

“Ồ, tôi nghĩ điều này không đáng ngạc nhiên đến thế.” Nhanh chóng ăn hết phần bánh của mình, Fia lắc đầu nói, “Năm ngoái anh ta cũng như vậy.”

“Thật à?”

“Với một con bé cùng làm. Khi tôi nghe nói đến chuyện đó, anh ta đã van xin tôi tha thứ. Quỳ dưới chân tôi để xin.” Môi cô ta hơi cong lên khi nhớ lại. “Và anh ta thề không bao giờ làm chuyện đó nữa. Tôi thật ngu ngốc vì đã tin anh ta. Quyết định cho anh ta một cơ hội.”

Vì lợi ích của mấy đứa trẻ. Cảm giác tội lỗi trong lòng Cleo lại trào lên, theo sau là nỗi tức giận; sự ích kỷ của Will đã phá hoại chính gia đình anh ta, đe dọa làm hỏng cuộc đời con anh ta.

Cô không muốn hỏi, nhưng cô thấy buộc phải làm vậy. “Thế còn bây giờ thì sao?”

“Ôi dào, anh ta đã phá vỡ hết rồi đúng không? Tôi đâu phải là cái thảm chùi chân,” Fia nói. “Còn anh ta sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Nên mọi chuyện đã kết thúc rồi.”

“Ôi trời đất, tôi xin lỗi.”

“Chị không biết gì cả. Dù sao thì tôi chắc mình sẽ vượt qua được chuyện này. Will thích khoe mẽ vợ chồng hạnh phúc trước mặt mọi người, nhưng kết hôn với anh ta không phải lúc nào cũng vui vẻ.” Cô ta nhìn cái bánh trên đĩa mà Cleo chưa hề động tới. “Chị có định ăn cái bánh đó không, hay để tôi ăn nhé?”

Cleo đẩy cái đĩa ngang qua bàn. Những đứa trẻ tội nghiệp, làm sao chúng chịu được khi cha mẹ chúng ly dị đây? “Thế tại sao hôm nay cô lại tới đây?”

“Tôi chỉ muốn nhìn thấy chị. Để xem trông chị thế nào. Tôi còn không định nói gì với chị cơ.” Nhăn nhó, Fia nói, “Cái xe bị hỏng không nằm trong kế hoạch của tôi.”

“Vậy làm sao cô biết tôi sống ở đây?”

“À, cái đó có hơi bất hợp pháp.” Fia nhăn mặt. “Chị dùng cùng mạng điện thoại với Will. Và tôi tình cờ có người bạn có anh trai làm trong công ty điện thoại đó. Chính anh ta là người in cho tôi bản kê khai số điện thoại giao dịch của Will. Nhưng không sao, anh ta đã bắt tôi hứa sẽ không đốt nhà chị.”

Hai mươi phút sau, Cleo nhìn ra ngoài cửa sổ phòng khách thấy tuyết vẫn rơi dày hạt.

“Nghe này, tôi không thể đến chỗ làm muộn. Tôi sẽ phải rời đây sớm.”

Fia mở điện thoại ra gọi cứu hộ lần nữa. Cô ta nhíu mày, nghe điện thoại. “Bao lâu nữa?”

OK, chuyện này sẽ hơi kỳ quặc đây. Cleo không biết mình nên làm gì lúc này.

“Hai tiếng nữa.” Dập máy, Fia nói với giọng mỉa mai nặng nề. “Rõ ràng là tuyết phủ đầy nên họ không đi đâu được.”

“Vậy thì...”

“Không sao đâu, tôi biết mà. Tôi sẽ đợi ngoài xe.”

Chết tiệt thật. Cleo giằng xé; tổng cô ta ra khỏi nhà sẽ làm cô cảm thấy còn xấu hổ hơn. Nhưng làm sao cô có thể bỏ nhà đây trong khi có một người hoàn toàn xa lạ đang ở trong đó? Ngoại trừ việc Fia còn tệ hơn cả một người hoàn toàn xa lạ; cô ta là người vợ bị Will hành hạ về mặt tình cảm và bị lừa dối. Ai mà biết được liệu cô ta có phát điên lên, cắt vụn hết quần áo của cô ra, và đập vỡ tất cả những gì cô ta đập được?

Cleo chán cừ, vẫn đầy cảm giác tội lỗi. Mặt khác thì, mình đúng là đã có quan hệ tình cảm với chồng cô ta.

Còn nữa, hai tiếng đồng hồ ngồi trong xe thì cô ta sẽ lạnh cóng đến chết mất.

“Chờ đã.” Nhấc điện thoại, cô bấm nút gọi nhanh cho Ash. “Xin chào, là tớ đây, cậu đang làm gì thế?”

“Không có gì nhiều lắm. Chỉ tự tìm tớ trên Google thôi, xem tớ nổi tiếng thế nào. Cậu biết không, tớ không tin nổi mình được yêu mến nhường ấy, họ...”

“Sang bên này đi,” Cleo ngắt lời. “Tớ muốn cậu giúp chuyện này.”

Cô mở cửa cho anh hai mươi giây sau đó. Ash mặc áo kẻ ca rô rách rưới bên ngoài áo phong bạc phếch có in hình Siêu nhân, đứng tạo dáng nói, “Thiếu nữ gặp nạn ư? Tôi sẵn sàng cứu giúp. Chuyện gì vậy, dính dáng đến điện à? Hay lại một cái nắp hộp mứt nữa cậu không mở ra được?”

“Tớ phải đi làm lại bây giờ đây. Cậu trông giúp tớ một người được không? Xe cô ấy bị chết máy.” Cleo chỉ vào chiếc Fiesta đỗ chung vỉa hè ngoài cổng. “Chỉ ngồi với cô ấy cho tới khi cứu hộ đến thôi.”

“OK, không sao. Tớ nghĩ thấy mùi bánh nho nướng đúng không?” Vừa ngửi vừa đi qua cô, Ash đi thẳng vào phòng khách rồi dừng khựng ngay lại. “Ồ, chào cô.” Anh nhìn Fia chăm chú và lập tức đổ lụng cả người lên.

Cô ta cũng tò mò nhìn lại anh, nhìn mớ tóc bù xù, làn da lốm đốm và mớ quần áo nhàu nhĩ. “Chào anh.”

“Fia, đây là Ash bạn tôi.” Cleo không có thời gian chơi trò bảo mẫu; nếu anh có xấu hổ thì là lỗi của anh thôi. “Ash, đây là Fia.” Sau khi nhanh chóng giới thiệu hai người, cô vơ cái túi và chìa khóa. “Còn tôi phải đi đây.” Cô vẫy tay chào Fia. “Hy vọng xe cô sẽ được sửa sớm. Và chúc may mắn, cô biết đấy, với... mấy chuyện kia.”

“Cảm ơn.” Fia gật đầu cười. “Tạm biệt.”

Cửa trước đóng sầm sau lưng Cleo và Ash thấy tay mình ỉm ỉm. Thế này đây, câu chuyện cuộc đời anh. Nhìn bề ngoài thì ai cũng nghĩ anh tự tin và vui vẻ. Và thông thường thì họ đúng; anh có tự tin và vui vẻ.

Cho tới khi đứng trước một cô gái làm anh mê mẩn thì toàn bộ cá tính của anh teo tóp lại khô quắt như một quả nho.

Anh đã quen với chuyện này. Nó đã xảy ra hàng năm trời rồi. Nếu là người Mỹ thì chắc chắn tới lúc này anh đã mất không biết bao nhiêu thời gian và tiền bạc đi khám bác sĩ tâm lý, để ngỏ ra một cách dặt dỏ rằng anh có vấn đề với việc tự quý trọng bản thân. Thực sự thì anh biết điều này nên thà tiêu số tiền đó vào xe tốc độ cao, đi nghỉ trượt tuyết và cả mấy món đồ điện tử công nghệ cao còn hơn.

Fia trộm quan sát anh. Cô mặc áo len trơn cổ tim màu đen tuyền với quần jean xám bỏ trong bột. Mái tóc bóng mượt màu nâu hạt dẻ được buộc lại kiểu đuôi ngựa và cô có đôi tai rất đẹp.

Thế mà anh không thể nghĩ ra một câu nào để nói với cô. OK, vậy thì cô sẽ bắt đầu nghĩ anh là một thằng trí óc chậm phát triển, nhưng anh chẳng làm gì được. Trời đất, cô ta đẹp kỳ diệu.

Nói gì đi, thằng đàn.

Ash hắng giọng. “Mấy chuyện kia là sao?”

Cô ta có vẻ ngạc nhiên. “Xin lỗi, anh bảo sao?”

Chính là thế này đây, lần nào cũng vậy. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, cầu cho xe cứu hộ đang đỗ bên ngoài. “Cleo nói là chúc may mắn với mấy chuyện kia.”

“À, chuyện đó.” Fia gật đầu. “Chị ấy đi lại với gã đàn ông tên là Will Newman. Anh gặp anh ta chưa?”

Chớp mắt thật nhanh, Ash nói, “Chưa.” Giời ơi, chuyện gì đang xảy ra đây?

Cô ta nhìn anh. “Không sao đâu. Anh có thể nói rồi mà.”

Thấy chưa? Anh còn mất cả khả năng nói dối. Thường thì anh có khả năng nói dối tầm quốc tế. Nhún vai, anh nói. “Rồi.”

“Thế thì, tôi là vợ anh ta,” Fia nói.

“Chết tiệt.”

“Anh ta đúng là như vậy đó.” Cái cười nhếch mép làm cô ta còn quyến rũ hơn. Ash thấy lưỡi mình càng cứng lại. Có lẽ cô ta đang nghĩ anh xấu đến thế nào. Khi còn nhỏ, bọn con gái xinh thường nói thẳng vào mặt anh là anh xấu trai. Bọn chúng sẽ khúc khích với nhau và phát ra tiếng buồn nôn khi nghĩ đến việc phải hôn cậu Ash béo. Thế nên điều đó cũng tốt ở một điểm; ít nhất bây giờ bọn họ cũng đã đủ lớn để có thể giữ được suy nghĩ của mình trong đầu khi đang ở những chỗ anh có thể nghe thấy được.

Cho dù anh biết chắc chắn họ đang nghĩ như vậy.

Sự im lặng khó xử tiếp tục kéo dài. Ash nhìn tay mình, rồi lại kiểm tra xem có dấu hiệu nào của xe cứu hộ không. “Trà nhé?” Anh rên rỉ.

Fia nhìn lúng túng. “Xin lỗi?”

“Một cốc trà nhé?”

“À, ra vậy!” Trông cô nhẹ nhõm hẳn đi giống như người ta hiểu ra được một người nước ngoài loạn trí đang cố nói gì. “Cảm ơn anh, tôi vừa uống rồi.”

“OK.” Nỗi sợ hãi lớn nhất là một ngày nào đó chuyện này sẽ xảy ra khi anh đang phải nói trực tiếp trên sóng phát thanh; cô gái mà anh thầm yêu sẽ vào phòng thu trong khi anh đang ba hoa một trong những mẩu chuyện hài hước của mình, rồi thính giả sẽ nghe tiếng anh dừng bật và anh trở thành thằng khờ lấp bắp từng tiếng một.

“Anh có ổn không?” Fia do dự hỏi.

Sự nhục nhã đưa anh vào thế phòng thủ. “Tôi không sao. Chỉ là... ờ... đừng lo.” Điều khiển ti vi đang đặt thẳng băng trên tay cầm sofa. Nhẹ nhõm nắm lấy nó, Ash nói, “Mình xem ti vi nhé?”

Cleo đỗ xe ngay bên ngoài nhà và trăn mắt không tin nổi khi chiếc Fiesta xanh phủ đầy tuyết vẫn còn đang đỗ ngoài cổng. Điều này thật nực cười; đã tám giờ tối rồi. Làm sao mà vợ Will vẫn còn ở đây? Đáng ra cô ta phải đi được mấy tiếng rồi chứ?

Quan trọng là cô ta đang ở đâu? Vì cả nhà cô và nhà Ash đều tối đen.

Ồi chào, một câu hỏi ngu ngốc.

“Bọn mình đang ở ngoài quán rượu.” Ash phải nói to lên để đầu bên kia nghe thấy. “Qua đây không?”

“Thế xe cứu hộ không tới à?” Cleo giận giữ.

“À có, họ có đến. Họ đã sửa cái xe rồi,” Ash nói.

“Ôi trời ạ! Thế tại sao Fia vẫn còn đó?”

Giọng cậu phảng phất vẻ lo lắng mà cô không nhận ra được. “Tớ nghĩ cô ấy không muốn về nhà.”

Chương 17

Cleo bỏ bộ đồng phục ra và mặc áo nỉ có mũ với quần hộp vào sau đó băng qua bãi cỏ. Khi bước rần rạt qua lớp tuyết đến quán rượu sáng ánh đèn, cô nghe hàng loạt những tiếng chúc mừng và huýt sáo từ bên trong quán, rồi ai đó nghe không giống Elvis Presley lắm bắt đầu hát bài “Hound Dog”.

Nghe như họ đang có buổi karaoke ngẫu hứng.

Hơi nóng và tiếng ồn đón chào cô khi cô mở cánh cửa. Cô đã đoán đúng người đang hát. Frank, chủ quán Hollybush và là fan trung thành của Elvis, đang vừa ôm mic vừa lắc hông. Khán giả của ông đang vỗ tay hò hét cổ vũ. Ash ngồi một chỗ an toàn quan sát những gì đang diễn ra. Cách đó không xa Fia đang nhiệt tình vỗ tay. Và bên cạnh cô ta, đang cầm một cốc Guinness và nhe răng cười khi thấy Frank đẩy hông hơi quá đà, là Johnny LaVenture.

“Chuyện gì đang xảy ra đây?” Cleo tới gần huých Ash một cú để buộc tội.

“Tớ làm sao biết được phải làm gì với cô ấy.” Trông Ash cũng chẳng thích thú gì. “Bọn tớ ngồi xem ti vi hàng tiếng đồng hồ. Sau đó lúc năm giờ cô ấy thấy ánh đèn ở bên ngoài này mà vẫn chưa thấy bóng dáng xe cứu hộ đâu, nên tớ nghĩ sao lại không qua đây chứ, cũng là một cách giết thời gian mà. Rồi khi bọn tớ vừa tới đây thì Johnny và đội thợ của anh ta cùng tới.” Cậu ta nói lạnh nhạt, “Ngay sau đó cô ấy vui hẳn lên.”

“Nhưng cuối cùng xe cứu hộ cũng đến chứ?”

Ash gật đầu. “Họ có đến. Và sau năm phút xe lại đi được bình thường. Nhưng rồi Johnny thuyết phục cô ấy ở lại uống thêm một ly nữa... rồi ly nữa... và cô ấy vẫn còn ở đây suốt từ lúc đó.”

“Ôi trời đất.” Cleo rên rỉ nhìn sang phía vị khách không mong đợi. “Cô ta say bét nhè rồi đúng không?”

“Chưa, nhưng cứ chờ xem.”

Phút huy hoàng của Frank đã kết thúc và ông đang đón nhận những tiếng vỗ tay mà không hề thấy xấu hổ. Nghiêng người qua thì thầm vào tai Johnny, Fia nhẹ nhàng nắm tay hắn.

“Cô ta nói gì về Will?”

“Không nhiều lắm.” Ash nhún vai. “Hắn ta là thằng đểu, chuyện đã kết thúc, cô ấy sẽ rời bỏ hắn. Chỉ vậy thôi.”

Một lần nữa, Cleo cảm thấy mình phải lãnh một trách nhiệm không đáng có. “Tội nghiệp mấy đứa trẻ.” Cô ngần ngại, “Ôi trời giúp tôi với, giờ cô ta còn muốn hát...”

Một tiếng ồ thật lớn khi Fia thế chỗ của Frank trên sân diễn nhỏ xíu. Có thể là bản năng, nhưng Cleo ngay lập tức đoán đây là lần đầu tiên cô ta tiếp cận với dàn máy karaoke. Túm lấy cái mic và phá hỏng màn nhĩ mọi người với giọng the thé, Fia thông báo, “Chồng tôi lừa dối tôi và từ hôm nay, hôn nhân của tôi sẽ kết thúc. Nhưng các bạn biết không? Cuộc đời vẫn tiếp tục và anh ta sẽ là người bị bỏ quên. Bởi vì tôi có thể hứa với các bạn một điều. Tòii... sêêê... sống... sóóóót!”

Thêm rất nhiều tiếng chúc mừng ở quầy rượu khi bản nhạc “I will survive[1]” bắt hủ của Gloria Gaynor tràn ngập trong quán. Giọng hát của Fia còn tệ hơn giọng Frank rất nhiều, nhưng kỹ năng thanh nhạc thiếu hụt đó được bù đắp bằng sự nhiệt tình liều lĩnh được hỗ trợ thêm bởi hơi rượu. Đám thợ sơn và thợ trang trí của Johnny cùng tham gia hát đoạn điệp khúc, mọi người cùng vỗ tay và giậm chân, còn Fia tiếp tục hát hết mình.

[1] Tôi sẽ sống sót.

Cuối cùng, bài hát cũng hết. Sau khi nhận tràng vỗ tay, cô ta nhảy xuống quay về chỗ Johnny đang giữ đồ uống cho cô ta. Cleo quan sát hần quàng tay qua vai Fia siết nhẹ theo kiểu chúc mừng cô đã làm được điều đó.

“Được rồi, tớ đi đây.” Uống hết đồ uống của mình, Ash nói, “Tớ để cô ấy lại cho cậu nhé. Chúc may mắn.”

Một lúc sau, thấy Cleo, Fia tiến tới.

“Xin chào! Chị thấy tôi trên đó chứ? Tôi chưa bao giờ hát karaoke trong đời cả!”

Và nếu cô ta biết giọng mình nghe thế nào, thì cô ta sẽ không bao giờ làm lại nữa. Nhưng nói thế thì xấu tính quá, và cũng chẳng quan trọng - chính hành động lên đó hát mới đáng nói - nên Cleo cất tiếng, “Cô thật... khó tưởng tượng.” Bởi vì rõ ràng cô ta đã như vậy mà.

Johnny nhập hội, nói về thoải mái, “Cô ấy hát rất tốt phải không?”

“Đúng vậy. Rất dũng cảm. Thế là...” Cleo rạng rỡ quay lại phía Fia. “Xe của cô sửa xong rồi!”

“Đúng vậy, cậu sửa xe rất tốt bụng. Cậu ta không ngừng xin lỗi vì bắt tôi phải chờ lâu, nhưng tôi nói với cậu ta là không sao. Nếu cậu ta đến sớm hơn hai tiếng thì tôi đã lái ngay về nhà. Bọn tôi đã không qua quán rượu này.” Fia vẫn bưng bưng sau nỗ lực trở thành ca sĩ vừa rồi. “Và tôi đã không thể gặp những người tuyệt vời này!”

Chả cần nói cũng biết cái người tuyệt vời mà cô ta vui mừng được gặp là ai. Thực ra thì, chẳng phải bất cứ ai vừa đổ vỡ chuyện hôn nhân đều phải cảm thấy khổ sở ít nhất là trong sáu tháng đầu sao? Fia có vẻ quá căng thẳng khi phải khổ sở quá sáu tiếng. Mà còn hai đứa trẻ vô tội kia nữa... đáng ra cô ta phải ở nhà dỗ dành chúng, nhẹ nhàng chuẩn bị cho chúng đối mặt với sự thay đổi đột ngột sắp tới trong cuộc đời chúng chứ?

“Một ly nữa nhé?” Johnny hỏi.

“Ôi, để tôi mời mọi người tăng này!”

“Tuyệt đối không được.” Hần với cái cốc đã cạn của Fia. “Để tôi mời. Cleo, cậu uống gì?”

“Thực ra thì đã tám rưỡi rồi.” Cleo nhìn đồng hồ, chắc chắn đến giờ vợ của Will phải rời đi rồi. “Cô không định về nhà à?”

Fia nhìn cô sững sốt. “Nhà à? Ý chị là nhà của Will á? Tôi không nghĩ thế đâu.” Lấy điện thoại ra, cô nhìn vào màn hình nói đầy thỏa mãn, “Bảy tin nhắn từ anh ta cho đến phút này. Ha, tốt thôi. Để anh ta đoán tôi đang ở đâu xem thế nào.”

Cô ta có nói thật không đây? “Thế còn bọn trẻ thì sao?”

Lúng túng, Fia nói, “Chúng thì sao?”

OK, cô ta thực sự không có tình người.

Cleo nói thẳng, “Bọn trẻ không mong cô về nhà à?”

“Ồ, tốt quá, cảm ơn anh nhiều!” Fia cười với Johnny và cầm lấy cái ly tràn bọt trước khi chuyển sự chú ý về phía Cleo. “Không, vì bọn trẻ không ở đó.”

“Nhưng cũng đến lúc cô vẫn phải lái xe về chứ. Đó có phải là nước uống có ga không?” Cleo ám chỉ ly nước giống như Coca.

“Phần lớn là thế.” Vẫn cười, Fia nói. “Phần còn lại là Barcadi.”

“Thế ai sẽ trông coi bọn trẻ?” Cleo không khỏi tò mò; cô cần phải biết.

Fia nhìn cô lạ lùng. “Tất nhiên là mẹ bọn trẻ. Will chỉ thăm chúng hai tuần một lần vào cuối tuần thôi.”

Ồồồ, cuối cùng cũng rõ đầu cua tai nheo.

“Ý cô là... bọn trẻ không phải con cô à?”

“Trời đất, không! Chị thực sự nghĩ bọn chúng là con tôi à?” Lắc đầu lia lịa, Fia cười lớn. “Không, không, không, bọn trẻ là của người vợ đầu. Ý tôi là, hai đứa rất đáng yêu và tôi rất hợp với chúng, nhưng chúng không phải con tôi. Hai đứa sống với mẹ và dượng ở Birmingham. Tôi mới gặp Will ba năm trước và lúc đó anh ta đã ly dị rồi.”

Trời đất, đất nước này đầy rẫy những vợ của Will. Trên sân khấu, một trong những tay thợ sơn đang hát bài “Do Ya Think I’m Sexy[1]?” Mỗi lần anh ta hát lên câu hỏi đó, đồng nghiệp của anh ta đồng thanh hét lên, “Khooooo!”

[1] Bạn có thấy tôi hấp dẫn không.

“Xin lỗi, tôi tưởng đó là con của cô,” Cleo nói.

“Tôi đã ngạc nhiên khi thấy mình bị tra hỏi. Dù sao thì mọi chuyện cũng đã rõ.” Xua tay bỏ qua chuyện đó, Fia nói, “Nhưng chị nói đúng, tôi không thể lái xe về thế này. Nhìn này, do lỗi của chị nên tôi mới đến đây, vậy tối nay tôi ngủ ở nhà chị được không?”

Lại một ân huệ nữa à? Thực sự thì, cô chưa làm đủ hay sao? Cleo ngập ngừng. Trong khi cô đang quan họ, Johnny đưa cô một cốc rượu vang trắng.

“Đi mà. Tôi sẽ không gây phiền hà gì đâu,” Fia đòi thêm. “Tôi hứa mà.”

“Ừm. Có điều là tôi chưa chuẩn bị giường cho khách... và sáng mai tôi sẽ phải đi làm rất, rất sớm...”

“DO YA THINK I’M SEXY?”

“KHÔÔNG!!!”

“Chị không phải lo chuyện giường chiếu, tôi có thể ngủ trên sofa được mà.”

“Ờ...”

“Thế này nhé,” Johnny nói. “Cô có thể ngủ ở nhà tôi.”

Cleo thấy mắt Fia sáng lên và bụng cô ta có gì đó thất lại. Không, không, đó không phải câu trả lời đúng.

“Thật không? Trời ơi, cảm ơn anh!”

Nhanh chóng thay đổi quyết định, Cleo nói, “Nghe này, không sao đâu, tôi có thể chuẩn bị giường. Tất nhiên cô có thể về nhà tôi.”

“Nhưng chị phải dậy rất là sớm.” Rõ ràng quá sung sướng với Lời Mời Hay Hơn Nhiều của Johnny, Fia vụng về giả vờ cảm kích lời mời của Cleo. “Mà chị đã giúp tôi quá nhiều rồi.”

“Nhưng cô không thể ở nhà Johnny được...” Đó không phải lỗi của Fia; cô ta không biết Johnny là người thế nào. Cleo cố hết sức để kín đáo ra hiệu bằng mắt cho cô ta hiểu mình sẽ rơi vào thế ngàn cân treo sợi tóc.

“Này, không sao đâu. Tổ đâu phải tên giết người hàng loạt.” Xen vào giữa cái nhìn ẩn ý của cô, Johnny nói đùa, “Tổ hứa là cô ấy sẽ được an toàn.”

“Anh thật tốt quá. Mà anh sẽ không nhận ra tôi đang ở trong nhà đâu.” Fia hứa. “Chỉ cần cho tôi cái chăn rồi tôi sẽ ngủ trên sofa.”

“Không cần đâu. Còn nhiều phòng trống lắm.”

“Còn nhiều à?” Fia khúc khích. “Anh sống ở đâu thế, biệt thự à?”

13. Chương 18 + 19

Chương 18

Frank chủ quán rượu vừa đưa tiền thừa cho Johnny vừa nói, “Nhà to nhất làng đấy cô bé. Cung điện Buckingham cũng chỉ đến vậy thôi.”

Fia nhìn lại lần nữa vẻ kinh ngạc. Cô ta quay sang Johnny, vẫn đang mặc áo nỉ dính đầy sơn và quần jean rách. “Ông ấy nói thật à? Nhưng... xin lỗi, anh là thợ quét vôi và trang trí à?”

Cleo nhướn mày làm một tợp rượu.

“Đó là nhà của cha tôi. Ông ấy chết trước Giáng sinh và tôi vừa chuyển về. Tôi đã cố bán nó,” Johnny nói tỉnh bơ. “Nhưng chưa may mắn lắm.”

“Ồ, ra vậy.” Fia gật đầu nhưng giọng vẫn sững sốt.

Johnny chỉ đội thợ đang đứng túm tụm quanh sân khấu, vẫn đang ngắt lời cậu đồng nghiệp thiếu hấp dẫn. “Thế nên chúng tôi mới phải sửa sang lại nhà. Nhưng công việc của tôi không phải là trang trí nhà.”

Trán nhăn lại, Fia nói, “Nhưng tôi hỏi Ash. Anh ta bảo tôi anh là thợ sơn.”

“Tôi có sơn.” Johnny gật đầu đồng tình “Nhưng thông thường là sơn trên vải vẽ, chứ không phải trên tường.”

“Có nghĩa anh là họa sĩ à?Ồ, chà, tuyệt quá!” Cô ta nhìn hấn cứ như hấn vừa mọc cánh thiên thần vậy. “Anh thường vẽ thể loại gì?”

“À, đủ loại.” Tỏ vẻ khiêm tốn rất hợp tình hợp cảnh, Johnny nói, “Nhưng bây giờ tôi chủ yếu làm điêu khắc đây.”

“Ý anh là... dựng tượng bằng dây thép à?Ồi trời ơi,” Fia hít mạnh, dần dần nhận ra. “Đừng nói anh là người dựng mấy bức tượng cực lớn đấy nhé... anh không phải là Johnny LaVenture...?”

Cleo không tin nổi là Fia còn biết cả các tác phẩm của hấn, chưa kể còn nắm rõ tên tuổi. Hấn đâu có nổi tiếng như họa sĩ Damien Hirst hay Banksy chút.

“Thật ấn tượng.” Johnny cười nhẹ. “Phổng mũi quá.”

“Anh đùa tôi đấy à? Tôi rất thích tượng của anh!” Fia kêu lên. “Chúng đẹp tuyệt mỹ.”

Cleo sái cả quai hàm vì cười nhiều quá. Đây là vợ của Will cơ mà. Cô không muốn cô ta ở lại Đồi Channings quá lâu.

“Chà, hậu hĩnh quá. Thường thì ở đây ít khi có lời khen lắm.” Rõ ràng đang rất vui, Johnny nói. “Tôi mừng vì cô xuất hiện ở đây.”

“Tôi cũng vậy.” Mắt sáng lên, Fia rõ ràng đã quyết định và mò trong túi lấy điện thoại ra. “Được rồi, nếu anh chắc là tôi có thể ở lại...”

Rod Steward được thay thế bởi Amy Wine house; Deborah từ sau quầy bar đã lên biểu diễn bài “Rehab”, với ba người thợ đang hát và múa nhịp nhàng sau lưng cô.

“A lô, vàng. Tôi vẫn khỏe. Sao cơ? À, vì tôi không muốn vậy. Mà tôi cũng cho anh biết luôn là tối nay tôi không về đâu.” Đưa máy ra xa khỏi tai, Fia nói, “Không phải gào lên đâu. Tôi đã gặp một người đàn ông cực kỳ đẹp trai và anh ấy mời tôi ở lại nhà anh ấy tối nay.” Cô cười với Johnny, thích thú vì lần đầu tiên được nắm quyền chủ động. “Tôi có thể làm bất cứ gì tôi muốn. Giống anh thôi. Không, tôi ở đâu có ảnh hưởng gì chứ, và cũng chẳng liên quan gì đến anh.”

Cleo quan sát cô ta. Mắt Fia sáng rõ, cô ta đã quyết định. Cô ta có hơi choáng váng nhưng không say, được hỗ trợ bằng adrenalin chứ không phải hơi rượu. Liệu sáng mai cô ta có thức dậy mà hối hận không?

Sau khi Fia nói xong ở đầu bên kia, Fia trả lời, “Bởi vì anh đã ngủ với người khác sau lưng tôi. Thế có nghĩa là cuộc hôn nhân của chúng ta đã kết thúc, thế đấy. Đúng, anh đã làm vậy. Không, cô ta không bảo tôi thế.” Nhìn thấy ánh mắt của Cleo, cô ta nháy mắt. “Nếu anh muốn biết thì đây, ba tháng nay anh đã bị thám tử tư bám đuôi. Ồ vâng, tốn nhiều tiền lắm nhưng anh ta đáng giá từng đồng một. Mà tôi phải đi đây. Ngủ ngon nhé.” Fia kết thúc. “Mai tôi sẽ quay về lúc nào đó, rồi ta có thể bàn chuyện luật sư và những thứ khác sau. Tạm biệt!”

Cô ta lập tức tắt điện thoại, thả vào túi và thở ra.

Johnny dò xét cô ta. “Cô không sao chứ?”

“Chắc vậy.” Fia nhăn mặt kiểu lo sợ đến run rẩy. “Phù, ai mà biết được trong một ngày mà bao nhiêu chuyện đã xảy ra.”

Cleo liếc Johnny. Đây là còn chưa kể một đêm thì sao đây.

“Tôi chưa ăn cái gì cả.” Giọng Fia đầy ngạc nhiên. “Từ lúc ăn mấy cái bánh nho khô lúc nào đến giờ. Họ có bán đồ ăn trong này không?”

“Không.” Cleo lắc đầu.

“Ôi, chết tiệt, tôi đói quá.” Fia nói giọng hài lòng. “Và cuộc hôn nhân của tôi vừa kết thúc. Đó là một dấu hiệu tốt đúng không?”

“Họ có bán bím bím đấy,” Cleo nói. “Và lạc nữa.” Cô cũng đói. Trong tủ lạnh ở nhà có món xúc xích hầm nấu sẵn cho một người ăn; không dễ gì chia ra cho hai người đói, nhưng nếu cô không mời...

“Được rồi,” Johnny đưa tay lên khi Cleo mở mồm định nói. “Chúng ta uống thêm một ly nữa ở đây nhé, rồi quay về nhà thôi. Tôi có thể nấu món bò bít tết với khoai tây chiên hoặc cơm nắm, nếu không thì có pizza trong tủ đá nữa.” Nghĩ thêm một lúc, hần bổ sung, “Có cả bánh quả mâm xôi nữa.”

Thực tình, hần nghĩ mình là ai chứ? Đầu bếp Jean-Christophe Novelli à?

“Chà chà!” Rõ ràng đang nghĩ giống như Cleo và bị ấn tượng mạnh, Fia kêu lên, “Không chỉ là một nghệ sĩ nổi tiếng thế giới, anh còn biết nấu ăn nữa.”

“Cũng không hẳn.” Johnny nhún vai. “Khoai tây chiên và cơm nắm thì có sẵn trong tủ đá. Nhưng tôi có thể nướng một miếng bít tết nạc.”

Trông Fia như vừa được xem một màn ảo thuật hoành tráng. “Thế là quá đủ đối với tôi rồi.”

Mười phút sau, trên sân khấu, vài người mới đến lên hát bài của Elton và Kiki, họ hát rất tốt bài “Don’t Go Breaking My Heart.” Lợi dụng lúc Johnny vào phòng vệ sinh, Cleo túm Fia ra một chỗ.

“Nghe này, cô không biết gì về Johnny cả. Tôi nghĩ cô không nên về nhà anh ta. Cô có thể đến nhà tôi, không vấn đề gì cả. Rồi mình ăn món xúc xích hầm!” Xúc xích là từ dễ dụ dỗ, mà chỉ có mỗi một cái, cô sẽ phải cắt nó làm đôi, thêm một hộp cà chua, và có thể còn phải cho một ít đậu nướng vào để món hầm đủ cho hai người ăn. Cleo cười lấy lòng. “Thực tình thì thế sẽ tốt hơn đấy.”

Cô có thể thấy các dòng suy nghĩ đan xen trong đầu Fia. Hừm, bít tết khoai tây chiên so với xúc xích hầm. Căn nhà nhỏ xíu với cả một tòa biệt thự to tướng. Bạn gái cũ hơi khó tính của chồng hay một nhà điều khắc thực sự hấp dẫn và giỏi tán tỉnh... Vậy thì, chuyện sẽ tốt hơn theo cách nào đây, nói chính xác xem?

Fia tìm lời lẽ cho thích hợp. Cuối cùng, cô ta nói, “Cảm ơn, nhưng tôi đã nói là tôi sẽ đến chỗ anh ấy. Bây giờ lại nói khác thì bất lịch sự quá.”

Ngạc nhiên không?

Mặt tốt là ở chỗ, cô có thể ăn cả cái xúc xích. Cleo gật đầu. “Được, tôi chỉ nói thêm là Johnny cũng có tai tiếng, nên đừng làm gì sau này cô phải hối hận.”

Fia suy nghĩ một chút về điều đó. Sau đó cô ta trả lời, “Chị biết không, tôi không bao giờ nghĩ là tôi sẽ phải nghe giảng đạo đức từ bồ nhí của chồng đâu.”

Thế thì quá đáng quá. “Tôi đâu phải là bồ nhí! Tôi không hề biết anh ta đã có vợ!”

“Đúng thế. Thế nên chị cũng không phải chuyên gia gì, đúng không? Xin lỗi, tôi không có ý bất lịch sự, nhưng chị cũng góp phần làm hỏng đời tôi rồi.” Fia ra hiệu cho cô đừng cảm thấy khó chịu khi cô ta nói. “Tại sao bây giờ tôi không tiện thể làm tới chứ. Bởi vì ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra? Đây cũng có thể là số phận chứ. Tôi chỉ mới đến đây lần đầu trong đời. Tôi đến để gặp chị, thế mà cuối cùng lại được gặp Johnny. Và anh ấy cực kỳ tử tế và có vẻ rất tốt...”

Cleo không biết phải trả lời thế nào. Cô có nên giải thích là bọn đàn ông như Johnny LaVenture chỉ có một mục đích là khiến bạn thấy họ tốt không?

“Thực ra thì tôi bắt đầu nghĩ là,” Fia khua một ngón trỏ về tinh quái, “có phải là chị đang hơi ghen tỵ vì chị cũng ngấm ngấm thích anh ấy không?”

Eo, nghĩ gì mà kỳ quặc thế. “Johnny và tôi lớn lên trong làng này. Chúng tôi học cùng một trường. Tôi chắc phải dùng từ trái nghĩa từ thích với hấn ấy.” Cleo nói.

Cleo ở Cladiff vào sáu rưỡi sáng hôm sau. Cô phải đón một bà diễn viên trung tuổi ngáy cả đường cho đến tận Chichester và nhỏ nước dãi ướt sũng cái khăn Hermès xanh ngọc. Trên ti vi, bà ta là hiện thân của vẻ đẹp huyền ảo.

Về nhà lúc hai giờ chiều, Cleo nhìn thấy xe của Fia đã không còn đó nữa. Tuyết cũng gần như biến mất. Sau đó cô có thể đến siêu thị mua đồ ăn - vụ xúc xích hầm rắc rối hôm qua làm cô xấu hổ - nhưng trước hết cô muốn nằm trong bồn tắm nóng thật lâu.

Nhưng việc đó hai mươi phút sau cũng bị ngắt quãng - khôôông! - vì có tiếng chuông cửa.

Nhưng lời đi ai đó ngoài cửa là việc bất khả cũng giống như không trả lời điện thoại ấy, nên Cleo đành chui ra khỏi bồn, mặc áo choàng bông trắng vào, và quần cái khăn tắm màu cam quanh đầu.

Người này phải đáng gặp đấy nhé. Ít nhất cũng phải là Ewan McGregor, Hugh Jackman thì hơi khó khăn. Bất cứ ai đó khác cũng làm cô thất vọng tràn trề.

Tim cô chùng xuống khi đó chẳng phải là ai trong số họ.

Nói thẳng ra thì người này quay lại bậc cửa nhà cô cũng không làm cô thấy an ủi được tí nào.

“Chào chị!” Fia vẫn mặc quần áo từ hôm qua, với lớp trang điểm mới và nụ cười tươi.

“Xin chào!” Cleo túm chặt áo choàng quanh mình, run rẩy khi một luồng gió lạnh luồn qua đôi chân vẫn còn ướt của cô.

“Ôi xin lỗi, tôi thấy xe chị đã về! Chị vừa trong phòng tắm ra à?”

Không, chỉ đùa giỡn trong cái bồn rửa ngoài bếp mà chẳng mặc gì thôi.

“Không sao. Ồ... cô vào đi.” Có phải vợ Will trông phần khởi vì cả đêm qua đã ở trên giường Johnny?

“Thực ra thì tôi cần phải về. Bắt đầu sắp xếp mọi việc với Will. Tôi chỉ đi qua để cảm ơn thôi. Vì hôm qua... đã giúp tôi xử lý cái xe...” Fia nhún vai nói, “Đấy là chưa nói đến chuyện ngoại tình với chồng tôi.”

“Tôi đã nói rồi, tôi không biết...”

“Không sao, tôi tin chị! Và tôi mừng là chị không biết!” Fia gật đầu lia lịa. “Chuyện xảy ra như vậy là hay nhất. Tôi không thể mô tả hết được tôi cảm thấy thoải mái thế nào khi vứt bỏ gánh nặng đó khỏi đầu đầu. Tôi thấy như cuối cùng cũng đã được... giải thoát!”

“Được. Thế thì tốt.” Đêm qua đã xảy ra chuyện gì đây? Cleo biết cô không được hỏi, nhưng nghĩ cô nên đoán.

“Thế thôi, tôi chỉ muốn cảm ơn chị và bạn chị... gì đó...” Cô ta chỉ mơ hồ theo hướng nhà bên cạnh.

“Ash.”

“Đúng rồi.”

“Cậu ta trong đó đó,” Cleo nói, “cô có muốn tự mình chào không?”

“À, không, không cần.” Fia tỏ vẻ bí ẩn. “Anh ấy hơi... lạ nhỉ.”

“Không. Không lạ đâu.”

“Không, không phải vậy! Ý tôi là anh ấy có vẻ ít nói.”

“Thông thường cậu ta không như vậy đâu. Cậu ta là DJ đó.” Cleo thấy cần phải bảo vệ anh.

“Cái gì cơ?” Fia vừa nói vừa cười, “Ý chị là anh ấy cho chạy dàn nhạc disco ở nhà văn hóa làng ấy hả?”

“Cậu ta có hẳn một chương trình phát thanh của riêng mình.”

“Chà, thật... tuyệt quá!” Nhìn nét mặt của Fia là biết cô ta nghĩ đó là khoảng ba mươi phút trên đài phát thanh của bệnh viện, khoảng nửa tháng một lần. Định mở miệng giải thích thêm thì cô bị ngắt lại. “Dù sao tôi cũng nên đi trước khi chị bị đóng băng.” Vừa lùi khỏi lối đi, Fia vừa vẫy tay và nói vui vẻ, “Quay về Bristol để sắp xếp mọi việc!”

“Chuyện với Will thực sự kết thúc rồi à?”

“Chắc chắn kết thúc rồi! Chị có thể lấy lại anh ta nếu chị muốn. Không ai cản chị đâu.”

“Không, cảm ơn. Đợi một chút.” Cleo lấp bắp. “Hôm qua cô còn định lái xe đi mà không nói gì với tôi. Cô còn không biết có phải tôi đi lại với Will thật không. Thế mà bây giờ cô nóng lòng bỏ anh ta ư?”

“Đúng vậy! Thế có tuyệt không? Nhưng đó là quyết định đúng.” Fia ấn bàn tay và xương ức. “Như hôm qua Johnny nói lúc ở trong quán rượu, chúng ta chỉ có một cuộc đời để sống thôi. Tại sao lại phung phí nó?”

“Phải, nhưng...”

“Anh ấy nói Will không xứng đáng với tôi và tốt nhất tôi nên tìm ai khác xứng đáng với mình.”

“À, ừ, nhưng khi...”

“Và anh ấy rất đúng!” Lắc đầu khi ra ngoài cổng, Fia bùng lên sự tự tin. “Tôi chỉ cần có ai đó nói với tôi như vậy. Tôi xứng đáng được nhiều hơn thế.” Và cô ta giơ tay lên vẫy lần cuối. “Chúc tôi may mắn đi! Tạm biệt chị!”

Cleo nhìn chiếc Fiesta màu xanh biến mất khỏi tầm mắt. Vợ của Will chắc chắn đã ngủ với Johnny LaVenture hôm qua.

Chà, chúc cô may mắn sẽ được hẳn gọi lại.

Chương 19

Mười phụ nữ, một trong số họ đang tổ chức mừng sinh nhật ba mươi tuổi. Mười quả bóng bay hê li màu hồng kim loại. Mười cái mũ cao bồi hồng phản quang lung linh. Tuy nhiên, câu hỏi là cô có thể nhận ra họ trong đám đông hay không?

À, nhìn kìa, đẹp chưa, họ kìa! Khi tới chân đường Công viên ở trung tâm Bristol, Cleo đi chậm lại và dừng xe bên ngoài Hippodrome. Khi ta lái một cái xe limo dài màu hồng sáng thì người khác sẽ chú ý. Mọi người đang vây quanh nhìn cái xe. Ai đó có thể coi là hơi lờ lợt nhưng chỉ để cho vui vẻ thôi mà. Nếu đó là điều khách hàng muốn – và họ trả khá tiền để được lượn lờ trong cái xe đó – thì có hại gì đâu.

À, ngoại trừ tác hại nó có thể gây ra cho màng nhĩ của người lái xe.

Gắng hết sức, Cleo leo ra khỏi xe, bữa tiệc với bóng bay, mũ cao bồi, và những đôi giày cao gót nhọn hoắt đã tăng tiến thành một loạt những tiếng la hét the thé. Về tuổi thì nghe họ giống mấy đứa trẻ mười ba hơn là phụ nữ ba mươi, nhưng đó là hiệu ứng chiếc Chrysler 300C dài màu hồng Barbie thường tạo ra.

“Xin chào các cô gái.” Cô mở cửa xe để họ vào. “Mọi người đều vui vẻ chứ?”

“Coooo!”

“Ừi dà!”

“Ôi trời ơi, các cậu nhìn này!”

Tiếng the thé vui mừng tràn ngập bên trong chiếc limo khi họ phát hiện ra thảm chàm lấp lánh, đèn nhấp nháy, và những sợi dây sáng nhiều màu, ti vi và máy xem DVD. Họ bu khắp các ghế ngồi như những kẻ ba hoa, rú rít vì những ngôi sao trên trần xe, xô đá và thùng đĩa DVD.

“Pretty Woman!” Cô có sinh nhật hôm nay la lên sung sướng, giật lấy cái đĩa khỏi hộp nhét vào đầu máy.

Thực tình, cần gì phải để nhiều đĩa để họ lựa chọn nhỉ? Lần nào cũng là Pretty Woman. Nếu Cleo được chọn bộ phim này làm đề tài chính, thì chắc cô có thể thắng trong chương trình Mastermind cũng nên.

“Ồ trời đất, không thể tin được.” Một lúc sau, một trong mấy cái mũ bị ngã ra sau và người đội cái mũ đó bắt đầu cười. “Là cậu phải không? Misa!”

Ồi đừng. Tim chùng xuống, Cleo bắt gặp cặp mắt trang điểm đậm của người bây giờ cô mới chú ý.

Tầng tầng lớp lớp mascara. Phấn mắt màu vàng óng, lông màu tía rất kỹ, son màu be, và viền môi hơi đậm hơn. Mái tóc màu vàng sáng chải ngược lên, móng tay cắt tỉa kiểu Pháp, váy vàng bó sát, và đôi xăng đan buộc dây.

Kiểu tóc mới, vẫn kiểu cười ta-hơn-người như xưa.

Nghĩ lại lúc chọn lựa ai sẽ phải làm việc này tối nay mà xem. Shelly đã nói, “Chọn đi. Bữa tiệc sinh nhật ở Bristol hay tiệc độc thân ở Weston?”

Cũng chỉ vì đã tới bữa tiệc độc thân tuần trước và cũng nên thay đổi, Cleo nói, “OK, em sẽ tới bữa tiệc sinh nhật.”

Nếu cô tới bữa tiệc kia thì cô đã có thể tránh cuộc đối mặt chẳng hay ho gì này.

Cô gái sinh nhật, tên là Jen, tỏ vẻ tò mò. “Chuyện gì đó? Hai người biết nhau à?”

“Từ lâu lắm rồi.” Mandy Ellison tự mãn. “Tớ và cô ấy học cùng trường.”

Và chúng tôi ghét nhau.

“Misa, cái tên thật lạ! Có phải tiếng Tây Ban Nha không?”

“Đó chỉ là cách bọn tớ gọi cô ấy thôi,” Mandy nói. Giờ tay và nhại giọng Cleo lúc mười lăm tuổi, cô ta hào hứng kêu lên, “Me, Sir! Me, Sir!”

Những người khác đổ gập người xuống cười. Phải tỏ ra chuyên nghiệp, thật chuyên nghiệp. Không được phản ứng.

“Cậu có nhớ chuyện đó không?” Mandy đang lúc hứng. “Cậu đúng là đứa mọt sách! Bọn tớ cứ đùa cợt về cậu suốt.”

Cleo cười xa xăm, như thể cô chẳng nhớ gì mấy về những ngày ấy. “Mọi người ngồi thoải mái không? Tốt lắm. Các cô thắt dây an toàn lại nhé.”

“Rồi sau đó, cậu trở thành lái xe. Bao công ăn học mà thế đấy!”

OK, cô không còn là con mọt sách với lý do đầu tiên là vì bị trêu đùa quá đáng. Hơn nữa, làm tài xế thì có gì sai cơ chứ? Cleo lịch sự nói, “Các cô đã sẵn sàng đi chưa?”

Những người khác cùng reo lên nói, “Rồồồồồ!!!”

Mục đích chọn thuê một chiếc limo một đêm là để gây ấn tượng với càng nhiều bạn bè và người thân càng tốt. Điều đó có nghĩa là lái xe quanh Bristol với càng nhiều tiếng ồn càng tốt, dừng lại ở vô số các quán rượu và quầy bar, khoe với mọi người là bạn đã tới, rồi nốc cạn vài ly trước khi quay lại xe đi tới địa chỉ tiếp theo trong danh sách.

Mấy người này rất âm ỉ với mức đề-xi-ben tăng lên sau mỗi lần dừng lại. Tới điểm thứ năm thì tất cả đều bắt kham.

“Thế Misa này, cậu vẫn chưa kết hôn hả?” Ngồi sau Cleo, Mandy kéo cái cửa sổ ngăn giữa hai người ra.

“Không, và tên tớ là Cleo.”

“Clee-oh.” Mandy nhấn mạnh để trêu cô. “Không có con hả? Không có chàng trai nào à?” Cô ta đợi cho tới khi Cleo gật nhẹ. “Trời đất, cậu không sợ bị ế chồng à? Tớ và Gary đã cưới nhau tám năm rồi. Shania năm tuổi và Brad ba tuổi. Gary kiếm cả đồng tiền, nên tớ không phải đi làm. Mà cậu phải đến xem nhà tớ. Một căn nhà riêng năm phòng ngủ ở Bradley Stoke. Bọn tớ có hai cái BMW giống nhau với biển số đặt riêng. Ổn quá phải không?”

“Rất tốt.” Họ đang tới đường Whiteladies, đến quầy bar Henry Africa. Tự cười một mình, Cleo nhận ra thật lố bịch khi Mandy thấy cần phải khoe khoang, mà chắc chắn trong danh sách những thành tích cô ta đạt được luôn phải có biển số xe đặt riêng.

“Ừ, chúng tớ rất hạnh phúc. Thế cậu đang ở đâu?”

“Đồi Channings.”

“Ôi trời! Không! Vẫn ở đó à?” Mandy khanh khách cười nghi vực. “Cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc kiếm sống cho ra hồn à?”

Tại sao, tại sao cô không chọn bữa tiệc độc thân ở Weston?

“Tất nhiên là không,” Cleo nói. “Tớ thích sống ở đây.” Và thường thì cô thích công việc của mình. “OK, đến nơi rồi. Quán Henry Africa.”

Tới nửa đêm, họ đã tới được làng Clifton, đường công viên, quảng trường Berkeley và Waterfront, trước khi quay lại đường Whiteladies với nhiều quán bar nhộn nhịp. Đây là bến đỗ cuối cùng tối nay và Cleo đang đếm ngược từng phút một. Những thành viên khác trong bữa tiệc thì rất ổn, nhưng Mandy Ellison cứ lải nhải và hễ có dịp là tọc mạch.

Có điều cô ta có còn là Mandy Ellison nữa đâu. Cô ta bây giờ là Mandy Ross, kết hôn với anh chàng Gary hoàn hảo, là mẹ của hai thiên thần hoàn hảo, sống cuộc sống hoàn hảo...

Không giống Cleo Quinn độc thân chẳng được ai thương, chẳng có gì như cô cả.

Đợi sau tay lái trong chiếc limo, Cleo quan sát một nhóm huyền não có vẻ là sinh viên đang lảo đảo muốn vào quán Callaghan bên kia đường, nơi Jen và những người khác đang ngồi thu lu trong đó. Gã bảo kê bên ngoài cửa không cho đám sinh viên vào. Rồi cô kinh ngạc khi thấy một đôi loạn choạng bước ra ngoài, tay quần lấy người kia. Ra tận phía xa, mục đích của họ đã rõ ràng. Người đàn ông đẩy cô gái sát vào tường, tay hấn sờ soạng khắp nơi trên người cô ta và miệng hấn dính chặt vào miệng cô ta.

Cô gái hôn lại hấn nhiệt tình chính là Mandy.

Hơ! Cleo nhìn chằm chằm cả hai người, như bị mê hoặc. Họ ăn cháo lười và quần lấy nhau như hai đứa thiếu niên. Một lúc sau, e bị phát hiện, Mandy lùi ra, và với lối suy nghĩ của kẻ đã say bí tỉ, kéo hấn đi dọc đường khoảng năm mét tới cửa một quán hàng.

Rồi tiếp tục cuộc chinh phục với sự tài tình của một bác sĩ quân y khám xét tân binh. Đổi lại, cô ta gợi ý cho hấn thọc tay ra sau chiếc váy vàng để cởi nút áo ngực.

Chao ôi, cuộc hôn nhân hoàn hảo của Mandy là thế này sao?

Oái, với cái quần lọt khe bé xíu thế mà Mandy không thấy khó chịu sao?

Rồi số còn lại trong bữa tiệc đi ra tìm cô ta. Khi họ ủa ra khỏi quán, một trong số mấy sinh viên không được phép vào bên trong đùa nghịch giật lấy cái mũ của Jen. Jen chạy đuổi theo cậu ta, lộ cộc giày cao gót trên vỉa hè. Nhìn thấy đôi kia đang quần quai nơi lối vào cửa hàng, cô đứng khựng lại hét lên một tiếng điếc tai.

Cleo quan sát Mandy giật nảy mình đầy tội lỗi, trong bộ dạng say Tequila, cổ che giấu mặt của người đàn ông bằng cách gi sát đầu hấn vào ngực cô ta. Từ chỗ này trông hấn giống như đang ho thành cơn. Có lẽ hấn bị ngộp trong bộ ngực của Mandy. Đột nhiên Mandy nảy người lên sợ hãi, đẩy hấn ra xa mạnh quá đến

nổi hấn ngã đập lưng vào cửa. Cô ta đang hét lên, giật lùi lại, loạng choạng trên vỉa hè, tay giơ ra, ngón tay trông như vuốt thú.

Ồi trời đất, hấn vừa nôn vào người cô ta.

Những người khác trong đám đó cũng kinh hoàng tương tự rồi lảo đảo. Sau đó, họ thấy chiếc limo phía bên kia đường, và hoảng sợ như một đàn vịt con đang đi tìm mẹ, họ đi thành hàng về phía đó.

Mà, vì họ đều say bí tỉ, nên đó là một hàng zigzag ngả nghiêng. Với Mandy, vẫn la hét, đi cuối cùng.

Cleo lập tức ra khỏi xe. Nhìn gần, chiếc váy vàng bị vấy bẩn lố chỗ.

“Để tớ vào, để tớ vào!” Mandy rùng mình khiếp sợ. “Thằng khốn đó... nhìn xem hấn đã làm gì này.”

“Cậu không vào trong xe với bộ dạng đó được.” Cleo lắc đầu nói. “Không thể được.”

“Cậu phải cho tớ vào!”

“Không, tớ không thể.”

“Thế tớ còn biết về nhà bằng cách nào?”

Một trong số mấy cô kia ghen ghét nói, “Taxi có được không?”

Jen nhăn mũi. “Chẳng taxi nào nhận chở chị ấy đâu.”

“Mẹ kiếp,” Mandy rống lên. “ĐƯA TÔI VỀ NHÀ!”

“Cô ấy có thể gọi cho Gary, bảo anh ta đến đón mà.”

“Ừ,” Mandy khịt mũi, “làm như anh ta sẽ đến ấy.” Cô ta xoay qua Cleo, mặt đau khổ. “Tớ xin mà, nhé. Để tớ vào.”

“Chỉ khi cậu bỏ cái váy đi.”

“Hả?”

“Nếu cậu cởi nó ra thật cẩn thận,” Cleo nói, “và không để tí nôn nào dính vào người, tớ sẽ cho cậu vào xe.”

Mandy lắc lư rồi nhúu mày. “Thế cái váy sẽ về nhà bằng cách nào?”

“Nó không về. Cậu sẽ vứt nó vào thùng rác đằng kia.”

“Cậu đùa đấy à? Cái này giá ba trăm bảng đấy.”

“Được.” Cleo nhún vai. “Giữ nó lại đi. Nhưng cậu sẽ phải đi bộ về nhà.”

Bên kia đường, gã đàn ông gây ra mọi rắc rối lảo đảo bước trên vỉa hè. Mandy, mascara nhoe nhoét, lúc này tỉnh rượu nhanh như sáo bèn thở dài thất vọng và rít lên qua hàm răng nghiến chặt, “Thôi nào, cởi ra hộ chị.”

Chần chừ, Jen bước tới cởi khóa từ đằng sau. Chiếc váy trượt xuống vai Mandy rơi xuống đất quanh chân cô ta. Mandy rít lên một tiếng khi nhận ra áo nịt ngực không cài và ngực đang thõn tha thõn thện.

Những kẻ qua đường cười nhạo và huýt sáo khi nhìn thấy cô ta run rẩy trong chiếc quần lọt khe hoa hoét và đôi giày cao gót. Cleo, thích thú khi thấy vết da nhẵn - cảm ơn Chúa! - mở cửa chiếc limo và nói vui vẻ, “OK, mọi người cùng vào nào. Đến giờ về rồi!”

“Gary sẽ phát điên lên mất,” Mandy rên rỉ. “Anh ấy mua cái váy đấy cho chị nhân dịp Giáng sinh.”

“Cứ nói với anh ấy là không phải lỗi tại chị.” Jen nhìn lại vẻ không hài lòng. “Chị đâu biết là thọc lưỡi xuống họng hấn sẽ làm hấn buồn nôn.”

Mandy nheo mắt lại. “Được rồi, được rồi. Gary không cần phải biết chuyện đó.”

Lương tâm lại nhắc nhở Cleo. Đôi khi, chỉ đôi khi thôi, cô ước mình không có nó. Thở dài, cô vòng ra phía sau xe mở cốp. Chuẩn bị cho mọi tình huống - hầu hết thôi - cô cất mấy cái túi ni lông đen đựng rác trong

ngăn nhỏ bên cạnh. Nhấn nhẹn, cô đưa một cái túi cho Mandy và chỉ vào thùng rác. “Đi đi, lấy nó ra khỏi đó rồi cho vào đây.”

“Cảm ơn,” Mandy lầm rầm khi làm xong và cái túi rác buộc thật chặt được tống vào cốp xe.

Đó có phải là chiến thắng về tinh thần không? Cleo nhún vai nói, “Thực ra tớ không nên làm vậy. Thế này là trái với quy định của công ty.” Cô dừng lại rồi nói thêm với nụ cười hồn nhiên, “Nhưng là bạn cũ từ thời phổ thông thì phải như thế chứ đúng không?”

14. Chương 20 + 21

Chương 20

“Abbie, ta bắt đầu phải nghĩ đến đợt khuyến mại cho lễ Phục sinh rồi. Lên phòng tôi đi rồi chúng ta nói chuyện.”

Abbie phải phân trộn khô khỏi tay rồi theo Des lên trên gác. Họ không muốn bị thất bại như năm ngoái khi đồng trứng Phục sinh bị hỏng hết do trời quá nóng. Tất cả đồng trứng sô cô la biến thành một đồng bông nhầy và cả trung tâm chăm sóc vườn này đầy tiếng trẻ con khóc lóc không thể đỡ được.

“Được, tôi có một vài ý tưởng,” cô nói khi Des đóng cửa lại sau lưng. “Trời có thể sẽ không nắng. Nhưng nếu nắng ta sẽ mua loại trứng mini vỏ giòn nhân lạc được không? Hoặc ta có thể để một ít rơm giả làm tổ trong bát, rồi đặt trong bát lớn hơn đựng đá viên?”

“Được, ta sẽ làm vậy.”

“Hoặc là, tôi nghĩ ta có thể giấu mấy đồng xu, rồi khi bọn trẻ con tìm được các đồng xu đó chúng có thể vào bàn phát quà đổi thành trứng Phục sinh thực sự...”

“Nghe này, tôi không định mời cô lên đây để nói về lễ Phục sinh.” Des nói nhanh, cứ như anh ta sắp kéo ngòi nổ một quả mìn chỉ trong mười giây nữa thôi. “Tôi đã cố quên chuyện xảy ra. Hôn cô như thế... ở bên cô... Tôi đã cố hết sức, thực sự tôi đã cố, nhưng nó không biến mất. Mọi thứ đã thay đổi. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về cô.”

Tim Abbie bắt đầu đập mạnh, “Des. Không, đừng nói như vậy.” Cô mau mắn lắc đầu. “Anh không có ý đó mà.”

“Tôi thực sự có ý đó.”

“Không, không. Tôi có chồng rồi.”

“Tôi biết.” Vai anh ta chùng xuống. “Và tôi ước gì cô chưa có chồng.”

“Nhưng tôi hạnh phúc bên Tom.” Cô không thể tin được anh ta lại nói thế.

“Tôi không muốn cảm thấy như vậy,” Des nói. “Tôi không tự ngăn mình lại được.”

“Anh sẽ phải cố thôi! Des, tôi xin lỗi, nhưng ta đang nói về cuộc sống của tôi đấy!”

Anh ta vuốt một bên má mình, rõ ràng đang rất giằng xé. “Cả cuộc sống của tôi nữa.”

“Nhưng sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả.”

“Hãy cho tôi một cơ hội,” Des nài xin.

“Không,” Abbie lùi về phía cửa, “anh đã hứa là sẽ không làm thế cơ mà. Tom là cả thế giới đối với...”

Tiếng điện thoại reo trên bàn làm cả hai cùng giật mình. Họ nhìn chằm chằm vào nhau một lúc. Hoảng sợ, Abbie bật ra, “Dừng lại đi, Des, được không? Tôi nói thật đấy. Lấy lại bình tĩnh và để tôi được yên. Vì chuyện này quá... ngu ngốc!”

Tim đập thành thịch, cô rời khỏi văn phòng để Des trả lời điện thoại. Đây quả là ác mộng khiến cô mất kiểm soát và làm cô hoảng sợ. cô tin anh ta sẽ giữ bí mật... nhưng nếu cô không nên tin thì sao? Làm sao để anh ta hiểu là cô muốn anh ta giữ bí mật đến thế nào?

Làm sao mà cuộc đời bình yên, ổn định và phẳng lặng của cô lại ra nông nổi này?

“Ôi chào!” Đi vội vào quán giữa giờ ăn trưa thứ Bảy và dừng phắt lại khi nhìn thấy Ash, Cleo chỉ vào cái bàn trước mặt anh. “Cậu đang ăn!”

“Tớ không hiểu cậu làm thế nào mà biết được,” Ash ngạc nhiên. “Như năng khiếu ấy, kiểu như giác quan thứ sáu ma quái nào đó. Cậu đáng ra phải là thám tử tâm lý mới phải. Ồ, trả lại tớ miếng đó.”

Cleo cắm dĩa vào miếng lasagne thử một miếng lớn xem có ngon như mùi thơm k. Mắt cô mở to. “Mmmm... mmmm!”

“Ôi không, cậu không được thích.” Anh giằng chiếc dĩa lại trước khi cô có thể ăn thêm. “Tự mua cho mình một suất đi. Mà không, ăn bánh cá nướng ấy, để tớ cũng thử xem nó thế nào.”

“Bánh cá nướng à? Tớ thích món bánh cá nướng!” Xoay người lại, Cleo nhìn thấy thực đơn đã được viết bằng phấn lên cái bảng đen, sáu tuần trước nó còn trống không vì đầu bếp Tony hay cái giận bỏ bạn trai ra đi không từ biệt để làm việc trong một quán ăn ở Malaga. Thực ra thì Tony nấu ăn không giỏi lắm nhưng anh ta rất nóng tính, Frank chưa bao giờ dám nói anh ta.

Rồi Cleo há hốc miệng khi đầu bếp mới từ bếp đi ra mang theo một khay đồ ăn.

Fia Newman, mặc chiếc áo tạp dề sọc xanh da trời và trắng, tóc buộc thành bím cao, đang đi tới các bàn bên cạnh. Trong khi Cleo ngạc nhiên quan sát, cô ta chào khách hàng và dọn dẹp bát đĩa bẩn trên bàn. Cuối cùng nhìn thấy Cleo, cô ta vẫy tay đi tới.

Cứ như là cô ta thuộc về nơi này ấy.

“Chào chị!” Thế này có được không?” Đôi mắt hổ phách của Fia nhấp nháy. “Có ngạc nhiên khi thấy tôi không?”

Cả bốn ngày đêm liền cô làm tài xế cho một thương gia người Mỹ đi vòng quanh đất nước. Cô cảm thấy như mình rời xa đến bốn tháng trời. “Cô là đầu bếp mới à?”

“Morse,” Ash lầm bầm. “Marple, Holmes[1] Ta ở đây với toàn người vĩ đại.”

[1] Morse, Marple, Holmes, nhân vật trong các tiểu thuyết trinh thám Anh của các tác giả Colin Dexter, Agatha Christie và Conan Doyle.

“Tôi rất muốn làm nữ hoàng karaoke ở đây, nhưng Frank không cho. Nên tôi thử làm cái này vậy!”

“Nhưng... làm sao...?” Lúc Fia đến chào tạm biệt tuần trước, Cleo không hề mong sẽ gặp lại cô ta.

“Tôi biết! Như là số phận vậy. Cái đêm ta túc ở nhà Johnny, tôi nói thật điên rồ khi quán này không phục vụ đồ ăn, và anh ấy kể cho tôi chuyện về đầu bếp cũ đã từng làm ở đây, Tony điên. Lúc đó tôi không suy nghĩ gì thêm, nhưng hôm sau tôi về nhà và cãi vã một trận kịch liệt với Will. Lúc đó tôi nhận ra là tôi cần phải tìm nơi nào khác để sống vì anh ta không đời nào rời khỏi căn nhà quý giá của anh ta.” Fia nhăn mặt. “Và tôi chắc chắn sẽ phải tìm một công việc mới, vì tôi đang làm việc cho mẹ của Will, và theo như Vivien thì con trai bà ta không thể làm gì sai được. Nếu anh ta có bồ thì chính tôi mới là người khiến cho anh ta phải làm vậy.”

“Trời đất...”

“Ôi, tôi cũng chưa bao giờ yêu mến gì bà ta. Rời khỏi cái quán đồ sứ sang trọng đó là một niềm vui. Bây giờ tôi không phải nghe mẹ phũ phàng già đó ca ngợi con trai bà ta nữa. Lúc đó tôi đã nghĩ về quán này,” Fia nói vui vẻ. “Và tôi biết mọi người đều thân thiện, nên tôi gọi cho Frank. Ông ấy có vẻ thích như vậy, miễn là tôi biết nấu nướng. Nên tôi đến mang theo đồ ăn tự nấu. Ông ấy thấy ngon, tôi thích căn hộ phía bên trên, và ngạc nhiên chưa, giờ tôi đang ở đây!”

“À, trời đất... thế thì... tuyệt quá.” Cảm xúc lẫn lộn không thể diễn tả được hết tâm trạng của Cleo. Về lý cô biết mình không phải là nguyên nhân phá vỡ hôn nhân của Fia, nhưng cô đã sơ suất dính vào chuyện này và cảm giác tội lỗi vẫn còn vương vấn.

“Món lasagne đó thế nào?” Fia nhìn về phía Ash.

Ash gật đầu, nhai rồi nuốt. Cuối cùng anh ta nói tế nhị, “Ừm... ngon.”

“Tốt tốt.” Cô ta quay lại với Cleo. “Còn chị thì sao? Chị muốn ăn món gì?”

“Cho tôi món bánh cá nướng nhé.”

Fia gật đầu thỏa mãn. “Chị sẽ thích món đó.”

Hai mươi phút sau, Cleo gọi cô ta lại. Cô nói, “Cô biết không? Cô nói đúng, tôi rất thích món này.”

Không thoải mái lắm khi vợ của Will sống ở đây là một nhẽ, nhưng đúng là cô ta nấu ăn ngon thật.

“Tôi không nấu được các món đặc biệt.” Fia trông rất hài lòng. “Chỉ những món cơ bản thôi. Nhưng là những món cơ bản ngon nhất.”

“Thế mới đúng là những món chúng tôi cần. Thế này tuyệt quá.” Món bánh cá nướng đúng là ngon tuyệt, có kem và rượu, trên cùng là một lớp pho mát nướng dày. “Tony điên cứ cố làm những món mới mãi mà không thành công. Gà sốt cam, đậu cà ri với xoài, kiểu như vậy. Hè năm ngoái anh ta phục vụ tất cả các món với cánh hoa hồng và ngải giấm.” Cleo nhìn về phía Ash. “Cậu nhớ không?”

“Ồ... có.”

Ôi trời đất. Ngay sau khi Fia vào bếp, Cleo nhe răng cười rồi nói, “Cậu thích cô ta đúng không?”

“Không.”

Cô vui vẻ chọc anh. “Cậu có thích! Cậu lại biến thành thằng ngớ ngẩn rồi.”

Ash để đồ uống xuống thở dài. “Được, nghe tớ nhé. Nếu cậu mười bốn tuổi, cậu nghĩ buột miệng nói gì đó trước mặt mọi người thì buồn cười. Nhưng cậu không còn là đứa mười bốn tuổi nữa, nên tớ chắc cậu hiểu là với tớ chuyện này không còn buồn cười tí nào. Chỉ thấy xấu hổ toàn tập thôi. Hơn nữa, tớ sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu. Nhưng vì cậu là bạn tớ, tớ sẽ cảm kích lắm nếu cậu giữ bí mật này và để tớ dành thời gian tự giải quyết một mình.”

“Cậu chả hài hước tẹo nào.” Cleo nhăn mặt.

“Nhưng tớ nói thật đấy.” Cô hiểu khi nhìn thấy ánh mắt anh. “Đây không phải là cô ắt ơ nào tớ gặp trong bữa tiệc. Cô ta về đây sống rồi, có nghĩa là tớ sẽ gặp mặt cô ta gần như hằng ngày.” Ash vươn người qua bàn một chút nữa. “Và nếu cậu nói với cô ta thì chuyện này sẽ trở nên không thể chịu nổi. Nên cậu phải giữ mồm giữ miệng” - cậu ta làm động tác kéo khóa ngang miệng Cleo. “Nếu không chúng ta không còn bạn bè gì nữa. Và tớ sẽ là hàng xóm thù địch xấu xa của cậu, tớ hứa đấy.”

Chà, anh nói thật. “OK, tớ sẽ không nói gì cả. Thề thật lòng đấy. Theo cậu thì mất bao lâu cậu sẽ vượt qua được chính mình?”

“À, mất vài tiếng.” Ash cúi tiết nói, “Làm thế quái nào mà tớ biết được? Tớ chỉ ước chuyện này không xảy ra; toàn chuyện khó chịu thôi. Chưa kể đến chuyện cô ta vừa mới bỏ chồng.” Anh lắc đầu. “Nên phải vài tháng nữa cô ta mới có ý định nhìn mặt bọn đàn ông khác.”

Thế mới biết Ash ngây thơ đến mức nào. Ngay sau đó, như để chứng minh, Johnny đi vào quán, thế là Fia lao ngay khỏi bếp.

“Xin chào, tôi đang không biết bao giờ anh đến!”

Cả khuôn mặt cô ta sáng bừng lên, cử chỉ rất rõ ràng. “Mọi thứ đều diễn ra rất tốt!”

Fia hẳn nhiên đã áp dụng được thuyết cách tốt nhất để quên đi một người đàn ông là gặp người đàn ông khác. Tốt hơn là nhanh hơn cả thời gian hút bụi thảm nhà mình. Hồ hởi, cô ta nói, “Anh ăn gì?”

“Xin lỗi, tôi hơi bận, không ở lại được.” Mang theo một cái túi xách, Johnny đưa nó cho một trong mấy cậu con trai đang đứng ở quầy rượu. “Dave, cậu bỏ quên mấy cái chổi quét sơn, tôi tìm thấy trong bồn rửa phòng thiết bị. Cảm ơn vì đã hoàn thành công việc đêm qua. Cậu làm tốt lắm.” Quay lại, hắn cười nói, “Cleo, chào cậu! Tổ bảo này, không có mấy người thợ ở đó thật là lạ. Sáng nay tổ xuống nhà pha sáu cốc trà rồi mới nhớ ra là tổ ở một mình.”

Hắn không hề gọi cô là Misa nữa. Giống như phép lạ từ trên trời rơi xuống vậy. Để thể hiện là mình cũng có thể tỏ ra lịch sự, Cleo nói, “Thế toàn bộ ngôi nhà đã hoàn thành rồi à? Trông nó thế nào?”

“Cậu không biết nó khác thế nào đâu. Sang nhà tổ đi nếu cậu muốn. Để xem tận mắt.”

“Ồ, ừ...” Giờ cô không biết nói gì. Lời mời hơi bất ngờ. Fia đứng cạnh hắn trông hơi ngỡ ngàng.

“Tổ sẽ chỉ cậu xem thứ tổ đang làm nữa,” Johnny nói thêm. “Cho Cornelia ấy.”

À, đây là thứ cô nhất định muốn xem. Johnny không nên biết điều này, nhưng cô đã bí mật tìm tên hắn trên Google và - còn bí mật hơn - yêu thích các tác phẩm của hắn. Những bức tượng ẩn tượng hút hồn người khác.

“Một trong mấy con ngựa của bà ta à? Tất nhiên rồi.” Nhận ra ánh mắt của Fia, Cleo nói, “Tuyệt quá.”

Hắn cười tươi hơn. “Ăn trưa xong thì đến nhé. Lúc đấy chắc tổ đang vật lộn với đồng dây dài cả mét.”

Tự nhiên lúc đó hình ảnh hắn làm việc hiện lên trong đầu cô đầy hứng thú.Ồ, ừ, thế này là thế nào? Đó có phải là cảm giác khi bị Johnny LaVenture bỏ bùa không? Quay lại thế giới hiện thực, Cleo trấn tĩnh lại. Giống như chơi vơi giữa ranh giới giữa biết sơ sơ và nghiện ngập, giữa nhấp môi xã giao và nghiện rượu, mấu chốt là ở nhận thức, nhận ra chuyện gì có thể xảy ra mà lùi bước lại nơi an toàn trước khi quá muộn. Johnny là người phong tình từ trong máu, thích tán tỉnh chỉ để mua vui. Chỉ có đứa ngốc mới nghĩ là hắn thành thực.

Hoặc là như Fia.

“Tốt, được thôi, có lẽ tẹo nữa.” Cleo vẫy cái đĩa quay lại với bữa trưa. Johnny nói lời tạm biệt với Dave và mấy cậu bên quầy bar rồi tiến về phía cửa.

Fia xụ mặt gọi với theo hắn, “Tối nay anh có quay lại không?”

“Chưa biết. Không bao giờ nói không bao giờ.”

Khi hắn đã đi và Fia đã quay lại bếp, Ash nhại lại, “Tốt, được thôi, có lẽ tẹo nữa,” bắt chước giọng giả lả của Cleo.

“Đứng đắn một chút đi.” Sau khi chọc vào mu bàn tay anh, Cleo lấy giấy ăn lau cái đĩa. “Thế cậu muốn Fia quay lại đó thay tổ à?”

“Thế ra đó là lý do cậu làm vậy à? Tình nguyện thế thân, như là tự hy sinh thân mình một cách có danh dự à? Đừng bắt cô ta, bắt tôi đây này.” Ash lắc đầu. “Tổ không hề biết là cậu lại dùng cảm, anh hùng đến thế đấy.”

“Tổ thì không hề biết là cậu lại thiếu khiếu thẩm mỹ đến thế. Cậu ta là họa sĩ. Tổ rất muốn xem cậu ta làm việc.”

“Tại sao? Cậu có bao giờ muốn xem tổ làm việc đâu.”

“Cậu ta rất sáng tạo!”

“Chết tiệt, tổ cũng thế! Tổ tạo ra cả một chương trình phát thanh,” Ash bật lại. “Cũng là một hình thức nghệ thuật và chắc chắn là khó hơn nhiều so với bẻ mấy đoạn dây sang bên này hay sang bên kia. Một thằng ngu cũng làm vậy được.”

Cleo cười. “Cậu ghen tỵ à?”

“Có thể? Chỉ một chút. Được, tất nhiên, tổ ghen chết đi được.” Anh hất đầu về phía bếp. “Cô ta phát điên lên vì hắn. Thật quá rõ ràng.”

Tội nghiệp. Cleo thấy thương cho Ash. “Tớ biết, nhưng tớ sẽ nói chuyện với cậu ta, bảo cậu ta không được dính dáng đến Fia.”

Ash chậm chậm gật đầu, thấy rằng như vậy là có lý. “Cẩn thận đấy. Có thể hần ta đang ở trần làm việc.”

OK, xóa ngay hình ảnh đó trước khi nó choán tâm trí cô. Tóm gọn con tôm béo nục cuối cùng trong đĩa, Cleo nhún vai nói, “Ai chẳng phải cẩn thận!”

Chương 21

“À, cậu đến rồi.” Mở cửa và thật tốt là vẫn mặc áo, Johnny có vẻ hài lòng khi gặp cô. Hần vận chiếc quần jean bạc phéch, ủng cổ thấp, áo phong trắng với vệt màu đỏ nâu đang trước ngực.

“Đó là sơn à?” Cleo chỉ; màu đỏ sơn phòng thì không vui mắt lắm.

“Hả?” Hần nhìn xuống. “À, rồi. Không, đó là máu đấy.”

“Cậu bị ai đâm à?”

“Chẳng lạc quan gì cả. Không, tớ chỉ đánh lộn với con ngựa thôi.” Kéo áo phong lên, hần cho cô xem nguyên nhân của vết máu, một vết xước dài còn mới.

“Tai nạn nghề nghiệp. Cậu không biết một năm tớ phải mất bao nhiêu cái áo phong đâu. Nào,” hần đưa cô vào nhà chỉ quanh lối hành lang. “Trông trong này đã ổn hơn chưa?”

Đúng thế, ổn hơn, tươi hơn, sạch hơn. Mùi sơn vẫn còn trong không khí nhưng đồng lộn xộn thì không còn. Trên sàn gỗ sáng bóng có tấm thảm mới, đèn đã được thay, và cửa sổ lung linh.

“Hơn rất nhiều,” Cleo nói.

“Phải vậy chứ. Tớ phải mất cả đồng tiền đấy.”

Cleo cố giữ bộ mặt bình thường. “Tội nghiệp chưa. Xúc động quá.”

“À, xin lỗi cậu” Johnny cười nhẹ. Sau đó họ vào phòng vẽ và hần mở toang hai cánh cửa.

“Ồ, chà...”

Không còn tấm thảm cũ nát lòi cả đường chỉ ra nữa. Không còn giấy dán tường cũ rách bong tróc. Toàn bộ căn phòng, bao gồm cả sàn nhà được sơn trắng. Ánh nắng tràn vào qua những cửa sổ dài. Treo trên tường đằng xa là những cuộn dây lớn, và giữa phòng có một tác phẩm đang dang dở, một bức tượng con ngựa cao bốn mét mới hoàn thành một nửa.

Đó là một cảnh tượng hoành tráng và lôi cuốn. Thảo nào Cornelia yêu thích các tác phẩm của Johnny đến vậy. Nhìn ảnh các tác phẩm trên mạng không mang lại chút cảm xúc nào như được nhìn tận mắt. Đại khái thế.

Quan sát cô với nụ cười nhẹ, Johnny nói, “Cậu thích không?”

Cleo gật đầu, dường như không thể rời mắt khỏi con ngựa. Bước qua mấy cái lõi thép và đoạn dây dài giăng ra trên tấm vải trắng dưới chân con ngựa, cô tiến lại gần. “Tớ sờ nó được không?”

“Cứ tự nhiên, trông thế nhưng không dễ hỏng đâu. Cẩn thận mấy chỗ nhọn nhé - tớ chưa dùng kìm gấp chúng vào đâu.”

Thật tốt là hần đã cho phép; không được giơ tay ra chạm vào bức tượng sẽ là cách hành hạ khủng khiếp nhất. Cô mê mẩn vuốt ve thân con ngựa. Làm sao một thứ lấp lánh bạc được làm từ những dây thép mạ kẽm dài trông lại sống động thế này? Thật là khác thường. Nhận ra mình đang mỉm cười khó tin, Cleo vòng ra phía trước vuốt ve bờ cổ cong kiêu hãnh. Tưởng tượng xem nếu có thể tạo ra cái gì thế này - á, cái đầu dây thép đó sắc quá.

Một giọt máu trào ra từ đầu ngón tay cô. Bước tới nắm cổ tay cô, Johnny kiểm tra vết thương.

“Ôi trời, giờ ta phải cắt bỏ đi thôi.”

Cleo rút tay lại hút máu từ ngón tay. Cô lùi lại. “Cho tớ xem cậu làm thế nào đi.”

“Làm thế nào để cắt bỏ đi á? À, tớ chỉ lấy một cái cưa điện to dùng cũ kỹ...” Hấn cầm cái kính bảo hộ lên rồi hất đầu về món đồ gỗ duy nhất trong phòng. “Qua đó ngồi xuống. Ở phía đó sẽ an toàn hơn.”

Chiếc ghế dài trơn mượt, bọc vải nhung tím đậm. Ngồi trên đó, người ta có thể thấy Johnny và bức tượng, rồi cánh cửa sổ kiểu Pháp sau lưng hấn, rồi hành lang và cái sân xa xa. Khi hấn làm việc, với ánh nắng chiếu rọi vào tận trong phòng, Cleo có thể thấy các cơ và dây chằng trên người hấn. Thảo nào vai hấn rộng và bụng phẳng; dây thép mạ kẽm phải đủ bền mới có thể chịu được sức nặng của tác phẩm khi đã hoàn thành. Johnny cong người lại và vươn ra khi bẻ và khớp từng phần vào đúng chỗ của nó. Mồ hôi ánh lên trên cổ và cánh tay hấn. Đằng sau kính bảo hộ, mắt hấn nhú lại, liên tục đo đạc, đánh giá và kiểm tra xem phần mới thêm vào có chính xác không. Có thể thấy hấn tập trung cao độ đến mức nào khi hấn đi vòng quanh tác phẩm, thêm vào và cải thiện vô số thứ. Cứ thỉnh thoảng, một đoạn dây lại vung lên không, đón ánh mặt trời như vệt thủy ngân. Đôi lần phần sắc nhọn của sợi dây đâm vào tay Johnny.

Nhìn Johnny làm việc quả là một trải nghiệm tuyệt vời đến mê hoặc. Khi hấn kết thúc, Cleo đoán mình đã ở đó khoảng mười lăm, hai mươi phút. Nhưng bóng chiều đã kéo dài ra, và khi nhìn đồng hồ cô thấy mình đã ở đó một tiếng rưỡi.

“Không thể tin được bây giờ đã là bốn giờ rồi.” Cô lắc đầu kinh ngạc. “Chắc chắn du hành vượt thời gian sẽ có cảm giác thế này. Tưởng tượng xem, nếu người ta cho hành khách xem cảnh tạo tượng bằng dây thép trong các chuyến bay dài thì họ sẽ thấy chỉ một loáng thôi họ đã ở đầu bên kia thế giới!”

“Tớ cũng có cảm giác như vậy.” Lùa tay vào tóc, Johnny đứng lùi lại ngắm tác phẩm từ phía xa. “Khi tớ đã bắt đầu thì tớ không còn biết thời giờ nữa. Tớ có thể làm cả đêm.”

Lại một hình ảnh khác hiện lên trong đầu.

Hấn co vai lại. “Đi nào, ra uống cà phê đi.”

“OK, ối.” Chân trái của cô, lúc trước cô ngồi lên nó, đã bị tê hấn. Từ từ duỗi chân ra đứng thẳng người dậy, Cleo lắc đầu khi hấn đưa tay ra. “Không sao, tớ làm được mà.”

“Vẫn ngang ngạnh thế,” Johnny nhận xét. “Hoặc là thế, hoặc là cậu sợ sức hút khó cưỡng của tớ.”

“Hoặc tài năng tuyệt vời của cậu.” Tập tễnh vào bếp sau hấn, Cleo dựa vào bệ đá granít bóng loáng khi chân cô bắt đầu có cảm giác râm ran và bình thường trở lại. “Nghe này, chuyện với Fia Newman là sao vậy? Có phải cậu có ý đưa cô ta về đây không?”

Hấn bắt đầu pha cà phê. “Không. Cô ấy muốn xem xem có thể làm gì. Một lần tớ gợi ý là kiểm công việc nào đó có kèm chỗ ở sẽ giúp cô ấy giải quyết hai việc một lúc, nhưng tớ không gợi ý quán Hollybush. Hôm qua tớ đến thì cô ấy đã ở đó rồi, đang mang đồ lên phòng ở tầng trên.”

Chân cô đang rung rung, như viên sỏi thả vào nước. “Thế còn đêm hôm trước?”

“Đêm hôm trước làm sao?”

“Khi cô ta ở đây với cậu.”

Hấn quay ra nhìn Cleo. “Cậu định hỏi gì cơ?”

“Không có gì.” Họ là hai người trưởng thành tâm lý sẵn sàng và nếu họ đã làm gì với nhau thì cũng chẳng phải việc của cô, nhưng cô cảm thấy sẽ công bằng hơn khi cảnh báo hấn. “Chỉ là... cô ta đã ngủ ở nhà cậu. Cậu đã đối tốt với cô ta. Và giờ đúng một cái cô ta chuyển về làng ở! Tớ không biết cậu có nhận ra điều này không, nhưng có lẽ cậu là lý do cô ta làm thế.”

Ha, cô bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên thành thật của hấn. Hấn không hề nhận ra. “Tớ á?”

“Ồ, đúng vậy đấy.” Cleo xoay cổ chân đang hồi phục. “Cô ta vừa mới bỏ chồng. Cậu tán tỉnh cô ta trong quán rượu, mời cô ta về nhà ăn tối, để cô ta ngủ qua đêm.” Cô dừng lại. “Rồi bây giờ cô ta quay lại.”

“Ra thếếế.” Johnny chậm chậm gật đầu. “Rồi, tớ hiểu cậu nói gì rồi.”

Đàn ông, thật là. Họ không hề biết gì. “Cậu là miếng Urgo của cô ta.”

Cười thật nhanh. “Tớ hấp dẫn hơn tớ tưởng đấy.”

Cleo với lấy cốc cà phê hần đưa cho. “Cô ta đang rất nhạy cảm.”

“Vì cậu ngoại tình với chồng cô ấy.”

Cô lườm hần, nhưng hần đúng; cô thấy mình phải có trách nhiệm. “Cậu không nên trêu đùa cô ta. Cậu làm vậy thì không hay lắm.”

“OK, thôi đừng lên lớp tớ đi. Mà cậu cũng nên tin tưởng tớ hơn một chút,” Johnny nói. “Tớ sẽ cho cậu thấy tớ có thể là một quý ông nếu tớ muốn. Cái đêm Fia ở đây, cô ấy nằm trong một phòng trống.” Hần dừng lại. “Còn tớ ngủ trong phòng tớ.”

“Thế thì tốt.” Cleo cười, thấy nhẹ nhõm khi nghe vậy.

“Tớ có được thưởng không?”

“Có chứ. Cậu được một vàng hào quang ảm áp vì biết mình đã làm điều phải.”

“Tuyệt thật.” Hần gật đầu. “Một vàng hào quang ảm áp. Ai muốn đòi hơn thế cơ chứ.”

Cleo uống cà phê. “Dính dáng thêm đến cô ta sẽ chỉ rắc rối thôi.”

“Được rồi, tớ hiểu ý cậu. Nghe như là cậu không muốn cô ấy ở lại đây thì phải.”

“Cô ta có vẻ tốt. Cũng bình thường. Chỉ có điều cô ta rất thích cậu.”

“Lại thế rồi.” Hần thừa nhận lời nhắc lại của cô với nụ cười nhẹ.

Cleo thở dài; có phải hần nghĩ cô thật quá đáng không? “Nhưng chuyện này... khó lắm, cậu biết không? Bất cứ khi nào gặp cô ta, tớ lại nhớ đến Will. Và tớ cảm thấy tội lỗi.”

“Dù sao cũng không phải lỗi do cậu mà.”

“Về lý thì vậy. Nhưng tớ vẫn là lý do cô ta bỏ chồng.”

Johnny nói, “Sớm hay muộn chuyện đó cũng xảy ra. Cậu đã giúp cô ấy đấy. Ít nhất là bọn trẻ không phải con cô ấy.”

Cleo gật đầu. “Đúng vậy.”

“Nếu cô ấy vẫn còn ở với Will thêm một vài năm nữa, rất có thể họ sẽ có con. Rồi cô ấy sẽ phải một mình nuôi con. Nên cậu đã giúp cô ấy thoát khỏi những chuyện đó.”

“Cậu nói đúng.” Đến lượt Cleo tỏ ra khiêm tốn. “Cũng có thể tạm coi tớ là một nữ anh hùng.”

“Một nữ anh hùng với khả năng chọn đàn ông rất kém. Ý tớ là, có tớ đây,” hần vỗ ngực, “gần như hoàn hảo về mọi mặt, mà cậu lại chửi rủa động tí nào.”

Cô gục đầu đồng ý. “Quá đúng.”

“Nhưng tên khốn như Will Newman đến và cậu nghĩ đó là cậu được ước thấy.”

“OK, có thể cậu thấy điều này khó tin, nhưng anh ta đã giấu nhem sự khốn kiếp của mình rất tài tình. Anh ta giống rất nhiều người.” Giọng Cleo nghiêm túc. “Họ có thể gây ấn tượng bên ngoài rất tốt. Nhưng sâu bên trong, họ có thể làm bất cứ thứ gì.”

Johnny nhướn mày. “Có phải ta đang nói về cậu không? Vì để tớ bảo cho cậu biết, cậu thường không tốt với tớ lắm.”

“Thật ra thì, tớ đang nghĩ đến người khác. Cậu gặp Mandy Ellison lần cuối là lúc nào?”

Hần không tỏ thái độ gì. “Mandy à? Trời đất, bao nhiêu năm rồi. Chắc là mười năm. Sao cơ?”

“Tớ gặp cậu ta tuần trước. Cậu ta kết hôn lâu lắm rồi. Hai đứa con, với người chồng tuyệt vời, cuộc sống tuyệt vời.” Cleo nghịch ngợm nói. “Cậu ta kể cho tớ hết. Vợ chồng họ còn có biển xe đặt riêng cơ.”

Hần có vẻ chẳng quan tâm. “Cậu ta có làm gì không?”

“Cậu đùa à? Gary kiếm được bọn tiền. Không cần cậu ta phải đi làm.”

“Nghe đúng là Mandy.” Buồn cười, Johnny nói, “Câu ta không bao giờ thích nỗ lực.” Hắn dừng lại, nhìn cô uống hết cốc cà phê rồi với lấy cái túi. “Cậu chưa xem hết căn nhà mà. Tổ đang định chỉ cho cậu tầng trên.”

Hừm, đó là một lời mời.

“Không phải vậy đâu.” Hắn tặc lưỡi, thể hiện khả năng đặc biệt có thể đọc ý nghĩ của cô, “Nếu cậu thực sự không muốn thì thôi.”

“Cậu rất tốt, nhưng cảm ơn. Tổ phải về đây. Ở đây vui lắm.” Cleo định đi. “Đừng quên điều tổ nói về Fia nhé. OK, đừng có làm gì cả... cậu biết đấy.”

“Được, giờ thì không sao.” Mắt Johnny ánh lên tinh nghịch khi hắn đưa cô ra. “Mặc dù tổ cảm thấy như cậu là người phá hỏng cuộc hôn nhân của người ta còn tổ là người phải chịu tội ấy. Có vẻ như hơi quá đáng.”

Cô cười lại với hắn. “Cứ tập trung vào vàng hào quang ám áp ấy.”

15. Chương 22 + 23

Chương 22

Abbie đang nằm trong bồn tắm chờ mặt nạ se lại thì nghe thấy tiếng chuông cửa dưới nhà.

Mà Tom thì vẫn đang đi làm.

Cô đợi cho người nào đó từ bỏ mà đi chỗ khác. Không đời nào cô mở cửa trong khi đang đắp miếng mặt nạ đất sét xanh lè. Còn nữa, cái gói chất lỏng màu xanh này giá những hai bảng rưỡi, cô chắc chắn không định rửa sạch nó đi trước khi nó có thể làm da mịn đẹp và hút hết chất bẩn.

Nhưng như con cún chẳng bao giờ chán việc đuổi theo cây gậy và gặm lấy mang về, người đứng ngoài cửa vẫn tiếp tục bấm chuông. Lần nữa.

Lại một lần nữa.

Và thêm một lần nữa...

“Được rồi, tôi ra đây, dừng lại đi.” Lợi nước bì bõm, Abbie leo ra khỏi bồn tắm choàng khăn bông vào. Nếu đó là Tom và anh ấy làm mất chìa khóa, cô sẽ trát đồng chất nhầy màu xanh này khắp mặt anh và như thế sẽ đáng lắm.

Cô lép nhép xuống tầng dưới và dừng ở hành lang trước khi nói, “Ai đó?” vọng ra ngoài cửa.

Rồi cô nghe tiếng “Xin chào, là cháu đây!” và cảm thấy bụng mình cứng lại như bê tông.

Ôi trời. Không hề báo trước. Hoàn toàn quên mất cái mặt nạ. Abbie mở cửa trước chăm chú nhìn Georgia, rậm rắng và tóc vàng hơn bao giờ hết. Và mang theo một cái va li màu xám to đùng đang để dưới chân.

“Chào cô Abbie. Ôi trời, trông cô kìa! Bố cháu chưa đi làm về ả?”

Cô không định để cho câu hỏi hờ hững của con bé làm đau lòng, nhưng cảm giác vẫn giống như cào móng tay lên bảng đen vậy. Thực ra thì cái mặt nạ cũng có ích, nó giúp cho nét mặt cô bất động và cảm xúc thực của cô được giấu kín. Trong khi đó tiếng hét ong ong trong đầu cô. Không, đi đi, để chúng tôi yên và đừng bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ cái va li đó vào đây.

Abbie nói to, “Chưa về, bố cháu có biết cháu đến không?”

“Không, đó là điều bất ngờ! Cháu gọi cho bố chiều nay và bảo với bố là cháu đang tắm nắng trên bãi biển Praia de Rocha, rồi bố nói là chúc cháu may mắn. Nhưng cháu không ở đó, và khi bố về cháu sẽ nói a ha, con đã về!” Georgia cười hết cỡ với cô. “Sẽ rất tuyệt! Bố sẽ rất thích!”

“À, đúng là đáng ngạc nhiên.” Miếng đất sét khô khiến cô nghe như đang nói qua kẽ răng. Và tất nhiên cô không thể ngăn Georgia mang cái va li vào nhà. Abbie bước sang một bên khi con bé đẩy chiếc va li qua cô vào hành lang hẹp. “Cháu từ sân bay về thẳng đây à?”

“Không ạ, mấy ngày vừa rồi cháu ở London. Cháu để mẹ dọn dẹp căn hộ rồi gói ghém đồ đạc trước khi mẹ quay trở lại Bồ Đào Nha.”

Abbie theo chân nó vào phòng khách. “Tại sao thế?”

“Vì mẹ lại định chuyển nơi ở lần nữa, chẳng có gì đáng ngạc nhiên đâu.” Georgia cởi áo khoác để lộ ra áo kẻ sọc và quần soóc màu vàng chanh. “Cháu với mẹ cãi nhau về chuyện đó. Mẹ cháu đã bỏ Christian, rồi lại đi gặp một người khác tên là Ted. Theo cháu thì, mẹ cháu đã ở tuổi trung niên rồi, cô hiểu ý cháu không? Mẹ cháu không thể cứ theo đuổi bọn đàn ông cho đến cuối đời được. Chẳng đứng đắn gì cả.”

“Thế Ted cũng sống ở Bồ Đào Nha à?”

“Sống và uống rượu ở Bồ Đào Nha.” Nhấn mạnh, Georgia nói, “Và chú ấy tỏ rõ thái độ không hề thích cháu. Cũng không sao, cả hai đều thế mà. Cháu chán đường hai người đến với nhau nên chú ấy muốn cháu biến đi. Nên cháu nói không sao, cháu sẽ sống một mình ở căn hộ tại Paddington, nhưng rồi mẹ cháu bảo nếu mẹ không ở đó thì cũng không tiếp tục trả tiền thuê nữa... nên cháu với mẹ có cãi nhau một chút về chuyện đó.” Con bé dừng lại ngắm soi cái vòng tay da có gắn hạt trên cổ tay trái. “Thực ra là cãi nhau to.”

“Ôi trời.”

Georgia nhìn cô. “Cháu pha một tách trà nhé, có sao không ạ?”

“Được, được... xin lỗi cháu, đáng ra cô phải mời.”

“Không sao, cô biết không, thật lạ là cháu lại kể cho cô trong khi mặt cô vẫn lem nhem thế kia. Để cháu pha trà cho, cô lên nhà rửa sạch cái thứ màu xanh đó đi.”

Abbie không hỏi câu hỏi cô quan tâm nhất nên Georgia cũng không trả lời. Thay vào đó, giống như có một con voi lù lù trong phòng mà vẫn phải lơ đi, điều đó vẫn không được nhắc tới trong bảy mươi phút tiếp theo khi họ nói chuyện về Bồ Đào Nha, lễ Giáng sinh của từng người, cái kiểu khó chịu khi hai bên thân áo len cứ dùm lại, hay thật lạ là người ta chết khiếp khi nhìn thấy sữa chua bị mốc nhưng sẵn sàng ăn món pho mát mốc xanh, càng mốc càng thích.

Cơ bản là cô không cần phải hỏi câu đó vì cô đã biết câu trả lời. Đến con vượn cũng có thể đoán được.

Rồi Tom về và Abbie thấy mặt anh bừng sáng khi gặp con gái. Georgia kêu lên, “Ngạc nhiên chưa!” và gần như làm cho anh bay lên, ôm chầm lấy anh. Những con dao nhỏ đang chìa ra trong bụng Abbie, bụng cô quặn lên vì ghen tỵ và sợ hãi.

“Thế là mọi việc đều ổn đúng không ạ?” Georgia nói khi con bé kể xong câu chuyện tại sao nó lại ở đây. “Con ở lại đây với bố được không?”

Chính nó đó; chính là câu hỏi đó. Abbie cẩn thận giữ nét mặt bình thường, trong khi đầu cô cứ ong ong không không không không không.

“Chà...” Ngạc nhiên nhưng đầy hy vọng, Tom quay lại nhìn cô. “Nghe có vẻ... ừm, em nghĩ sao, Abbie?”

Tàn nhẫn. Tàn nhẫn và bất công. Đáng ra anh phải biết cô đang nghĩ gì.

Georgia cũng tỏ vẻ bất ngờ, có lẽ con bé không hề nghĩ là nó phải nài xin. “Ôi trời, rắc rối thế cơ ạ? Con xin lỗi.” Con bé thốt ra, “Con tưởng bố sẽ vui mừng cơ!”

“Con yêu, ngồi xuống, đừng lo lắng.” Tom thấy xấu hổ. “Tất nhiên, bố và cô rất vui... chỉ là hơi bất ngờ, mà con định ở đây bao lâu...?”

“Bố đừng lo, không sao đâu. Con sẽ quay lại London.” Đôi mắt xanh của Georgia đầy nước khi con bé lùi lại. “Con xin lỗi đã làm phiền... Con sẽ tìm ai đó chịu được con...”

“Đợi đã, con không được đi, tất nhiên con sẽ ở lại!” Tom quay lại với Abbie và bật ra những lời đó trong lo lắng. “Em đồng ý phải không em yêu?”

Cleo đang tô móng chân thì chuông điện thoại reo.

“A lô?” Úi, một giọt sơn móng tay màu hồng hoa anh thảo rỏ xuống cạnh chân khi cô kẹp điện thoại giữa vai và cằm.

“Chào, chị đây,” Giọng của Abbie. “Ra ngoài quán rượu đi.”

“Hừm. Không đâu. Em ở nhà nghỉ thôi. Thực ra em đang tô móng chân và chị vừa làm em...”

“Chị không định hỏi em,” Abbie ngắt lời. “Chị bảo em ra đây vì chị cần em.”

“Hả? Sao cơ?” Đập nắp lọ sơn móng tay Rimmel, Cleo thẳng người dậy. “Sao giọng chị nghe lạ và vang thế?”

“Chị đang trong phòng vệ sinh. Đi trốn. Bao lâu nữa em ra được?”

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy? “À, họ bảo thứ này khô trong vòng sáu mươi giây. Em chỉ cần mặc quần áo vào thôi. À, có điều em vừa tĩa lông mày. Ngay sau khi chúng bớt đỏ, em sẽ...”

“Đừng lo chuyện lông mày nữa.” Abbie buột ra. “Ra đây ngay bây giờ đi.”

Nói thế thì dễ, nhưng Cleo biết rất rõ là sau khi bị nhổ nhiệt tình, vùng da quanh lông mày của cô sẽ đỏ bừng lên như đèn nê ông và cứ thế đỏ rất lâu. Nhưng giọng Abbie nghe tuyệt vọng quá. Thật đúng cảm, cô mặc quần áo và sấy tạm mái tóc, dành hai phút trang điểm nhẹ nhàng rồi đánh một lớp phấn trắng dưới lông mày để giấu đi vùng da bị tổn thương nhất.

Cleo kiểm tra lại mặt mình trong gương. Trông cô vẫn thật nực cười nhưng không sao. Dù sao cũng vui khi có người cần mình. Và vì Abbie hiếm khi cần cô trong những tình huống kịch tính như thế, cô mạo muội đoán xem chuyện lần này là gì.

Dự đoán được khẳng định khi cô tới quán rượu và nhìn thấy cô bé tóc vàng có đôi mắt của Tom đứng bên cạnh Tom và Abbie. Cô không gặp con bé lần trước, nhưng rõ ràng là nó đã quay lại. Tội nghiệp Abbie; hy vọng đây chỉ là chuyến thăm ngắn thôi. Ngay cả bây giờ, trông chị ấy vẫn nhợt nhạt và như bị bỏ rơi; như người ngoài rìa không ai muốn nhảy cùng trong tiệc khiêu vũ.

“Ồ nhìn kìa, Cleo tới kìa.” Giả vờ ngạc nhiên, Abbie gọi cô tới. “Georgia, đây là em của cô. Cleo, đây là Georgia. Mà em không biết đâu, Georgia sẽ tới ở cùng vợ chồng chị! Có tuyệt không?”

Trời đất ơi. Thảo nào trông mắt Abbie hơi đại.

“Chào, hay quá.” Không biết phải chào con bé đáng ra là cháu của cô thế nào, Cleo giơ tay ra trước khi nhận ra Georgia định tiến tới hôn phớt, nên cả hai trông giống như người mới học điệu nhảy Morris, động tác nửa vờ lúng ta lúng túng. “Em định ở đây bao lâu?”

“Em cũng chưa biết. Em sẽ chuyển hẳn về đây!” Nghiêng về phía Tom - ôi trời, thật kỳ lạ khi nghĩ anh ấy là bố con bé - Georgia nói vui vẻ, “Có khi đến lúc bảy mươi tuổi em vẫn còn ở đây!”

Vậy đó là lý do giọng Abbie lại đau đớn thế trong điện thoại.

“Cleo uống gì không?” Tom lấy ví ra.

“Có ạ.”

“À, em hy vọng chị không phiền khi em nói điều này.” Georgia nhìn gần cô hơn. “Nhưng có phải chị bị dị ứng phấn kẻ mắt không? Chả là mắt chị trông cứ đỏ tấy lên ý.”

“Chị biết làm gì đây.” Nửa tiếng sau Abbie lằm bằm khi hai người đều đi vệ sinh. “Làm sao chị có thể nói không được. Con bé không còn nơi nào để đến cả.”

“Ôi trời, thật là bất công cho chị.” Cleo ôm lấy chị.

“Còn Tom thì rất xúc động; giống như một giấc mơ thành hiện thực. Anh ấy đang cố giấu, nhưng không thể. Và cứ mỗi lần nghĩ đến chị lại thấy buồn nôn.” Abbie lắc đầu. “Nhưng rồi chị tự nhủ đó không phải lỗi của con bé, và chị tự thấy ghét mình vì đã tỏ ra xấu xa như vậy. Chắc chị là quái vật quá...”

“Nghe này, chị đang bị sốc. Và chị chắc chắn không phải là quái vật. Rồi sẽ suôn sẻ hơn thôi. Mọi thứ sẽ ổn định lại và mọi người sẽ quen với việc sống chung với nhau.” Cleo biết có thể cô chỉ đang nói vớ vẩn, nhưng cô còn biết nói gì khác đây? “Mà đây là đôi Channings. Con bé đã quen sống ở London. Chỉ hai tuần thôi rồi con bé sẽ không chịu nổi vì buồn chán. Nó sẽ phải cầu xin được chuyển đi thôi.”

“Được như thế thì tốt quá,” Abbie thở dài.

Cánh cửa bật mở, Georgia vui vẻ nói, “Đang nói chuyện về cháu à?”

Con bé không nghe thấy họ nói gì. “Không,” Abbie gượng cười.

“Có nói một chút,” Cleo nói.

“Đúng là nói về cháu rồi. Cháu đâu có gốc. Không sao, cháu không phiền đâu.”

“Thực ra Abbie đang bị đau đầu, nhưng chị ấy lo em sẽ cho là chị ấy lấy cớ bỏ về. Chị ấy không được khỏe,” Cleo nói tiếp, “nên chị ấy phải về nhà uống thuốc giảm đau.”

“Ôi khổ thân cô, đáng ra cô phải nói với cháu! Cô cứ về đi ạ,” Georgia kêu lên, tỏ ra thông cảm quá mức khi một người bình thường nhất trong đám đông nói rằng họ phải về. “Cháu và bố không sao đâu ạ.”

“Em cũng sẽ ở lại.” Cleo gật đầu với Abbie, cô rõ ràng không vui vẻ gì. “Đi đi, chị về nhà đi.”

Cảm động vì cái cớ đó, Abbie về nhà và Georgia cùng Cleo quay lại với Tom ở quầy rượu. Georgia nói giọng quan tâm, “Ai kia, ở đằng kia kìa?”

Lúc họ đi vệ sinh, Johnny và Ash cùng đến và họ đang chơi bi-a. Tối nay trông Johnny đẹp trai hơn bao giờ hết trong áo sơ mi trắng và quần jean, tóc rũ xuống đôi mắt đen. Ash, luôn xuề xòa trong cách ăn mặc thì vẫn cái áo nỉ đỏ thùng thình trông giống như ông già Noel trong ngày nghỉ.

“Mấy người dân địa phương thôi.” Cleo thay đổi đề tài, “Thế em định làm gì? Có ý tưởng gì chưa?” Đây là con bé vừa dành vài tuần liền ăn không ngồi rồi bên hồ bơi ở Bồ Đào Nha; cô thực sự hy vọng Georgia không định chuyển về nhà Tom và Abbie, ăn tàn phá hại rồi sau đó bỏ họ đi như là... hàng triệu đứa tóc vàng vị thành niên lười nhác khác trên thế giới, nhưng đó không phải là vấn đề chính.

Chương 23

“Dĩ nhiên rồi!” Vươn người ra trước, Georgia hồ hởi nói, “Buồn cười thật, em đang định hỏi chị chuyện này. Kế hoạch của em là tạo dựng một cơ sở kinh doanh. Chi phí thấp nhất, lợi nhuận cao nhất, giờ làm việc linh động, nghe thế nào ạ?”

“Nghe như bố vừa được làm bố của tỷ phú Richard Branson ấy.” Tom lấp bắp, “Trời đất.”

“Hình thức kinh doanh gì cơ?” Cleo nói.

“Là quần áo.”

Vậy cũng không hẳn là Richard Branson. “Thật à?”

“Tại sao không? Em thích là quần áo. Em luôn là tất cả quần áo của hai mẹ con từ khi em mười một tuổi.” Georgia nói giọng mơ màng, “Tuyệt lắm, làm cho quần áo nhàu nhĩ và lộn xộn trở nên phẳng phiu và hoàn hảo. Giống như thiết lập nên trật tự trong đồng hồ hỗn độn. Và mình có thể rao giá một chiếc hai mươi một cái áo! Là một cái áo thì mất mấy phút chứ! Năm phút. Quá dễ dàng. Và em còn có thể vừa là vừa xem ti vi nữa.” Trông con bé rất hài lòng với chính mình. “Em chỉ cần một cái bàn là thôi!”

“Và một cái cầu là,” Cleo nói.

“Đúng vậy.”

“Rồi móc treo. Rất rất nhiều móc treo.” Ôi, không phải cô đang định làm nó cụt hứng đấy chứ?

“Đúng. Rẻ thôi mà.”

“Rồi tờ rơi để quảng cáo về dịch vụ này.”

“Được rồiiii.”

“Rồi phương tiện vận chuyển.”

“Không nhất thiết nếu em bảo mọi người mang đồ đến nhà mình và đến lấy khi hoàn thành.”

Tom lắc đầu. “Như vậy không được. Dịch vụ là quần áo phải nhận và trả đồ tận nơi. Chắc chắn con cần một xe tải nhỏ.”

“Được rồi, quên chuyện là quần áo đi vậy.” Georgia phồng má thổi phù thành tiếng và hất tóc ra sau. “Con nghĩ đó là ý tưởng hay, nhưng có vẻ như không phải. Mà con còn định thuê mấy bác nghỉ hưu làm cùng cơ. Nhưng không sao, con cứ sống bằng tiền trợ cấp thôi vậy.”

“Chờ đã...” Tom nói.

“Con sẽ thất nghiệp và ăn bám bố. Dễ dàng hơn nhiều.” Ánh mắt con bé dần hướng về phía bàn bi-a.

“Nghe này, chắc chắn ta có thể...”

“Hay con có thể trở thành vũ công múa cột. Nghề đó kiếm được lắm. Rồi con có thể tiết kiệm tiền mua xe tải. Nhìn kìa, họ chơi xong ván đó rồi. Chị em mình đến chơi một ván đôi đi.”

“Không.” Cleo liếc về phía Johnny đang cười vì Ash đang tung hứng mấy quả bóng hết sức âm ỉ. “Mà cậu ta quá già so với em.”

“Sao cơ? Anh ấy bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi.”

Mắt Georgia mở to. “Thật á?”

Cảm giác như bị theo dõi. Ash quay lại nhìn Cleo dò xét, “Chuyện gì đó? Cậu đang có tình ý với quả bóng hấp dẫn của tớ đấy à?”

Cleo định mở miệng cãi lại rằng cô biết nhiều thứ còn đẹp hơn thế nhiều nhưng Georgia nhanh hơn, “Chị Cleo vừa nói với em về anh. Em không nghĩ là anh nhiều tuổi thế.”

Hả? Cleo ngơ ngàng nhìn lại.

“Láo toét. Thế em nghĩ anh bao nhiêu tuổi?” Ash hỏi. “Sáu mươi năm tuổi à?”

Georgia cười rạng rỡ, “Em nghĩ khoảng hai lăm hai sáu tuổi.”

“Nhưng đúng là anh mới hai lăm mà.” Ash nhướn mày. “Mụ phù thủy đó bảo anh bao nhiêu tuổi?”

“Chị ấy nói anh ba mươi!”

Cleo rất ngạc nhiên; kết luận vội vàng thành ra thế này đây. “Không phải. Ý chị là Johnny mới ba mươi tuổi.”

“Johnny là ai cơ? À, là anh phải không?” Con bé thoáng nhận ra Johnny rồi quay lại với Ash. “Thế tên anh là gì?”

Chỉ một loáng sau, con bé đã ra bàn bi-a, nói chuyện với Ash và hai người trò chuyện dễ dàng như không. Cleo nghe thấy anh nói với Georgia là cô, Cleo, thực ra đã năm mươi bảy tuổi.

“Con bé quá nhỏ so với Johnny, chắc chắn rồi.” Tom đứng bên cạnh đang lo lắng, anh cũng nghĩ giống Cleo. “Ôi trời, làm sao anh xử lý nỗi chuyện này đây. Anh đã bỏ qua mất mười tám năm thực hành rồi.”

“Em sẽ nói chuyện với con bé.” Như cách cô nói với Fia Newman thì chẳng có tác dụng gì, nhưng cô phải cố gắng vì Tom. Cleo làm một ngụm; nếu chuyện khác đi thì cô đã là dì của Georgia. Dì Cleo tuyệt vời, sành điệu, tài năng, luôn vui vẻ, không bao giờ cầu nhàu về mấy chuyện linh tinh, và đã dạy con bé đội mũ nỉ mềm thật phong cách.

Thôi nào, cô định đùa ai chứ? Cô cứ đội mũ lên là trông giống như bệnh nhân trong nhà điều dưỡng được ra ngoài chơi. Đầu cô chắc là bị méo hay sao đó. Nhưng cô vẫn có thể là bà dì trên danh nghĩa, có thể là chẳng biết gì về mũ, nhưng vẫn là người bạn tốt và cho con bé những lời khuyên thật bổ ích về đàn ông và các mối quan hệ.

Đặc biệt là về một người mà nó không nên coi là...

“Anh sẽ mua cho con bé cái xe tải,” Tom nói.

“Hả?”

“Một cái rẻ rẻ thôi, để nó có thể bắt đầu công việc.” Rõ ràng anh đang suy nghĩ rất lung. “Không thể để nó đi múa cột được.”

“À, không.” Georgia rõ ràng chỉ nói vậy để làm anh sợ mà mua xe cho nó, nhưng anh không thể liều để nó làm như thế được.

“Vậy là, em đã gặp con bé.” Tom cố giấu giọng tự hào nhưng không thành, nhìn đứa con gái vừa tìm lại được từ xa. “Có phán quyết gì thì phán đi?”

Cleo vẫn luôn yêu quý Tom. Cô chạm vào tay anh và nói nhẹ nhàng, “Em nghĩ, con bé có cá tính, và nó sẽ thay đổi cuộc đời anh. Nhưng chuyện này không dễ đối với Abbie. Đừng để chị ấy thấy mình bị bỏ mặc nhé.”

Anh tỏ ra ngạc nhiên. “Cô ấy không bị bỏ mặc. Chuyện này liên quan đến tất cả mọi người mà.”

Cleo chậm chậm gật đầu. Cô luôn yêu quý Tom nhưng anh không giỏi nắm bắt cảm xúc của phụ nữ lắm. “OK, em chỉ nói là chị ấy có thể không cảm thấy như vậy thôi.”

Anh lắc đầu, chuyện này rõ ràng là khó hiểu đối với anh. “Nghe này, anh biết, nhưng chỉ mấy ngày thôi rồi mọi chuyện sẽ ổn.”

Ba ván bi-a sau đó, Georgia nói, “Cái anh tên là gì đó đi đâu rồi? Bạn của anh ấy?”

“Johnny. Anh không gọi anh ta là bạn,” Ash nói.

“Anh ta chỉ là tên khốn có thể thắng anh bi-a thôi. Mà anh ta bỏ về được hai mươi phút rồi. Có nghĩa là đến lượt anh đánh thắng em.”

“Anh thực sự nghĩ vậy à?” Cười khoe lúm đồng tiền, Georgia vẫy ngón tay về phía cậu ta. “Tuyệt lắm, cứ thử xem. Rồi anh sẽ bị đánh bại một cách ê chề, một lần nữa.”

Cleo quan sát, ngạc nhiên khi thấy Georgia thờ ơ với việc Johnny đã bỏ về.

Đến mười rưỡi thì Ash cũng về nhà.

“Chà,” Georgia nói khi anh đã về. “Em yêu anh ấy.”

Cleo cười, hai người rõ ràng nói chuyện rất hợp nhau. “Tốt, chị rất mừng.”

“Thế có đúng là anh ấy vẫn độc thân không? Ý em là, anh ấy nói anh ấy không có bạn gái, nhưng chị biết bọn đàn ông thế nào mà. Em không muốn đi lại với anh ấy rồi phát hiện ra là anh ấy bắt cá hai tay.”

Đi lại à? Cleo giật mình. “Khi em nói em yêu cậu ta...”

“Ý em là em yêu anh ấy thực sự. Đó chính là hình tượng người đàn ông hoàn hảo. Đúng, em biết,” cảm Georgia nghiêng nghiêng đứng về ngang ngạnh của một đứa trẻ, “nhưng em là vậy đấy. Theo em thì tính cách quan trọng hơn hình dáng bên ngoài rất nhiều. Em rất cần một người biết cách làm em vui vẻ. Tin e đi, em đã hẹn hò với nhiều đứa con trai tốt mã rồi. Rồi chẳng chóng thì chày chỉ sẽ thấy chán vì chỉ nhìn ngắm bọn chúng, nhìn vào đôi mắt đẹp, rồi mê mẩn cái..., em không biết, rằng hay cái gì đó hoàn hảo của chúng. Nếu bọn chúng không biết cách làm em cười thì em không thêm. Em thà hẹn hò với tấm áp phích trên tường nhà chị còn hơn.”

Môi con bé cong lên chế nhạo khi nói. Trời đất, con bé thực sự nghiêm túc. Cleo im lặng uống hết ly nước, thế mà cả tối cô và Tom đã cho rằng con bé suýt là cháu của cô thích Johnny cơ.

“Theo chị thì anh ấy có thích em không?” Georgia hồ hởi hỏi.

“Ừm, chị chắc chắn là có,” Cleo nhìn Tom, anh đang thích thú với thái độ bộc trực của con gái.

“Tốt. Vì em thực sự yêu anh ấy. Rất nhiều. Cho dù anh ấy là người giao sữa. Thế chị có nghĩ là em nên hẹn gặp anh ấy không, hay chờ anh ấy mời?”

Câu đùa về người giao sữa là chiêu mà Ash hay dùng để lấy cớ về sớm.

“Nếu là chị thì chị sẽ chờ,” Cleo nói. “Làm mình cao giá một chút. Thông thường đàn ông thích được chủ động.”

“Miễn là anh ấy quyết định sớm và làm sớm đi.”

Georgia sốt ruột gõ những ngón tay mảnh dẻ vào cây gậy chơi bi-a. “Em ghét mấy người cứ tỏ vẻ cao giá. Thật là phí thời gian.”

Trời đất. Nếu Georgia được theo ý mình, thì con bé và Ash sẽ cưới nhau ngay sau lễ Phục sinh thôi.

Tom đã đi làm. Abbie, lúc này đang bận phết bơ lên bánh mì nướng và uống trà, sẽ phải đi làm trong mười phút nữa. Lúc ở trên gác đã phải rón rén tránh làm phiền vị khách mới trong nhà, cô giật thót mình khi cánh cửa mở toang và Georgia vào bếp trong bộ đồ ngủ sọc xanh tím và mái tóc lệch sang một bên.

“Chào cháu!” Abbie biết giọng cô hơi cao quá nhưng không dừng được; giọng cô cứ như vậy. “Cháu ngủ thế nào?”

“Cháu cảm ơn. Cháu đang mơ một giấc mơ tuyệt vời thì tỉnh dậy.” Con bé ngừng lại. “Ở dưới này có ai nữa không ạ?”

“Không. Nếu cháu hỏi Tom thì bố cháu đi làm lúc tám giờ rồi.”

Niềm hy vọng trong mắt Georgia tắt ngấm. Con bé ngái ngủ lùa tay vào mớ tóc rối. “À, đúng rồi. Cháu uống một tách trà được không?”

Con bé muốn cô trả lời thế nào đây? Không được?

“Tất nhiên rồi! Cháu cứ tự nhiên nhé!” Abbie thu mình lại; cô đứng đó nhưng trí óc ở nơi khác, chìm đắm trong một rừng dấu chấm than. “Bột ngũ cốc, bánh mì nướng... có nước sốt, mật ong, mứt mơ, mứt dâu đen, trứng...”

“Cảm ơn cô, cháu chỉ uống trà thôi. Đầu cô đã đỡ đau chưa?”

“À!” Cô đã quên về chuyện đau đầu giả tối qua. “Rồi! Hết đau rồi! Hôm nay cháu có kế hoạch gì không?”

Georgia nhún vai thả túi trà vào cốc. “Cháu không biết. Chắc cháu chỉ nghỉ ngơi xem ti vi một tí thôi.” Con bé nhăn mũi khi nghe cái radio đặt trên bậu cửa sổ chơi bài của Neil Diamond. “Đó có phải đài Radio 2 không ạ?”

Con bé nói như thể đó là chương trình phát thanh từ thời đồ đá ấy. Đây có phải cách nó bảo cô là từ nay họ sẽ phải nghe những chương trình hợp thời và hiện đại không? Cảm thấy như mình đã cả trăm tuổi, Abbie không chế, “Không, đó là...”

“Mà thôi, cô có biết người giao sữa xong việc lúc nào không?”

“Cái gì cơ?” Đây có phải câu đố không?

“Thì người giao sữa cho các nhà ấy. Họ bắt đầu làm rất sớm nên cũng xong việc sớm. Cháu không biết cô có biết họ không?”

“Cô không biết. Chắc khoảng giữa trưa.” Chắc Georgia không định làm việc này chứ? Đang vội, Abbie vừa cẩn nhòm nhোam một miếng bánh mì nướng vừa kiểm tra tóc trong gương. Cô thích Neil Diamond. Nếu đang ở nhà một mình thì cô đã hát theo, thậm chí còn nhảy một chút trong phòng bếp. Có một đứa vị thành niên rất thích chê bai trong nhà như thế này sẽ làm thay đổi cuộc sống của cô nhiều hơn cô tưởng. Cô nhai, nuốt rồi uống một ngụm trà cực nóng rồi thêm một miếng bánh mì nữa. Chắc Georgia cũng sẽ không thích các chương trình ti vi giống cô, Abbie thì thích đến phát ngien.

Ôi trời, nghe này, mình là một người cực kỳ xấu xa...

“Đợi đã!” Georgia giơ tay lên. “Xin lỗi, cô im lặng một chút được không?”

Chà, thế này thì quá đáng quá. Giờ cô còn không được phép ăn bánh mì trong nhà bếp của mình nữa à? Nhưng thật nực cười, dù bức tức như vậy, Abbie thấy mình vẫn ngừng nhai. Georgia chăm chú nghe cái gì đó; có phải nó nghe thấy có người vừa đột nhập vào nhà từ cửa sau không? Hay một con chuột lượn qua sàn nhà? Hay một con chim đang hót ngoài vườn? Có lẽ con bé không thích cuộc sống hoang dã lắm.

“Cái gì đó?” Sau khi nghe vài giây, Abbie nói, “Cô chẳng nghe thấy gì cả.”

“Anh ấy đó.” Georgia chỉ tay vào cái đài bên cửa sổ quá! Như là có hẳn một Chris Moyles^[1] cho riêng mình vậy.

[1] Người dẫn chương trình nổi tiếng của BBC Radio.

16. Chương 24 + 25

Chương 24

Fia ngạc nhiên thấy mọi thứ đã thay đổi thế nào sau một tháng. Chỉ vài tuần trước, công việc buổi sáng của cô bao gồm thức dậy vào tám giờ sáng, bắt đầu làm việc trong cửa hàng của mẹ chồng lúc chín giờ, và trong lúc không phải lịch sự tiếp khách hàng thì cô sẽ phải kiên nhẫn nghe bà mẹ chồng liên tiếp nói chuyện phiếm, chỉ trích hay nhận xét chuyện trên trời. Thỉnh thoảng lại chêm vào, dĩ nhiên rồi, vài lời khen quá mức cho Will.

Nghĩa là rất buồn chán, chưa kể còn lặp lại. Vivien thích nhắc đi nhắc lại mớ ý kiến nặng nề của mình, và đặc biệt thích chờ cho tới đi khách hàng đã ra khỏi cửa để chê kiểu tóc, hay giọng nói, hay gu ăn mặc khác người của họ. Giống như bị nhốt tám tiếng mỗi ngày trong chương trình Không Nên Mặc Gì cho các bà các cô vậy. Fia đáng ra đã tìm việc khác từ mấy tháng trước, nhưng mỗi lần cô nhắc đến việc đó, Will lại khó chịu, cô sẽ làm cả anh ta lẫn mẹ anh ta buồn.

Và đúng là nhẹ dạ khi cô tin lời anh ta. Trong khi trên thực tế, anh ta đã điều khiển cô, làm cô mệt mỏi tinh thần vì anh ta và Vivien, trong khi anh ta sống phóng túng.

Nhìn lại, cô không thể tin được mình đã nhẹ dạ đến vậy. Đó là hậu quả khi ta dễ tin người. Giờ cô đã cho tất cả vào quá khứ. Will và bà mẹ hách dịch ác mộng của anh ta có thể nhảy dựng lên; đây là cuộc sống mới của cô và từ nay cô sẽ không để ai bắt nạt mình nữa.

Từ nay cô sẽ tự quyết định xem mình muốn gì và sẽ theo đuổi nó.

Ai dám làm thì sẽ thành công, kiểu như vậy. Ngoài ra, mọi việc đều tiến triển tốt. Cô đã dám làm và cho tới lúc này thì cô vẫn đang thắng.

Tuyệt vời hơn cả là cô đang rất yêu công việc từ trên trời rơi xuống này. Ngay cả khi cô phải thức dậy vào lúc sáu giờ sáng để ra chợ mua đồ nấu trong ngày, rồi mang về và dành cả ba tiếng sau đó để chuẩn bị.

“Là lá la, la la la.” Ê a theo tiếng nhạc trong đĩa CD, Fia gọt vỏ xong và bổ khoai tây làm tư cho món bánh shepherd rồi thả chúng vào nồi nước trên bếp. Từ cửa sổ bếp cô có thể nhìn ra khu vườn của quán rượu, thỉnh thoảng có mấy con thỏ hoang nhảy lung tung và chim chuyền càn ăn mấy quả dâu và hạt như nghệ sĩ nhào lộn. Cô yêu thích sự yên tĩnh ban sớm, và đối lập với nó là không khí ẩm ướt ồn ào khi quán mở cửa. Dĩ nhiên công việc có vất vả, nhưng ai cũng khen ngợi tài nấu ăn của cô, điều đó quá đủ để đền bù lại. Chưa bao giờ cô nhận được nhiều lời khen như thế. Có lẽ tới một ngày sự mới mẻ này sẽ hết, nhưng giờ chưa đến lúc đó.

Frank, chủ quán rượu, vào bếp khi cô đang xào hành xắt lát bằng bơ và dầu.

“Chào buổi sáng, cô bé. Mùi thơm quá. Cà phê không?”

“Chào chú Frank. Có ạ.” Cô rắc đường vào chỗ hành xào. “Cháu đang định làm bánh shepherd, bê xào nấm, cà ri bò, gà và thịt hầm tỏi tây.”

“Tuyệt lắm. Bữa trưa nay đã có mười hai người đặt chỗ rồi. Máy cô mọi lần vẫn ăn ở quán Beer nghe tiếng cũng sắp qua đây. Tiếng lành đồn xa đấy, cô bé.” Frank vỗ vào lưng cô. “Cháu sắp trở thành ngôi sao nhỏ rồi đó, một đầu bếp Hugh Fearnley- Whittingstall mới.”

Fia không dám bật khóc. Frank chỉ có ý khen cô.

“Nhìn lên kia.” Frank liếc ra ngoài cửa sổ. “Có con thỏ ở hướng hai giờ kia. Khẩu súng của chú đâu nhỉ?”

Và đôi khi ông ấy nghĩ mình là Hung Fearnley- Whittingstall.

“Đừng giết bọn chúng. Cháu thích nhìn chúng nhảy chỗ này chỗ khác.”

“Mất hứng. Lúc ăn hết đồ rau quả của mình thì mấy con thỏ nhép đó cũng chẳng đáng yêu lắm đâu.” Frank đổ nước nóng vào hai cái cốc và hắt dầu về phía máy chơi đĩa trên giá bên trên tủ lạnh. “Cháu đang nghe cái gì thế kia?”

“Carmina Burana. Của Carl Orff. Chú thích không?”

Ông cười. “Chưa bao giờ thích cái thứ nhạc cổ điển đó. Chỉ Elvis thôi, lúc nào cũng thế.”

Cô có thuyết phục được ông không đây? “Nghe thứ này rất thư giãn. Cháu chỉ thích vừa làm vừa nghe như vậy.”

Frank nghe một vài giây, không ấn tượng lắm. Cuối cùng ông nói, “Cháu nên nghe đài đi. Thế có phải vui vẻ hơn không?”

Vui vẻ à? Đến lượt Fia nhăn mặt. Mẹ của Will là tín đồ của Radio 4 và luôn luôn bật kênh này trong cửa hàng. Khi không bình phẩm khách hàng, Vivien lại chỉ trích hầu hết mọi thứ trên đài và cứ vô ích tự cãi nhau một mình với người dẫn chương trình. Phải đứng nghe bà mẹ chồng ngoan cố rít lên, “Ông có bao giờ tự nghe mình nói chưa, ông già ngu ngốc?” từ ngày này qua ngày khác làm cô mất hết hứng thú nghe đài.

“Cháu thử nghe kênh BWR xem,” Frank khẳng khái. “Nghe chương trình của Ash ấy. Cậu ta hóm hỉnh lắm, cái cậu trai đó.”

Fia lập tức nổi da gà. Hóm hỉnh lắm à? Chỉ có điều, nghe thì khó tin, nhưng có vẻ như đó là sự thật. Tối qua, khi đang làm việc trong bếp, cô nghe thấy tiếng Ash cười ngoài quầy rượu. Khi mang thức ăn ra, cô còn tận mắt nhìn thấy anh ta cười; Ash đang vừa chơi bi-a với Johnny vừa trêu đùa và gần như là trung tâm của cuộc vui. Nhưng khi cô đi qua cười với anh ta, anh ta tảng lờ quay đi như thể cô không hề tồn tại. Mà đây cũng không phải lần đầu tiên chuyện này diễn ra. Bất cứ ai ở đồi Channings cũng đều hiếu khách và thân thiện, nhưng Ash Parry-Jones luôn đối xử với cô như người không mời mà đến. Lúc đầu cô cho rằng anh ta chỉ ít nói, xa cách, không hòa nhập với mọi người. Trải qua hai tuần ở đây cô phát hiện ra thực ra anh ta là người tự tin và thoải mái với người khác, cô rất ngạc nhiên, chưa kể đến cảm giác như bị tát một cái vào mặt. Vì như thế có nghĩa là anh ta lạnh nhạt vì lý do nào đó. Anh ta không thích cô.

Và nếu anh ta cứ diễn vai kẻ dễ dãi hơi khó chịu không thân thiện thế thì chẳng có việc gì cô phải nghe chương trình truyền thanh quý báu của anh ta, không cần biết anh ta hài hước đến thế nào.

Frank rời khỏi căn bếp. Fia tắm bọt mớ hành khô rồi thêm một ít rượu vang đỏ. Mười phút sau, quá tò mò, cô tắt đĩa CD. Nếu BWR không nằm ngay trong danh mục kênh dò sẵn thì cô đã không tìm ra. Ngay lúc đó cô giật mình nghe giọng nói của Ash. Trời đất, thật lạ khi nghe anh ta thể hiện đúng bản thân mình, tỉnh nghịch hóm hỉnh và hết sức thoải mái.

“... và đó là Katy Melua, cho những ai thích thứ nhạc này. Dù tôi có đang nằm trong quan tài với cái iPod và chỉ được nghe một ca sĩ hát thôi thì tôi cũng sẽ tự tử nếu đó là cô ta. Hoặc George Formby.”

“Ai cơ?” Có giọng phụ nữ trẻ trong studio. “Anh chàng đâm bốc bán máy xay thịt nạc á?”

“Cô biết không? Cô đang nhầm với George Foreman đấy, với anh ta thì tôi sẵn sàng nghe bằng máy iPod khi ở trong quan tài vì anh ta là một huyền thoại, cho dù anh ta không hát. Nhưng tôi nói về George Formby cơ, người chơi kèn ukulele và hát theo một lối rất khó chịu. Mà tôi cũng không thích Lonnie Donegan. Hay album The King of Skiffle. Bởi vì tôi không thích nhạc skiffle,” Ash nói, “Nhưng cũng phải nói skiffle là từ tôi yêu thích nhất mọi thời đại. Cũng giống như các từ thị dân Newyork hay lang bang.”

“Anh vừa bịa ra từ cuối cùng!”

“Không. Có từ đó thật đấy.” Ash cãi lại. “Nó có nghĩa là lông bông. Hay hơn cô đoán đấy, vì chắc cô đoán nó có nghĩa là lang ben đúng không?”

Cô gái kia nói, “Tôi thích từ tử mà tử mẫn.”

“Đó là từ yêu thích của nhà sản xuất của chúng tôi,” Ash nói. “Không biết tại sao. Nhưng chắc là vì ông ta hay mặc áo len đan tay và để cho mẹ ông ta nhổ vào khăn mùi xoa trước khi lau mặt cho...”

Có tiếng chân người bên ngoài bếp, Frank đã quay lại. Chưa kịp hiểu điều gì, Fia đã vụt giơ tay ra chuyển từ đài sang đĩa CD. Ủ, có thể là hơi trẻ con, nhưng cô sẽ không cho Ash tự mẫn khi biết rằng cô có nghe chương trình của anh ta.

Nếu anh ta cứ lạnh nhạt và thiếu thân thiện chẳng vì lý do rõ ràng nào... thì được thôi. Cô cũng sẽ như vậy.

“Tôi chắc là em đang không tin nổi mình lại may mắn đến vậy phải không?”

Cleo liếc mắt vào gương chiếu hậu để nhìn khách hàng và suýt giật mình vì răng giả của gã. “Xin lỗi, sao cơ ạ?”

“Khi em biết mình sẽ đón ai ấy. Không chỉ một ngày may mắn mà là cả ba tuần may mắn liền.”

“Vâng, tất nhiên rồi.” Cô gật đầu nhe răng cười một cách chuyên nghiệp. Ôi, vui thay. Mới năm phút sau khi bắt đầu một trong rất nhiều chuyến đi thôi mà khách hàng đã tự chứng tỏ mình là một tên khốn.

Thế mà ông Graham Cẩu kính lại nghĩ, theo cung cách cẩu kính quen thuộc, là ông ta đang trao cho cô một ân huệ khi giao cho cô việc này.

“Đây nhé; cô sẽ nhận việc này.” Graham đã nháy mắt - Nháy mắt thật! - Khi ông ta đưa cô tờ giấy ghi lịch hẹn của khách hàng. “Quy củ và dễ chịu, và theo thông tin thu thập được thì còn lại ưà nhìn nữa. Đừng bảo tôi không làm gì cho cô cả nhé.”

“Ôi, Carsey Kruger!” Vào văn phòng bé xíu để trả chìa khóa, Shelley liếc qua vai Cleo. “Hồi trước chị còn treo ảnh anh ta trên tường phòng ngủ khi anh ta đóng phim On the Beach đấy.”

Cleo chưa từng xem phim On the Beach, một trong những bộ phim truyền hình xuất khẩu thành công của Úc, nhưng cô biết Carsey Kruger là ai. Như Kylie và Jason hay rất nhiều nghệ sĩ phim truyền hình khác, gã đang định chuyển sang lĩnh vực âm nhạc.

Giờ thì gã đang ngồi đây, ngả người trên ghế sau xe trong chiếc áo sơ mi đen không cài khuy và quần jean siêu bó, uống Coca ít đường và đang ký tên lên một tập ảnh quảng cáo của chính gã. Trong ba tuần tới, gã sẽ diễn vở nhạc kịch Beach party! Tại rạp Bristol Hippodrome. Việc của cô là đón gã vào mỗi buổi chiều từ khách sạn ở ngoại vi Bath đưa tới rạp hát, rồi sau đó đón gã sau mỗi buổi diễn quay trở về khách sạn an toàn.

“Đây.” Casey vươn về phía trước vỗ vai cô khi xe dừng ở ngã ba.

Cleo quay lại thấy gã đang đưa cô một bức hình vừa ký tên.

“Ồ cảm ơn. Anh thật tốt quá.”

Ồ, cô còn biết nói sao đây - Không, cảm ơn, thật buồn nôn quá à?

“Có nhìn thấy tôi viết cái gì trên đó không?” Casey có vẻ hài lòng với chính mình. Liếc xuống dòng chữ, Cleo đọc: “Gửi Cleo, người đẹp làm tôi phát điên! Yêu em, Casey Kruger xxx.”

Nghe nhạt hơn ta tưởng vì gặp ai mà gã chả phun ra từ “Người đẹp”. Mấy năm trước, khi xuất hiện trong một chương trình từ thiện. gã còn nói như vậy với công chúa Anne^[1], và nếu thế không đủ để chứng minh gã là tên khốn trăm phần trăm thì không biết còn cái gì khác nữa.

[1] Con gái duy nhất của nữ hoàng Elizabeth II.

“Hay không? Và tôi viết thêm dòng ‘Làm tôi phát điên vì em là tài xế^[2]’ của tôi và em sẽ tiếp tục công việc này trong ba tuần tới.”

[2] Chơi chữ: “Driving me crazy” (Làm tôi phát điên) và “Driver” (Tài xế).

Cô mỉm cười gật đầu. Với tốc độ này thì cô sẽ cảm thấy dài như vài năm.

“Mà em biết không. Chúng ta sẽ rất vui, hai chúng ta ấy.” Cười một mình rồi nhấp một ngụm Coca ít đường, Casey kéo kính cửa sổ tối màu xuống để mọi người dừng ở bên xe buýt có thể nhìn thấy mình. Gã gật đầu và kéo tay lịch thiệp trước khi kéo kính lên.

“Cleo, kể tôi nghe về em đi. Em có hâm mộ bộ phim On the Beach tôi đóng hồi đó không?”

Ôi trời, chưa gì cô đã cảm thấy như mấy năm trôi qua rồi. Có lẽ cô có thể thuyết phục Shelley đổi việc cho mình.

Chương 25

Ăn trưa với nhà sản xuất xong, rồi tự dừng lại muốn đi mua quần áo mới nên tới bốn giờ chiều Ash mới về tới nhà. Khi lôi một đồng túi ra khỏi thùng xe, anh nghe có tiếng chân đằng sau. Tiếng chân đi kiên quyết lắm. Trong một thoáng tim anh nhảy lên khi nghĩ đó là Fia. Quay lại, anh đối mặt với...

Không phải là Fia. Đó là Georgie - Không, Georgia, đứa con gái mười tám tuổi, sinh ra nhờ cấy tinh trùng của Tom Wells. Tình huống này kỳ cục quá.

“Chào, anh khỏe không?” Giọng và vẻ mặt của con bé có vẻ tươi tỉnh. “Em tưởng anh sẽ về sớm hơn cơ!”

Đứng thẳng dậy đập cái cốp xuống. Ash nói, “À, bây giờ anh không phải đeo cái thiết bị theo dõi điện tử nữa nên có thể đi bao lâu cũng được.”

Trong một thoáng, đôi mắt xanh của con bé mở to như cái đĩa. “Có thật anh đeo thứ đó không?”

“Không.”

“Ôi, phù!”

“Anh biết mà. Có điên người ta mới bắt anh phải giới nghiêm.”

Georgia cười với cậu ta. “Em đã đợi anh đấy. Biết sao không?”

Cậu ta nhún vai. “Không biết. Em là em gái mất tích của anh à?”

“Im đã! Nghe này. Em là fan lớn nhất của anh! Em không thể tin được sao anh không bảo em từ tối qua là anh là DJ!”

“Anh rất khiêm tốn mà,” Ash nói dối.

“Thật tình, em nghe chương trình của anh sáng nay... và anh hay tuyệt. Mà tất cả những chiêu trò với thính giả trực tuyến, để họ gửi mail từ khắp nơi trên thế giới đến, rồi sáng tác một bài hát cho họ... đều hay tuyệt! Anh biết không, anh còn hay hơn Chris Moyles nhiều.

“Về điểm này thì anh không đồng ý với em được.”

“Em vào được không?”

“Sao cơ?”

Cô bé hất đầu về cái cổng. “Vào nhà anh ấy. Anh có thể cho em xem anh mua những gì. Buồn cười nhỉ. Nếu em lớn lên với bố em ở đây, em đã có thể biết anh bao nhiêu năm nay rồi. Mà em mới chỉ biết anh từ hôm qua thôi, nhưng em có cảm giác như em đã biết anh bao năm rồi ấy! Anh biết khi nào hai người có vẻ tâm đầu ý hợp và nói chuyện hợp cạ với nhau không? Em nghĩ hai chúng ta là như vậy đấy. Nào, để xem anh mua những đồ mới gì nào. Nếu anh ra ngoài mua một lô các thứ để gây ấn tượng với em, thì em sẽ xem xem anh có thành công không.”

Ash đã mua những thứ này để làm Fia ngạc nhiên, nhưng anh cũng biết là gu thẩm mỹ về quần áo của mình rất tệ. Vì Cleo không ở nhà, có lẽ anh đành phải nhờ đến người sẵn lòng giúp đỡ này thôi. Cho dù người có hảo ý này đang mặc áo khoác màu tím, quần soóc nhung kẻ xanh ngọc với quần tất đen, và quàng chiếc khăn chấm bi sặc sỡ nhiều màu.

“Đừng có nhìn em thế,” Georgia mắng. “Phong cách của em rất tuyệt. Em đã phong cách lắm đấy.”

Ash lắc chìa khóa xúng xểng. “Đi vào nào.”

Trong phòng khách, con bé chẳng cần được mời đã tỏ ra tự nhiên thoải mái. “Ồ, Cái này lớn quá!” Con bé chỉ vào tivi. “Em thích cách anh trang trí căn phòng.” Nó nhìn quanh, ngắm nghía bức tường trắng như phấn treo mấy bức ảnh đen trắng, tấm thảm xanh nhạt, sofa cùng ghế bành bọc da lộn màu đen. “Không gọn gàng lắm, nhưng cũng không quá bừa bộn.”

“Cảm ơn.” Đang nhặt mấy tờ tạp chí và báo vứt bừa bãi trên mặt sàn, Ash lại thấy chúng xuống.

Georgia cười, khoe hàm răng trắng như ngọc. “Em sẽ nghe chương trình của anh mỗi sáng. Giờ anh mặc thử quần áo mới vào đi. Không sao đâu, anh không cần phải lên tầng trên đâu...”

“Ồ, tất nhiên anh phải lên trên thử đồ chứ. Trời đất, em là kiểu gì đây?” Ash sẽ không để ai nhìn thấy cái thân thể thừa cân của mình, cảm ơn nhé; ngay cả trên bãi biển, anh cũng mặc kín cổng cao tường. Cởi trần đến tận thắt lưng trước mặt một con bé mười tám tuổi mảnh khảnh, tính tình bộc trực là chuyện không bao giờ xảy ra.

“Là kiểu như em thôi.” Bình thản, Georgia nói, “Em là độc nhất vô nhị.”

“Thì rõ là thế rồi.”

Khi anh quay lại, con bé nheo mắt quan sát.

“Nhìn thế là sao?” Ash liếc mắt xuống ý muốn bảo vệ sơ mi và áo khoác.

“Mọi thứ đều không ổn.”

“Chết tiệt, anh mất cả trăm bảng để mua đồng này đấy.”

“Bình tĩnh đã, quần áo thì không sao. Chỉ là cách anh mặc thôi.” Nhảy xổ từ sofa xuống, con bé bắt đầu nhanh chóng cởi cúc, xắn cổ tay áo lên, chỉnh cổ áo và nới lỏng chỗ áo bị nhét quá chặt vào quần. “Anh phải thả lỏng người. Cứ để mọi thứ linh động và tự nhiên. Và mang thứ này,” Con bé lấy cái áo len họa tiết zigzag sáng màu ra khỏi túi như đang cầm một con rắn chết, “Trả luôn về cửa hàng.”

Cái áo len zigzag hiệu Ted Baker là cái anh thích nhất. “Không, không,” Ash lắc đầu. “Anh sẽ giữ cái đó.”

“Ôi chà,” Georgia nói nhẹ nhàng, “Anh bắt đầu tiếc vì đã nhờ em giúp đúng không?”

“Thực ra anh không hề nhờ em nhé. Em cứ xông xộc vào đây rồi ra lệnh này nọ như bà tướng ấy.”

“Em xin lỗi, em biết đôi khi mình cũng hơi khó chịu. Em thực sự muốn giúp thôi.” Con bé vút cái túi Ted Baker lên sofa và quay lại dựng cổ áo khoác của anh lên. “Đó, như thế tốt hơn nhiều. Dù em không biết tại sao em lại làm thế này, vì sẽ chỉ làm cho bọn con gái chạy theo anh nhiều hơn thôi.” Ash nhìn con bé nghi ngờ. “Em trêu gì anh đấy?” Vì nếu đúng vậy thì anh không thích tí nào.

“Ồ không, sao em phải làm thế chứ. Anh tuyệt lắm mà.” Con bé nhìn anh chăm chú, không hề chớp đôi mắt xanh vằn vắt.. “Anh không biết tại sao em đến đây à? Em bị anh hấp hồn mất rồi.”

Anh thở ra. “Được, ai bảo em làm chuyện này?” Nếu đó là Cleo, anh sẽ vặn cổ cô.

“Không ai cả!” Georgia giơ tay, nhẹ nhàng lướt mu ngón tay lên mặt anh. Khi anh lùi lại, con bé nói, “Tối qua em đã có cảm giác này rồi. Em cũng hy vọng anh cảm thấy như vậy. Đó là lúc em chưa biết anh làm ở đài phát thanh. Chứng tỏ em không phải mấy đứa fan cuồng nhiệt hay hét hò.”

Ash lắc đầu. “Trò bịp bợm gì đây.”

“Không phải. Ừ thì anh không đẹp trai, nhưng em không cần cái đó,” Georgia nói. “Chưa bao giờ cả. Lần nào em cũng chọn theo tính cách. Khi tất cả hội bạn em đều chạy theo Zac Efron, thì em treo ảnh của James Corden trên tường. Giờ em đã gặp anh.” Con bé nhích thêm một chút gần anh hơn. “Em nghĩ hai đứa mình rất hợp nhau. Và anh phải muốn có em.”

Thật là vô thực. “Tại sao anh lại phải muốn có em chứ?”

“Vì em đẹp và cực kỳ cá tính.” Con bé cười. “Có gì không thích chứ?”

“Nhưng...”

“Này, đừng tỏ vẻ ngạc nhiên thế chứ. Chuyện này rất hay! Em mừng vì đã sang đây.” Con bé kiễng chân bắt ngờ thơm lên môi Ash. Rồi, rời ra chỉ một phần mười giây trước khi Ash kịp lùi lại, con bé nói, “Rồi anh cũng sẽ cảm thấy mừng như vậy.”

Trời đất, con bé thực sự có ý đó. Ash lau miệng, giờ dính nhép vì son bóng hương dưa gang. “OK, dừng ngay lại. Anh không biết em đang định giữ trò gì...”

“Vậy anh lại đây, để em cho anh thấy.”

“Không. Bỏ ra.” Giống như đánh vật với bạch tuộc. Gỡ tay con bé ra, anh nói kiên quyết, “Chuyện này không thể xảy ra được. Không bao giờ.”

“Tại sao không? Anh không thể nói là em không đủ đẹp được.” Georgia tức giận. “Không phải em cứng đầu, nhưng em biết em trông thế nào.”

Anh biết con bé xấu hổ ra sao. Về sức hút ngoại hình thì ngang dọc gì con bé cũng hơn đứt anh. Ash nói, “Nghe này, em rất hấp dẫn. Nhưng em mới mười tám tuổi.”

“Thì sao?” Con bé lên giọng.

“Như thế quá trẻ so với anh.”

“Trời đất, em đâu phải đứa trẻ con! Em là người lớn rồi.”

“Anh biết, anh biết, nhưng đó là cách của anh. Anh luôn thích phụ nữ hơn hoặc bằng tuổi. Chỉ là... sở thích cá nhân thôi.”

“Vậy anh không thích em. Anh thà hẹn với ai đó già hơn và xấu hơn. Và có lẽ béo hơn nhiều nữa.” Tay chống lên bộ hông nhỏ xíu, Georgia nói, “Anh biết như vậy... sai lầm đến thế nào không?”

Ash gượng cười. “Ừ, anh biết.”

“Còn chưa nói là rất khó chịu nữa. Thôi được, em sẽ tạm nghỉ ở đây. Nhưng đừng nghĩ là em sẽ từ bỏ,” Con bé cảnh báo, “Vì em sẽ không từ bỏ đâu. Em sẽ tiếp tục cố gắng chinh phục anh bằng tính cách tuyệt vời của em.”

“Tất nhiên chả ai cấm em cố.”

“Em sẽ là fan số một của anh. Và chuyện tuổi tác không thành vấn đề, anh biết đấy. Không sao cả. Anh bao nhiêu tuổi chứ? Hai mươi bảy? Hai mươi tám?”

“Hai mươi sáu tuổi,” Anh nói nghiêm nghị. “Rười”

“Anh thấy chưa, chẳng thành vấn đề tẹo nào! Được, chắc chắn em sẽ không từ bỏ.”

“Chúc em may mắn vậy, vì chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

Bình thản, Georgia thay đổi chiến thuật, “Em mà lên đài thì sẽ tuyệt lắm. Em lên chương trình của anh được không?”

“Không, còn lâu!”

“Mất hứng.”

“Anh biết, tệ quá. Giờ anh phải gọi vài cú điện thoại và làm vài việc đây.” Đẩy con bé ra cửa, Ash nói, “Nên anh e là sẽ phải mời em...”

“Rời khỏi đây, được rồi. Anh đang đuổi em về. Nhưng em biết mình muốn gì và sẽ không từ bỏ cho tới khi đạt được điều đó.” Con bé tặng anh một nụ cười sáng lóa khi bị đẩy ra khỏi nhà. “Còn một điều nữa về chuyện tuổi tác.”

“Gì nữa đây?”

“Khi anh tám hai tuổi thì em bảy tư tuổi.”

Tại sao, tại sao anh lại không được Fia ham muốn và theo đuổi chẳng chút ngại ngần nhỉ?

“Tin anh đi,” Ash nói, “Tám hai tuổi thì anh đã ngỗm rồi.”

“Anh thấy chưa? Đúng là thái độ bị quan. Chắc chắn em có thể giúp anh thay đổi.” Georgia nói.

17. Chương 26 + 27

Chương 26

“Em nhận được điện thoại của Ash sáng nay.” Sau khi chở một nhóm nhân viên công ty đến một hội thảo ở Manchester, Cleo ghé qua nhà Abbie sau giờ làm. “Cậu ta bị Georgia quấy rối. Con bé nhảy bổ vào cậu ta!”

“Thật may mắn cho Ash.” Abbie tiếp tục phết bơ lên con gà vừa lấy từ lò ra.

Cleo bật ấm nước nóng lên. “Có điều cậu ta chả thích thú tẹo nào. Con bé không phải kiểu phụ nữ cậu ta thích. Cậu ta nói...”

“Không phải cái đó,” Abbie buột miệng, ngăn cô trong lúc cô đang lấy hộp sữa ra khỏi tủ lạnh. “Đó là sữa nguyên kem.”

“Không sao, em thích sữa nguyên kem.”

“Nhưng đó là của Georgia. Dùng hộp kia đi, loại ít kem ấy, không thì không đủ cho con bé ăn ngũ cốc đâu và lại thành lỗi của chị.”

Abbie rõ ràng đã căng thẳng quá. Tóc chị tuột ra khỏi dây buộc tóc, má chị đỏ bừng lên, và chị đang hấp tấp múc từng thìa bơ đổ lên con gà. Đặt trả lại hộp sữa theo ý chị gái, Cleo cẩn thận nói, “Con bé đâu rồi?”

“Ra ngoài với Tom rồi. Tìm mua xe tải. Con bé cần một cái xe cho việc là quần áo của nó nên anh ấy mua cho nó một cái.” Phết, phết, phết.

“Anh ấy cũng nói với em như vậy. Thế con bé có biết lái xe không? Ý em là con bé có bằng lái chưa?”

“À có. Lấy bằng sau lần thi đầu tiên, tháng Mười năm ngoái. Một trong số bạn trai của mẹ con bé là thầy dạy lái xe. Thế cũng tiện.”

“Chị Abbie à, ngồi xuống đi.”

“Không được, chị đang chuẩn bị bữa tối.” Chọc chọc con gà bằng cái thìa phết bơ, Abbie nói, “Thế nhưng không được nhồi gà vì thịt nhồi bên trong sẽ bị nhão ra. Nên phải nấu thức nhồi bằng nồi khác và phải làm sao cho lớp vỏ thật giòn, vì nếu không sẽ kinh khủng lắm.”

Ồi dào. Cleo tính xem có nên nhắc chị gái về những tranh cãi không ngừng trong gia đình về kiểu khoai tây chiên ngon mắt nhất, thẳng hay gấp nếp, dày hay mỏng...

“Mà chị không dám nhảm nữa đâu,” Abbie lại tiếp tục, “Vì hôm nay chị đã nhảm một lần rồi. Có trời mới biết, chắc em nghĩ chị giặt đồ cho nó vì ác ý. Chị còn giặt tay cái áo trắng của nó để chắc ăn là áo vẫn trắng nữa kia.”

“Chuyện gì xảy ra?”

“Chị bỏ áo vào thùng sấy. Thế là nó co lại. Và tất nhiên đó là cái áo ưa thích của Georgia. Nên chị phải xin lỗi vì chị biết con bé buồn, rồi nó bảo chị là trên mác áo có ghi rõ là không được cho vào máy sấy.”

“Ồ,” Cleo không biết nên thông cảm với Georgia hay Abbie. Cái áo ưa thích sẽ mãi là cái áo ưa thích.

“Nên chị nói sẽ tìm lại cái móc áo xem nó hướng dẫn giặt thế nào nhưng không có hướng dẫn nào cả. Rồi Georgia nói trước đây có cái móc nhưng vì nó cứ cọ vào cổ con bé nên nó phải cắt đi, nhưng nếu chị hỏi nó rằng có cho được vào máy sấy không thì nó đã có thể nói với chị là không được.”

Một lần nữa, Cleo không biết đây có phải lúc nhắc chị Abbie nhớ lại chuyện cô để cái áo đồng phục vào đông đồ trắng để giặt, quên mất là trong túi áo còn ống mực. Khi Abbie thấy cái quần trắng yêu thích của chị ấy bị dính mực xanh lem nhem, chị ấy giận phát điên lên. Chuyện đó hoàn toàn hiển nhiên, nhưng thật ra đó chỉ là một tai nạn.

“Tội nghiệp chị.” Thay vì nhắc lại chuyện đó, cô ôm lấy Abbie. “Mọi thứ sẽ ổn thôi. Chị với con bé sẽ quen với cách sống của nhau.”

Abbie lắc đầu. “Chị đang cố gắng hết sức, nhưng chị thấy mình thừa thãi quá. Mà hai vợ chồng chị đang định hè này sẽ đi nghỉ trên tàu biển, em nhớ không? Đó vẫn luôn là giấc mơ của chị. Nhưng hôm qua khi chị hỏi Tom về chuyện đó, anh ấy bảo làm thế bây giờ thì hơi kỳ cục. Anh ấy thấy hai bọn chị không thể cứ bỏ đi rồi để Georgia ở lại đây một mình. Nhưng nếu con bé cũng cùng đi thì sẽ phải đặt thêm một cabin nữa cho nó, có nghĩa là tiền đi nghỉ sẽ tăng gấp đôi, nghĩa là bọn chị sẽ không có đủ tiền, nên cơ bản là hết chuyện. Bọn chị sẽ không đi đâu hết. Nhưng, có lẽ thế là hay nhất, vì ai mà muốn đi nghỉ trên tàu biển sang trọng vòng quanh vùng Địa Trung Hải chứ, khi họ có thể ở lại đây dùng tiền đã phải khổ sở tiết kiệm để mua chiếc xe tải cũ rích?”

Giọng chị đã tăng đến ngang tầm tiếng kêu của dơi; có thể làm người nghe đau màng nhĩ. Tai của Cleo được cứu thoát khi có tiếng xe đỗ lại ngay bên ngoài. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Họ về rồi.”

“Được rồi. Bình tĩnh, bình tĩnh lại.” Hít một hơi sâu và phẩy khăn lau phần phật trước mặt, Abbie nói, “Xin lỗi em, vừa rồi chị hơi mất bình tĩnh. Sẽ ổn thôi.”

Cửa trước sập mạnh rồi có tiếng loạt quẹt và tiếng cười ngoài hành lang. Một lúc sau có hai tiếng reo đồng thanh, “Cục cưng ơi, anh về rồi!”

Đó là câu Tom thường nói đùa, nhưng trước khi Cleo kịp cười với Abbie để báo hiệu là mọi chuyện sẽ ổn, họ nghe thấy tiếng Georgia kêu lên, “Ồ, à, ông chú cũng sống ở đây ư? Tuyệt quá, cháu cũng vậy! Cục cưng ơi, nhìn này, cả hai về rồi!”

“Về nhà!” Tom nhắc lại. “Mà cục cưng có nghe mùi thức ăn không?”

“Có, cục cưng à! Còn ngửi thấy mùi... gà nữa cơ!”

Sau đó hai người cùng vào bếp, nhưng trước đó Cleo bắt gặp ánh mắt của Abbie. Cô từng được Tom gọi là cục cưng. Nhưng giờ Georgia đang lạm dụng cách gọi thân mật đó và Tom với con bé đang gọi nhau bằng cái tên này. Và dù không hề có ý để Abbie cảm thấy bị bỏ rơi, hai người đó đã làm đúng như vậy. Cô rất phiền lòng.

Thế mà tối qua cô còn bảo Tom cần phải nhạy cảm hơn. Anh đã mụ người khi ở với Georgia và không thể làm khác được.

“Chào cô! Có phải thịt nhồi giòn không ạ?”

“Đúng, cô đã...”

“Nhưng cô đừng nấu cà rốt tái nhé. Cháu không ăn được rau nấu tái.”

Abbie lắc đầu gượng cười. “Đừng lo, cô sẽ không làm vậy đâu...”

“Ha, cô biết bố với cháu vừa đi đâu không? Vừa vỗ tay vừa nhảy lò cò từ chân này sang chân kia,” Georgia buột miệng, “Để xem xe tải! Và đoán xem bố con cháu đã làm gì đi.”

Abbie mở miệng hỏi. “Có phải...”

“BỐ MUA XE TẢI CHO CHÁU RỒI!” Lao bổ vào Tom, Georgia ôm lấy anh và nhảy như kangaroo khắp bếp. “Chà, bố cháu mua cho cháu một cái xe tải! Đó có phải điều tuyệt nhất không? Sáng mai ngay sau khi cháu mua xong bảo hiểm, cháu sẽ nhận được cái xe tải đầu tiên! Và nó màu xanh!”

Abbie giống như cô dâu lo lắng đang đứng tạo dáng chụp ảnh, buộc phải cười quá lâu. “Màu xanh! Đẹp quá...”

OK, đủ rồi. “Không phải là của bố cháu hết, đúng không?” Cleo không dừng được, cô thấy phải nói cái gì đó. “Còn là của Abbie nữa. Số tiền đó là của cả hai mà.”

“VẬY Ờ? ĐÚNG RỒI, THẾ MÀ CHÁU KHÔNG NHẬN RA.” Georgia lắc đầu vui vẻ nói, “Cảm ơn cô Abbie,” và rời Tom đủ nhanh để ôm lấy Abbie để hôn lên má.

Chỉ là cái hôn phớt lên má.

“Có gì đâu, cháu yêu. Không có gì.” Abbie ôm lại rất tình cảm, nhưng chỉ một giây sau Georgia đã quay lại bên cạnh Tom, nắm lấy tay anh và hăm hở nói chuyện sáng mai sẽ đến lấy cái xe sớm thế nào.

Cleo liếc qua phía Abbie, muốn nói điều gì đó, nhưng Abbie đã lắc đầu.

Chưa bao giờ cô phải cắn lưỡi mình khổ sở đến thế.

Chương 27

Trong tất cả các loại xe, chiếc Bentley Continental mui trần hai cửa màu đỏ đời 1985 là chiếc Cleo thích nhất. Nhưng cô sẽ thích hơn nếu không có hàng triệu mẫu hoa giấy đỏ và bạc rắc khắp nơi trên ghế bọc da màu ngà voi và thảm màu kem.

Nhưng khó có thể cầu được khi người được đón sáng nay đã rất ngạc nhiên và đó là một cô dâu tưởng rằng mình sẽ được chở bằng chiếc xe Mazda của ông chủ. Cô ấy đã bật khóc vì vui mừng, và Cleo phải chớp mắt để ngăn nước mắt của chính mình lại khi chú của cô dâu phải cẩn thận nhắc cô ấy ra khỏi xe lăn đặt vào phía sau chiếc Bentley. Cô ấy trông rất xinh trong chiếc váy cưới nhưng đỏ thắm.

Rồi sau buổi lễ, cô đã lái xe đưa cô dâu và chú rể quay về căn nhà của ông chú ở Downend để tổ chức tiệc nhẹ và niềm hạnh phúc của họ thật vô bờ bến. Hàng trăm bức hình đã được chụp bên trong, bên ngoài và trước chiếc Bentley và cả mấy cơn bão hoa giấy được tung lên trời để chúc mừng. Cleo được biết là cha mẹ cô dâu đã mất ba năm trước trong một tai nạn khiến cô ấy phải ngồi xe lăn. Ước mơ của cha cô ấy là được đưa con gái yêu quý đến nhà thờ trong lễ cưới trên một chiếc limousine màu đỏ.

Phải là người có trái tim bằng đá thì mới không thấy cảm động với câu chuyện đó, phải không? Một tấm thảm kịch không thể tưởng tượng nổi, nhưng hôm nay cô gái và người chồng trẻ đã chứng minh là họ có thể vượt qua những chuyện đó. Ngồi cạnh nhau, cầm tay nhau nơi ghế sau chiếc xe đầy hoa giấy, cô gái nói, “Chị biết không, em là cô gái may mắn nhất trên đời.” Và Cleo đã tin lời cô ấy.

Nên cô ta không ca thán gì về số hoa giấy đó, ngay cả nếu đó là loại giấy tráng kim sáng loáng có thể tích điện và tung tóe như bông ngô, lại còn không dùng máy hút bụi hút đi được. Chỉ cần cố thêm một chút và...

“Chào chị!”

“Ồi!” Giật mình vì cái vỗ vai, Cleo đập đầu vào khung cửa và bị hoa mắt. Cô tắt máy hút bụi, lùi ra khỏi xe và quay lại xem ai đã khiến cô tự gây thương tích thế này.

“Ồi, tôi xin lỗi. Tôi không định làm chị bất ngờ! Chị có sao không?” Cô gái đó cao, đeo mắt kính chữ nhật viền ngọc lục bảo mỹ kỷ, và cái cơ thể gầy gò xương kia được bọc trong mớ quần áo màu xám kỳ dị mà có lẽ đất gập mười lần giá ta dự đoán.

“Tôi sẽ sống thôi,” Cleo xoa sau đầu. “Tôi giúp gì được cho chị không?”

“Tôi hy vọng là vậy. Chúng tôi có thể mượn xe của chị được không?”

Ánh mặt trời nhợt nhạt xuyên chiếu qua các đám mây còn bãi cỏ trước làng thì vắng tanh vắng ngắt. Nhìn lại để đảm bảo là không có ai ở gần đó, Cleo nói, “Chúng tôi là ai?”

Cô gái cười. “Tôi làm việc cho Schofield. Bọn tôi đã nhìn trộm chị! À, là ông ấy, và một khi Schofield đã thích cái gì thì không ai dừng ông ấy được, nên tôi thực sự hy vọng chị sẽ đồng ý. Chúng tôi ở ngay bên kia thôi,” cô nói thêm, chỉ mơ hồ ra đằng sau.

“Nhà Johnny à?” Cleo không hề biết Schofield là ai, nhưng hẳn là cô suy đoán có lý.

“Đúng rồi! Chúng tôi đang chụp ảnh... Tôi là Terri, trợ lý của Schofield... Và ông ấy thấy xe của chị từ cửa sổ tầng trên. Nên ông ấy bảo tôi qua đây xem chị có thể cho chúng tôi mượn được không, chỉ hai tiếng thôi.”

Được rồi, bây giờ là một rưỡi. Cleo nghĩ nhanh. Cô phải đón Casey lúc bốn giờ, nên chính xác ra thì có thể. “Cô muốn tôi đưa đi đâu?”

“À, không đi đâu cả! Chúng tôi chỉ muốn có cái xe trong bức hình, thế thôi.”

“Xe để cho thuê, nên tôi không cho mượn được.” Thực ra cô có thể, nhưng cô sẽ không làm thế. “Một trăm bảng,” Cleo nói.

Terri sốt sáng gật đầu. “Ôi trời, được, tất nhiên, không vấn đề gì!”

Chết tiệt, đáng ra phải đòi giá cao hơn. Đây chính là lý do cô sẽ không thể bán hàng trong khu chợ ở Ma rốc được.

Schofield trông giống như một ông thần lùn dẻo dai vậy. Ông đội chiếc mũ bóng bầu dục kẻ ô, áo vest đen vài lanh nhàu nhĩ và quần bó màu vàng kem trứng. Ông chào Cleo như người thân lâu ngày gặp lại, cô chỉ còn biết cảm ơn vì sự thật không phải vậy.

“Cô bé, cô đúng là phao cứu sinh. Tôi đang gặp ác mộng đây.” Giọng ông còn giống giọng ông thần lùn nữa. Và cái mũ bóng chày quá to so với ông. Đằng sau, Johnny nhướn mày ra hiệu Schofield không phải người duy nhất gặp ác mộng. Rõ ràng là đang có sự hiện diện của dân Nghệ sĩ.

“Cô bé thấy ý đồ của tôi không? Màu bạc, xám, trắng... chỉ toàn một tông màu.” Schofield đang nhảy từ bên nọ sang bên kia, giơ tay ước khung hình: Johnny trong chiếc áo trắng và quần hộp màu xám, làm việc trong căn phòng màu trắng khổng lồ với tượng con ngựa đực bằng thép mạ bạc chồm lên trời. Ở đằng xa, qua khung cửa sổ kiểu Pháp, một khu vườn trắng và xám không chút sắc màu phủ đầy...

Đợi một chút.

Là tuyết à?

Nhìn thấy cô ngạc nhiên, Johnny nói bình thản, “Họ mang máy tạo tuyết đến đây lúc trước. Họ xịt cả khu vườn. Đó là giấy bồi đấy.”

“Tớ biết mà.” Thực tình, hẳn nghĩ là cô ngốc lắm chắc?

“Trắng... xám... bức tranh một màu, Schofield ngâm nga. “Nhưng khi bắt đầu chụp hình chúng tôi thấy thiếu cái gì đó. Cái gì đó quan trọng... sống còn... và tôi không biết mình cần cái gì cho đến khi tôi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy...”

“Chiếc Bentley Continental mui trần màu đỏ hai cửa của tôi.”

“Đúng! Đúng! Cô sẽ đỗ nó ở đây, sau mấy cái cây đó... con ngựa.” - Schofield chỉ con ngựa thép đang chồm lên - “Kề sát với mã lực” - Ông ta vung tay lên chỉ chỗ đỗ xe. “Cô thấy không? Đã thấy nó chưa?” Cái mũ bóng chày quá khổ tụt xuống che mất một bên tai khi ông hăng hái gật đầu. “Cô thấy không?”

Cleo gật đầu. Ông đang rống lên như điên. “Được.”

Phải mất mười phút nhích lên vài phân, lùi xuống vài phân - “Không, không, lùi lại lần nữa, một chút nữa thôi,” Chiếc Bentley mới đỗ vừa ý Schofield và máy ảnh bắt đầu chụp. Nhận ra mình phải ở lại phòng khi cần di chuyển chiếc xe, Cleo ngậm sung sướng. Cô chưa bao giờ thấy người ta chụp hình. Lần này, để làm bài đính cho một tạp chí bìa bóng, sẽ phải mất hàng giờ liền và chú ý đến từng chi tiết khiến người ta mệt óc. Ngoài Schofield trông như ông thần lùn quá khích, còn có trợ lý Terri, chuyên gia xây dựng hình ảnh Lorna (với bộ áo liền quần màu cam, mũ màu ngọc lam, áo lưới), chuyên gia trang điểm và làm tóc Mike (đầu trọc, không trang điểm), và nhà báo thực hiện việc phỏng vấn tên là Roz.

Johnny đến bên cô trong giờ nghỉ giải lao và lăm bằm, “Cậu tin được chuyện này không? Tớ tưởng họ chỉ đến chụp vài tấm hình rồi đi trong vòng năm phút.”

“Ôi không không không không.” Cleo giữ vẻ mặt nghiêm túc và chậm chậm lắc đầu, theo kiểu của Schofield. “Phải mất hơn năm phút thì mới tìm được thứ đặt cạnh cho... hợp lý.”

“Cậu đứng đấy. Thế mà tớ chả biết gì. Sao cậu nhìn tớ thế?”

“Cậu xịt tóc đấy à?”

“Không!”

Cô soi gần hơn. “Trang điểm à?”

“Biến đi, tớ không trang điểm.”

“Thế tại sao lại có chuyên gia trang điểm và làm tóc?”

“Tớ làm gì có. Anh ta ở đây để làm cho Roz. Cô ấy muốn được chụp ảnh khi đang phỏng vấn tớ.”

Mike đang sắp xếp lại các hộp đựng mỹ phẩm thì liếc sang thấy hai người đang nhìn anh ta. Lấy cái chổi và một lọ phấn bột, anh ta hỏi đầy hy vọng, “Sẵn sàng trang điểm một chút chưa?”

“Thôi thôi, cảm ơn.” Johnny nói.

“Chắc không? Để không bị bóng thôi.”

“Chắc mà, cảm ơn anh.” Trong lúc Schofield đang leo lên leo xuống cầu thang kiểm tra từng góc độ có thể chụp, Johnny nói với Mike, “Lúc nào ông ấy cũng thế này à?”

“Ôi, vâng. Hôm nay ông ấy còn dễ chịu đấy. Lần chụp trước tôi làm cho ông ấy, cuối cùng chúng tôi phải ra tận công viên Regent với ba siêu mẫu trong y phục sang trọng bị bao vây bởi cả tá các bà say khướt nốc ừng ực mấy chai Tennants Extra.” Mỗi anh ta run run khi nghĩ đến sự kiện tai họa đó. “Và tất cả bọn họ đều muốn trang điểm.”

“Ha!” Roz ngồi lên cái ghế cạnh Johnny. “Năm ngoái bọn em làm một vụ và ông ấy bắt Terri ra hỏi lộ một cô cảnh sát giao thông để cô ta vào studio. Thoắt cái Terri đã thấy ông ấy bắt cô ta nằm xuống đất để tay diễn viên đoạt giải Oscar đó cầm tay lái đứng trên đặt một chân lên ngực cô ta. Ông ta còn đặt tên cho bức ảnh đó là Chết Qua Cô Daisy.”

“Tôi có nghe nói tới bức ảnh đó!” Cleo nhớ có đọc chuyện này trên báo. “Có phải sau đấy cô cảnh sát bị mất việc không?”

Roz gật đầu. “Kể ra cũng buồn, tất nhiên rồi. Và không công bằng lắm.” Cô ta dừng lại. “Nhưng này, cô ta là cảnh sát giao thông mà, ai thèm quan tâm chứ.”

“Rồi, mọi người quay lại vị trí đi.” Schofield đang đu trên cái thang như một con khỉ. “Johnny, sang bên phải con ngựa nào chàng trai, rồi tôi sẽ bảo cậu phải đi đâu.”

“Chụp ảnh,” Johnny lăm bằm trong họng.

“Chỉ khoảng hai tiếng nữa thôi.” Roz an ủi hần.

“Mọi người biết không?” Mike vỗ vào cái bụng béo một cái. “Tôi đói quá!”

“Terri, Terri đâu rồi? Mọi người muốn ăn rồi!” Sợ Terri không hiểu, Mike còn bắt chước động tác hoạt hình ăn với dao đĩa.

“Được, không vấn đề gì.” Nhấn một nút trên điện thoại, Terri nói rất ra dáng, “Xin chào, là Terri đây, chúng tôi sẵn sàng rồi.” Cô tắt máy, nhìn qua phía Cleo, “Chị có ăn chay không?”

“Không.”

“Ôi, phù, may quá.”

Cleo cũng nghĩ vậy.

Năm phút sau, chuông cửa reo. Terri đang giữ bằng phản quang cho Schofield gọi lớn, “Đồ ăn tới đó. Ai ra mở cửa được không?”

Cleo đang quan sát việc chụp ảnh, bị mê hoặc bởi cả quá trình chụp. Ánh sáng là thứ quan trọng nhất. Schofield đang hăng say làm việc, nắm bắt từng cú xoay người khi Johnny uốn dây thép. Đúng là rất cuốn hút khi quan sát ông ta nắm bắt các góc độ...

“Ai ra mở cửa đi?” Schofield quát lên khi tiếng chuông cửa lại reo.

Được rồi, Cleo đứng dậy.

“Đợi đã.” Schofield đột nhiên dừng chụp và nheo mắt nhìn cái Bentley qua ô cửa sổ kiểu Pháp. “Ta cần một... một... tài xế.”

“Ý hay đấy,” Terri thở ra.

“Là cô.” Ông ta xoay ngoắt lại phía Cleo. “Cô có mũ tài xế không?”

“À... có, ở nhà.” Aaaaa, ông ấy vừa mời cô vào chụp hình, cô sẽ có thể được làm tóc và trang điểm, những người cô biết sẽ nhìn thấy cô trong quyển tạp chí bóng loáng...

“Cô bé hãy ngoan ngoãn về nhà lấy mũ đi,” Schofield nói.

Cleo mở cửa thì thấy Fia đang đứng bên một khay lớn được đầy kín. Đằng sau là Georgia cũng bên một khay khác.

Fia rõ ràng hơi bất ngờ. “Chị làm gì ở đây thế?”

Ha, cảm giác thật thú vị. “Họ sẽ cho tôi vào ảnh.”

“Ôi trời chị may mắn thế.” Georgia reo lên. “Bọn em ở lại xem được không?”

“Lúc trước Terri sang gọi rất nhiều đồ ăn.” Fia mọi khi ít trang điểm vào ban ngày giờ đang trát cả tấn mỹ phẩm lên mặt. “Họ sẵn sàng rồi; tôi mang đồ vào nhé?”

“Mang vào đi. Tôi chỉ về nhà lấy thứ này thôi.”

“Trông Johnny có nóng bỏng không?”

Cleo ngạc nhiên; Georgia đang hỏi câu đó. “Em nói sao cơ?”

“Fia muốn biết điều đó. Chị ấy chải cả cân mascara cứ như chẳng có ai xung quanh ấy.” Huých Fia một cái, Georgia nói thêm về kẻ gợi mĩ mai, “Chị ấy mong người ta đang chụp hình khóa thân lắm đấy.”

18. Chương 28 + 29

Chương 28

Thực tình là tro trên quá. Cleo mất chưa đến năm phút để lấy cái mũ tài xế chẳng mấy khi đội từ ngăn tủ trên cùng, lấy tay áo phủ bụi, rồi chạy nhanh qua bãi cỏ quay lại Ravenswood. Tự đẩy cửa vào, cô thấy thức ăn đã được bày trong bếp, Mike và Roz đang chắt fajitas, crostini, và từng miếng frittata tam giác lên đĩa, còn Fia và Georgia đang ở phòng khách, chăm chú xem người ta chụp hình.

Cleo nói, “Cô không phải quay lại quán à?”

“Đã hai rưỡi rồi. Hết giờ phục vụ rồi.” Fia không rời mắt khỏi Johnny. “Mà tôi cũng hỏi ông thợ ảnh xem có được ở lại không thì ông ấy bảo được. Ông ấy thích có khán giả.”

Thực tình Cleo thấy cô ta đang mê mẩn nhìn Johnny như fan cuồng vậy. Lòng tự trọng của cô ta để đâu cơ chứ? “Vậy à, không sao. Đừng làm quần chân người khác là được.” Cleo quay sang Georgia, con bé xém chút thì gọi cô bằng dì. “Thế tại sao em lại ở quán rượu? Chị tưởng em định kinh doanh mà?”

“Đúng vậy.” Georgia khó chịu. “Hôm qua em đã in một nghìn tấm danh thiếp. Em đã ra ngoài phân phát suốt từ bảy giờ sáng nay. Em vào Hollybush để phát thêm vài cái nữa, rồi chị Fia cần người mang đồ ăn

sang đây. Hơn nữa, em nghĩ anh Johnny có thể cũng muốn dùng dịch vụ của em.” Thò tay vào túi áo bò, con bé lấy ra một phong bì dày và rút ra hai cái danh thiếp màu xanh và trắng. “Đây, chị giữ lấy một cái. Trông được không?”

Cleo liếc nhìn tấm danh thiếp có dòng chữ:

Đừng ngại ngần, đã có Thần Là Quần Áo đỡ đần

Để biến mong ước là quần áo thành hiện thực!

Tôi rẽ đến khó tin!

Lời tuyên bố bất ngờ này có số điện thoại và địa chỉ trang web bên dưới.

“Chị thấy không? Mọi người vứt tờ rơi đi, nhưng họ sẽ giữ lại mấy tấm thẻ này, gắn nó lên bảng nhắc việc. Rồi hôm qua em đã lập được trang web.” Georgia nói khiêm tốn, “Đẹp lắm.” Ôi trời. “Em không thể để câu cuối như vậy được,” Cleo nói.

“Được chứ.”

“Bé ơi, không được.”

“Không được cái gì cơ?” Johnny nói chen vào trong khi Schofield đang sắp xếp cho tấm hình tiếp theo.

Á khẩu, Cleo đưa hẳn cái danh thiếp.

“Thấy chưa?” Georgia nói khi Johnny phá lên cười. “Anh ấy hiểu mà!”

“Anh ta không hiểu. Anh ta chỉ cười cách viết của em thôi.”

“Và anh ấy để ý tới nó. Hơn hẳn mấy tấm danh thiếp nhằm chán bình thường. Khác hẳn những cái tương tự,” Georgia giải thích. “Nó sẽ làm một số người nghĩ em hơi dần dộn, nên nếu em nói sẽ làm dịch vụ là quần áo giá rẻ, tức là rẻ thôi ra, thì họ sẽ cho là mình vớ được món hời.”

“Rất tốt.” Johnny gật đầu, rõ ràng bị ấn tượng. “Thông minh đấy. Giỏi lắm.”

“Họ sẽ gọi điện tới hỏi xem em có cung cấp thêm dịch vụ nào khác nữa không,” Cleo nói.

“Thì em sẽ bảo họ là em chỉ là quần áo thôi.”

“Được rồi, cô gái có cái mũ đâu rồi? À, kia rồi.”

Đây rồi, thời khắc trọng đại đã đến. Khi Schofield lại gần, Cleo đội mũ và hơi tạo dáng. Cô chưa bao giờ được chuyên gia trang điểm cho. Nếu cô hóp má lại liệu mặt cô có cái vẻ quý phái như tượng không?

“Tuyệt lắm.” Ông lấy cái mũ kẹp màu xanh lính thủy từ trên đầu cô xuống, nhìn nó từ mọi góc độ. “Đẹp, tuyệt, tuyệt lắm.”

“Tôi đến chỗ Mike nhé?”

“Để làm gì?”

“Để anh ấy trang điểm cho tôi.”

Schofield nói lạnh tanh, “Sao anh ta lại phải làm vậy?”

“Ồ...” Thực tình, ông nghệ sĩ đến thế sao? Ông đã quên ngay thế à? “Ông muốn tôi là tài xế trong tấm hình đó mà, nhớ không? Ông bảo tôi về lấy cái mũ.”

“Tôi biết. Nhưng tôi không muốn cô làm tài xế.”

Ông nhìn cô ngờ vực cứ như trên đầu cô mọc sừng kỳ lân vậy, và nhìn qua vai ông, cô thấy cặp mắt hổ phách của Fia ánh lên một tia hy vọng. Nhưng Schofield bỏ đi và dập tắt tia hy vọng khi tuyên bố, “Tôi muốn Mike kia.”

Mike nhướn mày và tiếp tục nhồi nhét tortilla vào miệng. Đây rõ ràng không phải lần đầu tiên anh ta bị gọi vào chụp hình. “Hai trăm bảng, trả tiền mặt.”

Chết tiệt, cô biết đáng ra mình phải hét giá chiếc Bentley cao hơn.

“Trừ phi, chờ đã...” Schofield chăm chú nhìn cái xe, suy nghĩ đăm chiêu. “Hoặc ta có thể thử cái khác, ta có thể thêm một lớp nữa...” “Không còn tuyết đâu,” Terri lo lắng cắt ngang. “Họ mang cái máy làm tuyết đi rồi.”

“Không phải tuyết. Tôi nói là thêm một lớp nữa cho câu chuyện.” Ông nheo mắt nhìn cái xe Bentley và chậm rãi gật đầu. Rồi ông quay lại nhìn Cleo vẻ hứng thú tươi tỉnh.

Được, được, cuối cùng ông cũng muốn cô góp mặt trong bức ảnh! Tim cô vẫn loạn nhịp trong ngực khi cô thấy cái nhìn bớt hứng thú đi và sự chăm chú chuyển sang phía Fia. Cleo thấy Fia phản ứng y hệt. Và cuối cùng...

“Cô,” Schofield tuyên bố, đột nhiên tóm lấy vai Georgia. “Ta sẽ thấy người tài xế trong xe đang bị một cô em trẻ đẹp quyến rũ. Nhưng nhà điều khắc quá tập trung, quá... đắm chìm trong thế giới sáng tạo nên không nhận thấy chuyện gì đang xảy ra trong cái xe đằng sau anh ta... ha, đúng rồi, tuyệt hảo!”

“Tôi không định quyến rũ ai hết,” Georgia nói thẳng thừng.

Fia buột miệng, “Tôi làm cho!”

Lờ cô ta đi, Schofield tập trung vào Georgia. “Tôi đâu có bảo cô phải làm tình với anh ta...”

“Tạ ơn trời đất,” Mike lầm bầm.

“Nghe này, anh ta sẽ ngồi ở ghế tài xế và cô chuẩn bị hôn anh ta. Cô sẽ đổ người về phía anh ta, miệng cô cách miệng anh ta vài phân.”

“Vẫn mặc quần áo chứ?”

“Ồ, đúng. Tất nhiên vẫn mặc quần áo.”

“Ba trăm bảng.”

“Hai trăm.”

“Không được.”

“Được rồi, ba trăm.”

“Xong.” Georgia cười rạng rỡ đập tay với ông. “Tuyệt! bằng với việc là được hai trăm cái áo!”

Trong bốn mươi phút sau đó, Cleo và Fia ngồi ngắm Schofield chụp hàng trăm tấm hình Johnny đang làm việc trong khi Mike và Georgia lả lơi và gần như sắp hôn nhau ở phía sau.

“Là do tóc của con bé,” Fia lẩm bẩm. “Đó là lý do duy nhất ông ấy chọn nó, vì tóc nó vàng rực.”

Cũng có thể là như vậy, nhưng đúng là bực mình khi ta mong muốn tham gia vào cái gì đó, nhưng lại bị loại ra vì có người khác thay thế. Giống như người được chọn cuối cùng khi chơi khúc côn cầu vậy.

“Trời, ngắm anh ấy làm việc mới tuyệt chứ.”

Cleo lấy thêm một miếng frittata. “Ai cơ, Schofield à?”

“Johnny.” Fia thở ra. “Anh ấy thật... cuốn hút.”

“Chắc chắn anh ta cũng nghĩ mình như thế.”

“Úi chà.” Roz đang đợi để phỏng vấn Johnny, tóc cuốn lô sẵn sàng cùng chụp hình, lên tiếng, “Trước đây hai người có chuyện gì à?”

“Không. Ý tôi là bọn đàn ông như anh ta ấy.” Hẳn có thể rời khỏi Đồi Channings bao nhiêu năm trời nhưng mọi người đều được nghe bố hunk kể về những câu chuyện phóng túng của hunk; không bao giờ bỏ qua các giai thoại mua vui và hớ hênh đến đồi trụy, Lawrence giúp dân làng cập nhật được những thông tin như vậy. Liếc nhìn Fia, Cleo nói, “Cũng giống Will thôi. Họ cùng một giuộc. Loại đàn ông nghĩ mình muốn có ai cũng được, muốn làm gì cũng được.”

Fia vẫn chăm chú nhìn Johnny. “Anh ấy làm gì với tôi cũng được. Tôi sẽ không than phiền đâu.”

“Nhưng anh ta đúng là thế đấy. Anh ta sẽ làm vậy. Và cô sẽ không than vãn được gì. Rồi cô sẽ lại bị tổn thương thôi.”

“Thì sao chứ?”

Roz tỉnh ngịch nói, “Em nghĩ chị ấy chỉ là không cần cuộc tình lãng mạn gì ghê gớm cả. Đôi khi điều một cô gái cần chỉ là chút vui vẻ thôi.”

“Cô nói đúng đấy.” Fia gật đầu lia lịa. “Mà có trời biết đất biết, sau khoảng thời gian như vừa rồi, tôi nghĩ mình xứng đáng được như vậy.”

Roz cười. “Giỏi lắm! Nếu em không hạnh phúc với anh chàng của em thì em cũng bị cảm dỗ vậy thôi.”

Fia thật là hết thuốc chữa. Cleo giật mình khi chuông điện thoại reo. Ba rưỡi.

“Mười phút nữa.” Cô gọi với tới Schofield, “là hết thời gian.”

Schofield kết thúc trong vòng năm phút. Ông trả tiền mặt cho Georgia và con bé gần như nổ tung vì sung sướng. “Tôi có thể kiếm sống bằng nghề này!”

“Không, cô bé không làm được đâu.” Ông còn đang bận bịu nhìn qua các bức ảnh trên máy tính xách tay.

“Nghe này, nếu sau này ông còn cần tôi nữa thì cứ gọi cho tôi. Thật đấy.” Con bé đưa ông tấm danh thiếp. “Tôi có thể lên London, hay bất cứ nơi nào ông muốn. Tôi có thể làm nàng thơ cho ông!”

Schofield liếc nhìn lên qua mép kính. “Đừng nghĩ sai nhé, nhưng cô quá thấp để có thể làm nàng thơ cho ai. Nhưng hôm nay cô làm tốt đấy,” ông cười qua loa. “Cảm ơn cô.”

“Tôi cao một mét sáu bảy. Kate Moss cũng chỉ cao một mét sáu tám thôi. Tôi nghĩ mình cao đấy chứ.”

“Thế cô cũng biết cô ta là Kate Moss. Còn cô thì không phải.”

“Không sao, tôi hiểu ý ông rồi. Đầu gối tôi không được gầy đến thế. Ôi, cái này đẹp quá.”

Cleo đứng đằng sau liếc qua vai Georgia nhìn tấm ảnh đang choán cả màn hình. Trong đó, mặt Johnny nửa trong bóng tối, tóc rủ xuống trán, trông rất dữ dội và như điều hâu.

“Đúng.” Schofield gật đầu đồng ý và đánh dấu cái ảnh.

“Không quyến rũ lắm,” Cleo nhận xét.

Johnny nhập hội và quàng tay qua vai cô. “Tớ không có ý tỏ ra quyến rũ.” Hấn siết nhẹ. “Nhưng cậu thật tốt khi đã quan tâm.”

Cô đỏ bừng mặt. “Tớ không quan tâm. Tớ chỉ nói thế thôi.”

“Mà quyến rũ cũng không phải mục đích của tôi. Với tôi quan trọng là tính cách,” Schofield nói. “Dù thế nào, người đẹp thường là người khó chụp hình nhất vì vẻ bề ngoài của họ làm người khác sao nhãng. Phải vất vả lắm mới có thể khiến người ta nhìn xuyên qua lớp vỏ bên ngoài được.”

“Mà thường thì bên trong thối nát cả rồi, vì họ chẳng bao giờ phải cố tỏ ra tốt đẹp cả. Xin lỗi.” Georgia nhận ra câu nói hớ của mình liền ngang ngạnh hất ngược tóc ra sau. “Nhưng đúng vậy mà. Tin tôi đi, cả đời tôi đã nhìn mẹ tôi theo đuổi đàn ông đẹp trai với tính cách rác rưởi. Họ đối xử với mẹ tôi như rác rồi lần nào mẹ tôi cũng bị đá đít.” Con bé dừng lại, nhìn mặt mọi người. “Được rồi, không nhất thiết là đá vào đít theo nghĩa đen. Nhưng các vị hiểu ý tôi mà.”

Điều này phần nào giải thích con bé lại thích Ash mê mết đến thế. Ai dám bảo là con bé không nói đúng. Chỉ trừ một điều là Ash chẳng may có tình cảm gì với con bé cả, có lẽ bởi vì cậu ta đang vẫn mong muốn được ở bên Fia.

Người mà chỉ chăm chú đến ngôi sao trong buổi chụp hình hôm nay.

Còn về phần cô thì... ôi quên chuyện này đi. Cleo lắc lắc chìa khóa đi về phía Bentley; cô phải đi đón một ngôi sao hết thời người Úc tính tình khó chịu. Thực tình thì cuộc sống sẽ đỡ căng thẳng hơn nhiều nếu việc ghép đôi cho mỗi người không phức tạp đến vậy.

Chương 29

Ash nhìn chăm chăm vào mặt mình trong gương. Trời đất, có chuyện gì xảy ra với mình thế này. Mặt mình sao thế kia?

Mồ hôi râm ran sau gáy khi anh chuẩn bị tinh thần để thử lần nữa. Trước đây đã tệ rồi, nhưng chưa bao giờ tệ đến thế này. OK, về vẻ bề ngoài thì đường nét của anh không đẹp lắm, nhưng nụ cười thì có thể chấp nhận được. Và thông thường thì nó đều ổn. Đó không phải điều mà mình phải lần lần suy nghĩ đúng không? Ta chỉ cười với ai đó và mặt ta sáng bừng lên. Anh còn có cả ảnh để chứng minh điều này, trời đất. Anh hoàn toàn có thể cười theo lối bình thường và tự nhiên.

Đó là khi Fia Newman không ở đâu đó gần đây. Nếu có thì cơ mặt anh không chịu co lại theo cách thông thường mà hoạt động theo kiểu nhăn nhó kinh dị của bọn giết người hàng loạt.

Ash hít một hơi thật sâu thử lại lần nữa. Cảm giác châm chích lại tăng lên; lại thế rồi, anh biết nó sẽ như vậy. Giống cảm giác bất lực, như chim sợ cành cong vậy, cứ sợ lần tới, lần tới nữa lại thất bại.

OK, dừng lại. Nghĩ đến sự bất lực khi còn chưa biết phải cười như thế nào cho tử tế cũng giống như nghĩ tới việc tham gia cuộc thi ba môn phối hợp trước khi biết bơi.

“Chương trình sáng nay hay quá,” Frank nói, ghi lại món cà ri anh gọi. “Tôi rất thích phần cậu nói về các xơ.”

“Cảm ơn.” Thấy không? Với Frank thì anh có thể cười thoải mái, không sao cả. Rồi Deborah cũng tới và anh lại cười. Có công mài sắt có ngày nên kim.

Deborah vui vẻ nói. “Frank có nói với cậu về chuyện các xơ chưa? Ông ấy cười đến mức phun cả cà phê ra đằng mũi.”

“Ông có thể lên chương trình Britain’s Got Talent với tài đó đấy,” Ash nói.

“Cà ri gà cho Ash đi, cô bé.” Frank rình chặn Fia lại khi cô từ bếp đi ra và Ash thấy cơ mặt bắt đầu co lại theo hướng quen thuộc. Trời đất, chắc chắn đây là cảm giác khi biến thành Hulk, người Khổng Lồ Xanh. OK, cứ lơ lơ lơ đi và gắng lên, phân tán sự chú ý của cô... phải rồi, đúng thế, làm cô phân tán bằng khả năng hóm hỉnh nổi tiếng và sự quyến rũ chết người...

“Thế còn cô thì sao? Tôi có làm cô phun cà phê ra đằng mũi không?”

Fia chăm chăm nhìn anh. Deb cũng vậy. Một khoảng lặng chờ người chắc chỉ một hai giây nhưng lại có cảm giác như hai mươi giây vậy. Tuyệt chưa; có lẽ đó là câu dài nhất anh có thể nói lại để nói với cô, vậy mà anh lại nói thế này sao?

“Xin lỗi, xin lỗi.” Ash thấy luồng khí nóng hừng hực bốc lên cổ. “Ý tôi không phải vậy. Bọn tôi đang nói chuyện về chương trình của tôi sáng nay... về bà xơ khóa thân... không biết cô có nghe nói chưa...?”

“Chưa.” Fia thờ ơ nói. “Tôi chưa nghe.”

“Ồ, hay lắm đấy.” Anh không muốn ở thế thủ; lời nói cứ tuôn ra như vậy, có lẽ do kết quả của cơ bị bó chặt lại.

Cô nhìn anh chăm chú. “Vậy sao?”

Frank nói, “Fia không nghe chương trình của cậu. Cô ấy thích mấy thứ vở vẩn như Carmen Miranda cơ.”

Một hình ảnh vui vẻ hiện lên trong đầu Ash, Fia ăn mặc hở hang và nhảy khêu gợi về phía anh với đồng hoa quả to đùng trên đầu.

“Carmina Burana,” Fia sửa ông. Cô cười nhẹ. “Tôi thích nhạc cổ điển.”

Trời, nhạc cổ điển chết tiệt. Ash gật đầu. “Vậy à? Tôi cũng vậy.”

Cái nhìn ngạc nhiên của cô nói lên tất cả. “Thật à?”

Hả, có phải cô đang nghĩ anh đàn quá nên không cảm nhận được? Người thiếu văn minh? “Đúng vậy.” Ash nói.

“Thế nhạc opera thì sao?”

“Tôi rất thích nhạc opera.”

Fia có vẻ không tin anh. Ash nhún vai ngang bướng, như thể anh chẳng quan tâm cô có tin hay không.

“Bài ưa thích của anh là gì?” Cô nhuộm vẻ thách thức.

“Madame Butterfly.” Phục chưa?

“Ai sáng tác?”

“Puccini.” Thêm cái nữa. “Là Giacomo Puccini,” anh thờ ơ nói thêm cho thêm phần thuyết phục.

“Ông ta còn sáng tác gì khác nữa?”

“La Bohème. Tosca. Manon Lescaut.” Đủ chưa.

“Chà.” Quá ấn tượng. Fia nói. “Tôi không hề biết anh lại thích opera đấy.”

Giữ mặt nghiêm nghị còn dễ hơn nhiều so với cố gắng cười một điệu làm ngựa cũng phải sợ. Cũng theo cách đó, giả vờ làm người khác rõ ràng là dễ dàng hơn nhiều so với việc là chính mình. Tưởng tượng mình là Roger Moore thủ vai Jame Bond, Ash nhướn mày và thấy mình kéo dài giọng ra, “Ồ, tôi còn nhiều điều ngạc nhiên lắm.”

Lại chết lặng. Frank nhún mày nói đầy nghi ngờ, “Cậu định nhại... Roger Moore à?”

Trời đất. “Tôi trả lời câu hỏi đó cũng được thôi.” Ash nói. “Nhưng rồi tôi sẽ phải giết ông.”

Mọi người cười ngơ ngác. Câu đó không hề buồn cười. Có lẽ anh nên tự tử để mọi người khỏi phải khổ sở.

“Mà thôi tôi phải tiếp tục đây!” Fia vui vẻ nói phá vỡ sự im lặng, “Mấy phút nữa tôi sẽ mang món cà ri gà ra. Với cơm hay khoai tây rán nhỉ?”

Ash thích khoai tây rán. Chỉ kẻ thiếu văn minh mới ăn cà ri với khoai tây rán. Những người đàn ông tinh tế, đọc báo Telegraph, thích opera - và phụ nữ thích đàn ông như vậy - sẽ không thèm nhìn những người ăn cà ri với khoai tây rán.

“Cho tôi cơm,” Ash nói.

“Trời đất,” Frank cười ré lên. “Lần đầu tiên đây, cậu có chuyện gì vậy? Định tiêu một ít mỡ thừa à?”

Tới khi Fia mang đồ ăn cho anh ra, Ash đã hình thành ra được một kế hoạch.

“Đồ ăn của anh đây. Cà ri gà với cơm gạo basmati.”

“Cảm ơn.” Chỉ có yên lặng ngại ngần khi anh quan sát cô để bát poppadom và khay nước xốt xoài nhỏ lên bàn. “Chuyện là thế này, đôi khi bọn tôi hay có vé đi xem... ờ, các thứ.” Roger Moore rõ ràng đã cuốn xéo rồi; Ash nhận ra mình lại trong trạng thái cứng lưỡi vụng về. “Ồ đài ấy. Nên nếu tôi thấy có mấy vé... kiểu như nhạc thánh phòng, cô có thích lấy không, cô nghĩ thế nào?”

Fia ngưng lại, giống như đang suy nghĩ xem anh định nói gì. Cuối cùng cô nói, “Thế thì... tuyệt quá. Tôi muốn chứ. Cảm ơn anh.”

“Tuyệt vời!” Ash cố gắng kiểm soát lượng adrenaline trong người. “Cảm ơn... ý tôi là để tôi xem có gì! Chắc vài ngày tới sẽ có... bởi vì chúng tôi hay nhận được loại vé này lắm...” Lúc này anh chuyển từ trạng thái cứng lưỡi sang nói liên hồi, “Nếu có thứ cô thích thì tuyệt quá.” OK, không được nói từ đó nữa. “Thế còn hơn là tặng vé cho mấy người ngu ngốc gọi điện tới như mọi lần chúng tôi vẫn làm. Thường thì những tấm vé đó toàn rơi vào tay bọn dở hơi, như tuần trước một gã say nhận được vé xem Don Giovanni mà lại cứ tưởng được đi nghe Jon Bon Jovi...”

“Được rồi, tôi phải nấu ăn và phục vụ mọi người đây.” Fia lùi lại vẻ hơi bối rối, “Chúc anh ngon miệng!”

Casey Kruger đang buồn điện thoại ở ghế sau, bàn luận âm ỉ về một cuốn sách có thể xuất bản với ông bầu của gã.

“Jace, Jace à, đừng để người ta kiểm soát các điều khoản! Cậu là ai, là con người hay là con chuột? Bảo bọn họ là nếu bọn họ không cho ta thứ ta cần thì biến đi chỗ khác, thế nhé. Chúng ta đang nói chuyện đời tôi và tôi biết tôi đáng giá thế nào. Bảo bọn họ là chúng ta có thể đến bất cứ nhà xuất bản nào.”

Cleo áp vào lề và đi chậm lại để cho xe tải vượt lên trên. Sáng nay lúc chuẩn bị đi làm, cô đã xem một nữ diễn viên gạo cội trong nước được khán giả hết sức mến mộ trả lời phỏng vấn trên ti vi về hôn nhân năm hai năm đầy hạnh phúc với người chồng là nam diễn viên được phong tước hiệp sĩ.

“Yêu từ cái nhìn đầu tiên á? Ôi trời ơi không, hoàn toàn ngược lại! Khi tôi gặp ông ấy lần đầu tiên, tôi nghĩ đây là người khủng khiếp nhất, thờ ơ nhất và bất lịch sự nhất trên hành tinh này! Nếu ai đó bảo tôi là chúng tôi sẽ lấy nhau và ở bên nhau đến cuối đời... thì chắc tôi đã nhảy ngay ra trước mũi cái xe buýt gần nhất rồi!”

Điều này làm cho người phỏng vấn cười bởi câu chuyện tình này vừa hài hước vừa trông vậy mà không phải vậy, nhưng chắc chắn sự đảo ngược tình huống kiểu ấy rất hiếm khi xảy ra. Cleo thấy lòng lo lắng; ý nghĩ rằng chuyện đó sẽ xảy ra với cô và Casey thật không thể tưởng tượng nổi, người ta có thể khinh ghét và khó chịu với mọi nét tính cách của ai đó rồi lại đổi ý và cuối cùng nhận ra rằng mình yêu người ta... thật là cực kỳ đáng sợ. Như thế thì những nhận xét của mình còn ý nghĩa gì?

“Jace, là bọn họ tỏ ra khó chịu hay chính cậu đấy? Bởi vì để tôi nói cho cậu nghe, tôi luôn luôn có thể tìm người đại diện khác.” Ngừng lại. “Được rồi. Tôi mừng là cậu nói như vậy.” Kết thúc cuộc gọi và đóng điện thoại tách một cái, Casey hài lòng nói, “Ha ha, chẳng khôn đó im rồi.”

Để giết thêm ít thời gian và hành hạ mình một chút, Cleo tưởng tượng mình trở thành vợ gã. Không được ngại ngùng. Về mặt thể xác, Casey không thu hút cô, nhưng không thể chối cãi là gã rất hấp dẫn và được vô số phụ nữ theo đuổi. Và có thể bên dưới lớp vỏ đó, gã cũng có những điểm tốt. Có thể như vậy. Dù là nhỏ xíu xiu và giấu rất kỹ dưới lớp vỏ dày của sự cao ngạo. Gã có thể là một người yêu thương động vật vô vàn, hết lòng chăm sóc cho bà nội già yếu, thay kiểu đàn ông tốt bụng không bao giờ quên gửi thiệp sinh nhật... gã có thể khóc khi xem phim buồn, rất tuyệt vời với trẻ con, cứu những chú chim non khi chúng rơi khỏi tổ kêu chiếp chiếp rất đáng thương trên sân...

“Mẹ kiếp, em có thấy móng của con bé đó to thế nào không? Mà nó có con rồi, có nghĩa là một thằng cha đáng thương đã ngủ với con bé đó. Hẳn là nó đã say bí tỉ.”

Cleo lại suy nghĩ. Có thể thẳm sâu trong lòng, gã hay ngại ngùng, bất an và sợ hãi phải nói ra những cảm xúc thực của mình vì hồi đi học gã bị bắt nạt te tua.

“A, đằng trước là xe của lão già. Nhanh lên, tăng ga lên, tăng điểm nếu vượt qua được mấy kẻ đội mũ trông như cái giỏ tích!”

Hay là mẹ gã toàn cho anh ta ăn bánh mì mốc với hoa bồ công anh và nhốt gã trong thùng hàng cả ngày lẫn đêm.

“Anh có đọc nhiều không hả Casey?” Cleo nhìn gã qua gương chiếu hậu, vừa cười nhẹ vừa nói, “Cuốn sách yêu thích của anh là gì?”

Có rất nhiều cách để gã làm cô ngạc nhiên và ấn tượng. Gã có thể nói là thích bất cứ tác phẩm nào của Charles Dickens.

Hoặc là của Tolstoy.

Hoặc là tiểu sử của Nelson Mandela.

Hay là quyển sách về một phụ nữ Ailen đã dành cả đời để xây dựng và điều hành một trại mồ côi ở Việt Nam.

“Có một quyển đi đâu tôi cũng mang theo. Quyển tôi thích nhất,” Casey nói, “Đó là quyển sổ nhỏ màu đen có ghi tất cả những số điện thoại mà tôi thích.”

Gã đang cười như một thằng ngu. Gã đúng là một thằng ngu. Nếu có tí tốt đẹp nào trong người Casey Kruger thì hẳn là nó đã bị chôn rất rất sâu.

19. Chương 30 + 31

Chương 30

Thật đúng là điển hình. Đúng lúc ta cần vé miễn phí, thì đài phát thanh chẳng có cái vé nào. Mấy vé cho buổi hòa nhạc lớn cuối tuần này ở nhà hát Colston đã được trao cho một người nông dân thắng cuộc cứ khẳng định rằng ông ta là fan của Prokofiev. Một cặp vé nữa để đi nghe một ca sĩ giọng nam cao quyến rũ thời thượng nhất của giới opera ở London đã được trao cho một fan nữ cuồng nhiệt mà câu trả lời thắng cuộc của cô ta, nếu cô ta may mắn được gặp ca sĩ này, là “Chào anh, anh ngửi miếng vải này xem có đúng là mùi chloroform không?”

Ash ngồi dựa vào ghế và gõ gõ đầu bút bi vào răng. Điều hay nhất nên làm rõ ràng là chờ đợi để lượt vé miễn phí khác tới văn phòng.

Nhưng kiên nhẫn chưa bao giờ là điểm mạnh của anh. Và đã cố gắng tự tạo cho mình một buổi gần giống như cuộc hẹn hò thì việc chờ đợi là gần như không thể chấp nhận được. Có nghĩa là anh sẽ phải tự mua vé. Được thôi, anh sẽ làm vậy.

Năm phút lướt mạng sau đó, nhiệm vụ đã hoàn thành. Một nhiệm vụ đắt đỏ vì buổi biểu diễn đó đã hết vé và anh phải vào đặt eBay. Hai cái vé ngón của anh hơn một trăm bảng. Anh không thấy phiền lắm, nhưng sẽ hơi khó chịu khi phải giả vờ là mình có được vé miễn phí.

Ôi dào, còn làm gì được nữa. Vì đây cũng không hẳn là cuộc hẹn đúng nghĩa mà. Nếu Fia biết anh phải trả tiền vé, cô sẽ chẳng bao giờ đi cùng anh. Hơn nữa, anh cũng chẳng dám mở miệng mời cô. Bởi vì cô nghĩ anh là một đồng thịt xấu xí kỳ cục khó ưa còn anh thì không thể trách cô được. Anh bị mắc kẹt trong đồng cát lún tinh thần, ngày càng thích cô hơn nhưng cứ nhìn thấy cô là anh lại càng thêm dờ dẩn và ngớ ngẩn. Ngoại trừ mấy câu ngắn ngủi, thậm chí còn bẽ mặt khi anh lảm bảm mấy lời nhảm nhí.

Ôi dào, niềm vui đi nghe nhạc cổ điển là vậy đấy. Ít nhất ta cũng buộc phải ngồi im trong khi mọi chuyện đang diễn ra. Rồi khi đến giờ giải lao, anh có thể viết trước cho mình một đoạn hội thoại, học thuộc lòng đoạn đó, rồi cứ theo đó mà nói. Đúng rồi, lời thoại: Câu trả lời nằm ở đây.

Thế là xong.

Frank chào Ash và rót cho anh một cốc bia nhẹ. “Tối nay cậu ăn ở đây à?”

Ash liếc nhìn thực đơn viết trên bảng đen. Chỉ nghĩ đến việc thực đơn này được viết bởi Fia là anh đã thấy nó thật đặc biệt rồi và cảm thấy xao xuyến. Có điều anh không thấy đói chút nào. Nhưng anh lại không muốn Fia nghĩ là món ăn của cô không ngon lắm rồi cảm thấy bị hắt hủi.

“Con bé lại làm bánh thịt bò hầm nấm đấy.” Frank nhìn anh khuyến khích. “Món yêu thích của cậu đúng không?”

Sẽ thế nào nếu cô nấu món đó vì đó là món yêu thích của anh nhỉ? Bỏ qua cái bụng vẫn còn no - chết tiệt, anh biết mình không nên vào KFC ăn trước khi về đây - Ash vừa vỗ bụng vừa cời mở nói, “Làm sao tôi bỏ qua được món bánh thịt bò hầm nấm ngon tầm thế giới này chứ. Mang ra cho tôi đi, Frank, và đừng quên nước xốt!”

Không cần quan tâm xem mình có đủ ngon lành để gây ấn tượng với Fia không nữa. Từ khi cô làm việc trong bếp anh đã tăng ba cân. Ôi chà, cũng đáng để hy sinh thân mình thôi. Chỉ là quy luật cho và nhận thôi. Từ nay trở đi anh sẽ không ăn sáng nữa.

Tim anh thực sự nhờ một nhịp khi Fia từ bếp đi ra bê hai cái đĩa và trông đẹp hơn bao giờ hết.

“Một Gnocchi Dolcelatte, một bánh thịt bò hầm nấm.” Cô nhìn quanh các bàn và Ash cảm thấy choáng váng, lập tức ước mình đã gọi món gnocchi. Những người đàn ông gọi bánh thịt bò hầm nấm thường là những người đơn giản, khù khờ, ù lì và thiếu mạo hiểm. Đàn ông chọn ăn Gnocchi Dolcelatte bí hiểm, khác lạ, tự tin, và rất tuyệt khi lên giường.

“Của tôi đó.” Cái ông ăn gnocchi vấy cánh tay èo uột; trông ông ta như nhân viên bị bóc lột suốt đời bị người ta quên không cho thăng tiến.

Ash thở ra. Ai bảo anh suy nghĩ phiến diện thế đâu. Cảm thấy khá hơn đôi chút, anh ra hiệu cho Fia là anh sẽ ăn bánh hầm. Để Fia phục vụ ông ăn gnocchi trước, anh sẽ có thời gian nói với cô về buổi hòa nhạc. Đúng đấy, hoàn toàn theo kế hoạch.

“Của anh đây.” Cô mỉm cười với anh - theo phép lịch sự? hay thân thiện? hay ngại ngùng? - rồi đặt cái đĩa trước mặt anh.

“Chào.” Đám cơ xung quanh miệng anh lập tức rúm ró sợ hãi trước cảnh phải cười đáp lại cô và anh cảm thấy cơ mặt mình co lại thành ra một điệu nhăn nhó dị nhân. Được rồi, phải vận dụng chiến thuật lái sang chuyện khác thôi... “Gnocchi nghe có vẻ ngon.”

“Ồ,” Fia dừng lại. “Anh không muốn ăn bánh này à?”

“Không... ý tôi là có... ý tôi chỉ là nó nghe có vẻ ngon... Gnocchi Dolcelatte ấy...” Khi thật, anh lại như vậy rồi. Lần này, không thể tin được, anh lại còn giả giọng Ý đến lố bịch nữa chứ. Anh kết thật nhanh, “Nghe thể thôi chứ chắc món đó không ngon đâu nhỉ?”

Cô nhìn anh. “Món gnocchi của tôi chẳng có gì mà không ngon cả.”

“Tôi biết, tôi biết mà, ý tôi không phải vậy.” Ash lắc đầu nói liền. “Mà thôi, có tin tốt đây, tôi đã xin được hai vé đi xem Richard Mills ở nhà hát Colston.”

Ít nhất anh cũng nói được một câu tử tế. Mắt Fia mở to và cô reo lên mừng rỡ. “Ôi trời ơi, thật không?”

“Thật chứ.” Cả khuôn mặt cô bừng lên. Cả đồng tử cũng giãn ra. Sao điều đó không xảy ra khi cô nhìn thấy anh chứ.

Fia nín thở ôm ngực. “Hôm nào?”

Anh có thể còn nhiều điểm chưa được nhưng không ngu ngốc. Ash nói, “Thứ Ba.” Bởi vì đó là ngày nghỉ của cô. Tin hay không thì tùy, đây chính là lý do anh mua vé đêm diễn thứ Ba.

“Ôi, quá tuyệt! Hai vé đi xem Richard Mills, không thể tin được là anh lại xin được vé. Anh giỏi ghê!”

Ash thấy lòng ấm áp. Đây có thể là món tiền một trăm hai mươi bảng xứng đáng nhất anh từng tiêu.

“Hôm nay anh sẽ được miễn phí bánh tráng miệng.” Fia vẫn cười rạng rỡ với anh. “Bánh anh đào vụn, bánh xếp sô cô la, bánh đào nướng... anh chọn đi.”

“Chà, tôi mừng là cô vui.” Thực ra, sự hào hứng của cô vượt quá mong đợi của anh. Cảm thấy thả lỏng đôi chút, Ash nói, “Chắc sẽ hay lắm.” Hay à? Lại chẳng tuyệt cú mèo ấy chứ. Anh đã hình dung được buổi tối hôm đó hai người ở bên nhau, đi uống một ly trước đó, nói chuyện trong quầy rượu đông đúc của nhà hát, những nụ cười sẽ biến mất khi hai người gắn kết với nhau theo cách mà anh chưa thể...

“Ôi trời, sẽ tuyệt vời lắm đây! Ôi, khách vẫn đang chờ. Tôi phải quay lại bếp đây!”

Đến lúc Ash ăn hết phần của mình, anh và Fia gần như đã cưới nhau. Nghĩ đến việc phải chịu đựng cả một tối nghe nhạc của Richard Mills “Nhìn tôi đi, tôi đúng là cái đỉnh bị nung nóng chảy,” Ash thấy chẳng khác gì tra tấn. Có thể cuối cùng trong đám cưới họ sẽ cùng nhau nhảy điệu vũ thần tiên trên nền nhạc kèn ing tai nhức óc, “O Sole Mio.”

Điều này, với anh chàng yêu thích bài hát “Firestarter” của Prodigy, quả thật là một kỳ công.

Nhưng điều đó không quan trọng. Vì đó sẽ là bài hát của hai người, một cách ghi nhớ vĩnh viễn đêm đầu tiên của họ ở bên nhau, khi anh phải trả cả đồng tiền mua hai vé và giả vờ là được cho không... rồi cô sẽ cười đến thế nào khi anh nói thật về mưu mẹo này...

“Của cậu đây.” Deborah xuất hiện, lấy đĩa của anh mang đi và thay bằng một bát bánh anh đào nướng vụn. “Trong bếp có một cô bé đang phấn khích. Cậu làm cô ấy vui lắm.”

Lòng tự tin dâng lên trong huyết quản cậu. Nhảy mắt với Deborah, Ash nói, “Vây là tốt rồi.”

“Tôi không biết cậu có vé miễn phí ở chỗ làm đấy.”

“À, thỉnh thoảng thôi. Hai vé này đến đúng đợt này thôi.”

“Cậu thật may mắn. Niềm vui duy nhất khi làm công việc này là ăn khoai chiên miễn phí khi chúng đã hết hạn.” Deb có vẻ hy vọng. “Nếu lúc nào cậu thừa vé xem Take That thì...”

“Đừng chờ đợi viễn vông quá,” Ash nói.

No đến vỡ bụng nhưng anh vẫn ngốn hết được phần bánh. Vừa ăn xong thì Fia lại xuất hiện, miệng cười tươi rói.

“Anh có bị hắt hơi không? Tôi vừa gọi điện kể cho Aaron bạn tôi về chuyện anh đã làm. Thật không thể tin được. Tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy vui mừng đến thế. Cậu ấy nói cảm ơn anh rất, rất nhiều.”

Ash thấy như thoáng được quay lại giờ kiểm tra ngữ pháp tai họa khi còn đi học: Tìm lỗi sai trong đoạn văn trên.

Anh hơi lắc đầu. “Tại sao lại cảm ơn?”

“Bởi vì tôi vừa rủ cậu ấy đi cùng mà cậu ấy lại là fan cuồng của Richard Mills. Ý tôi là, anh không biết đâu, Aaron là fan số một của ông ấy đấy!”

OK, anh hiểu đoạn trên có gì sai rồi. Mấy chữ đó cứ nảy loạn lên trong đầu như đạn nước, anh mừng rỡ tượng lại đoạn hội thoại từ đầu. Hiểu lầm đã phát sinh bằng cách nào và đó và...

“Thế nên mới thật hoàn hảo,” Fia tiếp tục huyền thuyên, “bởi vì sẽ phí phạm biết bao nếu tôi đi cùng ai đó mà họ nghĩ Richard Mills chỉ... bình thường thôi. Rồi sau đó chính tôi cũng sẽ thấy không thích. Nhưng có Aaron cùng đi sẽ làm cho buổi biểu diễn càng tuyệt vời hơn vì cậu ấy thích ông lắm.”

Ash muốn chặt rút cái đầu của anh chàng Aaron mê mẩn Richard đến dần đòn này khỏi vai. Anh nói lớn với giọng bức bối, “Nếu anh ta thích đến thế, thật đáng ngạc nhiên là anh ta chưa tự mua vé cho mình.” Thằng cha keo kiệt, ăn bám người khác, vợ vét đồ miễn phí...ha, có điều vé này có miễn phí đâu. Được rồi, mặc kệ, anh sẽ không đứng ngoài vụ này và để...

“Ồ, chính thế mà chuyện này càng thêm tuyệt vời, bởi vì như mọi lần thì cậu ấy sẽ ra mua vé ngay lập tức, là người đầu tiên xếp hàng luôn. Nhưng bây giờ cậu ấy không tài nào có đủ tiền,” Fia nói. “Cậu ấy khánh kiệt rồi.”

Hừm, biết mà. Đợi đã, có phải vì thằng cha đó quá ư kém cỏi không?

“Và cậu ấy xứng đáng nhận được lòng tốt,” cô tiếp tục. “Sẽ giúp cậu ấy vui lên sau cơn ác mộng vừa trải qua.”

Ash nhắm mắt thật nhanh. “Anh ta là ai cơ?”

“Trước đây cậu ấy mở một cửa hàng lồng khung tranh ảnh đối diện cửa hàng của mẹ Will. Aaron rất dễ mến, luôn giúp người khác làm mấy việc lật vật họ không tự làm được. Cậu ấy sống với mẹ, sau này bà bị bệnh mất trí nên cậu ta phải dành hết thời gian chăm sóc mẹ vì bà không muốn vào nhà dưỡng lão. Nên cuối cùng cậu ấy mất cửa hàng và thành con nợ... Họ phải bán căn nhà gỗ một tầng để ở trong căn hộ nhỏ xíu. Nhưng rồi mẹ Aaron mất đúng đêm Giáng sinh và cậu ấy rất đau khổ. Tôi vẫn giữ liên lạc với cậu ấy từ hồi đó, tuần nào cũng gọi điện hỏi thăm, để biết cậu ấy vẫn ổn. Nhưng đây là lần đầu tiên cậu ấy vui đến vậy.” Fia vươn người chọt nắm tay Ash. “Cảm ơn anh. Thật đó, anh không biết mình đã tạo ra khác biệt đến thế nào đâu. Thật tuyệt khi có thể làm gì đó tốt đẹp cho cậu ấy để thay đổi không khí.”

Ồi giời đất quỷ thần ơi.

“Không vấn đề gì” Tim anh nằm như một đồng thối lạnh tanh trong ngực; Ash gần như không cất nổi câu nói. “Tôi mừng là mình có thể giúp.”

Chương 31

Cleo đỗ xe bên vệ đường, quan sát Casey Kruger từ xa đang rẽ đám đông người hâm mộ tụ tập trên vỉa hè bên ngoài cửa sân khấu Hippodrome.

Mà gọi đó là đám đông thì cũng hơi quá. Vào lúc mười rưỡi một đêm tháng Ba mưa lạnh, gần như chẳng có mấy người mà tụ tập. Cleo đếm được mười một người và hầu hết là người hâm mộ cô đã thấy trước đó, những fan cuồng nhiệt tập hợp ở đây đêm này qua đêm khác, sung sướng khi Casey nhận ra họ, đôi khi thậm chí còn gọi tên họ và khiến họ cảm thấy được quan tâm lại.

“Tôi là người nổi tiếng,” Casey tuyên bố, thả người xuống ghế tám phút sau đó. “Cho tôi ra khỏi đây.”

Đêm nào gã cũng “đùa” y như vậy. Lái xe len qua đám người hâm mộ khi họ tản ra, Cleo hỏi thăm, “Đêm diễn tốt đẹp chứ?”

“Tốt lắm.” Gã thở dài. “Diễn viên hát rồi nhảy, khán giả vỗ tay, hò reo, rồi diễn viên hát thêm một chút.” Ngừng lại. “Tôi đang cố gọi cho bạn gái cũ nhưng cô ta không nhấc máy.”

“Ồi chà,” Hay đây, bạn gái cũ.

“Rồi tôi gọi về nhà cho ba mẹ tôi nhưng không ai trả lời.”

“Ồ.”

“Bố tôi bị hói. Ý tôi là trọc lóc ấy.” Casey lắc đầu. “Như một quả trứng.”

“Thế à?” Chuyện này sẽ dẫn đến đâu đây?

“Ừ.” Gã bắt đầu ủ rũ, lùa tay vào tóc. “Em biết tối nay tôi thấy gì khi soi gương không?”

Cleo lách xe qua đám đông xe cộ trong trung tâm thành phố. “Ồ, nếu anh soi gương thì tôi đoán là anh nhìn thấy... chính anh?”

“Vui tính đấy.” Tất nhiên là cô cố gắng trêu đùa trong tầm gã hiểu được. Ngồi dựa hẳn vào ghế bọc da, Casey nói, “Tôi phát hiện ra một điểm hói. Đằng sau gáy tôi. Không hoàn toàn hói.” Tay gã sờ quanh đầu để tìm ra điểm đó. “Nhưng tóc đang thưa đi. Chắc chắn đang rụng dần.”

“Ồ, tôi không thấy gì cả.” Tội nghiệp, cô phải nói điều gì cho gã vui lên thôi.

“Đây này.” Giọng Casey nghe có vẻ cam chịu. “Điềm báo tự nhiên rằng thời gian đã hết, anh đã hưởng đủ rồi, thời trai trẻ đã qua đi.”

“Ồ thôi nào, đâu đến nỗi thế.”

“Không ư? Tám năm trước đám đông vỗ vập lấy tôi. Tôi có album hai lần bạch kim và show diễn ở Wembley bán sạch vé. Giờ tôi đã ba mươi tư tuổi rồi.”

Thấy ánh mắt của Cleo qua gương chiếu hậu, gã nói, “Được rồi, ba mươi sáu. Từ giờ sẽ chỉ còn đi xuống dốc thôi.” Gã ngừng lại. “Em biết cảm giác đấy thế nào không? Như cú đá.”

Chuyến đi từ Bristol về khách sạn của Casey mất hai mươi phút. Cleo dừng xe ngoài sân, gã nói, “Xin lỗi em. Tối nay trông tôi khốn khổ quá đúng không?”

“Không sao đâu mà.” Ai biết được cô lại thấy tội nghiệp cho Casey Kruger thế này? Gã thường tự tin vào bản thân lắm mà.

“Hôm nay là kỷ niệm đám cưới của bố mẹ tôi. Thế nên tôi mới muốn được nói chuyện với họ.” Anh ta đưa điện thoại lên.

“Ồi chà.”

“Anh chỉ thấy hơi nhớ nhà. Điều đó bình thường thôi.”

“Bình thường chả làm chuyện đó dễ chấp nhận hơn tí nào.” Bật đèn trong xe lên và xoay lưng lại để không đối mặt với cô, Casey nghiêng đầu nói, “Em nhìn xem. Em có thấy điểm hơi đó không? Có dễ nhận ra không?”

“Không đâu. Mà nếu thấy thì tôi đã nói rồi,” Cleo nói. “Tôi thật thà lắm mà.”

“À, em tuyệt lắm.” Nhẹ nhõm ra mặt, gã nở nụ cười nhản nhở. “Em vào làm một ly nhé?”

Cleo chần chờ. Cách nào hay nhất để từ chối nhỉ?

“Đi nào. Tôi hứa sẽ không khốn khổ như lúc này nữa.”

“Đã gần mười một giờ rồi. Quầy rượu chắc sắp đóng cửa rồi.” Còn lâu cô mới lên phòng gã.

“Nếu vẫn còn người mua đồ uống thì họ còn mở.” Chỉ trở bãi đỗ đầy ắp xe, Casey nói, “Mà trông có vẻ như đêm nay còn nhiều người trong đó lắm.”

“Tôi phải lái xe.”

“Nghe này, nếu em bỏ đi bây giờ, tôi sẽ phải ngồi một mình trong góc quầy rượu, thấy nhớ nhà và vừa uống bia vừa khóc. Nhưng nếu em ở lại uống một cốc thôi,” Casey nói, “chỉ ngồi cùng tôi khoảng hai mươi phút thôi, tôi sẽ thấy khá hơn.”

Cần gạt nước đưa đi đưa lại. Nước mưa từ màn đen rơi đồm độp xuống nóc xe.

“Đi mà,” Casey nói.

Họ may mắn tìm được chỗ đỗ xe ngay bên cạnh lối vào khách sạn, bên trên có cành cây kim ngân đưa ra có thể che mưa cho họ khi đi vào trong.

“Được rồi.” Cleo nhanh chóng quay xe lùi vào chỗ đỗ. “Chỉ một ly thôi nhé.”

Chỉ có điều là mọi chuyện đâu có diễn ra như vậy được, đúng không? Một ly chẳng bao giờ đủ cả. Với Casey thì rõ ràng là vậy, gã đã uống năm chai bia và tới ly whisky thứ ba. Ngồi cạnh gã, Cleo đã uống nước cam, nước có ga, nước khoáng, và một chai nước ngọt Appletize. Cô thấy khát khi phải ngồi nghe một người đã từng là siêu sao nay chỉ còn là một ngôi sao hạng thường phàn nàn về cuộc đời thảm thương của mình.

Nhưng cũng thú vị. Và cách nhìn của cô cũng thay đổi khi thấy được phần nào đó bên dưới lớp vỏ cực kỳ tự tin và xác xược kia. Càng ngồi lâu trong góc quầy rượu khách sạn, Cleo càng lộ vẻ bứt rứt.

“... đấy, đáng ra bây giờ tôi đã phải ổn định rồi, lấy vợ có con, tất cả mấy việc đó. Đùng một cái, tôi đã ba mươi tư tuổi...” “Ba mươi sáu,” Cleo chỉnh lại.

“Trời, đừng nói thế, vậy còn tệ hơn. Và tôi muốn lấy vợ, thật đấy.” Gã buồn bã lắc đầu. “Nhưng tôi chẳng tìm được người nào phù hợp. Tôi không biết mình sai ở đâu nữa. Tôi cứ dính dáng đến ai là người đó cuối cùng lại bán chuyện đời tư của tôi cho báo chí. Dễ đoán... bỏ đời.”

Đúng vậy. Nhưng rồi Casey đâu có tự thương lấy mình khi chọn bạn gái. Những cô gã chọn đều tóc vàng, da rám nắng, mặc váy siêu ngắn, và môi bĩu ra giống hệt nhau. Hơn nữa, nếu cho một dãy các cô tóc vàng môi mọng giống hệt nhau xếp hàng, chắc chắn Casey sẽ chọn ra chính cái cô đang vậy vậy trên đầu tấm biển Bán Chuyện Đời Tư Cho Báo chí!.

“Anh cần tìm cho mình một cô gái tốt,” Cleo khuấy đá trong cốc.

“Tôi biết.”

“Ai đó biết cắm hoa, khâu thảm và biết nấu ăn.”

“Và có cơ thể nóng bỏng.”

“Anh thấy không? Đấy có thể là lý do anh đi sai đường.”

Casey trông có vẻ tổn thương. “Này, tôi có tiêu chuẩn của tôi chứ. Tôi không thích mấy con chó già kém chất lượng mất cá chân to đùng và ngực sệ.”

“Đây là cách anh phân loại phụ nữ trong thế giới của mình à? Đàn bà nóng bỏng nâng ngực và chó già kém chất lượng?”

Gã nhăn mặt. “Thế nghe hơi quá đáng. Chỉ là loại phụ nữ tôi thích và loại tôi không thích thôi.” Anh ta cười nửa miệng. “Như thế nghe kinh khủng lắm à?”

“Thế, chỉ tò mò thôi, tôi là đàn bà nóng bỏng hay chó già?”

Gã lúng túng. “Ừm...”

“Được rồi, thế anh có hẹn hò với người như tôi không? Giả sử ấy?”

“Ôi trời... không. Có lẽ là không. Không có ý chê bai đâu nhé.”

“Được rồi, không sao. Thế tôi là loại chó già rồi,” Cleo nói.

“Không, không!”

“Nhưng anh không cho là tôi hấp dẫn, đúng không? Vì tôi không nhuộm tóc vàng và nối dài.”

Casey nói về phòng thủ, “Tôi đã hẹn hò với một cô tóc nâu rồi.”

“Thư giãn đi, tôi không định tìm lời khen đâu. Anh cũng không phải loại đàn ông tôi thích. Nhưng thế này cũng thú vị,” Cleo nói. “Nói xem, cho tôi biết thêm vài lý do tại sao anh không thích tôi đi.”

Gã uống hết ly bia, lau miệng, ngửa người ra, và từ từ đánh giá cô.

“Em không bơm ngực.”

“Mất tinh lắm.”

“Em nên cân nhắc đi, em biết đấy. Ngực em cứ phẳng lì ra.”

“Lì đâu mà lì.”

“Có cái đấy vào là khác hẳn đấy, tôi nói cho mà biết.” Anh ta chỉ áo khoác và áo sơ mi của cô. “Và cách ăn mặc của em đơn điệu quá.”

Trời đất. “Đây không phải quần áo tôi thường mặc, đây là đồng phục.”

Casey nhướng mày nghi ngờ. “Thế khi không phải đi làm, em có mặc váy ngắn, áo trễ cổ, và quần áo vải ni lông bóng buộc dây không?”

“Hài thật,” Cleo nói, “không, tôi không mặc cái của nợ ấy.”

Gã giang tay ra. “Thấy chưa, quần áo của em thật là đơn điệu.”

Tại sao cô phải quan tâm chứ. Gã hết thuốc chữa rồi. Lại còn nốc như hũ chìm nữa chứ.

“Đợi tí quay lại ngay.” Gã xin phép vào phòng vệ sinh nam. “Em hãy là thiên thần tốt bụng gọi thêm một chầu nữa nhé.”

“Thiên thần nhếch nhác à?”

Gã nhe răng. “Em đâu có nhếch nhác.”

“Tôi mệt lắm. Muộn rồi.”

“Chỉ một ly nữa thôi. Thật vui khi có ai đó nói chuyện cùng.” Thấy cô ngáp ngừng, gã nói thêm, “Tôi sẽ mời em nếu em muốn.”

“Thôi được, tôi sẽ làm thêm một ly nữa rồi về.” Gã đi rồi, Cleo gọi người tiếp rượu tới. “Cho tôi nước có ga. Và một ly whisky nữa cho anh Kruger.” Hóa đơn sẽ dài lắm đây, ơn trời cô không phải người trả tiền.

“Ly đúp à?”

“Ồ không.”

Cậu tiếp viên chần chừ, “Nhưng tất cả các ly kia đều là ly đúp.”

Trời đất, thật à? Đúng là nốc như hũ chìm. “Lần này chỉ ly đơn thôi,” Cleo nói. “Cứ cho thêm ít đá vào. Anh ta sẽ không nhận ra đâu.”

Mười lăm phút sau, cô đứng lên ra về. Theo chân cô ra ngoài sảnh lễ tân lát gỗ, Casey nói, “Người đẹp biết không, ở bên em tối nay tôi vui lắm.”

Người đẹp. Cleo bỏ qua. “Ý anh là con bé nhếch nhác này bầu bạn cũng không tệ phải không?”

“Tôi đã nói rồi. Em không nhếch nhác.” Nắm được khuỷu tay cô, gã xoay cô lại đối mặt với mình. “Ồ em có cái gì đó. Em có... cá tính.”

“Để tôi cho anh biết một bí mật nhé. Tôi không phiền khi anh nói tôi như vậy. Nhưng nhiều cô gái khác sẽ coi đó là sự lăng mạ đấy.”

“Tôi sẽ không nói như vậy với những cô gái khác. Bởi vì tính cách đối với họ không quan trọng. Nhưng em thì khác.”

“Đúng. Tôi không mặc đồ nỉ lông bóng và tôi không có bộ ngực cỡ E thách đồ trọng lực.”

Casey cười. “Thấy không? Bầu bạn với em vui thật. Thú vị ghê.” Đột ngột dựa vào tường, gã kéo theo cả cô. “Có lẽ tôi đã đi sai đường suốt bao năm nay... đến đây nào người đẹp.”

Tay phải gã giữ eo cô. Trong một thoáng môi gã kẹp chặt môi cô và mùi rượu sục lên mũi cô. Khỉ thật, đáng ra cô phải đoán được mới phải. Tự rửa thẳm đã để chuyện này xảy ra, Cleo vụt quay mặt đi và trườn sang bên, cúi xuống qua tay trái gã đang dựa vào tường.

Và nhìn thấy Johnny LaVenture đang nhìn cô từ đầu kia sảnh lễ tân với nụ cười khó hiểu trên mặt.

“Ồ này, em đi đâu thế?” Casey bước lên một bước, ngạc nhiên hết sức.

“Cleo.” Gật đầu chào cô, Johnny nói, “Vui quá lại được gặp cậu ở đây.”

Xấu hổ khi biết hắn đã nhìn thấy gì, cô kéo thẳng áo khoác. “Tôi đang định về thôi.”

“Em gặp người quen à?” Ngoái lại nhìn Johnny, Casey nói, “Cô ấy tuyệt lắm. Rất có cá tính.” Anh ta huých Cleo. “Ngay cả khi phải trả tiền để cô ấy nói chuyện với mình.”

Mắt Johnny lấp lánh. “Cô ấy lấy anh bao nhiêu tiền?”

Buồn cười thật. Cổ tình lờ đi, Cleo quay lưng lại với Casey. “Tạm biệt. Tôi sẽ đón anh lúc bốn giờ ngày mai.”

“Tôi sẽ trả thêm tiền,” Casey nói. “Em chỉ cần nói với tôi thôi.”

20. Chương 32 + 33

Chương 32

Casey lão đảo trở lại quầy rượu, kéo theo cả đám mây mù hơi rượu whisky. Đến giờ về rồi. Cleo rời khách sạn, chạy xuống bậc thang đá, lồm bồm lội qua mấy vũng nước tới chỗ để xe.

Khi đang đưa xe ra khỏi chỗ đỗ dưới tán kim ngân nhỏ nước thì cô thấy có ai gõ vào kính cửa sổ cạnh ghế phụ. Qua cửa kính lấm tấm nước mưa, mặt hắn trông như đang tan chảy.

Cô kéo kính cửa sổ xuống, Johnny bèn nói, “Chào cậu.”

“Chào.” Trong ánh sáng chớp chồn, gò má hắn giống như của Johnny Depp.

“Về nhà?”

“Xong luôn.”

Hắn không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chú.

“Nhanh lên nào, vào đi,” Cleo nói.

“Cảm ơn.” Hắn nhảy vào ghế bên cạnh cô.

“Tớ không phải là tài xế taxi, cậu biết đấy.”

Hắn nhe răng. “Cậu là bạn tớ. Thế còn tốt hơn nhiều.”

“Hừm.” Bụng cô quặn lại như con sò bị xiên. Là bạn hắn? Thật ấy hả?

“Tớ gọi thử bốn hãng taxi rồi, nhưng bọn họ đều bảo phải hai tiếng nữa. Là lỗi của tớ; đáng ra phải gọi từ trước.” Johnny lấy ngón tay chải mớ tóc ướt. “Mà không sao. Cậu đến thật đúng lúc.”

“Tớ cũng hữu dụng đấy chứ. Mà để tớ đính chính lại là tớ không lấy tiền của thằng cha diễn viên truyền hình người Úc đó để ngồi nói chuyện với anh ta.” Khi đi qua cánh cổng sắt ẩn tượng của khách sạn, Cleo nói, “Anh ta say thôi.”

“Khi nhìn thấy anh ta hôn cậu tớ cũng đoán thế. Xin lỗi nhé.” Johnny giơ tay tự bảo vệ. “Nhỡ miệng đấy. Tất nhiên anh ta muốn hôn cậu rồi. Ai lại không muốn chứ?”

Ồ, thế nghĩa là thế nào? “Nếu cậu đang định trêu chọc tớ thì xin mời cậu ra khỏi xe đi bộ về nhà.”

“Đâu có.” Khóe miệng hắn giật giật. “Dù sao thì anh ta không xứng với cậu được. Thế mấy chuyện về quần áo ni lông bóng với ngực cỡ E là sao vậy?”

“Cậu không thích nghe mấy chuyện đó đâu. Mà,” Cleo chỉnh lại, “biết đâu đấy, nhưng đừng bận tâm. Thế cậu đến khách sạn đó làm gì vậy?”

“Ăn tối với nhà Hart-Berkeley. Họ muốn đặt một bức tượng cho trại ngựa.” Hắn dừng lại. “Cậu không cần phải nâng ngực lên cỡ E đâu.”

Ôi trời đất. “Tớ biết rồi! Cậu nghe được bao nhiêu phần cuộc nói chuyện của bọn tớ?”

“Ồ, cũng khá. Bọn tớ ngồi ngay đằng sau hai người ở quầy rượu.”

Khí gió mấy cái ngăn dất gỗ cao ngều ầy.

“Chỉ tò mò thôi, có phải lúc đó cậu muốn được anh ta khen không?”

“Không.”

“Cậu có thầm yêu trộm nhớ Casey Kruger không?”

“Không hề!”

“Thật chứ?”

“Cậu không thấy à? Tớ đã tránh khi anh ta hôn tớ.”

Johnny nhún vai. “Ai mà biết cậu có phải đang làm cao không?”

“Tin tớ đi, tớ không có như vậy.”

“Tiếc thật. Nếu không tớ đã thắng cược.”

Vậy là hắn chưa quên.

“Ừ cậu chưa thắng đâu.” Lòng Cleo quặn lại và cô có một cảm giác kinh khủng rằng mình biết lý do. Cô không muốn Johnny nghĩ rằng mình có tơ tình gì với Casey Kruger. Thật thà mà nói, đây là chuyện cô sẽ không kể với bất cứ ai, cô chỉ có tơ tình với một người duy nhất và người ấy đang ngồi ngay bên cạnh cô trong chiếc xe này.

Ôi trời, rồi, cuối cùng cô cũng tự thú với chính mình. Cleo nuốt khó nhọc. Mớ tình cảm bùng bùng cô dành cho Johnny LaVenture đã lắng xuống thành cái gì đó rõ ràng hình hài. Hắn vốn hấp dẫn và lôi cuốn, nhưng gần đây cô bỗng nhận ra rằng về tính cách hắn thực ra tốt hơn cô nghĩ rất nhiều. Cô thở gấp, thực sự thấy sợ

vì phát hiện vừa rồi. Cô thích hẳn. Rất thích. Nhưng đó chưa hẳn là một ý kiến hay; hẳn có thể có những điểm tốt nhưng hẳn cũng là...

“Con cáo.” Johnny thấy một lông đỏ nâu mờ mờ chạy ngang qua đường vào bụi cây thấp và biến mất.

Thật thích hợp vì hẳn và cáo có rất nhiều điểm chung. Cả hai đều tinh ranh và tự tin, tham lam và láu cá. Cả hai đều biết mình muốn gì và phải đạt được mục đích mới thôi. Với thái độ dám làm thì mới thành công đó, cả hai đều có thể khiến những người dễ lung lạc bị mê hoặc đến mờ mắt.

Và nơi bọn họ đi qua chỉ còn lại một lũ gà mất đầu.

Cleo tập trung vào đoạn đường trước mặt, tối đen và trơn nhẫy vì mưa. Điều cô học được khi lớn lên là đừng dính dáng đến cáo thành tinh phiên bản người. Không cho phép mình rơi vào hoàn cảnh đó. Bởi nếu vậy, mình sẽ bị hủy hoại.

Từ hồi bé xú xiu cô đã yêu mến em gái của mẹ cô. Dì Jean, với đôi mắt nâu lấp lánh và giống Audrey Hepburn hồi trẻ như lột, đã bao bọc cô trong tình thương và lòng yêu mến tràn đầy. Dì luôn vui vẻ, hay cười, vô tư, như một nàng công chúa sống cuộc đời hạnh phúc nhất. Cleo đã thề khi lớn lên cũng sẽ được hết như dì.

Cô không nhớ dì Jean và chú David gặp nhau lần đầu tiên thế nào, nhưng một trong những kỷ ức tuổi thơ đẹp nhất của cô là lúc cô sáu tuổi, được làm phù dâu trong lễ cưới chú dì. Hôm đó là một ngày nắng nóng, cô mặc chiếc váy hồng bóng với những nụ hồng tiệp màu trên tóc, và cô bị Abbie mắng khi giả vờ làm ngựa chạy nước kiệu khắp sân nhà thờ sau buổi lễ.

Ngày hôm đó còn một chuyện mà cô vẫn nhớ, khi cô chạy ra ngoài sảnh nhà thờ làng trong lúc mọi người ăn uống thì chú David đang đứng ở lối đi nhỏ hôn một người phụ nữ cô chưa bao giờ nhìn thấy. Nhưng chú ấy có vẻ biết rất rõ cô ta. Rõ đến mức còn lén sờ áo ngực cô ta.

Thế rồi, khi lớn hơn, cũng không cần ai phải giải thích, Cleo tự hiểu rằng khi từ trường về nhà mà nhìn thấy dì Jean ngồi trong bếp với mẹ thì tốt nhất nên tránh ra chỗ khác. Bởi vì hồi đó dì Jean không còn vui vẻ như trước; thật sự thì dì gần như chẳng bao giờ cười nữa. Thay vào đó dì còn luôn cáu giận, và cứ nói đi nói lại những lời thì thầm xen lẫn mật mã gì đó mà trẻ con nghe không hiểu. Rồi dì bắt đầu khóc, lúc đầu còn khe khẽ, rồi to dần và loạn xạ hơn, dùng giấy ăn như chảo chớp, chẳng thèm để ý là nước mũi đang chảy ròng ròng và trông mình thật nhếch nhác. Đó là khoảng thời gian Cleo ghét nhất. Ngay cả khi thêm bánh bích quy hay nước quả rô dãi thì cô cũng chẳng chịu vào bếp khi dì Jean đang trong tình trạng như vậy. Mà đây là trước khi dì ấy bắt đầu mang về nhà những chai thuốc nhỏ, lấy từ trong túi ra đổ vào cốc trà.

Teacher’s[1] . Đó là tên ghi bên ngoài cái chai. Cleo nhớ lúc đó cô không hiểu tại sao dì Jean không phải giáo viên mà lại uống thứ đó.

[1] Tên một loại rượu.

Johnny ngồi cạnh nói, “Cậu tự nhiên yên lặng thế.”

“Chỉ đang nghĩ thôi.”

“Nghĩ gì?”

“Bọn cáo.” Chú David chính là con cáo; đẹp trai, thích tán tỉnh, một dân chơi thực thụ. Hồi đó cô quý chú vì chú vui tính và hay cười. Bây giờ, sao bao nhiêu năm, cô nhận ra là chú thật ích kỷ và vô trách nhiệm, chỉ nghĩ cho chính mình, và chẳng thèm bận tâm về nỗi đau mình gây ra cho người khác.

Mà có trời chứng giám, chú ấy gây ra ê chề nỗi đau. Chú David là người trắng hoa; lang chạ hết cô này đến cô kia, dưới áp lực đó mà dì Jean sụp đổ. Dì uống rượu ngày càng nhiều và bắt đầu uống các loại thuốc lẫn lộn, uống thuốc an thần với thuốc giảm đau một cách tùy tiện. Bất cứ cái gì để giúp dì sống qua ngày. Trừ biện pháp giải quyết rõ ràng nhất, là rời bỏ người chồng quyến rũ không chung thủy của dì.

Nhưng ý niệm rời bỏ chú không hề tồn tại trong đầu dì Jean. Dì yêu chú hơn bất cứ thứ gì trên đời. Chú ấy là cuộc sống của dì. Nếu không có chú Dave thì dì chỉ còn muốn chết.

Có lần đi ngang qua bếp Cleo tình cờ nghe thấy câu này, theo sau là lời mẹ đáp, “Đừng nói vậy Jean à. Không ai muốn chết cả.”

Jean đáp lại với giọng sần sệt, “Không ư? Với em thì nghe cũng được đấy chứ.”

Cuộc đối đáp xảy ra lúc Cleo mười tuổi. Chỉ hơn một năm sau đó mẹ cô bị chảy máu não nặng và qua đời trong bệnh viện sau ba ngày bất tỉnh.

Thật không công bằng khi người muốn chết như dì Jean vẫn còn sống. Trong khi mẹ Cleo, người yêu đến từng chi tiết của cuộc sống, người mà cô vẫn cần tha thiết, thì lại ra đi.

Còn dì Jean thì không hề an ủi cô, không một lần nào. Dì vẫn tiếp tục uống rượu và run rẩy rồi khóc lóc. Nhưng không phải vì sự qua đời đau buồn của người chị. Ồ không, mà vì David.

Đó là khi Cleo không còn yêu quý người dì đã từng rất vui tươi và bắt đầu khó chịu với dì. Cùng lúc đó, cô cảm nhận được nỗi sợ hãi nhen nhúm, vì khi ta yêu một người nào đó quá mức mà họ không đáp lại thì sự thể sẽ thành ra như thế. Họ trở nên mạnh hơn còn ta yếu mềm và vô vọng hơn. Họ làm nhục ta còn ta để cho họ làm vậy. Rồi cuối cùng ta chẳng còn chút tự trọng nào, còn không biết người ta đang chỉ trích cười nhạo khi ta loạng choạng ngoài đường mặc áo không cài khuy hở cả áo lót bên trong.

Với những người khác thì họ sẽ thấy thật buồn cười, nhưng sẽ chẳng buồn cười tí nào khi họ đang chế giễu và cười nhạo chính dì của mình.

Hai người đã về tới Đồi Channings. Rồi, không được nghĩ về dì Jean nữa.

Thấy mưa vẫn đang xối xả, Cleo đi qua cổng Ravenswood đổ tận cửa nhà.

“Dịch vụ tận nhà đây.” Johnny nói.

“Chỉ vì đang mưa thôi.”

“Cậu tốt thật. Tớ nợ cậu lần này vậy.”

Đèn bảo vệ phụt sáng; hấn lại đang nhìn cô vẻ khó hiểu. Cleo vuốt má rồi hỏi, “Chuyện gì thế? Trên mặt tớ có gì à?”

“Đúng thế.”

Lúc cô ngồi vào xe một cành kim ngân ướt mưa đã quệt qua tóc cô. Ôi trời, đừng nói đó là ốc sên...

“Là cái này.” Hấn giơ tay ra chạm vào đốm tàn nhang dưới mắt phải của cô bằng mặt trong ngón trỏ. “Cái nốt ruồi.”

Phù, không phải ốc sên. “Là đốm tàn nhang.”

“Cậu biết gì không? Tớ luôn thích đốm tàn nhang đó.” Johnny chậm chậm gạt đầu. “Cậu có đốm tàn nhang đẹp lắm. Làm cậu trông giống như chú hề Pierrot ấy.”

Ôi trời, hấn không hề biết là đã gây cho cô cảm giác gì khi chạm vào mặt cô như vậy đâu.

Hoặc là thế hoặc là hấn biết rõ mình đang làm gì. Mà, thật ra thì, điều này rõ ràng có khả năng cao hơn. Cô tập trung giữ nhịp thở đều, không để lộ tình cảm của mình. Để cho Johnny biết cô cảm thấy thế nào chắc chắn không phải ý hay rồi.

“OK, tạm biệt nhé.”

“Cảm ơn đã cho tớ đi nhờ.”

Cô gượng cười ra vẻ thoải mái. “Không vấn đề gì.”

Johnny trèo ra khỏi xe, rồi dựa vào cánh cửa đang mở mà nói, “Tớ định hôn tạm biệt cậu nhưng có vẻ như cậu không thích nụ hôn lúc trước lắm.”

“Không, không hề.”

Hấn cười. “Tớ không chịu được nếu bị cự tuyệt.”

Miệng Cleo khô khốc; môi cô thật ra đang có cảm giác râm ran khi nghĩ về điều mình vừa bỏ lỡ. Cô nói to, “Thật may là cậu không thử làm thế.”

Chương 33

Abbie đang ở trong bếp thì chuông cửa reo. Ra mở cửa, cô thấy Fia đang đứng bên thềm.

“Xin chào,” Fia giơ cái túi màu đen lên. “Frank vội chạy đi mất rồi, ông ấy nhờ em mang đồ sang cho Georgia. Con bé có nhà không chị?”

“Có đấy! Em vào đi!”

Abbie cần môi; cô biết mình nên mừng khi Georgia có việc làm, nhưng cô bắt đầu cảm thấy như khách không mời trong chính nhà mình. Lúc đưa Fia vào phòng khách, cô ngửi thấy mùi xịt là quần áo và nước xả vải. Váy vóc quần áo vừa là phẳng xong bày la liệt khắp phòng, treo lên mắc hay móc lên khung tranh hay trên khắp các đồ đạc trong nhà. Cái đài đang bật kênh BWR thì phát âm ĩ. Chất đồng trên sofa là các túi quần áo vẫn còn chưa sờ đến. Ở giữa phòng, mặc áo hai dây Snoopy và quần đùi sọc trắng và hồng là Georgia, chăm chú làm việc hết mình. Đúng như đã hứa, con bé thực sự có tài là quần áo; nó làm nhanh và kỹ càng.

“Chà, nhìn em kìa.” Fia ẩn tượng thực sự. “Em còn phải làm nhiều nữa không?”

“Còn nhiều lắm.” Georgia cười tươi, đoạn điệu nghệ lật cái áo trên cầu là và là cánh tay áo. “Em lấy giá thấp hơn so với tất cả các dịch vụ là quần áo khác trong vùng, nên việc cứ đến ào ào. Thế có tuyệt không?”

Đúng là rất tuyệt, Abbie nghĩ, nhưng đây là những lúc cô không cần ngồi xuống uống một tách trà và xem ti vi trong yên lặng. Bây giờ phòng khách gần như là vùng cấm. Nếu có chương trình nào đó cô và Tom cùng muốn xem, họ sẽ phải xem trên cái ti vi xách tay ở tầng trên.

“Con bé tuyệt quá chị nhỉ.” Fia đang hứng nói chuyện. “Nói thật là em không hề nghĩ nó sẽ làm việc này. Hầu hết đám thanh niên đều không muốn làm việc.”

“Ồ, con bé chăm chỉ lắm.” Abbie không biết Fia sẽ cảm thấy thế nào nếu Georgia dựng cái cầu là ngay giữa quầy rượu.

“Chị để đồ của Frank ở đâu bây giờ?”

“Ở gần lò sưởi ấy. Tối mai là xong thôi. Abbie, cô viết tên hộ cháu với.”

Abbie với tập giấy dính, ghi tên Frank lên một tờ rồi dính vào túi.

“Với tốc độ này thì em sẽ phải làm ngày làm đêm đây.” Fia nhìn Georgia là xong cái áo, âu yếm treo lên rồi lấy một cái khác từ chiếc giỏ dưới chân ra. “Ồ, em biết cái này của ai rồi.”

Georgia ôm chặt cái áo nhăn nhúm. “Là áo mới của Ash. Cơ thể anh ấy đã ở trong cái áo này. Vải áo này đã cọ xát với ngực anh ấy.”

Abbie nói về xin lỗi, “Con bé có chút tình ý với Ash.”

“Em biết.” Fia lấp bắp. “Ai ở Đồi Channings cũng đều biết cả.”

“Đó không chỉ là ‘chút tình ý’ đâu.” Georgia lấy hai tay áo quàng quanh cổ mình rất tình cảm và bắt đầu mơ màng nhảy với cái áo theo nhạc trên đài. “Mà là tình yêu thực sự.”

“Yêu đơn phương,” Abbie chỉ ra. “Nhưng Ash không thích.”

“Chưa thích thôi. Nhưng cháu sẽ giành lại trái tim anh ấy. Với sự thông minh quyến rũ và khả năng là quần áo tuyệt vời của cháu.”

Fia buồn cười ra mặt. “Chẳng phải anh ta quá đẹp trai hay gì. Anh ta còn chẳng được phép kén cá chọn canh nữa là.”

“Đúng vậy.” Georgia lia lịa gật đầu đồng tình. “Em cũng nói với anh ấy như vậy.”

Tội nghiệp Ash. Abbie không hiểu cậu sẽ nghĩ gì khi biết họ bàn tán về mình thế này.

“Em nghĩ xem, anh ta định chờ ai cơ chứ?” Fia hỏi. “Angelina Jolie à?”

“Tốt nhất là không nên. Bởi vì nếu cô ta xuất hiện thật,” Georgia nói, “Em sẽ chiến đấu để giành lại anh ấy.”

“Angelina Jolie có nhiều cơ bắp hơn cả Rambo.” Abbie không ngưng lại được. “Cô ta sẽ thắng đấy.”

Ngồi đợi ngoài xe, Cleo thấy Casey Kruger sẽ không lảng nhãng theo cô nữa. Tối nay gã có bạn. Cuối buổi diễn sau khi ký tặng fan, gã tóm tay một phụ nữ trốn trong chỗ tối đưa đi cùng.

“Chào Cleo, em khỏe không? Tối nay tôi có bạn về cùng.”

Một cô bạn tóc vàng, dĩ nhiên rồi. Chỉ là hơi già hơn cô nghĩ. Kín đáo quan sát chị ta khi hai người ngồi vào hàng ghế sau, Cleo đoán chị ta khoảng ba mươi tuổi. Cô còn để ý thấy cái áo trễ cổ, khe ngực sâu hun hút, và bộ móng tay giả. Hấp dẫn miễn bàn, cô bạn mới của Casey rõ ràng là được nhất trong đám đông chờ đợi bên ngoài cửa vào nhà hát tối nay. Và cô chưa gặp chị ta bao giờ. Có thể tối nay chị ta ngồi ngay hàng đầu và Casey đã nhìn thấy chị ta trong lúc diễn. Có lẽ gã đã bắt gặp ánh mắt chị ta vài lần, rồi nháy mắt mỉm cười, rồi kín đáo ra hiệu là nếu muốn gặp gã sau buổi diễn thì chị ta gặp may rồi đấy.

Gã hẳn đã làm vậy cả trăm lần rồi trong bao nhiêu năm qua.

Nhìn thấy ánh mắt của Cleo trong gương chiếu hậu, người phụ nữ đó mỉm cười, một nụ cười thân thiện quyến rũ. Cleo lập tức thấy xấu hổ. Ai mà biết được đây có phải bạn cũ của Casey hay không? Họ có thể đã biết nhau bao nhiêu năm rồi và chị ta không phải là fan của gã.

Trước khi tới vùng ngoại ô Bristol, Casey nói, “Em dừng xe chỗ cửa hàng đằng trước được không? Ngoài quán rượu ấy?”

“Được thôi.” Đồ keo kiệt.

“Chẳng phải tôi bần xỉn gì đâu,” Casey tiếp tục, “nhưng giá dịch vụ phòng trong khách sạn thật là điên rồ.”

Cleo dừng xe bên dưới một cây đèn đường và gã chạm tay vào đùi cô bạn. “Không lâu đâu. Em thích uống gì, ừm...?”

“Em tên là Maria. Cho em rượu vang trắng là được rồi, cảm ơn anh. Nếu họ sẵn thì cho em rượu Sauvignon New Zealand.”

Casey gật đầu trèo ra khỏi xe. Nhìn qua kính cửa hàng Cleo thấy quán rượu khá đông và họ phải xếp hàng trước quầy thanh toán. Ồi chà. Dù muốn hay không thì có khi cô vẫn phải mở lời nói chuyện giết thời gian với “cô bạn” của Casey Kruger mất rồi.

Có điều, có phải gã đã nhìn khắp các cô ở hàng ghế đầu, chọn ra, và thuyết phục được chị ta bằng cú nháy mắt và cái nghiêng đầu gợi ý để chị ta qua đêm với gã?

Maria thản nhiên lên tiếng từ đằng sau xe, “Khách sạn đó thế nào? Tôi nghĩ là rất dễ chịu phải không?”

“Đẹp lắm.” Cleo hơi nhích sang bên trên ghế, nhận ra chị ta không đeo nhẫn cưới. “Từ thế kỷ mười bốn. Và khoảng sân vườn cũng rất đẹp.”

Cô bắt gặp nụ cười tươi quyến rũ. “Tôi không nghĩ mình sẽ thấy sân vườn nhiều lắm đâu nhỉ?”

Không có câu trả lời thực sự cho câu ấy. “À, dù sao thì khách sạn đó cũng rất đẹp.”

Maria nói ráo hoảnh, “Mặc dù giá phục vụ phòng rất cao.”

Không thể không có cảm tình với chị ta được. Mà Casey vẫn đang chọn rượu, cũng phải một lúc nữa mới ra. Nghiêng đầu chỉ về phía gã, Cleo hỏi, “Đây có phải lần đầu tiên chị đến xem anh ta biểu diễn không?”

“Ai cơ, Casey à? Tôi không đến xem buổi biểu diễn. Không chịu nổi nhạc kịch. Thế cô làm nghề này bao lâu rồi?” Chủ đề nói chuyện nhẹ nhàng chuyển sang hướng khác.

“Ba năm rồi.”

“Vui không? Hay là chán?”

“Mỗi thứ một chút.”

“Tôi nghĩ cũng giống các nghề khác thôi.”

“Cũng có lúc lên lúc xuống.” Cleo tò mò không biết chị ta kiếm sống bằng nghề gì.

“Cô sống ở Bristol à?”

“Thực ra thì không. Em sống không xa khách sạn của Casey lắm. Ở ngôi làng tên là Đồi Channings...”

“À, tôi biết chỗ đó!”

“Thật à?” Người phụ nữ này quá tốt so với Casey; chị ta có thể già hơn những cô gái khác gã hẹn hò đến chục tuổi nhưng thực ra rất đáng mến. “Chị đã đến quán rượu Hollybush bao giờ chưa?”

Maria lắc đầu. “Tôi biết một người sống ở đó, một người bạn. Tên ông ấy là LaVenture.”

Ôi trời, xin đừng thêm một người nữa. Còn ai mà hắn không “biết” không? Mất hứng, Cleo nói, “Là Johnny rồi.”

“Không, là Lawrence.”

“Ôi! Bỏ của Johnny!” Thế này tốt hơn nhiều. “Làm sao chị lại biết bác Lawrence?”

Maria nhún vai. “Chúng tôi từng là bạn.”

“Bác ấy rất có tiếng. Ai cũng quý bác ấy.” Cleo đột ngột dừng lại; có lẽ chị ta chưa biết. “À..., em không biết chị biết chưa, nhưng em e là phải thông báo rằng bác Lawrence vừa mất vài tháng trước.”

“Phải rồi,” Maria gật đầu. “Tôi biết chứ.”

Cleo vừa định mở mồm hỏi xem chị ta có biết về tình huống xảy ra lúc bác Lawrence chết không nhưng nét miệng Maria có gì đó khiến cô dừng lại.

Ván bài dần dần... cuối cùng... cũng lật ngửa.

Ôi trời đất.

Ánh mắt họ giao nhau hồi lâu. Cuối cùng Maria nghiêng đầu vui vẻ hỏi, “Cuối cùng thì cũng nhận ra rồi phải không?”

“Là chị à!” Cleo không thể tin được là mình chậm hiểu đến thế.

“Ông bạn Lawrence dễ mến. Ông ấy không phải chịu đau đớn gì lúc chết.” Mắt Maria tỉnh ngịch. “Tuy vậy ông ấy cũng đã làm tôi sờ sợ đấy.”

Trong quán rượu, Casey lúc này đang đưa thẻ tín dụng ở quầy thanh toán.

“Em tưởng chị là fan cơ!”

“Không sao.” Trời ạ, gã mua bao nhiêu thế không biết? Phải có cả tá chai rượu ấy.

“Tôi nghĩ mình cũng nên mua dự trữ nữa. Bực nhất là lúc không có đồ để uống.” Ổn định chỗ ngồi sau xe và nắm đầu gối Maria về gợi tình, Casey nói, “Chuyện đó sẽ không xảy ra với hai ta đâu nhỉ. Ta sẽ có một đêm thật tuyệt, đúng vậy.”

Gã đã mở nắp một chai Scotch mà tu ừng ực. Cleo khởi động lại xe. Trong một thoáng cô gặp ánh mắt Maria trong gương.

Trời, làm sao có thể đáp ứng nhu cầu tình dục cho một người khiến mình phải sờ da gà nhỉ.

Chỉ nghĩ đến thôi đã thấy hãi rồi.

Dù Maria được trả bao nhiêu đi nữa thì cũng không đủ.

21. Chương 34 + 35

Chương 34

“Đồ ăn của anh đây. Ăn ngon nhé!” Fia đặt cái đĩa lên bàn trước mặt Ash và anh thấy mùi nước hoa thoang thoảng nhưng rất thơm. “Và đừng quên nhé, cái này tôi mời.”

Đó là một đĩa mì Ý bò băm. Thông thường thì với một câu nói như vậy anh sẽ phải đáp lại bằng lời bông đùa, nhưng sự có mặt của Fia khiến anh cứng lưỡi và bối rối mãi. Lần này không phải là để thay đổi không khí. Còn chưa nói đến là đĩa mì Ý miễn phí này thực ra đã tốn của anh một trăm hai mươi bảng.

Đó là bữa trưa thứ Tư. Tối trước Fia và cậu bạn Aaron vô cùng xứng đáng chuyên-làm-việc-thiện đã đến nhà hát Colston Hall với hai tấm vé anh mua, và cho tới giờ cô đã nói tới bảy mươi ba lần rằng đó là buổi hòa nhạc hay nhất cô từng đi nghe.

OK, có thể không phải là bảy mươi ba lần. Nhưng rõ ràng là cô nhắc đi nhắc lại quá nhiều lần.

“Anh biết không, ông ta thật là... tuyệt diệu.” Fia lắc đầu, mê mải ngưỡng mộ tài năng, vẻ đẹp trai và sự hiện diện đầy quyến rũ trên sân khấu của Richard Mills.

Ash không biết nếu những lời đó được thốt ra về mình thì anh sẽ phản ứng thế nào.

“Ngay đến tay tôi cũng thấy đau.” Cô chìa tay ra cho anh thấy hai lòng bàn tay. “Cả hai đều rất vì vỡ nhiều quá.”

Anh gượng cười, cố gắng không nghĩ đến việc đôi tay ấm áp đó rờ rẫm khắp người mình... không, không, giờ anh lại tự hành hạ bản thân rồi, không được nghĩ như thế nữa, có thể cô sẽ nhảy phắt dậy vì kinh tởm và chạy xa hàng cây số.

“Còn Aaron thì vẫn đang trên tầng mây thứ chín. Hôm nay cậu ấy gọi điện cho tôi đến ba lần rồi!”

“Tốt. Thế thì... tốt.” Ash cuộn mì Ý bằng đĩa, đưa lên miệng, và vươn người ra nhưng chỉ cắn được một sợi mì giữa hai hàm răng trong khi phần còn lại tuột khỏi đĩa rơi lại xuống đĩa. “Chết tiệt.” Anh tóm vội tờ khăn giấy lau vệt da cam vừa dính vào mặt trước áo.

“Anh bị bắn cả trên cằm nữa,” Fia nói giúp.

“Ừ, cảm ơn.”

Cô chỉ. “Và cả trên tai nữa.”

“Chà.” Đồng mì Ý bắt trị chết tiệt.

“Ừm, tôi nên quay lại làm việc thì hơn.” Fia quay bước nhún nhảy đi vào bếp, hát một đoạn trong bài nhạc Richard Mills đã hát đêm qua.

Ash thở hắt ra đoạn bỏ cái khăn lấm nước xốt xuống. Đây đã là tận cùng thế giới chưa? Có phải anh đã chạm đáy rồi?

Bởi vì nếu đúng là như vậy, thì có lẽ đã đến lúc anh nhắc máy gọi cho hội những người kém cỏi vô danh rồi.

Xin chào, tôi tên là Ash Parry-Jones và khi làm việc tôi hài hước, thông minh và nói năng trôi chảy như không... Tôi có hàng ngàn hàng vạn fan vắn dài để nghe chương trình của tôi mỗi sáng bởi vì họ biết tôi sẽ giúp họ giải khuây và mang lại cho họ một ngày vui vẻ.

Còn bên ngoài công việc, tôi là một thằng đại dần.

Cái khó khi dọn dẹp một chút dưới nhà rồi lôi ba túi lớn đựng các món hầm bà lằng lên gác xép là cuối cùng chúng ta sẽ chẳng vứt gì đi cả mà chỉ treo thẳng xuống. Trong lúc ở trên gác xép, chúng ta luôn phát hiện ra thứ ẩn khuất đâu đó bị bỏ quên bao nhiêu năm trời.

Cleo ngồi khoanh chân dựa lưng vào đồng chắn, cô đã ở trên gác xép hai tiếng rồi. Cô vừa lục tung cái va li cũ đựng quần áo yêu thích của bố cô. Mất mẹ lúc mười một tuổi thật là khủng khiếp, nhưng cô biết mình đã rất may mắn khi còn một người cha dịu dàng đầy tình thương, đảm nhận vai trò của cả cha lẫn mẹ và

cùng với Abbie hoàn thành xuất sắc một nhiệm vụ là nuôi cô khôn lớn. Một ngày nào đó cô sẽ thấy cần phải đóng góp mấy cái áo len sờn cũ và sơ mi kẻ bạc màu cho mấy cửa hàng từ thiện, nhưng chưa phải lúc này.

Rồi cô mở một thùng các tông đựng toàn những quyển sách cô yêu thích khi còn bé ra xem; OK, mấy cửa hàng từ thiện không thể sờ tay vào các quyển sách này được bởi vì một ngày nào đó cô định sẽ đọc cho con cô nghe, cho dù chúng có thích nghe hay không.

Rồi một cái thùng khác đựng toàn miếng ghép hình đáng ra cô nên vứt đi; trời đất, bọn trẻ con thể kỷ hai mươi mốt thà chết chứ không chịu chơi cái trò ghép hình này.

Cô cũng lục qua mớ nữ trang dạ hội của mẹ cô, một hộp giày chất đầy bư thiếp cũ, một thùng sách vở và học bạ nguệch ngoạc hình vẽ graffiti. Kỷ niệm tràn về khi đọc lại những thứ đó – không phải kỷ niệm nào cũng hay. Thầy Elliot đã viết, “Nếu Cleo tập trung hơn trong giờ Lịch sử chứ không phải là ban nhạc Boyzone thì em đã có thể học khá hơn.” Cô Barlow viết, “Trên sân tennis, Cleo rất nhiệt tình.” Đó là cách nói tránh để chỉ ra rằng cô không thể đánh bóng qua lưới, nhưng không ngại đi nhặt bóng. Rồi thầy Haines, thầy toán đã mô tả cô là, “Để mất tập trung trong giờ học, thường do tự trò gây ra.”

Đúng là mĩa mai. Đâu phải lỗi tại cô khi cô không thể hiểu nổi cái phương trình bậc hai đó.

Dù sao thì, thuyết nhân quả cuối cùng cũng có tác dụng. Hai năm sau, thầy Haines bị cảnh sát dừng xe phạt do lái xe thiếu cẩn thận và tập trung trong lúc trên người chỉ có áo ngực xa tanh, tất dài, và nịt bít tất viền đăng ten.

Ui, chân cô tê dại. Cleo thay đổi cách ngồi, gập người ra đằng trước, và với một tập ảnh trong cái rương trước mặt cô.

Đây là thứ khiến cô ở lại trên này cả tiếng đồng hồ vừa rồi. Bố cô không bao giờ đi đâu mà không mang theo máy ảnh. Bố đã chụp không biết bao nhiêu ảnh hồi cô còn bé, và lúc đó cô thường ước là ông đã không làm vậy. Khi đó, cô cảm thấy xấu hổ và ngại ngùng chết đi được.

Nhưng gần hai thập kỷ sau đó, yếu tố xấu hổ đã mờ nhạt và cô mừng vì bố đã làm như vậy. Cuộc sống trong làng được mô tả đến từng chi tiết nhỏ và thật tuyệt khi thấy dáng vẻ của mọi người bao nhiêu năm trước đây. Trong lúc soạn ảnh, cô bắt gặp một tấm của chính mình với mớ tóc mái cắt cao đại ngổ đang khoe bộ áo liền quần màu vàng chanh trong vườn. Còn đây là cả xấp ảnh chụp ngày hội mùa hè trong làng... đây là Welsh Mac khi cậu ta vẫn còn tóc... và Glynis làm trong cửa hàng, mặc chiếc quần tây trắng bằng vải sợi nhân tạo và đi giày cao gót bị ngập trong cỏ lúc phục vụ quầy trò chơi ném vòng. Lật tiếp, cô thấy một tấm ảnh của Abbie và Tom lúc trẻ và đang yêu, tấm khác có chồng của Glynis là Huw trông có vẻ nóng và hơi liêng biêng bên ngoài lều bia. Và – ha! – phía sau là Johnny mặc quần jean và cái áo phông kẻ sọc lồi thối đang chơi đùa với một vài người bạn trước quầy trò chơi ném dĩa. Tấm tiếp theo là hình của cô – ôi trời đất – mặc cái váy hula tự chế với hoa giấy cài tóc trong buổi lễ hóa trang. Rồi một tấm khác có Johnny nằm dài trên cỏ cho chú chó Jack Russell sủa ăng ẳng của cha xứ ăn bím bím. Rồi một tấm ảnh Huw nằm ườn ra trên ghế ngủ say như chết, không hề biết là mấy đứa cháu gái đằng sau đang vui vẻ rắc hoa cúc và những mẩu cỏ lên đầu chú của chúng.

Cô vừa xem ảnh vừa cười. Tấm tiếp theo là hình của Wayne Carter, cậu ta luôn là đứa bắt trị trong làng, đang gằm ghè trước ống kính và khua một lon bia nhẹ. Tóc cậu ta nhuộm đen và vuốt gel lĩa chứa trông rất hung hăng, cậu ta mặc áo phông in hình ban nhạc Sex Pistol được xé tài tình để lộ ra cái khuyên cài trên đầu ti, hồi đó cái khuyên này từng làm cho cả làng sốc quay lơ. Bây giờ cậu ta đã là kế toán chính thức rồi.

Di động của cô kêu ầm ỉ, cô nhấc máy.

“Chào cậu, là tớ đây.” Nhịp tim cô nhanh hơn; không thể nhầm cái giọng lè nhè chót nhả của Johnny được.

“Đúng là trùng hợp. Tớ đang xem mấy tấm hình của cậu!” Cleo nhanh chóng nói thêm, “Không phải theo kiểu lén lút đâu.”

“Trông tớ thế nào?”

“Giờ kiểu tóc của cậu đẹp hơn.”

“Thế trông cậu thế nào?”

“Tuyệt đẹp, dĩ nhiên rồi.”

Hắn cười. “Nghe này, có nhớ là cậu nói cậu thích phòng ăn mới của tớ không?”

“Ừ... có.” Khi hắn đưa cô đi xem quanh nhà tuần trước, cô đã rất thích màu sơn tường hắn chọn, một màu vàng ấm áp mịn mượt.

“Tớ vừa dọn dẹp đồng đồ trong gara thì tìm thấy một thùng mười lít màu sơn đó. Tớ biết mình đặt hàng thừa mà, nhưng tớ không biết là thừa nhiều thế. Mà cậu nói là định sơn lại phòng khách, nên tớ không biết cậu có muốn lấy thùng sơn này không.”

“Tuyệt quá, cảm ơn cậu!” Mười lít sơn chất lượng tốt, miễn phí ư? Tốt quá.

“Nếu cậu đang ở nhà thì tớ mang qua cho.”

“Tớ đang ở trên gác xép. Lên đây thì dễ chứ xuống thì khó,” Cleo nói, “nên cậu ráng chờ tớ năm phút. Nhưng cửa chỉ cài then thôi.”

Johnny không chần chừ. “Nếu thế thì cậu cứ ở nguyên trên ấy. Tớ sang bây giờ đây.”

Chương 35

Ba phút sau Cleo nghe tiếng cửa ngoài mở ra rồi đóng lại, rồi tiếng chân trên cầu thang. Nhìn hé qua mé cửa gác xép, cô nói, “Thế thùng sơn đâu?”

“Tớ để dưới hành lang. Cậu làm gì trên đó thế?”

“Xem lại mấy món đồ cũ ấy mà.” Cleo làm rơi tấm ảnh và nhìn nó xoay tròn đáp xuống phía hắn như chiếc lá. Johnny tóm lấy tấm ảnh nhìn vào chính mình đứng trước gian hàng trò chơi ném dĩa, đoạn lắc đầu.

“Lúc đó tớ mười bốn tuổi. Trời, nhìn cái kiểu của tớ này.” Hắn vừa toét miệng cười vừa trèo lên cái ghế bên dưới cửa dẫn lên gác xép, rồi thành thạo – phải nói là rất ấn tượng – bò vào trong gác xép nhìn quanh. “Cậu có nhiều thứ để xem nhỉ.”

“Tớ ở trên này lâu lắm rồi.”

“Tớ có thể đoán tại sao. Trên này hay thật. Ấm cúng.”

“Tớ nghĩ tớ có vấn đề với việc vứt bỏ đồ. Tớ không thể tự tay vứt thứ gì cả.” Cúi đầu xuống tránh thanh xà nghiêng và ánh đèn bốn mươi watt, Cleo quay lại chỗ cô ngồi lúc trước. Cô đập đập vào cái chần cuộn lại cạnh mình. “Đến đây mà xem ảnh này. Tớ chẳng dám mang chúng xuống nhà; chúng sẽ chẳng bao giờ quay trở lại trên này được.”

“Ôi trời đất, không thể tin nổi. Welsh Mac có tóc này!”

Cleo thấy vui khi biết hắn cũng buồn cười y như cô. Ba mươi phút tiếp theo trôi qua thật nhanh. Cô và Johnny lúc nhỏ có lẽ không phải bạn bè nhưng hai người cùng biết những người này. Hắn kêu lên vui vẻ khi nhận ra các địa điểm và sự kiện trong quá khứ tuy chung mà riêng của hai người. Có ảnh một số lễ Giáng sinh, các bữa tiệc đêm pháo hoa, ngày hội thể thao trường, cuộc đua ngựa Badminton...

“Dì Jean của cậu này.” Johnny ngồi cạnh cô nhặt tấm hình rơi ra khỏi túi, trông có vẻ cũ hơn những tấm họ đang xem. Trong ảnh là dì Jean còn trẻ, khoảng hai mươi tuổi và vẫn còn khỏe mạnh tràn đầy sức sống, mặc chiếc váy xanh hồng với hoa cài trên mái tóc dài. Dì ngồi trên cồng, ôm chú chó lai tai rủ nhỏ xíu và cười với máy chụp hình. Cleo cảm thấy bụng mình quặn lại khi nhớ về người dì vui vẻ cô đã mất.

“Nhìn dì ấy này,” Johnny ngạc nhiên. “Đẹp quá nhỉ? Hồi xuân sắc ấy.”

Cleo gật đầu.

“Đôi mắt đó.” Hắn giơ tấm ảnh ra cách một sải tay, rồi quay lại nhìn cô. “Dì ấy trông rất giống cậu.”

“Tớ biết.”

“Nào, đừng thế mà, đừng khóc.” Tay Johnny nắm tay cô. “Có chuyện gì thế?”

Tất cả ký ức bị xáo trộn như đồng bùn trong xô. Cleo nhớ lại buổi chiều kinh khủng khi dì Jean, say bí tỉ và hầu như không còn đứng vững nữa, nói, “Bé con ơi, nhìn hai chúng ta này, có giống nhau không chứ, hả? Dì và cháu ấy?” Dì vung tay choàng quanh Cleo trước khi cô kịp tránh, đặt một cái hôn ướt át lên mặt cô. “Rồi khi nào lớn cháu sẽ giống y hệt dì!”

Điều đó, với một đứa trẻ mười hai tuổi, chẳng phải ý hay ho gì. Và thật ngu ngốc là Cleo không thể xóa được ý nghĩ đó khỏi đầu. Có lẽ thật nực cười, nhưng hàng năm trời sau đó, cô đã bị ám ảnh với nỗi sợ hãi rằng một ngày nào đó cô sẽ biến thành dì Jean.

“Thôi nào.” Johnny lấy ngón cái lau nước mắt trên má cô. “Đừng khóc. Tớ xin lỗi.”

“Không sao đâu, tớ không sao.” Chắc do hoóc môn thôi. Cleo thở ra, bình tĩnh lại. Chắc hẳn nghĩ mình quá ủy mị.

“Tớ nghĩ lớn lên cùng với người dì như dì Jean hẳn là khó khăn.” Hẳn vừa nói vừa vỗ lưng cô xoa dịu. Hôm nay hẳn không dùng nước sau cạo râu nhưng cái mùi sạch sẽ và tự nhiên của hẳn, nếu đúng là như vậy, thậm chí còn thoải mái hơn. “Cậu không nên xấu hổ về dì ấy, cậu biết không?”

Cleo gật đầu. “Nhưng dì ấy đúng là đáng xấu hổ. Không ai biết được dì ấy sẽ làm gì tiếp theo.” Vai cô bắt đầu thả lỏng khi hẳn xoa tay nhẹ nhàng thành vòng tròn sau lưng cô. “Tớ thấy xấu hổ vì bị xấu hổ. Cậu có hiểu không? Dì làm cho mọi người phải xấu hổ và tớ đã ước giá như dì biến mất.”

Và dì ấy làm mình sợ chết khiếp, bởi nếu chuyện đó có thể xảy ra với dì Jean, thì ai mà dám chắc là nó không xảy ra với mình?

“Không ai trách cậu khi cậu cảm thấy như vậy.” Giọng Johnny an ủi; vẫn thật lạ khi hẳn tốt với cô thế này.

“Không sao.” Với một tập ảnh khác, Cleo nói, “Cuối cùng tớ cũng đạt được mong muốn. Dì ấy đã biến mất vĩnh viễn.”

Hẳn gật đầu. Không cần phải nói thêm gì. Gan của dì Jean đã anh hùng tồn tại thêm được vài năm sau đó. Dì lão đảo lăm từ cơn khủng hoảng tinh thần sang khủng hoảng vì nghiện rượu và rối loạn rồi cuối cùng mắc bệnh xơ gan. Khi mất dì chỉ mới bốn mươi tuổi, còn Cleo lúc đó mười tám.

“Này, thế này mới đúng là có phong cách,” Johnny nói, thay đổi chủ đề.

Cleo nhìn bức ảnh của chính cô vào sinh nhật thứ mười ba, đang tự hào cắt chiếc bánh hình ngôi sao đính sô cô la Smartie và hẳn là rất vui mừng vì đã chọn mặc áo tay bông màu tím với gi lê kẻ ca rô màu xanh lục và tím.

“Tớ không dám nghĩ đến cái cậu mặc bên dưới.” Trong ảnh, Cleo đứng đằng sau bàn, nhưng cô nhớ rất rõ chiếc quần cốt tông màu nâu cam mua ở C&A. Hừm, hẳn không cần biết điều đó.

“Ha!” Johnny bật cười khi cái quần của nọ đó hiện ra ngay trong tấm ảnh tiếp theo.

“Được đấy, có vẻ như không phải lúc nào cậu cũng ăn mặc đẹp nhỉ.” Để trả đũa, cô lục trong đồng ảnh trước đó cho tới khi tìm ra tấm ảnh hẳn dẫn đầu đoàn diễu hành hóa trang trong lễ hội mùa hè. Khoảng mười, mười một tuổi, lúc đó hẳn mặc quần tất nâu sẫm, áo len cổ lọ màu nâu, đội mũ trang trí đầy cành cây và cả một vạt cỏ xanh.

Cleo chỉ vào tấm ảnh nói, “Quần tất này.”

“Lúc đó tớ đang giả làm cây.”

“Với xu hướng thích mặc đồ phụ nữ.”

“Đến bây giờ tớ vẫn kiểm soát được chuyện đó.”

“Trông cậu thật nực cười.”

“Nhưng tớ đoạt giải ba. Tớ được tặng thẻ mua sách.” Dừng lại. “Rồi tớ còn được giữ cả cái quần tất nữa.”

Cô gặm gờ khi nhìn tấm ảnh tiếp theo cô đang ăn kẹo, có miếng kẹo hồng dính quanh miệng và mấy mẩu nữa dính lên tóc trông duyên chết đi được. “Trông bộ dạng của tớ này.”

“À, nhưng cậu càng lớn càng đỡ mà.” Johnny cười cười. “Thực ra thì cậu đẹp lên rất nhiều.”

“Im nào.” Cleo lúng túng; không hiểu sao tay hấn vẫn để trên lưng cô.

“Cậu không giỏi tiếp nhận lời khen lắm nhỉ. Nhưng tớ nói thật đấy.”

Và cho tới giờ cô vẫn bình tĩnh. Hy vọng hấn không biết tim cô đang đập nhanh thế nào. Cô nói về thân nhiên, “Cũng còn tùy xem lời khen đó từ ai.”

“Cậu rất đẹp. Đó là sự thật. Tin tớ đi.” Đôi mắt xanh của hấn lấp lánh vẻ thích thú. “Tớ là nghệ sĩ mà.”

Ha, giống nghệ sĩ ranh mãnh thì đúng hơn. Nhưng ngay cả khi cô nghĩ như vậy, cơ thể cô vẫn đáp lại giọng nói, sự gần gũi, và bàn tay ấm áp của hấn đặt sau lưng cô. Và cô không xích ra.

Cô không nhúc nhích tẹo nào.

“Nghe tớ này,” giọng Johnny nhẹ nhàng. “Tớ nói thật đấy. Tớ nghĩ là cậu không biết mình hấp dẫn đến thế nào đâu.”

Chưa bao giờ trong đời cô lại á khẩu thế này.

“Thật đấy.” Hấn gật đầu. “Mà tớ cũng mới nhận ra thôi, nhưng tớ nghĩ tớ còn biết tại sao nữa cơ.”

“Tại sao?” Giọng cô khàn khàn thì thầm.

“OK, để tớ thử hỏi cậu nhé. Khi soi gương cậu nhìn thấy gì?”

Nhún vai nhẹ nhẹ. “Tớ.”

“Tớ không nghĩ thế. Tớ nghĩ cậu nhìn thấy dì Jean.”

Cô cảm thấy như bị thoi vào bụng. Mắt Cleo nóng bừng. Hấn đã bắt thóp được cô. Cô đã chôn sâu những cảm xúc đó trong lòng từ lâu, và không ai khác có thể đoán được. Nhưng chỉ từ phản ứng của cô trước đó, Johnny đã tình ý nhận ra. Hấn biết rằng mỗi khi cô soi gương, cô ước chấy lòng là mình không có lông mày của dì Jean, hay cái cằm của dì Jean, hay đốm tàn nhang của dì Jean...

Thứ duy nhất cô có mà dì Jean không có là đốm tàn nhang bên dưới mắt giống chú hề Pierrot.

Và khả năng – thật may mắn – từ chối khi có người mời thêm một cốc nữa.

“Cậu không phải lo đâu.” Johnny lắc đầu. “Cậu không giống dì ấy chút nào cả.”

Hấn nói đúng. Đã đến lúc cô phải gạt bỏ nỗi lo sợ này. Cleo thả lỏng nói, “Tớ biết.”

Hấn dừng lại, rồi nhú mày nói thật chậm, “Cậu biết không, tớ có cảm giác khủng khiếp là... ôi trời, hồi bé tớ có trêu cậu về dì của cậu không?”

Vậy ra hấn còn nhớ. Sau bao nhiêu năm. Cleo cười nhẹ, “Chắc có đấy.”

“Ôi trời.”

“Chỉ là mấy trò ngu ngốc hồi đi học thôi mà. Mọi người đều bị trêu chọc vì cái gì đó. Không cần phải xoắn,” cô nói khô khan, “vì cậu không phải là người duy nhất.”

Johnny thở ra. Trông hấn ngượng chín người. “Chả trách cậu ghét tớ. Tớ xin lỗi.”

Cô gật đầu. “Được rồi,”

“Thật lòng xin lỗi nhé.”

“OK.” Cleo cười. “Không cần phải khom lưng uốn gối đâu.”

“Tớ thấy cần phải như vậy.”

“Được rồi. Tiếp tục đi.”

“Tớ xin lỗi. Tớ là một thằng ngu toàn tập. Tớ xin lỗi, tớ xin lỗi.”

“Đủ rồi. Cậu dừng lại đi.” Có phải cô tưởng tượng hay hấn đang xích lại gần cô.

“Dừng lại cái gì cơ?”

“Việc xin lỗi đó ấy.”

“Ồ được. Xin lỗi.”

Giờ rõ ràng hẳn đang trên cô. Mà nếu hẳn vượt tới hôn cô lúc này, Cleo biết cô sẽ hôn lại. Lần trước ở trong xe, chuyện này không xảy ra. Nhưng giờ hai người đang từ từ tiến sang một giai đoạn mới. Từng xăng ti mét trên da cô râm ran vì adrenaline, cô muốn chuyện này xảy ra và với một cô gái thì chỉ có thể chờ đợi đến một mức độ nào đó thôi. Trên gác xếp đầy mạng nhện, bụi bặm và tối tăm này, có vẻ như cuối cùng hẳn sắp làm chuyện ấy. Và cô sẽ không ngăn hẳn nữa. OK, có lẽ đây không phải là nơi lãng mạn nhất nhưng...

Đi-đi-đi đa-đa-đa!

Cleo đông cứng người. Đôi khi, chỉ đôi khi thôi, ta ước rằng người ta chưa bao giờ phát minh ra điện thoại di động.

Johnny lăm bằm bên tai cô, “Cậu đừng trả lời điện thoại.”

Nghe mới dụ dỗ làm sao, nhưng hôm nay là ngày cô không thể làm thế được.

“Tớ phải nghe. Có một lái xe sáng nay không được khỏe, nên tớ có thể bị gọi đến thay thế.” Cleo nhăn nhó khi cô nhìn thấy tên Graham Cẩu kính trên màn hình điện thoại. Cô nhấn nút trả lời, làm dấu tay hy vọng khi nói, “A lô, có chuyện gì không?”

“Don bị ngộ độc thức ăn rồi, nặng lắm. Cậu ta không lái xe lên Edinburgh được. Mà khách hàng bốn mươi phút nữa cần được đón rồi nên cô phải chuẩn bị đi thôi.” Giọng Graham cộc cằn.

Tim cô chùng xuống. Có tranh cãi hay cố thoái thác cũng vô ích. Cô có việc phải làm và thế là chấm hết. “Được, không vấn đề gì.”

Johnny thì thầm bên cạnh cô, “Công việc à?”

Cleo gật đầu.

“Tệ thật,” hẳn lắm bằm.

Đó đúng là câu nói giảm nói tránh dở nhất năm. Cleo nói, “Khách hàng đang ở đâu?”

“Khách sạn Marriot. Dù gì thì cũng đừng đến muộn nhé, hội này khó tính lắm đấy.”

Khách sạn Marriot là khách sạn năm sao ở trung tâm thành phố, nghĩa là cô sẽ chỉ có khoảng năm phút để tắm sạch lớp bụi trên người và mặc đồng phục. Lồm cồm đứng dậy mà vẫn không dám quay lại nhìn tỏ vẻ tiếc nuối, Cleo liếc qua Johnny rồi nói vào điện thoại, “Tôi bắt đầu đi đây.”

22. Chương 36 + 37

Chương 36

Không phải buổi diễn ở nhà hát Colston Hall, nhưng gặp thế này thì anh chỉ có thể cố đến thế. Đôi khi ta phải tận dụng tối đa những cái sẵn có.

“Tôi được cho mấy tấm vé miễn phí,” Ash nói, “cho đêm diễn Madame Butterfly vào thứ Ba tới ở rạp hát Pargeter tại Clifton.”

“Anh nói thật đấy à?” Mặt Fia sáng bừng lên. “Ôi trời, đó là vở opera tôi yêu thích nhất đấy!”

Anh cũng ngờ ngợ như vậy. Mấy tuần trước, Frank đã hào hứng thông báo là cô không nghe chương trình phát thanh của anh; cô thích cái kiểu Madame Butterfly lú lo cơ.

“Đó là một chuyển lưu diễn. chắc sẽ hay đấy.”

“Tuyệt quá. Cảm ơn anh Ash rất nhiều, anh thật là tốt quá!”

Ồi không, anh không muốn mắc vào chuyện này lần nữa. Aaron tốt bụng từ giờ trở đi sẽ phải tự lực cánh sinh thôi. Gắng sức mình, Ash nói, “Vấn đề là, tôi sẽ phải nhận xét vở diễn này trên đài, thế nên họ mới cho tôi vé.”

“À.” Fia thay đổi nét mặt khiến anh cảm thấy như bị xiên một nhát dao giữa xương sườn. “À rồi, tôi hiểu rồi.”

“Nhưng vẫn là vở Madame Butterfly.” Miệng anh khô khốc; anh không thể quỳ xuống xin cô đi cùng được. Nhưng rõ ràng đó là điều cô không muốn làm.

Cô chần chừ và anh có thể thấy cô đang vật lộn với lương tâm của mình. Thật tốt là Fia đã tế nhị không nói toẹt ra là, “Nhưng tôi thà cắt cụt chân tôi đi còn hơn là phải tới rạp hát với tên béo lùn như anh!” Thay vào đó, cô dồn sức nở một nụ cười can đảm và nói, “Vây cũng được; sẽ tuyệt lắm. Cảm ơn anh vì đã mời tôi.”

“Vâng.” Ash thầm trách mình; anh đã có lần bị riu lưỡi, anh còn không thể nói được một câu nên hồn. Sau một hồi anh mới nói, “Có gì đâu.” Trời đất, anh làm sao thế này? Đó là một cơ hội tốt; anh đã lừa được Fia hẹn hò với mình. Cho dù đây không phải là cuộc hẹn thực sự và cô chỉ đồng ý đến vì nếu không anh sẽ chẳng bao giờ cho cô vé miễn phí nữa.

Dù sao đi nữa Ash cũng không thể không thấy râm ran vì vui sướng và hy vọng.

Thế này đã là gì đáng kể. OK, chưa là gì cả.

Nhưng đó là sự khởi đầu.

Chương trình aerobics trên ti vi thật vui tươi khiến Abbie đang hút bụi cũng phải nhập cuộc. Vặn to tiếng át tiếng máy hút bụi, cô vừa nhảy vừa hát theo người hướng dẫn và đẩy cái máy xuống chân kim loại của cầu là giờ đã choán gần hết chỗ trong phòng khách.

Mà nếu cô có ầm ĩ quá thì đã sao? Khi Georgia mới chuyển về đây, cô đã ngại sự có mặt của con bé và đã cố hết sức không làm phiền nó vào buổi sáng. Nhưng thắm thì vẫn phải vệ sinh, còn cô thì thích hát theo bài hát cô yêu thích, và cô không thể cứ nhón gót mãi được.

Hơn nữa, đã là giờ ăn trưa rồi. Georgia phải dậy rồi chứ.

“Rồi duỗi, rồi gập, rồi duỗi, rồi gập,” tiếng hướng dẫn viên trên ti vi. “Rồi vươn, rồi vặn, và vươn, rồi vặn hông, đứng rồi! Giờ duỗi, rồi vươn và gập và...”

“Á” Abbie hét lên một tiếng khi có bàn tay chạm vai cô.

“Xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu không định làm cô sợ.” Georgia tỏ vẻ áy náy khi Abbie nhấn nút cầm trên ti vi.

“Cô tưởng cháu vẫn đang ngủ.” Abbie đỏ mặt; trông cô có nực cười quá không? Trông mong cô có to không? Có phải Georgia đang cười cô không?

“Cháu vẫn còn nhiều việc lắm. Cháu phải là quần áo đến tận ba giờ sáng nay.”

Cô biết mà; cái tiếng lanh canh không đều của bàn là và tiếng lẩm rầm của ti vi khiến Abbie mất ngủ lúc cô đang cố ngủ.

“À mà cháu chỉ muốn bảo cô là cháu phải đi đây thôi. Cháu phải đi giao đồ; và nhận thêm đồ, rồi phải đến xưởng in thêm danh thiếp, nên chắc sau giờ trà chiều cháu mới về.”

“Được, không sao.” Có sai trái không khi cô lại cảm thấy vui vì được ở nhà một mình trong ngày cô được nghỉ?

“À, mà nhà mình hết sữa rồi, nên chắc cô phải mua thêm đấy. Tạm biệt cô nhé. Hẹn gặp cô sau!”

Abbie cắn lưỡi cho tới khi Georgia chất đồ đã là xong lên xe rồi lái đi. Đây là điều khiến cô phát điên, sự thiếu quan tâm, và vô tâm quá đáng. Trong bếp, cô thấy hộp sữa hai lít rỗng trên kệ bếp và cốc bẩn trong

bồn rửa. Bọn thanh thiếu niên là thế này đây. Và cô biết mình nên cảm kích khi Georgia còn báo cho cô hay, không thì đến khi định pha một cốc trà cô mới phát hiện ra là hết sữa.

Ồi chà, cô sẽ dọn dẹp cho xong đã, sau đó sẽ thay bộ đồ mặc nhà ra để đến cửa hàng. Với chiếc điều khiển xa, Abbie bật tiếng ti vi lên và bật lại máy hút bụi. Chương trình aerobics đã kết thúc nhưng hút bụi thì vẫn sẽ tiêu tốn nhiều ca lo đúng không? Thấy hôm nay hứa hẹn là ngày ở nhà một mình tuyệt đẹp, cô có thể nướng chiều bản thân mà xem Glynis có còn cái bánh rán bơ cứng nào không.

Dưới sofa ngày càng bừa bộn. Abbie tìm thấy ba vỏ gói bim bim, vài cuốn tạp chí, bút kẻ mắt lấp lánh, bảy mắc treo quần áo, và một hộp sữa chua đào chưa mở nắp. Đứng thẳng dậy sau khi dọn dẹp đồng hồ lớn rồi hút bụi bên dưới ghế, cô thoáng thấy một cái bóng đỏ sẫm vụt qua cửa sổ và một chiếc xe đỗ lại bên ngoài.

Bụng cô hơi thất lại vì thấy đó là xe của Des và sự khó xử mơ hồ giữa hai người vẫn còn đó, ngay cả khi không ai hay biết gì. Cô tắt máy hút bụi, nhìn anh ta trèo ra khỏi xe. OK, không cần phải lo lắng gì hết. Anh ta chỉ ghé qua hỏi cô xem có đổi ca cho người khác được không, chỉ thế thôi. Họ gặp nhau ở chỗ làm hàng ngày và đã bao nhiêu tuần trôi qua rồi anh ta không nhắc đến cái... chuyện đã xảy ra.

Cố gắng giữ giọng và thái độ bình thản như không – mà có trời mới biết là giờ cô có quen với việc này hay không – Abbie mở cửa vui vẻ nói, “Chào Des! Để tôi đoán nhé, Magda muốn tôi làm hộ chị ấy ngày Chủ nhật để chị ấy được vô tư chèn chèn trong bữa tiệc nhà hàng xóm tối thứ Bảy đúng không?”

“Không.” Theo cô vào nhà, Des vừa lùa tay vào mớ tóc đỏ vừa lắc đầu. “Tôi chỉ muốn được gặp cô thôi. Chúng ta cần nói chuyện.”

Nỗi lo lắng đã nguôi bớt bỗng trào lên. “Chuyện gì cơ?”

Trán anh ta chợt nhăn lại. “Anh yêu em.”

Ổng hút của máy hút bụi tuột khỏi tay cô rơi xuống đất. “Cái gì cơ?”

“Anh xin lỗi, anh không dừng được. Anh không thể ngừng nghĩ về cái đêm ta bên nhau,” Anh ta tiến lại gần cô. “Anh đã cố, nhưng anh không làm được. Anh chưa bao giờ cảm thấy thế này cả, với bất cứ ai...”

“Anh Des, tôi có chồng rồi!”

“Anh biết, anh biết, nhưng anh ta không yêu em bằng anh. Không thể đâu. Abbie, lúc nào anh cũng mơ đến em. Anh chỉ muốn hai chúng ta được bên nhau. Hãy cho anh một cơ hội chứng minh cho em thấy.”

“Không, không, tôi đã bảo anh từ trước rồi, đó chỉ là một đêm bình thường thôi.” Nỗi sợ hãi đã dâng lên đến cổ họng cô, nhưng lần trong đó còn cả sự khó chịu. “Anh biết tại sao chuyện đó xảy ra, và nó sẽ không bao giờ xảy ra lại đâu, không bao giờ.”

“Nghe này, em còn không định cho anh một cơ hội.” Sự tuyệt vọng làm Des trở nên liều lĩnh. “Anh có thể làm em hạnh phúc, chúng ta có thể sống...”

“Suyt!” Abbie đông cứng người gơ tay ra, da cô nổi gai ốc vì sợ hãi. Có tiếng cọt kẹt trên gác. Nhưng tại sao lại có người trên đó? Cho tới lúc Des đến cô vẫn ở nhà một mình. Chắc hẳn đó là tiếng động nào đó thôi, giống như mấy cái ống nước cứ kêu lách cách ban đêm...

Ồi trời, chết tiệt, chết tiệt thật, lại tiếng đó. Và lần này Des cũng nghe thấy. Cơn buồn nôn dâng lên đến ngực cô và mồ hôi túa ra khi cô quay bước ra sảnh.

Không có ai trên cầu thang hay chiếu nghỉ từ góc cô đang nhìn lên.

Nhưng cái bóng trên tường chiếu nghỉ rõ ràng là bóng người.

Chưa bao giờ Abbie lại mong đó là bóng của một tên trộm như thế này. Ôi trời, xin hãy để cho cái bóng trên chiếu nghỉ đó là một tên trộm, một người hoàn toàn xa lạ nào đó đã trèo từ ống thoát nước lên đột nhập vào nhà... hẳn có thể lấy đi nữ trang, máy ảnh và bao nhiêu đồ điện tùy ý. Nếu hẳn cần cô còn có thể giúp. Giọng thất lại sợ hãi, cô nói, “Ai ở trên đó thế?”

Bóng đen xê dịch và có tiếng cất lên, “Là cháu.”

Chương 37

Abbie ngược lên nhìn Georgia. Georgia cũng nhìn lại cô, rồi nhìn Des đứng ngoài cửa phòng khách.

Abbie nói, “Des, anh về đi!”

Anh ta lắc đầu. “Anh xin lỗi.”

“Chắc chắn rồi.” Georgia tỏ vẻ lạnh nhạt.

“Nghe này, chuyện không như những gì cháu nghe đâu.” Bao nhiêu lời giải thích và bào chữa đang lộn xộn trong đầu Abbie, cô không thể nói cho ra ngọn ngành.

“Thật à? Phải vậy không? Chà, thật nhẹ cả người, bởi vì theo như những gì cháu nghe thì có vẻ như cô đang ngoại tình với sếp của cô, cái người đang yêu cô đấy.”

“Des, nói cho con bé biết là không phải vậy đi.”

Des ngây ra như phỗng. “Nhưng con bé nghe anh nói rồi mà. Anh có yêu em.”

“Ra ngoài.” Giận run người, Abbie mở tung cánh cửa. Khi anh ta đi rồi, cô đóng cửa lại nhìn Georgia. “Mà cháu ở nhà làm gì thế? Cháu đã rời đi cách đây hai mươi phút rồi mà. Cô có nhìn thấy cháu lái đi.”

“Rồi, nghe này, cháu không hề có ý định sấm soi cô, nhé.” Georgia khoanh chặt tay trước ngực, bật lại tanh tách. “Cháu mới đi được vài cây thì phát hiện ra là để quên danh sách khách hàng trên giường. Lúc quay lại cháu ghé cửa hàng mua một hộp sữa để cô đỡ phải mua. Cháu đã làm những việc đó đấy. Cháu thực sự đã nghĩ là mình làm việc tốt.” Con bé vừa nói vừa giậm chân xuống bậc thang. “Rồi cháu nghĩ hay là lần này mình đỗ xe ở sau nhà, lên vào từ cửa sau đặt hộp sữa cạnh ấm đun nước để khi vào bếp cô sẽ ngạc nhiên từng bừng. Vì cô sẽ không hề biết làm sao bình sữa lại vào đó được và cứ như thể một cô tiên đã đặt nó vào bếp vậy! Nên cháu làm như thế, còn cô vẫn đang bận hút bụi, cô không nghe thấy tiếng cháu vào, rồi sau đó cháu lên gác lấy tờ danh sách.” Dừng lại lấy hơi, con bé bình thản kết luận, “Đến lúc ấy thì mọi việc bắt đầu tệ đi. Và cháu xin lỗi, nhưng làm sao cháu biết được là bạn trai cô sẽ đến cơ chứ?”

Abbie chưa bao giờ cảm thấy buồn nôn đến thế. “Anh ta không phải bạn trai của cô, cháu đừng...”

“Thôi nào, cô định bảo cháu là cháu không hiểu thật đấy à? Cháu đã nhìn thấy những chuyện này cả đời rồi! Mẹ cháu hoặc là lừa dối đàn ông hoặc bị bọn họ dối lừa. Chính vì thế cháu rất xúc động khi cô và bố cháu sống hạnh phúc bên nhau. Hai người là cặp vợ chồng kiểu mẫu không làm những chuyện khủng khiếp đó. Hai người tin tưởng lẫn nhau và cháu nghĩ điều đó thật tuyệt diệu. Trời, cháu đúng là ngu ngốc.” Đôi mắt xanh của Georgia, giống mắt Tom đến đáng sợ, tỏ vẻ khinh bỉ. “Bởi vì hai người hoàn toàn không giống như vậy, phải không? Cô giống y hệt mẹ cháu, giấu giếm bí mật và giở lừa dối. Cô lừa dối bố cháu sau lưng... Và điều đó thật... đáng kinh tởm.”

“Được rồi, dừng lại đi.” Abbie cao giọng lo lắng. “Dừng ngay lại đi, cô không lừa dối Tom và cô không đáng kinh tởm.”

“Thôi đi. Cháu nghe tận tai mà... cô và ông sếp của cô đã qua đêm với nhau!” Giờ thì Georgia tấn công, “Trên giường hay cô định nói với cháu là hai người bọn cô làm chuyện đó trên ca nô?”

“Không có gì xảy ra hết!”

Georgia tỏ vẻ khinh ghét. “Bố sẽ rất đau khổ.”

Ôi trời. “Chúng ta vào bếp được không?” Nếu không ngồi xuống bây giờ thì cô ngã mất. Lão đảo đi qua con bé, Abbie nói, “Cô sẽ giải thích cho cháu nghe mọi chuyện. Bởi vì cô không bao giờ muốn chuyện này xảy ra và đó không phải lỗi của cô.”

“Cô càng lúc càng nói giống mẹ cháu.”

“Nếu nói đến người có lỗi,” Abbie bật lại, “thì chính là mẹ cháu đó.”

Mười phút sau, Georgia đã biết tất cả. Và mặc dù đã bớt giận dữ hơn, con bé cũng không hề vui vẻ. Thực ra thì Abbie không thể trách nó. Cô đã buộc phải chia sẻ mớ thông tin mà không ai muốn nghe. Có chuyện hôn hít, đúng. Trên một chiếc giường đôi, đúng. Nhưng không ngủ với nhau, không hề, tất nhiên là không. Nên không có chuyện lừa dối về mặt thể xác, chắc chắn vậy.

Chỉ có điều Georgia dường như không tin cô. Và con bé trông hết sức khó chịu, như là nó bị ép phải tưởng tượng ra cảnh gớm ghiếc đó thật chi tiết sống động.

“Được rồi, thế nếu cô đi làm về phát hiện ra bố cháu đang ở trên giường với người phụ nữ khác thì cô sẽ thấy hoàn toàn bình thường chứ?”

“Không, không, tất nhiên là không rồi. Nhưng chuyện này xảy ra vì cô tưởng Tom không chung thủy với cô. Cô đã rất đau khổ. Và cô cũng không bao giờ định gọi cho Des.” Abbie tỏ vẻ quyết liệt, làm sao cô có thể thuyết phục Georgia tin cô? “Anh ta chỉ bất ngờ gọi cho cô... và lúc đó cô đang trong tình trạng như vậy, nên anh ta qua đây. Nhưng cô không hề lừa dối Tom. Và bố cháu không cần biết chuyện xảy ra đêm hôm đó. Cô yêu Tom. Hơn bất cứ gì trên đời. Mà bố cháu cũng yêu cô. Chuyện này sẽ làm bố cháu đau lòng chết mất.” Ngón tay cô ấn sâu vào lòng bàn tay, cô xin con bé, “Tốt nhất cháu đừng nói cho bố cháu biết.”

Georgia quăn một lọn tóc quanh ngón trỏ, thít lại rồi thả ra. Con bé im lặng sẫm soi Abbie một lúc rồi mới lên tiếng.

“Cô nên nói thật với cháu thì hơn.”

“Cô nói thật đấy.” Gần như không thở được, Abbie hét gật rồi lắc đầu. “Cô không hề muốn những chuyện thế này xảy ra.”

“Thế cô định làm gì với sếp của cô?”

“Không gì cả. Vừa nãy cháu nghe thấy cô nói gì với anh ta rồi đấy. Des biết là cô không có ý định vì với anh ta cả. Anh ta sẽ vượt qua chuyện này thôi.” Cô cầu mong Des sẽ giữ được bí mật.

Georgia nhìn xuống sàn nhà. Cuối cùng con bé ngẩng lên. “Được rồi, cháu sẽ không nói gì với bố cả.”

Cổ họng Abbie nghẹn lại. “Tốt.” Tốt là câu nói giảm nói tránh tệ nhất năm. “Cô cảm ơn,” cô nói thêm cho dù cô biết Georgia chỉ làm vậy vì Tom thôi, chứ không phải vì cô.

Cái nhún vai dừng-cảm-ơn-cháu của Georgia giống hệt kiểu tỏ thái độ của bố nó. “Mà cháu nên đi thì hơn. Bao nhiêu việc phải làm.” Vẫn nắm chặt chìa khóa xe, con bé đi ra cửa.

“Hẹn gặp cô sau.” Nhìn thấy hộp sữa động nước cạnh ấm đun nước, Abbie nói nhanh, “À, cảm ơn cháu về hộp sữa, cháu chu đáo quá. Mà tối nay cháu thích ăn gì? Cho cô biết cháu thích gì rồi cô sẽ nấu. Cô có thể làm bất cứ! Hay là tôm chua cay với cơm? Cháu thích món gì?”

Georgia nhìn cô thương hại. “Cháu nghĩ cô nên biết nguyên tắc đầu tiên của việc nói dối là cư xử như bình thường. Vì nếu tự nhiên cô tỏ ra rất tốt với cháu thì bố cháu sẽ nghi ngờ đấy.”

“Xin lỗi cháu.” Đó vừa là bài học thấm thía vừa như cái tát vào mặt cô. Abbie nhìn xuống tay mình vẫn đang run run.

Dừng ở bậc cửa, Georgia quay lại nói, “Mình ăn món tôm cay nhé.”

“Vào đi. Ồ, xin chào.” Des đỏ mặt khi nhìn thấy người gõ cửa phòng mình. “Vào đi.” Anh ta đợi cô đóng cửa sau lưng xong xuôi rồi nói, “Nghe này, anh xin lỗi về chuyện xảy ra hôm qua.”

Trông anh ta như mất ngủ cả đêm. Chà, chào mừng đã nhập hội mất ngủ. Abbie nói, “Anh chỉ toàn nói thôi. Nhưng anh phải hứa là từ rày không đến nhà tôi nữa.”

“Anh hứa.” Anh ta đau khổ gật đầu. “Giữa em và con bé có chuyện gì không?”

“Con bé sẽ không nói gì với Tom hết. Bây giờ thôi. Nhưng tối qua thật là... khủng khiếp.” Tiếng nấc bật ngờ bật khỏi lồng ngực cô, nổi căng thẳng vì phải giả vờ mọi chuyện vẫn bình thường thật là đau đớn. Cô đã mất cả tối qua nấu ăn, rửa chén bát sau đó, rồi chùi bếp. Khi Tom tự nhiên hỏi cô trong lúc ăn là không biết Des có định tham gia vào đội khúc côn cầu năm nay không, khuôn mặt lạnh như băng của Georgia nhìn cô làm bụng cô quặn lại lo sợ. Làm sao cô có thể tiếp tục thế này cho tới tuần sau, tháng sau... hay năm sau?

“Đừng khóc.” Lập cập đập tay vào túi thấy không có cái khăn mùi soa nào, Des mở bật ngăn kéo lấy ra một tờ giấy ăn của Burger King. “Đây, dùng cái này đi.”

“Tôi không thể t... tin được là con bé phát hiện ra như vậy. Đúng là ác mộng.” Abbie lau mắt bằng cái khăn mỏng ráp. “Nó nói nó tưởng tôi và Tom sống hạnh phúc bên nhau, nó không thể tin được tôi lại đối xử với anh ấy như vậy. Nó hoàn toàn về phe anh ấy.”

“Em có muốn anh nói chuyện với nó không?”

“Trời đất, anh điên à? Không bao giờ! Nó đã nghe anh nói rồi, tất cả những thứ về... anh biết đấy...”

“Về chuyện yêu em à? Anh đã nói vậy và anh nói thật.” Des vẫn bình tĩnh. “Nhưng anh sẽ không kể với Tom. Và anh cũng không kể cho Tom biết cái đêm mình ở bên nhau. Chuyện này từ giờ ra sao là tùy em quyết định. Nếu anh ta nghe ai nói, em sẽ biết người đó không phải là anh.”

Cô có ngu ngốc khi tin tưởng anh ta không? Abbie quyết định là cô biết Des đủ rõ để tin vào những gì anh ta nói. Anh ta là người trọng danh dự và sẽ không lừa dối cô.

“Chúng ta cứ tiếp tục như không có chuyện gì xảy ra.” Cô không biết làm vậy có được không, nhưng còn cách nào khác nữa? “Tôi định nộp đơn xin thôi việc. Nhưng làm vậy thì tất cả mọi người sẽ thắc mắc, mà tôi thì chẳng nghĩ ra lý do nào hết.”

“Tốt.” Des lắc đầu. “Anh không muốn em bỏ việc. Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này, rồi em xem.”

23. Chương 38 + 39

Chương 38

Oái.

Chà, chuyện này không buồn cười tẹo nào. Làm như anh chưa đủ lo lắng để nghĩ đến ấy.

Oái, ái, mẹ kiếp oái.

Rồi, cứ thử thật chậm. Được rồi, vào rồi ra, mình làm được mà...

OÁIII!

Ash thoáng nhìn thấy mình trong gương liền tóm lấy cửa phòng tắm cho khỏi ngã. Trông anh giống thằng gù Quasimodo. Một thằng gù Quasimodo béo ị, xanh xao và đáng thương. Thực ra còn tệ hơn thế vì trong tất cả các bức tranh vẽ thằng gù Quasimodo anh đã nhìn thấy, ít nhất anh ta còn mặc quần áo.

Cẩn thận, từng li một, Ash nhẹ nhàng ra khỏi phòng tắm kính trong tư thế khom khom giống người cổ Nèandectan. Người ta có thể thấy các loại cảnh báo sức khỏe của chính phủ trên vỏ bao thuốc lá hay những mẫu quảng cáo đồ uống có cồn trên ti vi, nhưng chưa bao giờ chính phủ quái gở này nghĩ đến việc dán bệt cái cảnh báo đó lên chai dầu gội đầu đúng không?

Cảnh báo: Nếu chai dầu gội đầu rơi xuống sàn phòng tắm, cúi xuống nhặt chai lên có thể gây nguy hiểm nghiêm trọng tới sức khỏe.

Chưa nói đến khả năng cúi gập người của bạn nữa.

Mà nó lại xảy ra đúng ngày hôm nay nữa chứ, chỉ chưa đầy bốn tiếng trước khi bắt đầu cuộc hẹn quan trọng của đời anh. Vào lúc bảy rưỡi anh sẽ phải đến đón Fia ở Hollybush, chờ cô tới Bristol và ngồi cạnh cô suốt buổi diễn Madame Butterfly kéo dài hai tiếng. Anh đã đếm ngược từng phút một, vui mừng tới mức cả ngày hôm nay không ăn nổi cái gì.

Ừ thì, ai đó cũng phải cảm thấy vui mừng vì chuyện này. Tối qua ở quán rượu, Tom rủ mọi người đi xem bộ phim James Bond mới ở rạp Vue chiều nay. Fia đang dọn bát đĩa trên bàn đã nói hồ hởi, “Ồi, em thích James Bond lắm, cho em đi với được không?”

Hoảng hồn, Ash buộc phải thốt lên, “Nhưng tối mai chúng ta sẽ tới rạp hát Pargeter mà, nhớ không?”

Fia, rõ ràng là chẳng nhớ gì chuyện này, cố gượng cười thốt lên, “À đúng rồi, phải rồi, chúng ta sẽ tới đó mà.”

Và rồi chuyện này nữa. Thế này mới chết, anh đã làm trật cái lưng chết tiệt của mình. Đúng là anh mà. Thận trọng khoác lên người cái áo choàng tắm, anh đi chậm như sên xuống cầu thang. Mỗi bước chân là một cơn đau đốn. Được rồi, cứ đi rồi có lẽ sẽ đỡ hơn, cơ sẽ bớt co thắt hoặc dần ra phần nào đó.

Sau hai mươi phút, cơn đau còn tệ hơn nữa. Giống như bị Người khổng lồ Xanh dùng cái kìm khổng lồ kẹp chặt xương sống lại vậy.

Mà nói đến kẻ ác...

Hoàn toàn đoán trước được kết cục của cuộc nói chuyện sắp diễn ra, nhưng vì quá tuyệt vọng anh vẫn thử làm một lần.

“Tôi xin lỗi,” cô lễ tân dài giọng trả lời điện thoại, “nếu anh muốn gặp bác sĩ, anh phải gọi số này trong khoảng từ tám rưỡi đến tám giờ năm mươi phút sáng.”

Cô ta không hề tỏ ra thông cảm. Giọng cô ta nghe như không có gì khiến cô ta hài lòng hơn việc làm cho những người đàn ông trưởng thành phải khóc.

“Nhưng lưng tôi bị trật thì phải.” Chết thật, đến nói cũng làm mình đau. “Lúc tám rưỡi sáng nay tôi vẫn bình thường.”

“Trong trường hợp đó thì anh hãy cố gắng gọi chúng tôi sáng mai rồi tôi xem có xếp lịch hẹn cho anh được không.”

Cố gắng là từ khóa trong câu nói vừa rồi vì số máy này thường bận liên tục bởi những người ốm đau tuyệt vọng cố gọi hết lần này đến lần khác.

“Nhưng hôm nay tôi cần gặp bác sĩ. Chuyện gấp lắm.” Ash nói qua kẽ răng. “Thế nếu tôi đến đợi tới khi mọi người được khám xong thì sao?”

“Đừng có nực cười; anh không làm thế được! Bác sĩ bận lắm.” Cô lễ tân bực bội nói. “Danh sách bệnh nhân đã đủ người rồi. Chúng tôi không tiếp những người đến mà không hẹn trước.”

“Nhưng tôi cần được khám!”

“Anh có đi được chút nào không? Hay anh bị liệt hoàn toàn rồi?”

“Tôi có nhúc nhích được một tí. Nhưng đau lắm.” Và tôi còn một cái hẹn tối nay nữa, mụ già ghê gớm ạ. Lần hẹn hò cuối cùng của cô là từ bao giờ chứ?

“Nếu anh vẫn nhúc nhích được thì anh có thể đợi tới sáng mai. Còn nếu anh thực sự muốn quấy rầy tôi thì đi mà gọi Cấp cứu ấy. Chúng tôi không giúp gì được anh đâu.”

Điều này khiến ta tự hỏi thế sao ngay từ đầu cô ta còn nhắc máy làm gì. Giờ cô ta lại còn cúp máy, thậm chí không cho anh được nhấn chuông máy trước. Thở qua kẽ răng, Ash nhích từng phân một ra chỗ tủ bếp còn có chức năng khác là tủ thuốc. Anh tìm trong đồng thuốc dạ dày, băng dán vết thương Elastoplast, bình xịt giảm đau mỗi cơ Deep Heat và bình xịt khử trùng, các loại ống hít Sinex, và mấy gói thuốc cảm Lem-sip. Thuốc giảm đau, mấy viên thuốc giảm đau đâu rồi? Đừng nói là anh đã uống hết rồi mà không biết nhé – được rồi, hai viên thuốc kháng viêm ibuprofen, thế là được rồi. Ít nhất có còn hơn không; chúng sẽ giúp giảm đau phần nào.

Ba mươi phút sau, cơn đau vẫn dữ dội như vậy. Người khổng lồ Xanh vẫn không hề muốn giảm áp lực. Đã bốn rưỡi rồi và với thể trạng thế này thì lái xe là việc hoàn toàn không thể. Ash suy nghĩ thật kỹ tình huống của mình. Nếu gọi taxi đến đón anh tới phòng cấp cứu thì không ai biết được anh sẽ phải chờ bao lâu rồi mới được khám. Nên phương án đó không thể được, bởi vì dù có chết anh cũng không muốn bỏ lỡ cuộc hẹn lớn này.

Mà cứ đà này thì anh chết mất. OK, không phải theo nghĩa đen. Nhưng chắc chắn anh phải dựa vào cái gì đó mới vượt qua được chuyện này. Quay lại ngăn thuốc, Ash lại tìm thêm một chút. Vài hộp kẹo không đường Tunes. Băng y tế. Kẹo ngậm Strepsils. Viên dầu cá to như quả nho, nếu mắc vào cổ họng sẽ khiến

ta thở khò khè như cá. Thuốc viên chống dị ứng phấn hoa. Thuốc cảm Night Nurse. Kem chống nắng dùng ít nhất ba năm rồi... chờ đã, Night Nurse à? Thuốc này có thành phần giảm đau phải không? Anh nhìn lướt qua mặt bên lọ thuốc. Có paracetamol trong đó. Tuyệt vời, chắc chắn ta có thể uống ibuprofen với paracetamol.

Mở cái nắp hộp với cơ chế an toàn cho trẻ em làm cậu mất thêm chút công sức và khiến lưng anh co thắt thêm, nhưng anh hít thở được qua cơn đau – trời đất, cái này chắc chắn đau hơn cả sinh con – rồi nốc mấy ngụm liền.

Tối năm rưỡi, anh gọi taxi chở hai người tới rạp hát, uống thêm vài ngụm nhỏ Night Nurse, rồi mất mười lăm phút mặc quần đùi vào theo cách của trò chơi ném vòng với cái móc treo quần áo bằng dây thép. Lần tuyệt vọng cuối cùng mò mẫm ngăn thuốc, anh tìm thấy một viên màu cam duy nhất còn lại từ lần tới thăm trước của mẹ anh khi bà nghỉ hồi phục sau cuộc phẫu thuật nâng cổ, giảm bong mắt, và hút mỡ toàn thân. Mẹ anh, đã chuyển đến Cape Town từ sáu năm trước, là tín đồ phẫu thuật thẩm mỹ. Với bà, một năm không phẫu thuật thẩm mỹ thì đúng là phí hoài. Bà dùng rất nhiều thuốc giảm đau. Ash liếc viên thuốc, cần được giúp đỡ đến phát điên.

Nhưng anh cũng không ngu ngốc đến thế, anh gọi mẹ mình trước.

“Mẹ à? Mấy viên màu cam mẹ uống hồi ở đây năm ngoái ấy, chúng có tác dụng gì?”

“Chào con yêu! Trời đất, để mẹ xem xem, màu cam, màu cam... hình ô van hay hình tròn?”

“Ô van.”

“Tròn hay sần sùi?”

“Ừm, tròn.”

“À, mẹ biết rồi, thuốc gì đó bắt đầu với chữ B... Trời, nghe này, trí nhớ giống như cái gì đó có lỗ thủng ấy! Con yêu, tại sao con lại cần biết vậy?”

“Ở đây còn một viên. Mà con vừa bị đau lưng rồi,” Ash nói. “Con đang cần lắm.”

“Ồ thế thì cứ uống đi. Mấy thứ đó giúp mẹ vượt qua được thời kỳ hậu phẫu đấy. Thế con dạo này thế nào rồi? Đã giảm được cân nào chưa?”

“Chưa.” Anh nuốt viên thuốc.

“Đã nghĩ đến việc hút mỡ chưa?”

“Thật buồn cười là chưa.”

“Thôi nào con yêu, đừng có dằn dỗi thế, con nên thử một lần xem! Họ đã hút hàng lít mỡ ra khỏi người mẹ đấy!”

“Con chào mẹ.” Ash cúp máy trước khi mẹ anh bắt đầu tra hỏi về bạn gái. Một số người là tín đồ tôn giáo, nhưng dạo này bà mẹ khó có thể nhận ra nữa của anh lại rao giảng cho anh về thánh kinh phẫu thuật thẩm mỹ. Mẹ anh còn tin rằng nếu anh theo gương bà thì cuộc sống tình cảm của anh sẽ không ngót thăng hoa.

Mà ai biết được? Có thể mẹ anh đúng.

Trời đất, thảo nào anh thảm hại thế này.

Chương 39

“Khổ thân anh quá.” Fia nhăn mặt thông cảm khi taxi nẩy qua gờ giảm tốc khiến anh phải hít mạnh vào. “Anh có chắc là anh không muốn hủy buổi này không?”

“Không, không. Tôi không sao đâu. Không thể để người ở dài thất vọng được.” Ash lắc đầu. “Họ cần bài phê bình của tôi. Mà thôi, chúng ta cũng gần tới nơi rồi.” Thực ra thì cơn đau đã dịu hơn lúc trước. Mấy viên thuốc đủ loại đã làm tê liệt nó một cách hiệu quả. Có vẻ như chúng còn làm đầu óc anh mù đi nữa; anh mơ hồ cảm thấy như đang bơi dưới nước, nhưng cảm giác tương đối thú vị. Thư giãn. Như thế cũng

... tiếng trống... vang rền... nỗi đau tuyệt vọng... tiếng người nức nở... oái... rồi tiếng nhạc xa xăm lớn dần... dừng lại đi mà...

... tiếng vỗ tay... hò reo... mỗi lúc một lớn hơn... ôi trời đất ơi, im đi...

“Hả? Có chuyện gì thế?” Mở choàng mắt, Ash cố ngồi thẳng dậy trên ghế. Một cơn co thắt nghiêng chặt cột sống của anh, kéo giật anh lại. Ngơ ngác vì tiếng vỗ tay, anh nói, “Buổi diễn bắt đầu à?”

“Kết thúc rồi.”

“Hả?”

Fia vẫn mãi vỗ tay. “Thật tuyệt vời đúng không?”

Đầu óc mụ mẫm của Ash đang cố sắp xếp các chi tiết. Ôi không, đừng bảo là anh đã bỏ lỡ cả buổi diễn nhé, xin đừng nói vậy. Nhưng sao Fia lại hỏi anh có thấy vở diễn tuyệt vời không?

Rồi anh thấy là cô đang nói với người phụ nữ ngồi bên trái cô, chứ không phải với mình. Huých cô một cái, anh hỏi, “Có phải tôi đã... ngủ quên không?”

“Phải rồi.”

“Ôi trời.”

“Anh còn ngáy nữa.”

“Không!” Anh cảm thấy người vừa nóng vừa lạnh vì xấu hổ.

Người đàn ông bên phải anh nói lạnh tanh, “Ồ đúng thế đấy.”

Ash muốn chết. “Nhiều lắm không?”

“Anh có bị đau xương sườn không?” Fia nói.

“Hả?” Ấn xương sườn kiểm tra, Ash phát hiện ra đúng là bị đau thật.

“Mỗi lần anh bắt đầu ngáy,” Fia giải thích, “Bọn tôi lại chọc anh một cái.”

“Bọn tôi?”

Người đàn ông ngồi bên phải nói, “Chúng tôi thay phiên nhau.”

“Ôi không.” Lòng Ash lại thất vọng thêm khi anh nhìn thấy một vết ướm nhỏ trên vai chiếc áo khoác màu kem của Fia. “Đừng nói đó là do tôi gây ra nhé.”

Fia nhìn xuống vết ướm. “Ồ đúng rồi, anh có nhỏ dãi tí chút. Không sao cả.”

Anh đã dựa vào người cô và ngả đầu lên vai cô. Điều đó đúng là tham vọng cả đời anh. Vậy mà anh lại không hề biết.

“Thật có lỗi quá.” Chưa đủ bẽ bàng, cơn đau lúc trước bị làm tê đi giờ quay trở lại còn dữ dội hơn. Anh phải nhờ Fia đỡ mình đứng thẳng dậy khi khán giả bắt đầu ra khỏi rạp hát.

Fia không khó chịu về chuyện cái áo khoác; cô có thể giặt máy được mà buổi diễn Madame Butterfly thì quá tuyệt vời. Đó có thể không phải những giờ phút tuyệt nhất của Ash, nhưng việc anh ngủ gật đầu phải lỗi của anh. Mà trước buổi diễn anh thật buồn cười, khác hẳn mọi lần vẫn đối xử với cô. Thường thì anh lảm lì, xa cách và thiếu thân thiện cơ...

Họ ra tới phòng giải lao và Ash bật điện thoại lên. “Giờ mới nói thì ích gì.” Đọc lướt qua tin nhắn, anh gơ ra cho cô xem: “Cuối cùng cũng nhớ ra – viên màu cam đó là thuốc an thần. Cực cực mạnh!!! Yêu con, Mẹ xx.”

“Anh uống thuốc đó à?” Nhìn nét mặt anh Fia bật cười. “Ai bảo uống thuốc kê cho người khác cơ.”

“Mẹ bảo tôi là nó sẽ giảm đau.”

“Ồ, rõ là nó cũng có tác dụng đó. Anh ngủ một lèo đến hết buổi.”

“Fia? Là cô đó à?”

Fia dừng khựng lại, chút tóc gáy dựng lên trước giọng nói mà vừa nghe cô đã nhận ra ngay. Trong một thế giới hoàn hảo thì cô muốn sẽ không bao giờ phải nghe thấy giọng nói ấy một lần nữa hơn.

Cô từ từ quay lại đối mặt với bà mẹ chồng cũ. “Xin chào, Vivien.”

“Chà chà, thế giới thật nhỏ hẹp! Thật vui khi gặp lại cô ở đây!”

Điều này kể cũng hơi mỉa mai, Fia thấy vậy, vì cô mới là người vốn thích opera và nhạc cổ điển, trong khi Vivien chưa bao giờ tỏ ra thích thể loại này. Nhưng để lịch sự, cô nói, “Bác có khỏe không?”

“Khỏe lắm, khỏe lắm. Vẫn bận đào tạo nhân viên mới trong cửa hàng.” Đây là một trong những Nhận xét Chua cay của Vivien, nhấn mạnh vào sự phiền phức Fia gây ra khi cô bỏ đi. “Còn Will cũng rất ổn, xét về mọi mặt. Nó tìm được một cô bạn gái đáng yêu, con bé hay đáo để!” Tức là cô, Fia, khiến họ thấy mệt mỏi và có khi còn không xứng với con trai bà ta. Cặp mắt cú vọ đánh màu tím nhạt tia thấy Ash liền mở to nhận ra. “Cậu có phải người đã ngủ trong buổi diễn không? Cái người đã gáy ư?”

“Có lẽ tôi đã gà gât một hai lần,” Ash nói. “Ở những đoạn không hay.”

Vivien nhìn cậu ngờ vực. “Ôi trời đất, mà hai người là một cặp à? Fia, đây là... bạn trai mới của cô đấy à?” Vừa nói bà ta vừa sẫm soi Ash từng tí một, từ vẻ đồ dẫn của Ash đến cái áo khoác nhàu nhĩ, từ mớ tóc cần chải gấp đến mấy cúc áo sơ mi căng ních. Cánh mũi bà ta nở ra và miệng bà ta bắt đầu rúm rỏ, cứ như bà ta nóng lòng gọi điện báo cho Will về cái tên xí trai hơn hẳn mà cô con dâu cũ đang hẹn hò. Kết luận rõ ràng là: Sau khi bỏ con trai tôi, đây là gã tốt nhất cô có thể hẹn hò đấy ư?

Còn Ash, thậm chí còn chưa gặp bà ta bao giờ, biết rõ mười mười trong đầu bà ta đang nghĩ gì.

“Thực ra Fia đi cùng tôi vì chiếu cố đấy thôi. Vợ yêu của tôi tối nay không đi được.” Sau khi giả giọng ê a của giới thượng lưu, anh giơ tay ra chờ bắt tay Vivien. “Chào bà. Tôi là Humphrey Twistleton-Jakes. Buổi diễn tối nay dở quá nhỉ, bà có thấy vậy không?”

“Ta phải đi thôi,” Fia nói. “Xe đang đợi ở ngoài kia.” Cười với Vivien khi đi qua bà ta, cô chỉ vào Ash nói tự hào, “Anh ấy là nhà phê bình nghệ thuật của tờ Thời báo Chủ nhật đấy.”

“Rồi, xin lỗi cô lần nữa nhé.” Lúc họ về tới Đồi Channings, cảm giác bỗng bênh lại quay lại với Ash. “Đúng là khủng khiếp toàn tập.”

“Không đâu. Tôi vui lắm.” Vui hơn rất nhiều so với cô mong đợi nếu nói một cách chân thành. Fia nói, “Khuôn mặt của Vivien lúc chúng ta bỏ đi ấy – bà ta hoàn toàn tin anh – đó là một trong những giây phút tôi yêu thích nhất trong đời.”

Vươn người ra trao một nụ hôn tạm biệt tử tế với Fia thì sẽ tuyệt lắm. Nhưng (a) anh không thể với tới chỗ cô mà không làm mình đau đớn kinh hồn, và (b) anh vẫn chưa đủ dũng cảm để thử. Thay vào đó, anh nói, “Tôi chưa bao giờ thích chồng cô khi anh ta còn đi lại với Cleo.”

“Tôi biết, chị ấy có bảo tôi. Tôi chỉ có thể nói là anh ta giả bộ rất tài và cả hai bọn tôi đều bị mắc lừa. Hoặc là có lẽ cả hai bọn tôi đều rất kém cỏi khi chọn đàn ông.” Fia cười nhẹ, bồn chồn gõ vào tay nắm cửa. “Nên tôi muốn thay đổi điều đó, xử lý cho xong chuyện của mình.”

Trong đầu Ash có một tiếng nói đang la lớn, “Tôi có thể giúp cô làm điều đó, hãy để tôi giúp cô thay đổi!”

“Thực ra thì anh có thể giúp tôi được đấy,” Fia nói và trong một thoáng cậu nghĩ mình đang nằm mơ, hoặc là cô đọc được ý nghĩ của cậu, hoặc cậu đã chẳng may nói ra câu đó... “Anh biết Johnny đúng không? Anh ấy hẳn phải nói chuyện với anh về... anh biết đấy, chuyện này chuyện nọ, trong khi hai người chơi bi-a với nhau. Anh ấy thích những phụ nữ thế nào?”

Ash thở ra chậm chậm. Tiếng gì thế nhỉ? À phải rồi, tiếng niềm hy vọng của anh vỡ vụn rơi xuống đất.

Cậu lắc đầu. “Tôi không biết. Xin lỗi.”

“Ồ.” Fia có vẻ thất vọng. “Thôi, dù sao cũng cảm ơn anh tối nay. Còn lúc anh phải viết bài phê bình, cứ nói là cô diễn viên đóng Butterfly thực sự là ngôi sao tương lai, anh chàng đóng Pinkerton diễn rất đạt, còn dàn dựng sân khấu thì rất hoành tráng.”

“Cảm ơn.” Ash gật đầu. Anh đâu có cần phải phê bình vở kịch; chẳng ai bắt anh viết gì cả.

“Mong rằng lưng anh sẽ chóng hồi phục. Chúc anh may mắn!”

Anh không thể hôn cô. Mà Fia cũng không hề có ý định hôn anh. Quan sát cô ra khỏi xe taxi và nhẹ nhàng vẫy tay với mình, Ash nói, “Tạm biệt.”

Có nhiều hơn một loại nỗi đau.

24. Chương 40 + 41

Chương 40

Lúc lái xe qua cửa hàng tạp hóa trên đường đi làm, Cleo nhìn thấy xe Johnny đỗ bên ngoài. Hắn vừa đi đâu về. Ôi trời, những cảm xúc đó chưa hề phai nhạt, thậm chí còn mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nhấn phanh thật sâu, cô đỗ lại nghỉ một lúc để trái tim đang đập thình thịch của mình bình tĩnh lại.

Chà, bình tĩnh lại một chút đi. OK, cứ tự nhiên thôi. Bước vào cửa hàng, lấy một tờ báo hay hộp bạc hà hay gì đó, rồi liếc sang thấy Johnny và tỏ ra ngạc nhiên. Dễ thôi mà.

Đẩy cửa vào khi cánh cửa bị mở ra từ phía bên kia, cô phóng thẳng vào ngực Johnny và rít lên một tiếng như chuột sập bẫy.

“Úi.” Đỡ cô dậy, hắn hỏi, “Chào Cleo. Cậu khỏe không?”

“Khỏe! Còn cậu? Bạn à? Đến nơi đó hay không? Ô nhìn kia, sữa!” Trời đất, mình đúng là ngu si hết thuốc chữa.

“Tớ vừa đi...”

“Đi chơi? Ồ, tuyệt!”

“Cũng không hẳn. Một trong hai bà cô của tớ bị đột quỵ.”

“Ồi không!” Lần cuối cùng cô nhìn thấy họ là lúc hai bà cô loạng choạng chống gậy bước đi trong lễ tang của Lawrence. Cả hai bà cô đều ngót tám mươi và trông rất yếu ớt. Cả hai cùng ở một nhà dưỡng lão. Nhớ ra tên họ là Clarice và Barbara, Cleo hỏi, “Là cô nào?”

“Cô Barbara. Cô lớn tuổi hơn.” Dưới mắt Johnny có quầng thâm, cứ như là hắn chưa ngủ cả tuần nay rồi. “Cô vẫn đang hôn mê trong phòng chăm sóc đặc biệt tại BVDHNN. Bệnh viện đại học Norfolk và Norwich,” hắn giải thích thêm khi thấy Cleo ngây ra. “Lúc này vẫn đang trong tình trạng nguy kịch. Họ không biết cô có qua khỏi không.” Trông hắn rất mệt mỏi nhưng có vẻ hài lòng khi gặp cô. “Nghe này, cậu có mười phút không? Qua chỗ tớ uống cà phê nói chuyện nhé?”

“Tất nhiên là được rồi!” Cleo nhìn đồng hồ, nhắm tính nhanh. “Giờ tớ phải đi đón Casey Kruger đưa anh ta tới Bristol. Khoảng một tiếng rưỡi nữa là tớ về đến nơi.”

Nhưng Johnny đã lắc đầu. “Lúc đó thì tớ phải đi rồi. Tớ chỉ về qua nhà lấy mấy thứ thôi. Tớ phải quay lại Norfolk càng sớm càng tốt.”

Chết tiệt. Cleo thoáng nghĩ đến việc thuyết phục Casey tự nhắc cái mộng ngôi sao lười biếng của gã lên mà tìm cách tới rạp hát Hippodrome, nhưng có những yêu cầu đơn giản là không khả thi. Gã là khách hàng và cô không thể làm gã thất vọng. “Tớ xin lỗi, giờ tớ không qua được. Tớ phải đi làm.”

Lại thế rồi.

Johnny cười buồn bã. “Tiếc thật. Thôi không sao. Gặp sau vậy.”

Hắn vỗ nhẹ vào cánh tay cô rồi đi, tiếng xe rồ máy lên dốc. Cleo nhìn hắn biến mất khỏi tầm mắt. Tội nghiệp Johnny. Tội nghiệp cô Barbara.

Nhưng mặt tốt là ít nhất không phải hắn đi hú hí với cô nào đó tuyệt vời hơn đứt cái cô tài xế tàn nhang ở bên kia bãi cỏ nhà mình, mà với cô ấy địa điểm quyến rũ là trên gác xếp đầy bụi và mạng nhện.

“Em sẽ làm cho anh việc này và anh sẽ không thể từ chối,” Georgia nói.

Mắt con bé sáng lên và nó đang mặc chiếc áo phông bó màu tím với dòng chữ, “Những người mắc chứng khó đọc trên thế giới, hãy cùng THẢO GỖ!” được in rõ nét trên ngực. Con bé đang cầm gì đó sau lưng.

“Nếu không thì anh sẽ phải bơi với lũ cá[1] à?” Tất máy, Ash chậm chậm trườn chân ra khỏi xe. Anh đang hồi phục nhưng vẫn thấy đau. Rất đau.

[1] Thành ngữ trong tiếng Anh, nghĩa là chết, đặc biệt khi bị giết chết.

“Lũ cá à?” Georgia nhăn mũi khi nhảy từ tường rào khu vườn xuống. “Không nói là lũ cá. Chỉ cá thôi. Mà thôi, em có nghe chương trình của anh sáng nay. Và em có cái này cho anh.”

“Ồ vậy à?”

“Cái này anh sẽ thích lắm.”

“Anh chả dám nghĩ nữa.”

“Đừng có khó tính như vậy! Em vào được không?”

“Thế anh ngăn em được chắc?” Ash bám hàng rào để đi trong khi con bé theo anh vào.

“Tình trạng như vậy thì chắc là không.” Khi cậu mở khóa cửa con bé tung tẩy đi qua anh vào nhà trước và nói hoan hỉ, “Đây này!”

Con bé đang giơ món quà ngạc nhiên lên, một lọ chất lỏng nhỏ.

“Nếu là rượu vang trắng thì lượng đó chưa đủ đâu.”

“Đây không phải rượu. Anh cởi áo khoác ra.”

“Cái gì cơ?”

“Và cả áo phông nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em có nghe nói về cái lưng đau của anh. Mà em thì mát xa rất lành nghề. Không phải kiểu bần thủ đầu, đường đường chính chính ấy. Nhưng em hứa là anh sẽ không phải hối tiếc đâu. Em tuyệt lắm.”

Ash thả chìa khóa xe lên bàn. Điều này nghe như ý kiến tồi nhất anh từng biết.

Nhưng nghĩ lại, lưng cậu vẫn đau khủng khiếp và ai cũng biết là được mát xa thì sẽ thích lắm.

Còn nữa, sáng nay anh đã quá bận với chương trình truyền thanh của mình nên đã không gọi được cho bác sĩ đặt lịch hẹn khám. Mà ăn mỳ lại còn đòi xôi gấc. Nếu không được một bác sĩ chuyên khoa khám thì tại sao lại không để một cô nàng a ma tơ nhiệt tình tắm quất cho?

“Thế thì làm đi.” Anh cởi áo khoác ra. “Em muốn anh nằm đâu?”

“Trên giường trên gác ấy.”

Anh nhìn thấy tia sáng lấp lóe trong mắt con bé. “Đừng có hòng.”

“Mất vui.” Georgia cười nói, “Được rồi, ta làm trên sàn phòng khách nhé.”

Con bé lấy một cái khăn tắm, trải xuống thảm và tết tóc lại thành một bím lỏng. Hít để thu bụng vào thì quá đau, Ash cẩn trọng nằm úp xuống cái khăn tắm, vẫn mặc đủ quần áo.

“Anh phải cởi áo phông ra,” Georgia nói.

“Không đời nào. Anh không để trần trước mặt em đâu.”

Con bé đảo mắt. “Thế thì em không dùng lọ dầu này được rồi.”

“Hoặc thế này hoặc không làm nữa.”

Georgia cười nói, “Ngượng cơ đấy.”

Phải công nhận là Georgia khá thành thạo việc này. Quỳ xuống cạnh anh, con bé xoa hai tay vào nhau để làm ấm. Rồi nó bắt đầu xoa ngón tay quanh lưng anh theo vòng tròn thật nhẹ và nhịp nhàng.

“Nếu đau thì anh bảo em nhé.”

“Em cũng được đấy,” Ash lầm bầm.

“Em đã bảo anh rồi, em còn hơn cả được ấy. Em là thiên tài trong việc này ấy chứ.” Tay con bé kéo căng xoa bóp các khối cơ, kiên nhẫn đầm lưng anh từng tí một.

“Thế đến bao giờ thì xong?” Ash lầm bầm. Anh thực sự cảm nhận được tác dụng của việc này. Các khối cơ đau thắt đang dần thả lỏng.

“Mười lăm, hai mươi phút. Bao lâu tùy anh.” Georgia tinh nghịch nói, “VẬY anh sẽ nhắc đến em trên đài ngày mai vì chuyện này nhé?”

Cậu cười. “Cũng có thể.”

“Tốt quá! Anh tiện thể cho thêm chút thông tin về việc em là quần áo với giá phải chăng không?”

“VẬY em coi anh chỉ như vậy thôi hả? Nguồn quảng cáo miễn phí à?”

“Không, nhưng nếu anh làm như tình cờ nói ra chuyện đó thì cũng tốt.”

“Ừm, anh không làm được vì...”

Tít tít.

“Ồ, ai đó?” Đứng bật dậy, Georgia phăm phăm ra mở cửa trước khi cậu nhắc được đầu dậy. Bị mắc kẹt dưới sàn, Ash chỉ nghe thấy tiếng cửa ngoài mở ra và con bé kêu lên, “Xin chào!Ồ, thật tốt bụng quá! Hẳn là sáng nay chị cũng nghe chương trình của anh ấy đúng không?”

Có phải là hy vọng quá mức không khi nghĩ là bà bác sĩ, do quá hối hận vì không thể xếp lịch hẹn cho cậu hôm qua nên đã quyết định đến thăm cậu hôm nay?

Và hình như còn mang theo một suất ăn mua sẵn nào đó nữa?

Rồi hương rau thơm và tỏi càng rõ hơn và Ash nghe tiếng Fia nói, “À đúng, đúng vậy. Lưng anh ấy sao rồi?”

Ồi trời ơi...

“Sắp bớt đau nhiều rồi.” Georgia vui vẻ đưa khách vào phòng. “Ngay sau khi em thực hiện xong phép thuật của mình!”

Cuối cùng sau khi xoay được đầu, Ash thấy Fia đang hoảng hốt nhìn anh từ ngưỡng cửa. Cũng chẳng đáng ngạc nhiên mấy, vì cô đang thấy anh nằm úp mặt xuống sàn như một con hải mã.

Ơn trời là anh đã không để Georgia dụ cởi cả áo phông ra.

“Ồ, tôi xin lỗi. Tôi chỉ nghĩ là chắc anh không ra quán rượu ăn trưa được.” Fia vừa chỉ vào cái giỏ cô mang tới vừa ngập ngừng nói, “Tôi mang qua một đĩa mì cuốn.”

“Ca... cảm ơn.” Từ ngữ rung lên khi anh nói ra vì Georgia bất ngờ thọc đốt ngón tay vào sườn anh. Anh vốn có máu buồn.

“Chị cứ để trong bếp ấy,” con bé nói với Fia trong khi vẫn xoa bóp. “Em sẽ hâm nóng lại cho anh ấy khi làm xong. Giờ thì thả lỏng người ra và đừng có hóp bụng lại nữa.” Con bé âu yếm vỗ vào phần thịt thừa một cái. “Em không giúp được đâu nếu anh căng thẳng thế này!”

Ash cảm nhận được ngón tay con bé đang ấn sâu vào hai bên sườn anh, đủ để tưởng tượng rõ ràng một cảnh tượng rất kém duyên rũ mà Fia đang nhìn thấy. Da đầu anh râm ran vì xấu hổ.

“Ôi, anh thật là đáng yêu,” Georgia bật nói, nắm đầy tay mở thịt của anh qua lớp áo phông mà vẩy qua lại như nhào bột. “Giống một con hải cẩu cuộn tròn to đùng ấy!”

Chương 41

Abbie đang giúp một phụ nữ còn phân vân lựa chọn trong số các chủng loại đèn vườn năng lượng mặt trời đang bày ở đó thì thấy Magda tinh nghịch thông báo, “Ôi chà, nhìn xem anh chàng lực lưỡng đẹp trai nào đang tới kìa?”

Đó là Tom. Ngay cả sau bao nhiêu năm, sự xuất hiện bất ngờ của anh vẫn làm tim cô xáo động. Nở nụ cười rạng rỡ, cô giơ tay lên vẫy rồi mới nhận ra anh không nhìn về phía mình. Mà tập trung chú ý vào một chỗ khác...

Ôi trời đất...

Tới gần Des ở giữa cửa hàng, không chậm lại một giây, Tom thu tay lại vung một cú đấm thật mạnh có thể khiến cho vận động viên quyền Anh Ricky Hatton phải kính nể. Des đổ gục xuống như bao cát. Những phụ nữ đứng gần đó hét lên; chưa bao giờ có chuyện tương tự như vậy xảy ra ở Trung tâm Trang thiết bị Vườn Kilgour.

Tom không nói một tiếng. Cũng không thềm liếc quanh một lần nào trước khi quay lưng bỏ đi. Tất cả mọi người đều sốc, mắt mở tròn xoe còn mồm thì há hốc. Người ta nín thở khi Des lê mình ngồi dậy, máu mũi rỏ tong tong xuống sàn gạch.

Rồi từ từ, từng người một, quay mặt lại phía Abbie. Nỗi sợ hãi thắt chặt bụng cô lại và mặt đỏ bừng lên hòng cô khi cô thấy nét mặt họ thay đổi, từ ngạc nhiên chuyển sang khó hiểu đến nghi ngờ rồi nhận ra rằng, về logic, rất có khả năng chuyện này liên quan tới cô.

Sự yên lặng kinh ngạc chuyển sang ồn ào, tiếng người nói rì rầm. Mấy người đứng cạnh giúp Des đứng dậy, đưa anh giấy ăn để cầm máu và lau dọn đồng nhem nhuốc dưới sàn.

“Đã ai gọi cảnh sát chưa?” Người nói câu này với giọng the thé lo lắng chính là người phụ nữ phân vân mua bóng đèn năng lượng mặt trời. “Phải gọi cảnh sát!”

Máu tươi vẩy khắp chiếc áo carô xám Des đang mặc khi anh ta lắc đầu. “Không, không, đừng làm vậy.”

Abbie thấy như có nhiều người hơn quay lại nhìn cô với đủ cấp độ buộc tội và ngờ vực khác nhau. Phản ứng của Des khẳng định những nghi ngờ lúc trước của họ là đúng.

Magda nói, “Abbie? Thế này là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra thế?”

“Em... em không biết.” Má cô nóng quá, cô cảm thấy như chúng sắp cháy bùng lên.

Hàng lông mày rậm của Huw dựng đứng lên khi anh ta giúp Des đứng dậy. “Cậu có cần gọi xe cứu thương không?”

“Không, thật đấy, không cần đâu.”

Abbie cố nuốt nhưng miệng cô khô khốc. Tay cô run lên. Cô cần nói chuyện với Tom, cô cần phải giải thích.

“Thôi nào cậu, phải rửa sạch đi.” Lúc này Huw nhận trách nhiệm đưa Des đến chỗ cầu thang.

“Ừm... để tôi đi gặp Tom.” Có phải cô đang gọi với theo họ không? Nghe không giống giọng cô tí nào.

Des quay lại gật đầu. Như người máy, Abbie đi ra cửa. Cô phải tìm cách giải quyết chuyện này, giải thích rằng cô đã không...

“Chị đi cùng em,” Magda tóm cánh tay cô.

“Không cần đâu, chị không phải làm vậy.”

“Em định làm thế nào chứ, đi bộ về à? Thôi nào, để chị chở em về.”

Về tới Đồi Channings đã thấy chiếc xe tải phủ bụi màu xám bạc của Tom đỗ bên ngoài nhà.

“Để chị vào cùng em.” Magda nói giọng chắc chắn.

“Không, đừng chị.” Họ không hề muốn có người chứng kiến chuyện này.

“Cậu ta đã đánh em bao giờ chưa?”

“Chưa!”

Magda nói ngịch ngẩng, “Mọi chuyện đều có lần đầu tiên. Cậu ta cũng chưa bao giờ đánh Des cả.”

“Tom không phải người như vậy.” Trong lúc loạng choạng ra khỏi xe, Abbie muộn màng nhận ra rằng nếu vô tội hấn cô đã nói, “Tại sao Tom lại đánh em chứ? Em chẳng làm gì sai cả.”

Quá muộn rồi. Hít một hơi thật sâu, cô mở cửa.

Đồ là lượt, đồ là lượt ở khắp nơi. Phòng khách bị phủ kín quần áo; còn có cả một cái váy cưới đang ten màu ngà trên cửa sổ, lủng lẳng vắt qua thanh rèm. Georgia không ở nhà, ơn trời. Chỉ có Tom đứng quay lưng lại phía cô, hai tay khoanh chặt trước ngực, cả người toát ra vẻ tức giận.

Đây là điều cô đã lo sợ bao tháng trời nay. Giờ thì nó đã xảy ra rồi. Và đã quá rõ tại sao anh lại biết.

“Làm sao cô dám?” Giọng Tom run lên giận giữ. Anh chậm chậm quay lại nhìn cô. “Làm sao cô dám chứ?”

Abbie nổi xung. Không báo trước, nỗi sợ hãi chuyển thành thách thức. “Làm sao em dám à? Nhìn xem anh vừa làm cái gì kia!” Lời nói cứ tuôn ra, một cách chống trả tuyệt vọng. “Nếu anh muốn nói về chuyện này thì anh đã có thể hỏi em rồi em sẽ kể hết với anh. Sẽ chỉ là chuyện giữa hai chúng ta.” Móng tay cô bấu chặt vào lòng bàn tay và cô thấy buồn nôn, bởi vì từ nay cuộc đời cô sẽ khác. “Nhưng ôi không, anh phải đến chỗ em làm gây chuyện, rồi bây giờ thiên hạ đều biết.”

“TÔI KHÔNG QUAN TÂM.” Tom, dù chưa bao giờ cao giọng, gầm lên, “TÔI MUỐN THIÊN HẠ BIẾT HẾT! CÔ VÀ DES KILGOUR... HAI NGƯỜI ĐÃ CÙNG NHAU...”

“Em không ngủ với anh ta.” Abbie bật nói, sợ hãi trước cơn giận dữ của chồng. “Chỉ là một đêm bình thường thôi, em tưởng anh ngoại tình và em đã rất buồn...”

Cửa trước mở tung ra và Georgia nói to, “Sao có bà nào cứ nấp nấp nấu nấu trong cái bụi cây bên dưới cửa sổ nhà mình ấy nhỉ?” Rồi con bé xuất hiện trên ngưỡng cửa phòng khách và vẻ mặt nó biến đổi khi nó nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Ánh mắt con bé chuyển từ người này qua người khác và Abbie đoán được ai đã kể cho Tom.

“Hay lắm.” Abbie lắc đầu với Georgia.

Georgia giận giữ nói, “Cái gì cơ? Không phải cháu. Cháu không nói cho bố biết.”

Tom nhìn con gái mình hoài nghi. “Chờ đã. Ý con là con biết chuyện này à? Con biết chuyện về Des Kilgour à?”

“Hấn ta tới đây một lần, và cả hai người đều không biết là con ở nhà. Con nghe thấy hết mọi chuyện. Abbie bắt con hứa không được nói cho bố biết. Ôi bố, con xin lỗi...”

Georgia làm cho mọi việc không thể tệ hơn. Mà con bé đang nói dối; chắc chắn nó đứng sau chuyện này. Abbie hỏi, “Thế thì là ai chứ? Nếu đó không phải cháu?”

Georgia kiên quyết. “Làm sao cháu biết được? Có lẽ chính là cái bà trốn ngoài bụi cây ấy.” Sải bước ra mở tung cửa sổ, con bé nói thẳng thừng, “Nào, có phải là cô không?”

Nghe lén chuyện người khác vẫn luôn là sở trường của Magda. Đứng từ từ dậy, chị ta phủi lá rơi trên tóc. “Tất nhiên không phải tôi rồi. Chúng tôi đến hôm nay mới biết chuyện này.”

“Đó là vì chẳng có chuyện gì để biết cả,” Abbie nói.

Tom nói cụt lủn. “Magda, ra khỏi đây đi.”

“Đừng có đánh cô ấy đấy,” Magda cảnh báo lúc quay đi.

Khi chị ta đã lái xe đi, và Georgia đã đóng cửa, Abbie nhìn Tom nói, “Vậy ai nói cho anh biết?”

Tom lấy một mảnh giấy gấp lại từ trong túi quần jean ra. “Cái này được nhét trên kính chắn gió.”

Chân vẫn đang run, cô sang bên kia phòng cầm lấy tờ giấy. Bằng chữ viết hoa, người vô danh đó viết: TỪ MỘT NGƯỜI BẠN NGHĨ RẰNG ANH NÊN BIẾT LÀ VỢ ANH ĐANG NGOẠI TÌNH VỚI DES KILGOUR. TB: ĐÂY KHÔNG PHẢI TIN ĐỒN. ĐÂY LÀ SỰ THẬT.

“Nhưng đây không phải sự thật.” Abbie nuốt khó nhọc; cô còn phải nói như vậy bao nhiêu lần nữa? “Không có chuyện gì xảy ra cả, em thề đấy.”

“Cô ở với hắn qua đêm,” Georgia xía vô. “Trên giường hắn ta. Cô không thể nói là không có chuyện gì xảy ra được.”

Có phải con bé viết tờ giấy đó không? Để Tom phát hiện ra, nhưng nó vẫn khẳng khẳng nó không phải kẻ mách lẻo?

“Không có chuyện tình dục.”

“Nhưng cô đã hôn hắn ta.”

“Nghe này, cô muốn nói chuyện riêng với Tom. Cho cô với bố cháu một chút riêng tư được không?”

Bất cứ một người bình thường nào cũng sẽ ra ngoài. Nhưng Georgia, không phải người bình thường, lắc đầu. “Không. Cháu cứ ở đây. Nhìn xem cô đã làm bố cháu ra nông nổi nào đây.”

Gần như không thể nhận ra Tom được nữa, mặt anh dữ tợn và mắt đơ dại. Tất nhiên Georgia đứng về phía anh, bảo vệ anh.

“Hãy để em giải thích mọi chuyện,” Abbie cầu xin, nhưng anh đã giơ tay lên.

“Cô đã lừa tôi. Cô đã giữ bí mật với tôi, làm những trò có trời mới biết được, vậy thì làm sao tôi có thể tin lời cô lúc này chứ?”

Đó không phải là cái cọ; mà là cả thế giới của cô đang tuột khỏi tay. Abbie bật nói, “Đó là từ hồi anh đi câu cá, em tìm thấy lá thư... con bé gửi.” Cô chỉ về phía Georgia, nó phản ứng lại như vừa bị tát.

“Vậy là lỗi của cháu phải không? Ồ không, cô không thể đổ hết lỗi cho cháu được, chỉ vì cô bị bắt quả tang!”

“Nghe này, em chỉ đang cố kể cho anh nghe chuyện gì xảy ra thôi.” Giọng Abbie cao vống lên. Sự can thiệp của Georgia là điều cô không hề muốn.

“Thôi không cần đâu.” Tom nhìn cô kinh tởm trước khi quay đi. “Khỏi rách việc. Bởi vì tôi không muốn nghe.”

“Em có chắc là không phiền không?”

“Tất nhiên là không rồi!”

“Em thật sự chắc chứ?”

“Thật mà.” Làm sao cô có thể thấy phiền khi chị gái cô chuyển đến ở cùng chứ? Cleo mang một cốc trà tới bên Abbie, lúc ấy vẫn đang rất khùng hoảng. Tối nay khi cô đi làm về thì mọi sự đã rồi, Abbie đã có mặt ở trong nhà chiếm lấy cái phòng trống. Bởi vì ở lại nhà của chị không còn là lựa chọn nữa.

Khi nghe xong lý do, Cleo rất ngạc nhiên. Thật phi thực tế, giống như nghe Abbie thông báo là chị muốn làm phi hành gia và sẽ đi tập huấn với NASA vậy.

Nhưng đó là sự thật. Dù không thể tin được, nhưng đúng là bà chị cô đã vướng vào một chuyện, dù ngắn ngủi, với Des Kilgour. Và anh chàng này, trái ngang sao đó, lại đang yêu chị.

Và có thể còn đang bị vỡ mũi.

Mọi chuyện dần rõ ràng.

“Chị không thể ở lại. Không thể.” Đau khổ nhắc lại, Abbie tiếp tục. “Không thể ở với hai người về cùng một phe đấu lại chị. Phải rồi, với Georgia thì đây đúng là giấc mơ thành hiện thực còn gì. Nó đã đạt được ước nguyện. Từ nay trở đi sẽ chỉ còn bố con nó ở với nhau, không còn mẹ đàn bà đau khổ hay rên rỉ cứ làm nó mất hứng nữa. Em biết không, chắc chắn con bé đã để tờ giấy đó lên kính chắn gió xe Tom. Chị đã cố gắng hết mình đối xử tốt với nó mà nó trả ơn thế này đây. Mà làm sao chị lại tin nó cơ chứ.”

Đã mười một rưỡi. Cleo hoàn toàn kiệt sức sau ngày dài làm việc. “Nhưng nếu không phải con bé thì sao?”

“Còn ai vào đây được nữa? Des chưa nói với bất kỳ ai. Và chị cũng vậy. Bởi chị biết đó là cách an toàn duy nhất.”

“Nhờ ai đó trông thấy chị thì sao?”

“Nhưng chính thế đấy, họ không trông thấy. Họ không thể, vì chẳng có gì để nhìn cả!”

Không thể đáp lại câu đó. Cleo nói, “Em không đoán được chuyện xảy ra thế nào. Nhưng em chắc chắn Tom sẽ tới đây thôi. Chị biết anh ấy yêu chị đến mức nào mà.”

“Chị không nói cho anh ấy biết về Des vì chị không muốn làm anh ấy buồn. Và giờ thì chị đã làm cho mọi chuyện còn tồi tệ hơn hàng triệu lần.” Lệ trào khỏi mắt Abbie, nhỏ xuống cùi tay cô. “Anh ấy không còn tin chị nữa. Sự tin tưởng đã mất. Mà em biết Tom kiêu hãnh thế nào rồi. Trời đất, xin lỗi em...”

“Không sao đâu. Để em làm cho.” Cúi người xuống nhặt những mảnh vỡ của cốc trà yêu thích, Cleo quỳ gối xuống đúng vùng trà đổ và đồng thời làm đứt ngón tay vì một mảnh sứ vỡ. Máu trào ra rơi xuống sàn.

“Xin lỗi em, để chị giúp em dọn dẹp...”

“Thôi, không sao, thật đấy.”

“Chị không thể tin được chuyện này lại xảy ra.”

“Abbie, chỉ là cái cốc thôi mà.”

“Ý chị không phải vậy. Chị đang nói về cuộc đời chị. Cuộc đ...đời ngu ngốc vô vọng của chị...”

Mười một giờ ba mươi lăm phút. Cleo giật một nắm giấy ăn từ cái hộp Abbie đang dùng hết dần, và bắt đầu lau dọn chỗ đổ vỡ. Đêm nay rồi sẽ dài, rất dài.

25. Chương 42 + 43

Chương 42

Đó là buổi diễn cuối cùng của vở Beach Party! tại rạp Hippodrome và tối nay cả câu lạc bộ người hâm mộ Casey Kruger đã có mặt. Có toàn bộ khoảng năm mươi người, vài người trong số họ rõ ràng là rất kỳ quái. Rất là vài sợi tổng hợp. Và những cơ thể thừa cân cố nhét người vào cái áo phông quá nhỏ mang dòng chữ Tôi Yêu Casey! Còn có cả vài người đàn ông nữa.

Ít nhất thì trời cũng không mưa. Họ đã có một đêm đẹp trời. Một đêm tuyệt vời, cứ xét đến việc buổi diễn đã kết thúc từ năm mươi phút trước nhưng họ vẫn đứng cầm máy ảnh và sổ xin chữ ký chờ người hùng của họ xuất hiện từ phía nhà hát. Nhưng không ai thấy phiền. Có vẻ đêm nay gã diễn rất tốt. Đó hẳn là một buổi diễn để đời.

Cleo cũng phải chờ, nhưng ít nhất cô còn được trả tiền. Và khi cô đưa gã đến cửa rạp hát lúc trước buổi diễn, gã có báo trước là rất có thể đêm nay gã sẽ tan muộn.

“Tốt hơn là thế, mẹ kiếp,” gã nói thêm. “Đám quản lý sẽ gặp rắc rối lớn nếu không khai vài chai sâm banh tối nay.”

Ngồi dựa vào ghế lái, Cleo rời mắt khỏi đám đông hâm mộ và cầm lấy điện thoại. Cô đã gọi cho Abbie để chị biết cô sẽ về sau nửa đêm. Trước đó, cô cũng đã nói chuyện với Tom và nhận thấy là anh vẫn chưa muốn tha thứ cho vợ mình vì đã sém chút nữa ngủ với người đàn ông khác. Anh cũng không muốn được một người thậm chí chưa bao giờ có một mối quan hệ tử tế nào trong đời lên lớp (từ anh dùng) về chủ đề tình yêu và sự tin tưởng.

Điều đó làm Cleo tổn thương, nhưng cô đã cố nhin không bật lại. Hơn nữa, anh cũng có lý. Và anh đã tổn thương sâu sắc vì cảm thấy thất vọng và bị phản bội tàn tệ. Bởi khi tình yêu càng lớn, thì cảm giác bị phản bội càng dữ dội. Thế nên cô mới gần như không tan nát cõi lòng khi phát hiện ra sự dối trá của Will.

Thôi thì lúc này cứ để Tom một mình đã. Nhưng cô vẫn bồn chồn xoay xoay điện thoại; câu chuyện choáng vàng tối qua giữa Abbie và Tom đã ảnh hưởng rất nhiều đến cô. Bởi cuộc hôn nhân của họ vẫn luôn là mối quan hệ hoàn hảo nhất, khiến các mối quan hệ khác phải ngưỡng mộ, lấy làm chuẩn mực và luôn mong muốn được như vậy.

Cứ coi là lối tư duy logic lệch lạc của đàn bà đi, nhưng nếu chuyện giữa Abbie và Tom mà còn tan vỡ, thì còn hy vọng nào cho những người khác đây?

Điều đó tiếp tục khiến cô thấy tất cả những cố gắng của mình bao năm qua để bảo vệ bản thân không bị tổn thương có lẽ không hữu hiệu như mình vẫn tưởng.

Về cơ bản là nếu chẳng may không sớm thì muộn lòng ta cũng tan nát, vậy lo âu làm gì cho mệt, cứ để mọi chuyện đến đâu thì đến có phải hay hơn không? Nếu đúng là như vậy thì ít nhất ta cũng có thể vui vẻ một chút với người đàn ông tuyệt nhất mà mình tơ tưởng.

À, nào, hừm, xem nào, vậy anh ta sẽ là ai nhỉ? Cleo cười thầm, chế giễu sự thật là mình có một bí mật tội lỗi. Bởi vì dù thích hay không thì Johnny LaVenture có vẻ như đã chiếm một vị trí khá vững chắc trong đầu cô.

Nhưng nếu cô gọi nhanh cho Johnny một cú bây giờ thì chắc cũng không sao nhỉ, chỉ để hỏi thăm tình hình bà cô thôi? Điều đó bình thường thôi, chắc chắn thế. Nếu hấn đang rầu lòng mà được nghe một giọng nói thân thiện thì có phải là rất tốt không?

Cánh cửa rạp hát cuối cùng cũng mở toang và Casey xuất hiện với sự hò reo của người hâm mộ. Họ túm tụm xung quanh gã như thể gã là một người hùng vừa chiến thắng. Và mỗi tay gã đang vẫy một chai sâm banh, làm cho đám đông càng hồ hởi. Nhìn dáng vẻ của gã, có thể nói đây không phải là chai sâm banh đầu tiên gã uống tối nay.

Cleo nhìn xuống màn hình điện thoại màu xanh điện tử, vẫn đang cố quyết định xem có nên gọi cho Johnny hay không.

“Oa!” Một cái nắp chai bắn tung lên và tiếng hò reo lại rộn rã. Nếu người hâm mộ nghĩ là họ sẽ được chia phần thì niềm hy vọng đó cũng sớm tiêu tan. Casey ngửa mặt lên nốc cạn cứ như cả tháng vừa rồi gã phải sống ngoài hoang mạc. Một bà sung sướng hét lên, “Ôi, cậu ấy làm rượu chảy tràn xuống ngực kìa. Casey, để tôi liếm rượu trên ngực cậu!”

Vì bà ta khoảng sáu mươi tuổi và thân hình tròn như cái lu, chuyện này hẳn là sẽ không xảy ra. Cleo dò các số điện thoại lưu trong máy và thấy hơi thở nghẹn lại trong cổ họng khi tên của Johnny hiện lên. Thật là lộ liễu quá. OK, cô chỉ định gọi cho một người bạn hỏi thăm tình hình ở Norfolk thôi mà.

Hoặc có lẽ không chỉ là thế. Điện thoại của hấn tắt máy, chắc hấn đang ở trong bệnh viện. Còn chưa biết có nên để lại lời nhắn cho hấn không thì cô bị sao nhãng bởi một tràng tiếng la hét khi Casey xé rách chiếc áo lụa màu đỏ gior bộ ngực trần ra cho cái bà lục tuần. Ôi trời, thế này thì ghê quá. Cleo ngắt máy; mai cô thử gọi lại vậy. Hạ kính cửa sổ xuống, cô quan sát bà ta nhiệt tình đưa lưỡi liếm bộ ngực trần nhẵn nhụi màu nâu nhân tạo... chắc chắn đây là hành vi vi phạm luật chống khiêu dâm hay gì đó. Eo ơi, mong rằng gã không mời bà ta về khách sạn cùng...

Mười phút sau Casey lao đảo về xe. Lắc đầu nhắc Cleo không phải mở cửa sau cho mình, gã thả người vào ghế trước.

“Ngồi ghế sau tôi không nói chuyện tử tế với em được. Đi nào, ta đi thôi, việc của tôi ở đây xong rồi. Nhấn ga đi không con chim già béo ị đó nhảy lên nắp ca pô bây giờ.” Gã tợp một ngụm từ chai rượu vang đỏ Moet thứ hai. “Mẹ kiếp, mẹ ấy như con bạch tuộc, mẹ ấy còn cố kéo khoá quần jean của tôi xuống.”

“Tôi có thấy. Tôi tưởng sau lần thứ tư hay thứ năm gì đó thì anh sẽ bảo bà ta dừng lại.”

Casey huých cô một cái. “Này, chỉ vui vẻ tí thôi mà. Tôi đã khiến họ thích thú. Có chuyện gì đâu, hả?” Gã nốc thêm sâm banh khi cô vào số rồi khỏi vỉa hè. “Cô em biết không? Tôi sẽ nhớ nơi này. Nhớ cả cô em nữa.”

“Cảm ơn anh. Vậy tốt quá.” Cleo quay sang chú ý vào việc điều khiển chiếc xe trong trung tâm thành phố nhiều làn đường. Một thoáng sau cô thấy mắt Casey khép lại và miệng gã há ra. Tuyệt, hy vọng là gã không ngáy như kéo bễ trên cả quãng đường về khách sạn.

Không lâu sau Bristol đã ở tít sau họ. Cleo lái xe còn Casey ngủ, đầu gã ngoẹo sang một bên vai, chai rượu vơi nửa được ôm trên tay như em bé. Chỉ còn năm cây nữa là đến khách sạn thì gã giật mình tỉnh dậy nói, “Còn em thì sao?”

“Còn tôi làm sao cơ?”

“Có nhớ tôi không, bé yêu?”

Ôi trời ơi. Cô lịch sự nói lớn, “Tất nhiên là tôi sẽ nhớ rồi.”

“Ha, biết mà!” Gã đập tay vào đùi. “Nghĩ khác về tôi rồi phải không? Không muốn mất cơ hội với Casey Kruger. Dừng xe lại đi bé yêu.”

“Nghe này, chỉ năm phút nữa là chúng ta về tới khách sạn rồi...”

“Không, không, không không! Thôi mà bé yêu, đỗ lại đi, làm vậy vì tôi đi, nhé?”

Gã say bí tỉ. Cleo không hề có ý định đi chậm lại. “Chúng ta tiếp tục đi nhé, rồi...”

“Bé yêu, thôi nào, dừng cái xe quái quỷ này lại NGAY!” Gã nói rồi đột ngột lao sang chộp tay lái, giật khỏi tay cô. Cái xe đảo mạnh sang trái ở đoạn con đường làng hẹp ngoặt phải. Như trong cảnh quay chậm, bên tai là giọng Casey hét lên “Chết mẹ tôi rồi”, Cleo đạp phanh quá muộn nên cái xe xuyên qua hàng rào trôi đi theo đà nghiêng khi nó lao xuống con dốc đứng bên trái.

Giống như bị mắc kẹt bất đắc dĩ trên một cái đu quay đáng sợ nhất thế giới. Bị hất sang trái rồi phải rồi chống ngược, Cleo thả mặc cho người rơi tự do. Có phải cô sẽ chết thế này không? Mọi người có đổ lỗi cho cô vì tai nạn không? Fan của Casey Kruger có gây rối trong đám tang của cô và chửi bới cô không? Ôi không, tội nghiệp chị Abbie, chị đã phải chịu đựng quá đủ rồi. Còn Ash thì sao? Cậu có vật vã đau khổ không? Chết tiệt, và thế có nghĩa là cô sẽ không bao giờ biết được Johnny ở trên giường thế nào à? Thật là bất công, tại sao cô không... ơ, chờ đã, dừng lại rồi...

Dừng lại...

Rồi dừng hẳn.

Từ từ, Cleo mở mắt. Cô còn sống không hay cô chỉ nghĩ là mình vẫn còn sống, giống như nhân vật của Patrich Swayze trong phim Hồn ma ấy?

“Ôiiiiii, mẹ kiếếếếếp,” một giọng rên rỉ bên tai cô.

OK, nếu cả hai cùng chết rồi, điều này có nghĩa là cô bị cùm với Casey vĩnh viễn. Thế thì thật là quá sức chịu đựng, bị mắc kẹt với một con ma khó chịu nhất.

Không, hai người vẫn còn sống. Cleo cầu nhàu, “Anh có sao không?”

“Hỏi gì mà ngu thế? Cô làm cái gì thế này?”

Cái gì? Cô làm cái gì á? “Chính anh chộp lấy tay lái mà,” Cleo nhắc cho gã nhớ lại.

“Cái gì? Không, tôi không làm thế!” Casey giận dữ. “Chính là cô.”

OK, không phải lúc tranh cãi. Hai người đang mắc kẹt ở một nơi tối đen, chống ngược lên trời trong chiếc xe đổ nát trên một con dốc đứng cây cối rậm rạp. Cleo thấy máu rỏ xuống mặt. Những mảnh kính chắn gió vỡ vụn bắn quanh người cô. Cổ cô đau đớn. Cả chân cũng vậy. Hông trái đau thấu trời. Ôi trời, nghiêm trọng đây. Phía bên tài xế vẫn thất dậy an toàn. Ai mà biết liệu bình xăng có bốc cháy không. Tay phải mò mẫm tìm tay nắm cửa, cô không mở được cửa ra.

“Nghe này,” Casey phàn nàn, “chẳng có gì khôi hài cả, nhưng cô đừng có đùa nữa được không? Đưa tôi về khách sạn ngay đi, nhé?”

“Ta cần gọi xe cứu thương.” Cleo cố nhớ ra xem điện thoại của cô ở đâu.

“Được thôi, bảo họ đến nhanh lên. Tôi phải về trước khi người ta đóng cửa quầy rượu... cái chai này bị làm sao thế này? Hết rượu rồi.”

Ngón tay cô run rẩy với lấy điện thoại. Thiếu chút nữa thì nó tuột khỏi tay cô và gáy cô râm ran lo lắng vì nếu cô làm rơi thì họ sẽ kẹt hẳn lại đây. Xong, được rồi, giờ cô chỉ việc bấm chín chín chín...

“Cleo? Chào cậu, cậu khỏe không?”

Cái gì?

Bối rối và choáng váng, Cleo không hiểu tại sao cô lại nghe thấy giọng Johnny. Hắn đang làm việc trong tổng đài của dịch vụ cấp cứu à? Chờ đã, không, cô đã gọi cho họ đâu. Cô muộn màng nhận ra là mình vừa gọi lại số đã gọi trước đó khi vô lấy điện thoại.

“Cleo à? Cậu còn ở đó không?”

Lệ trào lên mắt cô vì giọng hắn nghe thật gần, trong khi thực ra hắn đang cách đó hơn ba trăm cây số. “Ừ, tớ đây... Johnny, bọn tớ vừa bị tai nạn... bọn tớ bị kẹt trong xe và cổ tớ đau quá... Tớ cần gọi xe cứu thương nhưng pin điện thoại tớ sắp hết rồi...”

Hắn không chần chừ hay bỏ phí một giây. “Để tớ gọi họ cho. Cậu đang ở đâu?”

“Đường Pennywell, xe bị trật bánh ở chỗ cua đối diện Parson’s Barn... Casey cũng đang ở đây... Tớ sợ không dám động dẩy và bọn tớ bị mắc kẹt...”

“Bảo họ nhanh mẹ nó lên,” Casey quát. “Tôi không muốn nhớ lần gọi rượu cuối đâu.”

“Được rồi, tớ sẽ gọi 999. Tớ cúp máy đây,” Johnny thu xếp. “Và đừng lo lắng quá, OK? Mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Hắn cúp máy. Cleo nhắm mắt lại. Họ chỉ còn biết đợi thôi. Casey lăm bắm bên cạnh cô. Chết tiệt, ứt hết rồi.”

“Không sao đâu.”

Trong bóng tối, cô nghe gã dịch chuyển trên ghế. “Lạnh hết cả rồi...”

“Anh làm đổ sâm banh lên quần à?”

Lại xê dịch, theo sau là tiếng eo khi Casey chép miệng. Đỡ lo, gã nói, “Phải rồi, là rượu Moet.”

Một giọt máu tươi chảy qua tán Cleo xuống tai. Cảm giác thật khủng khiếp nhưng cô không thể xoay cổ để ngưng nó lại được. Có cả mảnh kính vỡ trên tóc cô. Đầu đó gần đây có tiếng cú kêu. Cô bắt đầu run lên lo sợ. Còn bao lâu nữa xe cứu thương mới tới?

Không lâu lắm, cảm ơn trời. Chỉ trong vài phút, họ nghe thấy tiếng xe lao vội trên đường, càng lúc càng gần. Không có tiếng còi hú. Có lẽ vì không có nhiều xe trên đường nên họ không dùng còi. Cleo nghe tiếng xe cứu thương dừng lại, rồi tiếng sập cửa và tiếng chân hối hả chạy về phía xe mình.

Cô lại mở mắt thì thấy Johnny, rõ ràng là cô không thể nào bị ảo giác được.

“Đúng lúc đây,” Casey líu nhíu. “Đưa chúng tôi ra đi. Cậu có whisky không?”

“Johnny à?” Cô gọi tên hắn. “Là cậu đấy à?”

“Cậu không sao đâu. Đừng cố cử động.” Cuối cùng hấn cũng xoay sở mở được cánh cửa bị kẹt. Quỳ xuống cạnh Cleo, hấn vuốt tóc khỏi mắt cô. “Chân cậu có cảm giác gì không?”

Cô khó khăn cử động từng chân một. “Có cảm giác. Làm sao cậu đến đây được?”

“Tớ vừa quay lại Đồi Channings chiều tối nay.”

“Còn cô của cậu?”

“Barbara mất đêm qua rồi,” Johnny nói.

“Ôi không, tớ rất tiếc.” Cleo cố gắng lắc đầu rồi liền cau mặt đau đớn.

“Yên nào. Xe cứu thương sẽ tới đây bất cứ lúc nào. Không thể tin được là tớ còn đến trước họ.” Johnny vuốt tay cô. “Có điều là tớ chỉ cách đây có năm cây thôi. Mà tớ lao như thằng điên.”

Sự xuất hiện của hấn làm cô thấy được an ủi. “Tớ mừng là cậu đến đây.” Một giọt nước mắt lăn xuống từ mắt phải của Cleo và cô thấy hấn lau đi. “Còn bà cô kia của cậu?”

“Cô Clarice à? Cũng ổn thôi. Cô ấy quay lại nhà dưỡng lão rồi.”

“Còn lon bia nào không? Không đùa đâu,” Casey phàn nàn, “nhưng cứ phải chờ thế này làm tôi phát điên lên được.”

Johnny ghì chặt vai trấn an Cleo. Từ đằng xa họ nghe thấy tiếng còi hú - cuối cùng người ta cũng dùng đến nó. Hấn ở bên cạnh cô, nhẹ nhàng gỡ từng miếng kính vỡ ra khỏi tóc cô, cho tới khi có cứu trợ tới gồm hai cảnh sát và hai đội cứu thương.

Trong khi người ta kiểm tra cho cô, y tá cứu thương hỏi cô một số câu hỏi. Khi họ biết nơi cô sống, người lớn tuổi hơn khẽ cười nói, “À rồi, tôi biết Đồi Channings. Trước có một khách hàng thường xuyên ở đó. Jean, là tên cô ấy. Nghiện rượu! Tôi nghĩ cô ta còn có số của chúng tôi trên phím gọi tắt ấy. Cứ hay lo âu như vậy đây.” Trong khi đo huyết áp cho Cleo, ông ta đùa đùa nói thêm, “Chắc cô cũng biết cô ta. Tôi đang cố nhớ họ của cô ấy.”

Cảm giác xấu hổ có bao giờ tan biến được không? Cleo nhìn ông ta nói, “Đó là dĩ tôi.”

“Ôi, xin lỗi cô.” Trong khoảnh khắc khó xử sau đó, Cleo thấy ông ta hít sâu, ghi chép lượng cồn. Rồi ông ta nói về bình thường, “Ừ, giờ cô nói tôi mới thấy cô đúng là giống dì cô thật. Thế còn cô thế nào? Có uống tí rượu bia nào tối nay không?”

“Không.”

“Ha, đừng tin cô ta,” Casey nói. “Cô ta vừa nốc vodka cả tối nay đấy, đồ buông thả.”

Viên y tá cứu thương thứ hai nhường mày nói cộc lốc, “VẬY còn quý ngài đây thì sao?”

Casey vung tay lên trời. “Không uống gì hết, anh bạn. Hoàn toàn bài rượu, tôi ấy. Không bao giờ đụng tới một giọt rượu nào.”

Chương 43

“Biết nói thế nào nhỉ?” Ash nói. “Trông cậu khá hơn đấy.”

“Cảm ơn.” Cleo đáng ra sẽ trả miếng câu đó, nhưng cô biết anh nói thật. Thêm nữa, cô cần ai đó đưa cô từ viện về nhà.

“Thế còn thằng cha kia thì sao? Cậu có định kiện gã ra toà cho chết không?”

Hừm, đó là một câu hỏi khó. Cô đã được quản lý, đại diện và luật sư của Casey Kruger tới thăm. Casey, thật tài tình là không hề bị thương, chối đây đẩy rằng không gây ra vụ tai nạn này. Theo như lời khai của gã, một con nai nhảy ra ngay trước xe nên Cleo, vì quá sợ hãi, đã đi chệch ra khỏi đường. Nếu cô không đồng ý với bản lời khai như vậy, gã sẽ phải buộc tội cô lái xe nguy hiểm. Hình ảnh của Henleaze Limos sẽ rất đáng sợ, và có nguy cơ hậu quả sẽ cực kỳ khủng khiếp.

Hoặc họ sẽ không làm gì liên quan tới toà án và gã sẽ trả tiền cho cái xe hỏng nặng.

May mà không phải chiếc Bentley Continental.

“Phức tạp lắm.” Graham Cáo kính mới đây đã tham khảo lời khuyên của luật sư về chuyện này. Tự nhích ra khỏi giường, Cleo kêu lên, “Ồi, oái.”

Ash lắc đầu. “Cậu lúc nào cũng phải hơn tớ một bước đúng không? Chỉ vì tớ bị đau lưng nên cậu đã cố tình đâm xe và nhập viện. Đã ai bảo cậu là đứ hay bắt chước và thích chú ý chưa?”

Cleo cầm cánh tay cậu. “Được rồi, nhưng bây giờ cậu đỡ rồi. Giúp tớ ra xe đi.”

“Miễn là mọi người không nhìn thấy cảnh này mà nghĩ tớ với cậu là một đôi.” Ash nhe răng cười nói, “Tớ có chuẩn của tớ, cậu hiểu không?”

Điền xong đơn xuất viện, cô ra về. Cleo biết mình may mắn; dù có trầy xước thâm tím nhưng không bị thương nghiêm trọng. Phim chụp X-quang không có vấn đề gì. Mắt cô bị rách vài chỗ còn cổ thì bị trật nặng, nhưng thế là còn may đấy. Và bác sĩ đã bảo cô chỉ phải đeo nẹp cổ một tuần thôi.

Một cô y tá xinh đẹp, má hồng mắt long lanh, chạy nhanh về phía họ, “Ồ, anh chị định đi rồi à? Chị có khách thăm nữa này!”

Graham Cáo kính? Casey Kruger? Vài vị luật sư nữa? Cứng nhắc xoay cổ nhìn ra cánh cửa đôi dẫn vào phòng bệnh, tim Cleo đập thình thịch rộn rã như gần đây, khi cô nhìn thấy Johnny LaVenture.

“Tại sao cô ta lại đỏ mặt?” Ash lầm bầm. “Anh ta vừa đùa với cô ta trong tủ quần áo à?”

Ash không thù ghét gì Johnny, nhưng ảnh hưởng của Johnny tới đàn bà - OK, tới Fia - khiến anh không thể tha thứ cho hắn được.

“Chào,” Johnny cười nhẹ khi họ lại gần hắn. “Vậy là họ đuổi cậu về à?”

Gật đầu cũng đau. Và nhờ cái nẹp cổ mềm cao nghều mà có lẽ bây giờ cô còn có hai cảm trông rất xấu xí. Cô nghĩ nếu bây giờ không phải là Ash đang quàng tay ôm cô về sở hữu thì Johnny đã có thể chào cô bằng một cái hôn. Cleo nói, “Tớ ổn rồi. Cảm ơn, cậu biết đấy, về đêm hôm đó.”

“Có gì đâu. Tớ mừng vì đã đến giúp được.” Hắn liếc Ash. “Nếu anh muốn tôi có thể đưa cô ấy về nhà. Nếu anh bận...?”

Được đi mà, được đi mà!

“Không sao đâu, tôi đến đón cô ấy mà.” Tay Ash ôm chặt cô. “Để tôi đưa cô ấy về.”

Johnny chậm chậm gật đầu. “OK, hẹn gặp cậu sau nhé. Tối nay tớ sẽ lên London, rồi quay về Norfolk chuẩn bị cho đám ma của cô Barbara.”

“Vậy cảm ơn cậu lần nữa nhé. Vì tất cả mọi thứ.” Lần này Cleo gỡ mình khỏi vòng tay của Ash và vươn ra trước thơm vào má Johnny. Thơm còn đau hơn cả gập đầu, nhưng mùi nước sau cạo râu và bờ má ấm của hắn khiến cho việc đó hoàn toàn xứng đáng. Còn nữa, qua khoé mắt cô có thể nhận ra vẻ ghen tị trên nét mặt cô y tá xinh đẹp.

“Cậu có thể cảm ơn tớ nữa nếu cậu muốn,” Ash nói trên đường về nhà.

“Cảm ơn về cái gì?”

“Cậu muốn về cùng anh ta đúng không? Mà làm thế thì được cái gì kia chứ? Cậu có tình cảm với Johnny LaVenture. Thậm chí biết đâu anh ta cũng có gì đó với cậu, cứ nhìn anh ta chưa có cơ hội tích tên cậu vào danh sách những việc cần làm của anh ta thì biết.” Ash khi cần có thể trở nên rất thẳng thừng. “Nhưng thử nghĩ mà xem, tình trạng cậu lúc này thì làm được gì ra hồn. Mà lại còn xơ xác kinh lên được. Nên cứ kệ anh ta đi, tớ chỉ nói thế thôi. Nếu cậu thực sự muốn mình thành trò cười thì ít nhất cũng chờ đến khi mình khá hơn đã.”

Khi lái xe qua Winterbourne, Cleo kéo rèm che nắng xuống soi mình trong cái gương bé xíu. Tóc tai bù xù, mặt xước xước, và một cái nẹp cổ bằng nhựa dẻo và bọt biển to đùng. Ash có lý.

Anh nhìn cô rồi tốt bụng nói thêm, “Trông cậu cứ như vừa bị mắc kẹt trong máy thái rau ấy.”

“Cảm ơn.” Ta luôn có thể dựa vào bạn bè để được nâng đỡ tinh thần. Để trả đũa anh, cô nói. “Thế chuyện giữa cậu với Fia thế nào rồi?”

“Tớ bảo nhé,” Ash tiếp tục nhìn thẳng con đường phía trước. “Cậu đừng hỏi tớ những câu ác ý. Tớ sẽ không dùng xe bắt cậu đi bộ về.”

Fia không thể tin được cô vừa có một khoảng thời gian tuyệt vời. Ai mà biết được đi thăm vườn thú có thể vui đến vậy? Nhưng đúng thế, và cô chính là người nêu ra ý tưởng đó! Khi cô mời Ash đi cùng với cô, anh rất ngạc nhiên. Nhưng rồi anh bảo được và đó là khởi đầu cho một ngày tuyệt vời hết sảy.

“Đi đâu tiếp bây giờ? Đảo gorilla nhé!” Cầm tay anh, cô chạy qua đám cỏ ngăn cách giữa chuồng sư tử và chuồng khỉ. “Tôi muốn xem mấy chú gorilla con...”

“Không, không, chim cánh cụt trước.” Ash kéo cô đi theo hướng khác. “Mười phút nữa họ sẽ cho chúng ăn. Cô đã cho chim cánh cụt ăn bao giờ chưa?”

“Không được đâu.” Fia đã nhìn thấy biển cấm. “Người săn sóc chúng mới được cho ăn thôi.”

“À, nhưng trước tôi đã từng làm ở đây. Cô không biết à?” Anh hất sợi tóc tơi khỏi mắt rồi nháy mắt với cô. “Nghĩa là ta sẽ cho ăn được.”

Và thật khó tin là họ đã làm như vậy. Cởi bỏ giày tất, cô và Ash bị bơm chân trần dưới chỗ nước nông, cho chim cánh cụt ăn cá sống và quan sát chúng lặn ngụp dưới nước. Đám khách xem sở thú ghen tị quan sát từ bên ngoài hàng rào, vừa cười vừa vỗ tay với những trò hề của Ash khi giao lưu với lũ chim cánh cụt. Cuối cùng, cô nói, “Hôm nay anh rất khác! Tôi rất thích anh thế này!”

Và Ash trả lời, “Nhưng lúc nào tôi cũng thế này. Chỉ là cô chưa bao giờ nhận ra thôi.” Rồi anh nắm tay cô kéo đến chỗ đá ngầm nơi sỏi đá có thể rơi xuống và nước sâu ánh lên trong nắng. “Đi nào, chúng ta cùng bơi đi!”

Đám đông há hốc miệng khi cả hai cùng giơ tay lên lao mình xuống nước như cá heo. Một thoáng trước khi chạm tới mặt nước, Fia tỉnh dậy.

Ồ, chuyện này thật lạ lùng. Cô nhìn chằm chằm lên trần phòng ngủ tự hỏi điều gì đã gây ra giấc mơ này. Cô vừa xem một phóng sự về động vật hoang dã trên ti vi tối qua, nhưng chương trình đó là về chồn meerkat. Và hôm qua cô có đi siêu thị nhưng không hề ghé qua quầy cá tươi...

Chờ đã, phải rồi. Tối qua trong quán rượu khi cô mang đồ ăn ra, Ash và Frank đang ngồi tranh cãi say sưa về những vị ngon khác nhau của bánh Wagon Wheels, Jaffa và, đúng rồi, P-p-penguins.

Mơ mộng là thế đấy. Thật kỳ lạ. Mà trời đất, giấc mơ này như thật vậy. Mà nó không bị nhòa đi như những giấc mơ khác. Tất cả các chi tiết đều rất sinh động và nguyên vẹn.

Ngay đến chuyện nghĩ tới Ash cũng làm cô thấy hơi buồn cười. Trong mơ anh thật tuyệt vời, và có sự kết nối rất tuyệt giữa hai người, cứ như họ đã là bạn thân lâu năm vậy. Trên thực tế thì còn hơn cả hai người bạn thân...

Trở người trên giường, Fia tắt chuông báo thức, mở đài lên vặn qua các kênh cho tới khi dò được BWR. Chương trình của Ash bắt đầu từ bảy giờ phải không nhỉ?

“... vào vị trí nhảy bóng nào. Trên bóng màu cam ta có Pete Gay, và trên bóng màu lục đậm nam tính...grừ... ta có Bruce Xí Béo với ủng đi xe máy. Được rồi, hai vòng quanh phòng thu nào, không được xô đẩy, ba hai một... nhảy!”

Trời đất, thật lạ khi nghe giọng anh ngay sau khi họ vừa cùng nhau cho chim cánh cụt ăn. Nhưng nghe giọng Ash trên đài vẫn vui vẻ thoải mái như trong sở thú. Mà thôi, cũng đến giờ dậy rồi. Tự lúi mình ra khỏi giường, Fia loạng choạng vào phòng tắm mở vòi sen. Ít nhất thì cũng ấm hơn dòng nước xanh băng đá ở bể chim cánh cụt.

Đến bảy rưỡi cô ra khỏi phòng tắm chải mái tóc ướt. Trên đài Ash đang an ủi Gay Pete vì anh ta không dành được vinh quang trong cuộc đua.

“Khổ thân cậu, về cuối và lại còn làm gãy đôi giày cao gót hồng nữa.”

“Bruce chơi xấu! Tớ mới là người thắng nếu anh ta không lấy dao nhíp chọc thủng quả bóng nhảy của tớ.”

“Ồ không, thôi nào, người thua cuộc luôn đổ lỗi cho bóng xìt. Chấp nhận đi, Pete, cậu thua trong cuộc đua này rồi. Bruce Xí Béo là người thắng cuộc. Và giờ tôi e là cậu sẽ phải trả giá...”

Đến lúc Fia sấy khô tóc xong thì Rihanna đang hát bài hát mới nhất của cô ta. Khi tiếng nhạc kết thúc, Ash nói chuyện với Megan, phát thanh viên giao thông về cuộc hẹn tối qua giữa cô và một tay trống trong ban nhạc địa phương.

“Cuộc hẹn ổn. Rất ổn.” Khổ thân Megan, cô đang cố giữ bí mật; thật không thoải mái gì khi bị tra hỏi trong khi cậu trai kia có thể cũng đang nghe.

“Tôi thích lắm. Thật là lãng mạn,” Ash thốt lên vui sướng. “Thế ai hôn ai? OK, không phải trả lời câu đó, hai người hôn nhau. Thế là cuộc hẹn diễn ra thế nào? Cô có thể kể chuyện đó. Làm sao mà một tay trống tóc dài chơi nhạc thrash metal xăm trổ và xỏ lỗ đầy mình lại có thể tình tứ hẹn gặp một cô nàng nhỏ xinh dài các yêu cún con, dây buộc tóc và bánh bông lan phủ kem hồng lấp lánh bên trên?”

Fia mở ngăn kéo đồ lót chọn chiếc áo lót yêu thích màu xanh chim công và quần cùng bộ.

“Được rồi.” Megan cười nhưng giọng thách thức. “Nếu anh muốn biết thì anh ấy không phải người mời tôi trước. Tôi là người chủ động.”

“Cái gì?” Ash sốc. “Ý cô là có khi anh ta còn không thích cô à?”

“Suýt. Tôi biết là anh ấy thích tôi. Tôi nhận ra được cách anh ấy nhìn tôi. Nhưng tôi đã đợi và đợi mãi mà anh ấy vẫn không nói gì cả. Cuối cùng tôi biết mình phải là người chủ động trước.”

“Vậy tại sao anh ta lại không dám?”

“Vì anh ấy sợ tôi từ chối.”

“À, rồi. Ý cô là tay trống tóc dài xăm trổ chơi thrash metal là người nhút nhát?”

Megan có vẻ tự hào. “Đúng vậy. Mà anh biết không? Tôi thích điều đó ở đàn ông. Đó là một phẩm chất rất hấp dẫn. Anh thì không hề như vậy.”

“Ha, điểm đó thì cô nhầm rồi,” Ash bật lại. “Tôi không hề tự tin. Trong sâu thẳm, tôi nhút nhát lắm.”

Tất cả mọi người trong phòng thu đều cười. Megan nói, “Phải rồi, anh chỉ nhút nhát như Russel Brand[1]thôi.”

[1] Diễn viên hài, người dẫn chương trình, ca sĩ người Anh, nổi tiếng vì cách nói chuyện cởi mở về tình dục.

“Tôi có thể nhút nhát. Đôi lúc thôi.” Anh dừng lại, và trong thoáng chốc Fia gần như tin anh. Rồi anh tiếp tục thật nhịp nhàng, “Vậy cô có muốn hẹn với một người đàn ông đích thực không? Tối mai cô định làm gì?”

Họ tiếp tục trêu đùa nhau trong khi Fia mặc đồ làm bếp màu trắng vào. Megan phản pháo rằng tay trống bạn trai mới của cô có thể không thích cô hẹn gặp người khác rồi Ash bảo rằng cô thật ngốc khi vứt bỏ cơ hội lớn đó, rằng cô không biết mình đã bỏ lỡ cái gì đâu. Rồi khán giả nữ bắt đầu nhấn tin về chương trình, thiết tha muốn mình trở thành người thay thế và cầu xin có được một cuộc hẹn với Ash.

“Được rồi, mấy bạn gái bình tĩnh lại nào,” anh dần xếp. “Tôi chỉ có một cơ thể thôi, các bạn biết đấy, và cái lưng của tôi vẫn còn đau. Ôi trời, và giờ ta lại có thêm một tin nhắn nữa của Keira Knightley. Keira yêu mến ơi, tôi còn phải nói bao nhiêu lần nữa? Cô không phải kiểu con gái tôi thích. Ngưng lại đi, từ bỏ đi. Tìm người khác đi.”

Megan nói, “Vậy anh thực sự thích ai?”

“À, một quý ông sẽ không bao giờ kể chuyện này. Hơn nữa, anh ta chắc chắn không ngốc đến nỗi kể chuyện này cho cô đâu. Có ai đó có thể khiến tim tôi đập nhanh hơn,” giọng Ash tình nghịch, “nhưng đó là chuyện của tôi, không liên quan đến cô.”

“Ồ ồ!” Pete Gay phụ họa. “Có phải tôi không?”

26. Chương 44 + 45

Chương 44

Từ trên sofa ngoài phòng khách, Cleo nghe tiếng đĩa được lôi từ tủ bếp ra xếp lại theo thứ tự kích cỡ. Hay là theo màu sắc và hoa văn. Bị sắp xếp theo một cách nào đó. Với rất nhiều tiếng xúng xoảng xúng xẻng. Mà có vẻ như còn lâu mới kết thúc.

Điều đau khổ là chị cô không biết làm gì với tay của mình. Để làm mình bận rộn Abbie đã khởi động công cuộc quét dọn theo những cách mà căn nhà này chưa hề được biết tới.

Một mặt thì như vậy rất tốt, nhưng mặt khác cũng rất khó chịu. Bởi nếu Cleo phải ra ngoài làm việc, còn gì vui hơn khi cuối ngày về nhà thấy nhà mình sạch như lau như li, sáng bóng và cực kỳ gọn gàng?

Nhưng có điều là cô đâu có đi làm đúng không? Cô chính thức đang trong thời kỳ hồi phục. Mà nằm trên sofa nghe đủ thứ tiếng động điên cuồng khác ở trong nhà thì chả hay ho gì cho cam. Vì Abbie trước đó bị việc là lượt của Georgia gây khó chịu nay đến lượt cô phải làm cho Cleo khó chịu. Cleo đã mở tiếng ti vi to lên ba lần nhưng vẫn không thể nghe thấy gì.

“Chị Abbie? Abbie ơi.”

“Cái gì cơ?” Chị cô xuất hiện trên ngưỡng cửa. “Em thích món trứng chưng không? Hay là xúp? Hay một cốc trà?”

“Không, cảm ơn chị. Sao chị không vào đây, ngồi xuống thư giãn một chút?” Cleo vỗ vào cái gối tựa trên sofa vẻ khuyến khích. “Đi mà, đến chương trình Vua đầu bếp rồi!”

Abbie lắc đầu. “Không sao, chị đang lau dọn tủ bếp của em. Rồi chị sẽ kiểm tra hết đồ ăn. Có một hộp mật đường đã sáu năm tuổi rồi!”

“Em không thích mật đường.”

“Vậy sao em không vứt nó đi?”

Vì nếu vứt cái gì đi, eo le thay chỉ trong vòng hai tuần sau ta sẽ rất cần thứ đó. Cleo nói, “Lúc nào đó nó sẽ có ích.”

“Nếu em ném vào người nào đó, có lẽ thế, nếu em muốn hạ gục người ta.”

Cleo ghét phải thấy chị mình không hạnh phúc. “Nghe này, sao chị không để em nói chuyện một lần nữa với Tom? Xem ta có thể giải quyết được chuyện này không?”

“Chị đã cố rồi. Em cũng đã cố rồi. Nhưng không được gì hết.” Abbie lắc đầu. “Anh ấy ghét chị và anh ấy sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

Quả tình thì đúng là như vậy. Nỗ lực hàn gắn lần trước của Cleo chỉ như nước đổ lá khoai. Tom không thể tha thứ cho Abbie vì những việc cô thú nhận là đã làm. Việc cô chưa thực sự ngủ với Des đơn giản là không đủ thuyết phục.

Abbie quay đi mất hút vào bếp. Vài giây sau tiếng bát đĩa lanh canh, lách cách, xúng xoảng lại vang lên. Rất có thể là tiếng động sẽ còn kéo dài đến tận nửa đêm.

Nhắc điện thoại lên - cái điện thoại tri kỷ, ân nhân của đời cô - Cleo gọi một số. Khi đầu kia trả lời, cô thì thầm, “Cứu tớ!”

Tới bảy rưỡi, nhờ ba ly rượu, Cleo bắt đầu cảm thấy lâng lâng dễ chịu. Một vài người vẫn còn nhìn cô là lạ nhưng cô không thấy phiền nữa. Trong quán Hollybush này, cô đang ở giữa những người bạn. Và cô biết trông mình thật kinh khủng, nhưng đó là vì tai nạn ô tô; vết thương, sau ba ngày, đang dần lành lại. Những

vết xước xát thâm tím trên mặt cô trông có vẻ khó coi nhưng ít nhất chúng chỉ ở ngoài da thôi. Chỉ một tuần nữa là chúng sẽ biến mất.

Giá như cô có thể nói như vậy về chị gái mình.

Cô thở dài, “Rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Bao giờ mới kết thúc đây?”

Ash nói, “Cậu đang nói về thế giới á?”

Cleo thui anh một cú. “Tớ đang nói về Abbie. Người cùng nhà với tớ. Chỉ có điều bây giờ chị ấy chẳng bao giờ chịu ngồi xuống, chị ấy cứ suốt ngày lau dọn. Và nổi cáu với tớ về những chuyện vụn vặt vì cả tháng rồi tớ đã không lau nóc tủ quần áo hay phủi bụi đằng sau tivi.”

“Khi nào chị ấy dọn xong nhà cậu thì bảo chị ấy qua dọn nhà cho tớ với.”

“Chị ấy có thể chuyển hẳn về nhà cậu ở nếu cậu muốn.” Cleo ngửa đầu dựa vào thành ghế. “Ôi trời, tớ thật đáng xấu hổ. Chị ấy là chị tớ và tớ rất yêu chị ấy, nhưng tớ thực sự không muốn chị ấy sống với tớ cho tới khi tớ bốn mươi tuổi.”

“Ai bảo cậu là chị ấy sẽ thích sống với cậu?”

“Ai mà không chứ? Tớ tuyệt đẹp và không ai cưỡng lại được.” Lúc nói câu đó, bụng cô sôi ùng ục.

Ash với lấy thực đơn. “Và đói nữa hả?”

“Giờ cậu nói,” Cleo nói, “tớ mới thấy đói.”

Fia nêm nếm lần cuối món thịt hầm cho Ash và món khoai tây nướng cay cho Cleo, sẵn sàng bê ra khỏi bếp. Thật khó tin, giấc mơ đêm qua vẫn sống động trong đầu cô. Cố nghe cho hết chương trình sáng nay của Ash, giờ cô đã hiểu tại sao chương trình đó lại được nhiều người ưa thích đến vậy. Trong phòng thu, anh đã tạo ra được một thế giới nhỏ mà trong đó khán giả đều ước ao được ở trong đó. Mọi người đều tham gia và cả hai bên đều đùa vui. Ash sắc sảo như dao cạo và cực kỳ hài hước, và có thể nói lệch hẳn những thói nghĩ thông thường khi cao hứng. Rõ ràng anh được rất nhiều fan yêu chuộng.

Tuy nhiên khi anh và Cleo gọi món ăn hai mươi phút trước đây, anh gần như chẳng thèm nhìn mặt cô. Cô vẫn cảm thấy như, trước mặt anh, cô đã vô tình nói hớ một câu ngớ ngẩn nào đó. Cô định kể cho anh nghe về giấc mơ, nhưng không đủ can đảm để nói ra.

Nhưng chuyện này thật kỳ cục. Cắt nhỏ chút mùi tây lá trắng rắc lên món thịt hầm, Fia để đĩa ăn lên khay. Nếu cô đã làm gì khiến Ash bức mình thì anh phải nói cho cô biết chứ. Cô biết đường nào mà đoán.

“Món ăn của anh chị đây,” cô vui vẻ nói khi đặt đĩa xuống trước mặt hai người. “Một thịt hầm, một khoai tây nướng.”

Hàm của Ash cứng lại. “Cảm ơn.”

“Ngon quá!” Mở khăn ăn ra, Cleo nói, “Đây đúng là thứ tớ đang cần.”

OK, không chấp việc Ash không thèm ngẩng lên, Fia nói, “Đêm qua tôi mơ một giấc mơ rất lạ. Mà biết không, trong giấc mơ đó có...”

“Tôi á? Ôi không, tôi lại trần như nhộng à?” Cleo nhăn mặt. “Tôi luôn mơ là tôi đang ở bên ngoài nơi nào đó và quên không mặc quần áo.”

“Không phải chị, là Ash cơ.”

“Cô mơ về Ash à? Ha, cậu ta có trần truồng không?”

“Không. Bọn tôi ở sở thú, cho chim cánh cụt ăn.”

“Ồ, chà, nghe lãng mạn quá.”

Khi thấy cô nhắc tới sự xuất hiện của mình trong mơ, vai Ash cứng lại thấy rõ. Giờ anh lia mắt nhìn Cleo vẻ hoảng hốt pha lẫn lo lắng. Fia vội nói, “Ồ không, không lãng mạn đâu! Không hề. Anh ấy rủ tôi lặn

xuống hồ nước lạnh giá với anh ấy... mà còn có mùi cá sống tanh tanh với cả lũ hải cẩu trườn lê xung quanh nữa chứ... eo ơi, kinh khủng lắm.”

“Nghe có vẻ giống thật đấy.” Ash cắm sâu dĩa vào lớp khoai tây thái lát trong món thịt hầm; xuất hiện trong giấc mơ của người khác rõ ràng không phải điều anh thích.

Xấu hổ vì bị đối xử lạnh nhạt, Fia nói, “Đúng vậy, tôi có định mơ về anh đâu. Nếu được lựa chọn thì tôi thà mơ về David Tennant còn hơn.”

Trông Ash như mong cô để họ được yên. Anh nói bình thản, “Tôi cũng vậy.”

“Chúng ta đều thích David Tennant hơn!” Cleo xen vào để phá vỡ sự im lặng khó xử.

Thấy không? Cô lại thế rồi. Ash có chuyện gì với cô thế nhỉ? Fia định buông lời hỏi, nhưng quán đang đông và gây chuyện lúc này thì khủng khiếp quá. Vậy nên cô đỏ bừng mặt rồi cũng nói bình thản, “Chúc anh chị ngon miệng,” rồi quay gót vào bếp.

Khi cô đi khỏi, Cleo nói, “Cậu đúng là hâm tử độ.”

“Cậu im đi.”

“Cậu lại cư xử kỳ cục đấy.”

“Thôi đi, tớ biết rồi, được chưa?”

“Tại sao cậu không để tớ nói nhỏ vài câu với...”

“Đừng có làm như vậy. Không được.” Ash kịch liệt lắc đầu. “Nếu làm thế cậu sẽ phải chết kinh hoàng đấy.”

“Nhưng...”

“Cậu nói là giấc mơ của cô ấy nghe lảng mạn và cô ấy hoảng hốt. Tớ thấy nét mặt cô ấy rồi. Cô ấy chưa bao giờ thấy kinh tởm đến thế. Tuần trước cô ấy nhìn thấy Georgia xoa bóp cho tớ còn tuần này cô ấy mơ thấy tớ bơi cùng một lũ hải cẩu béo núc ních. Nên cứ để kệ vậy, được không?”

“Được. Thế cứ cho tớ...”

Anh lên giọng, “Không, không, không được.”

“Chỉ là...”

“Cleo, KHÔNG ĐƯỢC.”

“Chỉ thử một miếng thịt hầm thôi,” Cleo bật nói, “xem nó thế nào.”

Ash thở dài. “Thử đi. Cậu đúng là ác mộng.”

“Ôi, cho em thử một miếng được không?” Georgia vừa vào. Nhảy tới chỗ hai người đang ngồi, con bé giật cái dĩa trên tay Ash tự xúc một miếng đầy mồm. “Ừm, ngon quá. Còn anh thế nào rồi?”

“Muốn ăn nốt phần thịt hầm còn lại của mình,” Ash nói.

“Lưng anh thế nào rồi?”

“Đỡ hơn rồi.”

“Thấy không? Chính là nhờ em cả đấy! Em đã nói với anh là em rất tuyệt mà.” Con bé vẫy tay trước mặt anh. “Đây là những ngón tay kỳ diệu. Nếu anh muốn em làm cho anh lần nữa thì cứ nói.”

Cleo nhìn Tom hy vọng, anh vừa vào cùng Georgia. Có thể anh muốn nói chuyện. Để đáp lại, anh lắc đầu nói, “Anh không muốn nói chuyện về Abbie. Anh chỉ định đến làm một ly trong yên tĩnh thôi.”

“Không yên tĩnh được đâu,” Georgia cự nự. “Con không ngồi tẻ nhạt một góc đâu.”

Ash nói, “hy vọng thế thì hơi quá.”

“Anh yêu em thật đấy,” mắt Georgia long lanh. “Chương trình sáng nay của anh hay lắm. Em đã bảo tất cả khách hàng của em nghe chương trình của anh.”

Cleo quan sát với cảm giác lẫn lộn. Georgia là đứa bé dễ thương và là nguồn vui ở nhiều khía cạnh, nhưng sự xuất hiện của con bé trong đời họ đã phá hủy nhiều thứ. Con bé vẫn khẳng khái nó không phải người nói cho Tom biết về bí mật của Abbie với Des, nhưng cũng khẳng định là anh xứng đáng được biết sự thật.

“Nghe này, em với bố sẽ để anh ăn hết đĩa. Sau đó anh chơi với em một ván đôi nhé.” Chỉ ra phía bàn bi-a, Georgia nói tinh nghịch. “Nhưng chỉ khi anh đủ can đảm chơi với bố con em thôi đấy.”

“Chắc để lát nữa,” Ash nói. “Nếu em hứa là sẽ khóc tu tu như trẻ con khi anh đánh bại em.” Georgia và Tom đi về phía bàn bi-a. Mãi quan sát hai người nên không để ý đến đồ ăn còn trên đĩa, Cleo làm rớt tương ớt lên vạt áo. “Ôi trời, tại sao chuyện này cứ xảy ra với tớ chứ?”

Ash nhướn mày. “Cứ như là trước đó cậu hoàn hảo lắm ấy.”

Cleo biết trông mình chẳng ra sao, với những vết trầy xước khắp mặt và cái nẹp cổ siêu hấp dẫn, rồi mớ tóc siêu bần mà vì cơn tổng vệ sinh của Abbie nên bình nước nóng chẳng còn giọt nào. Ôi chà, cũng chẳng sao. Lúc chà vết bẩn trên áo, cô lè lưỡi ra với Ash. “May cho tớ là chỉ có cậu ở đây.”

Hai mươi phút sau, cánh cửa bật mở và Welsh Mac đi vào. Nhảy lên một cái ghế trước quầy, anh ta nói với Deborah, “Cho một vại bia đi. Johnny về rồi, vừa nhìn thấy cậu ta xong. Cậu ta đang sang đây đấy.”

Johnny về rồi à? Đang sang đây à? Cleo ngồi thẳng dậy, vừa vui mừng vừa xấu hổ. Đây cũng là chuyện hay xảy ra với cô.

Quan sát cô với chút sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác, Ash lầm bầm, “Tớ cá là bây giờ cậu đang ước giá như mình đã gội đầu.”

Có những người rất xứng đáng bị đá.

Dưới lớp khăn trải bàn, Cleo mở túi lần mò xem có gì trong đó có thể giúp cô giấu các vết thương trên mặt không. Chết tiệt, không có kem che khuyết điểm, nhưng cô có một hộp phấn nén nhỏ, cũng còn hơn là không có gì.

Mà đúng, tất nhiên cô ước mình đã đun một ấm nước và chặt vật gội đầu trên bồn tắm, nhưng thế thì cổ cô làm sao chịu nổi.

“Tớ vào phòng vệ sinh một lúc đây.”

“Cổ mông má à?” Giả vờ tìm trong túi áo, Ash nói vẻ ngây thơ, “Muốn mượn son của tớ không?”

“Cậu cũng vui tính đấy.”

“Chết thật tớ không mang. Thế một cái túi giấy màu nâu để trùm qua đầu được không?”

Cleo đá thêm một cú nữa vào chân anh dưới bàn. “Thế sao cậu không nói với Fia là cậu yêêu cô ấy, cậu muốn hôn cô ấy, cậu muốn cưới cô ấy?”

Ash buồn bã lắc đầu. “Thấy không, cậu đã có cơ hội chạy đi mà cố làm cho mình trông đỡ sợ hơn. Nhưng cậu không làm thế. Còn bây giờ thì quá muộn rồi. Anh ta đã đến rồi.”

Chương 45

Cleo quay ngoắt lại khi cửa mở. Ôi chà, đầu phải Johnny chưa nhìn thấy mấy vết trầy xước trên mặt cô. Vội vàng, cô lấy khăn ăn lau vết bẩn trên áo. Rồi Johnny xuất hiện, nhìn thấy hấn khiến dòng adrenaline trong người cô trào lên mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Ôi trời, cô lại cảm thấy vậy rồi. Hấn mặc áo sơ mi trắng bên ngoài áo phông màu xanh lính thủy và quần jean mài Levis. Mớ tóc đen của hấn rũ xuống trán, nhìn nghiêng trông hấn như pho tượng đúc tuyệt đẹp, và hấn đang cười khi nghe người đi bên trái nói.

Rồi người bạn lúc trước khuất dạng bên cạnh hấn xuất hiện và sự kích động hồ hởi trong cô xẹp xuống như quả bóng bị xì hơi. Cô ta không chỉ cao, tóc vàng và cực kỳ quyến rũ mà Cleo còn biết cô ta là ai. Nhờ sự kỳ diệu của Internet, cô biết nhiều hơn hấn so với những gì cô muốn biết. Bởi vì đây là Honor Donaldson, một trong những nhân vật nổi tiếng mà nước Úc đã giới thiệu ra thế giới. Cô ta là siêu mẫu cho trang phục ngoại cỡ, nhưng cao chưa đầy một mét tám mươi và không hề ngoại cỡ trong đời thường. Với những đường cong cỡ mười bốn gọt cảm hấp dẫn và làn da nâu vàng không tí vết, cô ta đã vụt toả sáng trong làng người

mẫu. Rồi, khi các cuộc phỏng vấn nối tiếp nhau và tính cách lôi cuốn của cô ta được biết đến, phần còn lại của thế giới cũng có tình cảm với cô ta.

Một chi tiết nhỏ nữa về cô ta đã khiến Cleo chú ý khi cô - ôi thật là đáng xấu hổ - tìm hiểu về Johnny trên Google. Chuyện là trước khi quay về Đồi Channing, hân với Honor đã cặp với nhau nhiều tháng liền.

Và giờ cô ta đang ở đây, làm Johnny cười và cầm tay hân. Chưa kể là trông cô ta đẹp ngoài sức tưởng tượng. Không, không, không, chuyện này không thể xảy ra được.

Bên cạnh Cleo, Ash nhả mặt nói, “Có phải cái cô gì đó không?”

“Phải đấy.” Giá như cô ta chỉ là cô gì đó.

“Ôi trời đất!” Bỏ ván bi-a, Georgia reo lên, “Chị là Honor Donaldson phải không? Em ngưỡng mộ chị!”

“Em yêu, cảm ơn em lắm! Mà nhìn em kìa, em rất đẹp!” Honor, với khả năng quyến rũ đã trở thành huyền thoại cười với Georgia như thể đó là lời khen ngợi hay nhất cô ta từng nhận được. “Này, em thích nơi này rồi đấy! Johnny, anh phải giới thiệu e với tất cả mọi người.” Ngay cả giọng cô ta cũng đẹp; nghe như là Nicole Kidman vậy.

“Đừng lo, anh sẽ giới thiệu. Để anh đi lấy đồ uống đã.” Trong một thoáng mắt Johnny chạm mắt Cleo và cô thấy hân cố ra hiệu gì đó... có trời mới biết... bằng ánh mắt, trước khi quay bước về phía quầy rượu.

“Chà,” Ash lầm bầm.

Cleo nhận ra là Fia đang đứng ngay bên cạnh cô với khay đĩa bẩn và nét mặt đau khổ khi nhìn thấy Johnny và Honor bên nhau. Rõ ràng cô không phải là người duy nhất cảm thấy mọi hy vọng tiêu tan.

“Fia thì thâm khê khọt, “Thật là bất công.”

Rồi Cleo nhận ra sự thất vọng tràn trề trong mắt Ash, bởi vì anh muốn Fia cảm thấy như vậy về mình hơn bất cứ thứ gì. Và rõ ràng là cô sẽ chẳng bao giờ thế. Trong mắt cô thì anh chỉ quyến rũ ngang một cái tủ lạnh cũ gỉ sét thôi.

Cleo đóng túi lại vì không cần dặm phần nữa. Cô không biết mình đang thấy tiếc cho ai, cho Ash hay cho chính mình.

Chỉ trong vài phút, như trong giấc mơ ta trần như nhộng, ước gì không ai nhìn thấy mình, Johnny đưa Honor Donaldson tới gặp cô và những người khác. Nhìn gần trông cô ta còn bóng bẩy, nâu vàng và đẹp ngỡ ngàng hơn. Cô ta mặc một bộ đồ giản dị, quần lanh rộng màu cát vàng nhạt, áo gi lê màu kem và đi giày bệt. Tóc cô ta vàng sóng sánh còn đôi mắt màu nâu hạt dẻ.

“Ôi trời ơi, nhìn mặt chị kìa! Cả ở cổ nữa chứ! Khổ thân chị.” Honor lắc đầu thông cảm. “Chị có phải người bị tai nạn xe đó không?”

Cô còn biết nói sao đây? Cleo gật đầu. “Là tôi đây.”

“Anh Johnny kể hết cho em rồi. Casey Kruger đúng không? Em gặp gã đó hai năm trước. Chà, đúng là một thằng cha vô dụng khó chịu.”

Tim Cleo chùng xuống, bởi cô muốn mình ghét cô ta. Nhưng làm sao có thể không quý một người vừa nói ra câu đó? “Đúng rồi.” Câu đó đã tóm tắt toàn bộ con người Casey.

“Dù sao thì em cũng mừng được gặp chị. Thật tuyệt cuối cùng cũng tới được đây sau khi nghe Johnny kể về nơi này từ lâu lắm rồi.” Khi nói, Honor dựa vào ngực Johnny, nghiêng đầu tình cảm về phía hân. “Và cũng thật tuyệt khi quay lại với Johnny. Em cá là anh ấy đã làm cho vài cô gái ở đây phải rung động đúng không?”

Cleo chết lặng. Cô nói nhẹ, “Ồ, tôi chắc là như vậy.” Bên cạnh cô, Ash đang chật vật rời mắt khỏi khe ngực như của nữ thần của Honor. Được rồi, giờ cô biết chắc mình cảm thấy tiếc cho ai hơn. Và đó không phải là Ash.

Trong phòng vệ sinh sáng rõ, Cleo nhìn mình trong gương. Ngực phẳng, nẹp cổ bằng nhựa màu be, một vết tương ốt hấp dẫn trên áo phông, khuôn mặt đầy những vết xước đang lên da non. Đẹp đấy. Chẳng dễ làm gì nhưng cô vẫn lấy hộp phấn nén nhỏ trong túi ra cố che phủ những vết khó coi trên mặt.

Thực ra thì bôi phấn lên trông còn tệ hơn, gồ ghề, và rõ là nghiệp dư. Thật là vô vọng, vô vọng. Mà giờ thì còn tác dụng gì nữa cơ chứ?

Ra khỏi phòng vệ sinh, cô va phải Johnny. Dĩ nhiên rồi.

“Tớ chỉ định nói xin lỗi thôi.” Hắn buộc cô phải nhìn lại. “Mấy chuyện này tớ không hề định trước. Honor tự nhiên xuất hiện... mà, cậu biết rồi, cô ấy đang ở đây...”

Ôi trời, câu này có phải được lấy ra từ mục Bị Thất vọng Nhẹ nhàng không? Cơer buồn nôn dâng lên cổ Cleo. Đúng vậy, phải không? Lương tâm làm hắn nhột, buộc hắn phải thú nhận là gần đây hắn đã định thử tạo mối quan hệ với cô, nhưng mọi chuyện giờ đã khác rồi. Bạn gái cũ của hắn đã quay lại và cô ta tình cờ lại là một trong những phụ nữ quyến rũ nhất thế giới. Nên về cơ bản thì Cleo phải hiểu là nếu so sánh... chà, xin lỗi, thực ra không có sự so sánh nào cả. Không hề. Chấm hết.

Thật may là những ý nghĩ này lướt qua đầu cô chỉ trong tích tắc. Không hề chậm trễ cô nói bình thản, “Nào, đâu cần phải xin lỗi. Honor rất tuyệt, và cô ấy rất thân thiện. Mà cũng đến lúc cậu phải tìm cho mình một cô xinh đẹp mà ổn định đi. Dù sao thì cậu cũng không còn trẻ nữa!”

Thực tế thì nghe cũng có vẻ thuyết phục, ngay cả khi chính cô là người nói ra.

“Cảm ơn cậu.” Johnny nhìn xuống áo của cô; hắn đang nhìn vết tương ốt hay bộ ngực phẳng đáng buồn của cô? “Ồ, chỉ vậy thôi. Tớ muốn giải thích thôi.” Muốn đổi chủ đề hắn vội vàng nói, “Mà cậu thì sao? Cổ thể nào rồi?”

Tay Cleo sờ lên cái dụng cụ bằng nhựa ghép có đệm mềm đang đỡ đầu cô thẳng trên vai và buộc cô phải đi lại giống như có khúc gỗ mắc ở mông. Cô nói vui vẻ, “Không đến nỗi tệ.”

Không như tim cô.

“Thế là còn may đấy.” Trông hắn như muốn nói thêm gì đó, nhưng Cleo không chịu nổi. Cô sắp mất khả năng kiểm soát và cách duy nhất là quay lại quầy rượu trước khi cô nói hay làm gì mà sau này phải hối tiếc.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng, cô thấy Honor đang bận mua thêm một lượt đồ uống cho mọi người. Vẫy tay, cô ta gọi to, “Cleo, chị đây rồi! Một ly rượu trắng nữa nhé?”

“À, không cảm ơn.”

“Ôi, thôi nào, mọi người đều uống mà! Để em lấy cho chị một ly.”

OK, hơi khó tin đây. Honor Donaldson, siêu mẫu người Úc, đang xin được mua đồ uống cho cô. Ở trong hoàn cảnh khác chắc đó phải là sự kiện nổi bật trong cả năm của cô rồi.

Nhưng không phải khi Honor đã đắc thắng đòi lại được người đàn ông mà cô, Cleo, gần như sắp lao vào yêu. Dù không phù hợp hay bị dấn đến thể nào thì mối quan hệ đó rõ ràng đã hình thành. Hắn đã chiếm được trái tim cô và có lẽ nó chưa hoàn toàn vỡ tan, nhưng rõ ràng đã bị rạn nứt.

“Tôi cũng muốn lắm,” Cleo nói, “nhưng tôi mệt quá rồi. Tôi phải về nhà đây.”

“Cô ấy kém lắm,” Ash giải thích cho Honor. Thấy không? Sự hiện diện của Fia khiến anh gần như á khẩu nhưng với Honor, người mà anh chắc chắn không yêu thì anh lại hoàn toàn thoải mái.

“Tôi đang dùng thuốc giảm đau mạnh nên không uống chung với rượu được.” Vẫy tay chào mọi người, Cleo nói với Honor, “Cô cứ hỏi Ash xem lúc cậu ta thử uống thuốc với rượu thì thế nào đi.”

Ra khỏi quán rượu, cô dừng lại hít đầy phổi làn không khí mát lạnh. Ít nhất cô cũng bỏ đi mà vẫn giữ lại được chút tự trọng. Bởi vì chỉ một vài ly nữa thôi tất cả những thứ đó sẽ dễ dàng rời bỏ cô.

Và rồi sẽ đi tới đâu?

Gục vào máng nước để hở cả quần lót ra, như dì Jean ấy.

Mười một giờ mười lăm phút, Frank đang đuổi mọi người ra khỏi quán. Điều này rõ là hay. Ash ủng hộ hai tay hai chân vì sáng hôm sau anh sẽ phải dậy đi làm lúc năm giờ. Mà tối nay anh đã uống bốn... không, năm... thực ra là sáu hay bảy vai bia rồi.

OK, có thể là tám nhưng chắc chắn không nhiều hơn thế.

Tám vai. Có nghĩa là sẽ bị đau đầu kinh khủng và phải đón taxi đến phòng thu vào sáng mai. Ôi chà, đôi khi người ta cứ phải uống bia Kronenburg cho rục người ra rồi chịu đựng hậu quả.

Và tối nay đó là điều Ash phải làm. Chứng kiến phản ứng của Fia với sự xuất hiện của Honor Donaldson khiến anh như bị cả một xe tải gạch tông vào người. Fia mù mẫm vì Johnny. Tay phát thanh viên béo ú xấu xí không hề được để ý. Nếu có lúc nào đó anh thực sự nghĩ là có thể làm cô thay đổi suy nghĩ về mình, thì anh nên dừng lại ngay lúc này.

Dù sao thì cũng mặc kệ; luôn có bia rượu xoa dịu nỗi đau. Mà Fia đâu phải là con cá duy nhất ở biển đúng không? Còn đây cô gái hấp dẫn khác. À, cụ thể là có một người.

“Ôi, em lạnh quá.” Khi rời khỏi quán rượu, Georgia giả vờ run run rúc vào người anh. “Rừ rừ.”

Tom gọi con bé lại. “Georgia ơi. ĐI nào, về nhà thôi.”

“Không sao đâu bố. Ash sẽ cho con mượn đĩa DVD nên con sẽ về cùng anh ấy để lấy ạ.”

“Nhưng...”

“Bố à, con không sao! Mà con cũng có chìa khoá mà.” Georgia giơ lên để bố nó nhìn thấy. “Hẹn gặp bố sau.”

Tom lưỡng lự, rõ ràng rất buồn. Rồi anh quay đi bước một mình vào bóng tối.

Ash nhăn mặt. “DVD nào cơ?”

“Mamma Mia!”

“Anh là ai chứ, có giống con gái không? Anh không có đĩa Mamma Mia!”

“Không có à? Thế thì em sẽ mượn đĩa khác vậy. Em dễ chiều thôi mà.”

Lúc hai người về tới nhà, Georgia đã tỏ rõ ý định của mình. Con bé đã thử một lần trước đó rồi, nhưng lần nào Ash cũng tránh được. Con bé không phải kiểu phụ nữ anh thích, mà nó mới có mười tám tuổi, anh không hề thích con bé tí nào, vì những lý do nhỏ nhất vớ vẩn như vậy...

Nhưng đó là khi anh vẫn còn hy vọng Fia nhận ra mà cho anh một cơ hội để chứng tỏ rằng anh có những điểm tốt.

Nhưng đây là bây giờ.

27. Chương 46 + 47

Chương 46

Vào đến trong nhà, Georgia vui vẻ nói, “Anh có đồ uống gì không?”

“Ừ, có vài lon bia trong tủ lạnh đấy.” Mặc kệ chứ, thêm một lon nữa cũng chẳng hại gì hơn. Ash ngồi phịch xuống sofa nói, “Em tự lấy nhé? Còn đĩa DVD thì ở trong cái tủ kia kìa. Em thích gì thì cứ mượn.”

Một lúc sau, Georgia quay lại cửa phòng khách, hai tay cầm hai chai đã mở nắp sẵn, mái tóc vàng kim ánh lên nhờ ngọn đèn hành lang đằng sau con bé. “Em thích anh.” Dừng lại. “Thế em có mượn anh được không?”

Ash nhìn vào ánh mắt đăm đăm của con bé. Thông thường thì những lúc thế này anh sẽ buông một lời nhận xét suông sã kiểu như em sẽ phải các thêm tiền nếu không trả lại đúng hạn. Nhưng hiện anh không

có hứng suồng sã. Georgia là con bé mười tám tuổi ngang ngạnh mà thú vị, biết rõ nó muốn gì và sẽ làm thế. Con bé cũng xinh đẹp; bao nhiêu đàn ông nữ từ chối nó chứ?

Anh không phải nói một lời. Như thể đọc được ý nghĩ của anh, con bé đi sang bên kia phòng đặt chai bia xuống cho đỡ vướng. Lúc sau, như một cái tên lửa tầm nhiệt chạy bằng động cơ turbo, con bé ấn hai tay lên vai anh mà ghì xuống mấy cái gối dựa, hôn môi anh vẻ cương quyết.

Trời ơi, con bé hoàn toàn nghiêm túc.

“Em biết là cuối cùng anh cũng đổi ý mà.” Rồi ra một lúc, Georgia cười với anh.

Câu đó dội lại trong đầu Ash. Mĩa mai thay, đó là những lời anh tưởng tượng sẽ nói với Fia khi cuối cùng cô cũng không cưỡng nổi sức quyến rũ của anh. Nhưng vì chuyện này sẽ chẳng thể xảy ra, anh không thể cứ cố mãi được. Georgia có cơ thể uyển chuyển của một vũ công và bao gã đàn ông có thể cưỡng lại con bé đây? Vươn về phía con bé, anh nói, “Lúc nào em cũng đạt được điều em muốn à?”

Mắt con bé lung linh vẻ đắc thắng. “Ồ, đúng vậy đấy.”

Có điều lần này thì không đúng. Anh hôn con bé lần nữa, nhưng tâm trí anh chỉ toàn hình bóng Fia. Hầu hết đàn ông sẽ không thấy lẩn tẩn gì cả; nhưng Ash biết mình không giống những người đàn ông khác. Có lẽ ở thời này, tuổi này, kiểu của anh hơi cổ hủ - OK, có thể còn cực kỳ buồn cười nữa - nhưng anh chưa bao giờ thích kiểu tình dục chỉ để giải trí. Nếu giờ anh ngủ với Georgia, anh chỉ lợi dụng con bé thôi. Và mối quan hệ giữa hai người sẽ bị ảnh hưởng thế nào sau đêm nay?

“Nghe này, anh xin lỗi.” Ash lắc đầu tiếc nuối. “Ash không làm thế này được.”

Con bé tỏ vẻ ngạc nhiên. “Tại sao lại không?”

“Chuyện này có vẻ không ổn. Chúng ta là bạn.”

“Nhưng chúng ta có thể hơn cả bạn bè mà!”

“Không. Thế thì sẽ hỏng hết, tin anh đi. Chuyện này không thể xảy ra được.” Nhẹ nhàng, anh đẩy con bé khỏi đùi.

Georgia với mái tóc vàng rối, thấy rõ là anh đang nói thật. “Chà, em chưa bao giờ gặp phải tình huống này.”

“Không phải lỗi tại em, là tại anh,” Ash nói.

“Ồ, dĩ nhiên. Em biết thế chứ!”

“Ý anh là em là một cô gái xinh đẹp. Em không làm gì sai cả.”

“Em cũng biết vậy mà. Ôi trời,” Georgia bật nói, “Em rất quý anh! Em thật sự muốn hai chúng mình làm chuyện đó!”

“Xin lỗi em. Anh không biết phải nói gì nữa.”

Con bé lắc đầu. “Em có nghe chương trình của anh tuần trước khi anh nói là anh nhút nhát. Em tưởng có thể đó là lý do anh từ chối em. Nên em quyết định là khi có cơ hội tiếp theo, em sẽ tóm lấy nó.”

Ash cười nhẹ về bước ngoặt kém may mắn này. Con bé suýt nữa đã làm được vậy.

“Mà thôi, dù sao đây cũng chỉ là kế hoạch.” Đứng thẳng dậy, Georgia với lấy túi đeo lên vai. “Dù sao thì ít nhất em cũng đã thử.”

Giọng con bé bình thường trở lại rồi. Ash đứng dậy thấy lòng nhẹ nhõm. “Đúng vậy. Và em là cô bé tuyệt vời. Đi nào, để anh đưa em về.”

“Anh không phải làm thế đâu. Em tự về được mà.”

“Nào, anh biết là em làm được.” Anh quàng một tay qua vai con bé mà âu yếm siết chặt. “Nhưng anh là một quý ông, nên cứ để anh đưa em về. Đi mà.”

Không ngủ được, Fia leo ra khỏi giường, lạch bạch vào bếp tự pha một cốc trà. Sau khi mang trà lên gác cô kéo rèm cửa ra và ngồi xuống cái ghế nệm bên cửa sổ. Đây là nơi đầu tiên cô ở có tầm nhìn đẹp chứ không

phải nhìn sang phía bên kia đường. Từ phòng cô, cao tí trên mái hiên quán rượu, cô có thể nhìn ra bãi cỏ của làng và những mái nhà xung quanh. Rồi có mấy quả đồi điểm xuyết ánh đèn nổi lên phía xa. Thật là một quang cảnh đẹp.

Nhưng lòng Fia đang xáo động chẳng còn tâm trí đâu mà thưởng lãm. Cô đang bối rối vì hai lý do. Vừa uống trà, cô tự hỏi không biết nên làm gì với tin nhắn mà mình nhận được trước khi chuẩn bị đi ngủ.

Chào em, hy vọng mọi chuyện đều ổn. Molly và Rob gửi thật nhiều cái ôm. Chúng nhớ em và rất muốn được gặp em. Cuối tuần này được không?

Yêu em,

Will x

Khi cô đọc tin nhắn, mắt cô ầng ậng nước. Dù cô có yêu Molly và Rob biết bao, và chúng cũng thân với cô đến mức nào, thì chúng cũng không phải con của cô. Khi rời bỏ Will, cô đã gần như nghĩ là mình sẽ không bao giờ gặp chúng nữa. Nhưng chuyện đó sẽ khiến bọn trẻ đau buồn xiết mấy, chúng là hậu quả của những cuộc hôn nhân đổ vỡ, cứ mãi mãi bị buộc phải thích nghi với người mới xuất hiện trong đời cha mẹ chúng?

Fia vuốt mặt. Cô có nhớ Molly và Rob. Nhưng nghĩ đến cảnh phải gặp lại Will là cô thấy khó xử.

Đây là điều thứ nhất làm cô phải suy nghĩ. Rồi còn chuyện của Johnny và Honor Donaldson nữa. Việc họ xuất hiện ở quán rượu tối nay - Honor đã quay lại với Johnny - khiến cô ngã ngửa. Bao hy vọng và ảo tưởng bị vỡ vụn, bởi làm sao có thể đưa được với một người như vậy? Thực tình.

Cô uống một ngụm trà. Tối nay trong quán thật kỳ lạ. Mà chuyện gì xảy ra giữa Ash và Georgia thế, trời đất? Ash nổi như hủ chìm còn Georgia thậm chí tỏ vẻ quan tâm chiều chuộng hơn mọi ngày. Một tình huống kỳ lạ, rõ ràng là như thế. Rồi họ còn rời khỏi quán cùng nhau, cho dù chắc chắn là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra. Tất nhiên là không rồi; Tom sẽ ở cùng hai người. Ôi trời, quá nhiều chuyện để nghĩ, thảo nào cô không ngủ được...

Bên kia bãi cỏ, một cánh cửa mở và ánh đèn vàng chiếu ra. Gí sát mặt vào cửa kính lạnh, Fia nheo mắt nhìn qua cửa sổ khi hai dáng người dễ nhận ra đi ra từ cửa nhà Ash. Ash và Georgia men theo con đường trước nhà. Đầu hai người chụm vào nhau, họ đang nói chuyện say sưa, tay Georgia quàng qua người Ash, còn tay anh khoác vai con bé. Đến một đoạn hai người dừng lại, và Ash dịu dàng hôn lên trán con bé. Fia giật mình lùi xa khỏi cửa sổ, cảm giác như bị ai đó đâm vào bụng. Cô không hiểu tại sao cảnh hai người đi với nhau lại khiến cô cảm thấy như vậy, nhưng đúng là cô choáng váng thật.

Cô quan sát, hơi thở ẩm ỉm để lại hơi nước trên kính, khi hai người bọn họ đi về phía nhà Georgia. Trông họ như một đôi uyên ương, điều này cô chưa từng nghĩ tới. Và họ vừa ở trong nhà Ash...

Khi hai người vượt khỏi tầm nhìn, Fia vẫn ngồi yên tại chỗ. Trà của cô chỉ còn âm ỉm khi cô nghĩ lại những chuyện đó trong đầu. Một con sóc lẩn sang bên kia đường biến mất trong vườn. Một con cú kêu đàng xa và khi mất cô quen dần với màn đêm, cô có thể nhìn thấy thêm nhiều vì sao lấp lánh trên bầu trời đen như nhung. Cuối cùng, Ash cũng quay lại, tản bộ với hai tay rút túi quần. Dưới ánh đèn đường vàng cam, anh dừng bước rồi quay lại một lúc như thể đang nhìn thẳng vào Fia. Cô rụt người lại, tim đập mạnh, nhưng tất nhiên không phải anh đang nhìn cô; có thể anh nghe thấy tiếng con cáo luồn mình dưới bụi cây hay chỉ đơn giản là đang nhìn quán rượu.

Rồi anh đi lên nhà, mở cửa biến mất vào bên trong.

Trượt khỏi ghế bên cửa sổ, Fia đóng rèm treo lại lên giường. Sau bao nhiêu bia uống tối nay, Ash sẽ phải chật vật mới có được một chương trình hay sáng mai.

“Hỏi chị như thế có kỳ cục không?” Sau khi kể xong chuyện về con của Will, Fia nhìn Cleo. “Tôi muốn gặp lại Rob và Molly nhưng tôi không chịu được cảnh phải đi chơi cùng hai đứa và Will. Chẳng phải bọn trẻ sẽ thấy khó hiểu sao? Tôi không muốn chúng nghĩ là tôi với Will sẽ quay lại với nhau.”

Cleo gật đầu. “Thế sao cô không bảo anh ta như vậy? Nói là cô chỉ muốn đi riêng với bọn trẻ thôi.”

“Tôi biết mà. Và tôi cũng có thể làm vậy. Nhưng có điều là đã mấy tháng rồi tôi mới gặp lại chúng. Mà tôi cũng chưa bao giờ làm gì với riêng chúng cả. Mỗi lần chúng đến chơi thì Will cũng ở đó. Anh ta là bố bọn

trẻ. Tôi muốn gặp bọn trẻ, nhưng tôi không biết như vậy thì có buồn cười không.” Fia nhăn mặt. “Mà tôi cũng không rõ mình sẽ làm gì với chúng nữa. Có rạp chiếu phim, nhưng rồi sẽ chỉ ngồi trong bóng tối xem phim thôi. Mà bọn trẻ cũng chán sở thú quá rồi...”

Eo ơi, sở thú...

Cleo nhìn cô tò mò. “Cô đỏ mặt đấy à?”

Trời đất, chỉ nghĩ về sở thú thôi cũng đủ làm cô thấy kỳ; giấc mơ chim cánh cụt hẳn sẽ ám ảnh cô cả đời. Fia lật lật cổ áo sơ mi liên hồi. “Tôi chỉ lo lắng thôi, không biết nên làm gì.”

Cleo nghĩ một lúc. “OK, thế chiều Chủ nhật có được không?”

Fia gật đầu; cô đã xin Frank nghỉ từ trước, cái này cô xoay được. Ông đồng ý lo phần việc còn lại nếu cô chuẩn bị nấu bữa trưa trước.” Từ một giờ trở đi là tôi rảnh.”

“Được rồi.” Nhấn một nút trên điện thoại, Cleo nói, “Chào chị Shelley, Chủ nhật này Saskia có kế hoạch gì chưa? Chưa à? Chị hỏi con bé xem nó có thích đi chơi với cô Cleo đáng yêu của nó không. Tốt quá, em sẽ đến đón nó lúc một giờ nhé. Tạm biệt!”

Cô gác máy và gật đầu vui mừng với Fia. “Đó, giải quyết xong, chúng ta cùng đi nhé. Cô, tôi và bọn trẻ con. Hôm đó là ngày Truy tìm Kho báu - bọn trẻ con sẽ thích thôi.”

“Trời, cảm ơn chị.” Fia cảm động. “Chị thật là tốt quá.”

“Tôi biết mà!” Cleo cười, mừng cho chính mình. “Thực ra cũng lâu lâu rồi tôi chưa gặp Sass, nên tôi với con bé cần phải đi chơi với nhau. Mà tôi được nghỉ cho tới tận tuần sau vì trông đáng sợ quá.”

“Không phải vậy đâu.” Câu này thực ra cũng gần đúng; những vết trầy xước xấu xí trên mặt Cleo đã đỡ đi từng ngày. “Dù sao thì vụ Truy tìm Kho báu nghe thú vị thật đấy. Nó được tổ chức ở đâu thế?”

“Vườn ươm Marcombe.”

Fia lấy tay bưng miệng. “Chỗ Ông già Noel à?”

“Tôi biết, nhưng họ sẽ tổ chức ở đó.” Cười tươi, Cleo nói, “Tôi thấy thật là thích hợp.”

Chương 47

Lúc men theo con đường, Abbie thấy lòng bàn tay càng lúc càng ướt. Thật nực cười; đây là nhà cô, cô được phép lấy đi bất cứ cái gì cô muốn, và có những thứ cô thực sự đang cần. Nhưng cô phải chờ đến lúc cô biết không có ai ở nhà. Tom đang đi làm và cô vừa thấy Georgia lái xe tải đi hai mươi phút trước.

Được rồi, gần tới nơi rồi. Cô phải lấy hộp đồ khâu và cái cân bàn - vì Cleo không có cái nào - và thêm vài chiếc đĩa hiệu Pyrex nữa. Ngoài ra, cô sẽ lấy cây đèn bàn có chụp viền lông đà điểu bởi nó là của cô và cô thích nó.

Không có cái xe nào trên lối vào, tốt. Có vẻ bất ổn sao đó khi nhìn từ bên ngoài ngôi nhà trông vẫn y hệt như vậy trong khi thế giới của cô đã thay đổi hoàn toàn. Lấy hết can đảm, Abbie tra chìa khoá vào ổ mở cửa. Cô cá là bên trong sẽ bừa bộn hơn; Tom chưa bao giờ thích dọn dẹp nhà cửa. Và sẽ có hàng túi quần áo chờ được Georgia là, quần áo là rồi treo khắp trên giá treo tranh, hay những cốc cà phê nằm chổng chơ khắp nơi...

“Ôi trời đất.” Sau khi mở cửa phòng khách, đầu gối cô gần như khụy xuống. Không hề muốn gặp ai nằm trên sofa đã là quá mức. Nhìn thấy người đang ngự trên sofa khiến cho phổi cô như cạn kiệt không khí, còn khó thở hơn cả bị người ta dùng gậy khúc côn cầu nện cho một cú.

“Ôi trời đất, nhìn cô kia! Xin chào!” Gõ đôi chân đang bắt chéo ra và tháo tai nghe iPod khỏi tai, Patty Summers đặt tờ tạp chí Heat đang đọc xuống. “Lâu lắm rồi mới gặp cô!”

Tiếng tạp âm nhiễu loạn ong ong trong tai Abbie. Cô nhìn chằm chằm vào Patty, da rám nắng, tóc vàng và đang mặc chiếc áo khoác ngủ xa tanh màu trắng. Chiếc áo ngủ xa tanh trắng của cô. Cuối cùng cô cũng có thể lấp bấp, “Ch... chị làm gì ở đây thế?”

“Ồi chà, chuyện dài lắm!” Patty lắc đầu nói, “Về cơ bản thì chuyện giữa tôi và Ted xong rồi. Georgia có kể gì với cô về Ted không? Hoá ra anh ta là gã vô dụng. Tất cả chuyện chơi golf với đám bạn của anh ta... làm tôi phát điên. Rồi cuối cùng chúng tôi cũng cãi nhau đôi chút về chuyện đó nên anh ta đá tôi. Bọn đàn ông là một lũ thối nát, phải không? Tôi nghĩ chắc mình phải quay lại nước Anh xem đứa con gái xinh đẹp của mình hoà hợp với bố nó thế nào! Nó kể với tôi về chuyện cô chuyển ra ngoài, nên tôi biết nếu tôi muốn ở lại vài bữa thì cũng có phòng trống. Nên thế này đây, vậy thôi, thật đấy. Giờ tôi đang ở đây!”

Im lặng. Abbie chăm chăm nhìn Patty trên sofa. Cuối cùng cô nói, “Đó là áo ngủ của tôi.”

“Tôi biết, Georgia bảo tôi mặc nó vì tôi không mang theo. Nhìn này, nó quá rộng so với tôi!”

Cô ta là người đòi chắc? “Bởi vì đó là của tôi.”

“Cô nói gì cơ? Cô định đòi lại à?” Đồi mào vàng của cô ta nhướn lên. “Cô muốn tôi cởi ra bây giờ à?”

Cô ta có mặc cái gì bên dưới không vậy? Có khi là không. Da Abbie râm ran vì giận dữ.

Patty đọc được nét mặt cô bèn nói, “Ồ, tôi hiểu rồi, cô vẫn giận tôi về chuyện đứa trẻ. Đáng ra phải bỏ qua rồi chứ?”

Tiếng ong ong càng lớn hơn. “Tại sao lại bỏ qua?”

“Bởi vì chuyện đó xảy ra gần hai mươi năm trước rồi.”

“Chị cướp con của tôi.” Vừa nói xong, lệ dâng lên mắt Abbie.

“Không hề. Con bé là con tôi. Tôi giữ nó lại vì tôi yêu nó.”

“Tôi đã rất muốn có nó.”

“Thì giờ cô có nó rồi còn gì! Nó xuất hiện và chuyển về ở với cô, thế mà cô lại chuyển đi! Nghe này, tôi xin lỗi nếu tôi làm hỏng kế hoạch của cô lúc đó, nhưng cô không thể đổ hết tội lên đầu tôi cho cái đồng lộn xộn cô gây ra trong phần đời còn lại của cô được.” Mắt Patty long lên khi cô ta nói. “Tôi nghe hết chuyện cô với ông sếp cô rồi, nên đừng có tỏ vẻ nai vàng ngơ ngác nữa đi.”

Abbie tập trung hít thở. Giờ Patty Summers sống trong nhà cô với chồng cô và con cô. Cô ta thậm chí còn mặc chiếc áo ngủ xa tanh đẹp nhất của cô. Nỗi đau đớn, nhứt buốt và xót xa dâng lên trong ngực cô; bao lâu nữa thì Patty sẽ nằm chung giường với Tom, hay chuyện đó đã xảy ra rồi? Ôi trời, đừng nghĩ về chuyện đó, đừng nghĩ về chuyện đó.

“Mà thôi, cô làm gì ở đây thế? Đến dọn bếp à? Vì để tôi bảo cô nhé,” Patty nhơn nhơn nói, “cái bếp cần được dọn dẹp lắm.”

Nhưng rõ ràng là chưa đủ bữa bọn đến mức khiến cô ta phải đứng dậy khỏi sofa mà tự làm chuyện đó.

“Tôi về lấy vài thứ thôi.” Đi sang bên kia phòng rút dây chiếc đèn viền lông chim, Abbie phát hiện ra là một trong mấy cành gốm khắc cầu kỳ đã bị gãy và cái chụp đã bị rách.

“Tôi có thấy cái đó,” Patty nói. “Là Georgia đó, nó làm rơi xuống đất.”

Abbie đặt cái đèn yêu thích xuống. Đâu còn gì là đồ đạc quý nữa.

Mười phút sau, cô gom xong những đồ vật khác cô đến để lấy.

“Tôi sẽ bảo Tom là cô có qua đây,” Patty nói.

“Được thôi.”

“Hai người đó hợp nhau nhỉ? Tom và Georgia ấy.”

“Ồ đúng.” Abbie chỉ muốn đi.

“Tôi rất mừng cho con bé là nó tìm được anh ấy. Và anh ấy nói con bé đã làm cuộc sống của anh ấy thay đổi.” Ngưng lại, Patty chỉ vào cái chìa khoá có thể nhìn thấy được qua túi áo cốt tông của Abbie. “Cô còn cần cái chìa khoá đó không? Vì Tom không có chìa sơ cua mà tôi thì đang cần một cái.”

Con đàn bà hỗn láo. Nhưng nếu từ chối thì trẻ con quá. Và sau ngày hôm nay thì tại sao cô còn muốn quay lại nữa chứ? Abbie lấy chìa khoá cửa trước ra khỏi túi đặt cạch xuống bàn kính.

Patty nói, “Cảm ơn!”

Đứa con. Chồng. Nhà. Áo ngủ. Chìa khoá. Liệu cô ta còn cần một trái tim, vừa giật ra từ lồng ngực vỡ của đối thủ để giẫm đạp lên không?

Với cục nghẹn to bằng quả trứng trong họng, Abbie nói, “Không có gì.”

Hôm nay sẽ là một ngày đẹp, nhưng ngay lúc này thì chưa đẹp đến thế. Thoát khỏi Abbie ở nhà khiến cô có cảm giác khuây khoả nhưng vẫn thấy hơi áy náy. Tinh thần Cleo lên cao khi cô sang Hollybush vào bữa trưa Chủ nhật. Khuôn mặt của cô đã gần như lành hẳn, đây là lần đầu tiên ra ngoài mà không mang theo nẹp cổ, và cô thực sự trông đã bình thường trở lại. Hơn nữa, mặt trời đang ló dạng và nhiệt độ đã lên tới khoảng hơn hai mươi độ, nên tất cả mọi người đều cảm thấy dễ chịu hơn. Chà, trừ Abbie lúc này đang cọ rửa phòng kho, tự làm mình bận rộn bằng cách dọn vệ sinh tới mức đạt tiêu chuẩn phòng vô trùng.

Nên niềm hy vọng lớn của Cleo có phần sụp đổ bởi dù Honor Donaldson rõ ràng là đang vui vẻ, thích nói chuyện và thực sự là người dễ chịu, thì chuyện cô ta và Johnny hạnh phúc ngất ngây đến mức nào không hẳn là điều cô thực sự muốn nghe.

“Ý em là, đầu tiên là lỗi của em. Khi nhìn lại, em không thể tin được là mình đã ngu ngốc đến thế. Nhưng chúng ta là vậy mà, phải không? Chuyện xảy ra và chúng ta cứ bị cuốn theo. Một anh chàng khác xuất hiện và em thấy, kiểu như là, chà, tuyệt vời thật, vì anh ta toàn tâm toàn ý với em và anh ta vui lắm ấy. Anh ta lại còn là nhà sản xuất phim, điều này càng làm em mờ mắt. Anh ta biết tất cả mọi người, những nhân vật hạng A. Điều đó khiến em trở thành người khủng khiếp phải không chị? Em không lấy gì làm vẻ vang, nhưng lúc đó em thực sự nghĩ là em yêu anh ta. Nên em bỏ Johnny, chỉ vậy thôi. Làm tan vỡ trái tim anh ấy. Và anh ấy cực kỳ đau khổ.” Honor buồn bã lắc đầu khi khơi dậy mớ ký ức. “Em cảm thấy rất tệ, tất nhiên rồi, nhưng em quá say sưa trong mối quan hệ mới đến nỗi tự nhủ là mình đang làm đúng.”

Cô ta dừng lại, chờ phản ứng của Cleo. Buộc phải chiều theo, Cleo nói, “Nhưng thực ra không phải?”

“Dĩ nhiên là không rồi! Gã đó thực là một cơn ác mộng, muốn sở hữu tất cả, hoang tưởng và bạo lực. Em nhận ra là mình đã mắc sai lầm lớn nhất trong đời. Ý em là anh ta có mua đồ cho em, vòng kim cương, một chiếc xe Maybach, một bức hoạ của Picasso... nhưng anh ta không làm em hạnh phúc. Rồi những bữa tiệc bọn em tới nữa chứ. Chúng đều rất buồn tẻ. Nên hồi đó em rất nhớ Johnny, nhưng em tự chủ không nên liên lạc với anh ấy. Em sẽ làm cho anh ấy buồn lắm, anh ấy xứng đáng có cơ hội xây dựng lại cuộc đời. Rồi trong một buổi khai mạc triển lãm em gặp lại đại diện của anh ấy ở New York và được nghe kể về bà cô của anh ấy. Chuyện là thế đấy.” Honor ấn chặt nắm tay vào ngực mình nói, “Em không thể chịu được nữa; em biết mình phải gọi điện cho anh ấy. Ôi trời, rồi lúc em được nghe giọng anh ấy lần nữa, em biết mình phải làm gì. Anh ấy đang ở Norfolk một mình và em không thể chịu nổi. Em đóng gói đồ đạc, ra thẳng sân bay đón chuyến đầu tiên tới London. Chị biết làm sao em biết là em thực sự yêu anh ấy không?”

“Ồ... không.”

“Họ chẳng còn ghé trống nào ở khoang hạng nhất hay hạng doanh nhân.” Honor nói rất tự hào, “Nên em bay hạng phổ thông.”

Cleo lắc đầu. Nổi kinh hoàng ngoài sức tưởng tượng.

“Nhưng thật xứng đáng. Em bắt taxi tới Norfolk và xuất hiện ở khách sạn của Johnny. Rồi em nhờ quản lý gọi điện cho Johnny xuống sảnh... ôi, chà, cứ như là ở trong phim ấy.” Mắt long lanh, Honor nói, “Ai nấy đều nhìn khi Johnny đi từ cầu thang xuống. Em đưa tay ra nói, ‘Ôi anh yêu, em nhớ anh lắm! Em đã tới đây với anh rồi.’ Và khách du lịch đều kêu lên ‘À à à,’ và đó là thời điểm lãng mạn nhất... ôi, chà, nhìn em này, nghĩ đến chuyện đó là em lại xốn xang!”

Cô cũng thấy vậy. Theo một cách đẹp nhất có thể. Ngay cả lòng trắng trong mắt cô ta cũng trắng như bột giặt. Cleo quan sát khi Honor nửa cười nửa khóc lau giọt nước mắt trong vắt như pha lê Swarovski. “Nếu tôi làm thế thì mọi việc sẽ đổ bể hết cả. Tôi xuất hiện ở đó và anh chàng của tôi sẽ nói, ‘Xin lỗi em, hơi muộn rồi, anh đang hẹn hò người khác rồi.’ “

Honor nói tự tin, “Ồ, em biết là chưa có chuyện đó.”

“Vậy à?” Cleo thấy buồn nôn. “Bằng cách nào?”

“Em tìm hiểu về anh ấy trên Google. Gõ tên anh ấy với bạn gái mới.” Honor nhún vai như thể đó là điều hiển nhiên. “Chả có bóng ai.”

“Thế nhờ cậu ta đang bí mật gặp gỡ ai đó thì sao?” Trời đất, mình có phải người thích khổ tâm hay không đây?

“Không sao, em có kiểm tra lại rồi.” Honor cười nói, “Em tự hỏi anh ấy rồi. Không có ai khác cả. Và giờ khi bọn em quay lại với nhau thì sẽ không có ai khác đâu, em có thể đảm bảo với chị như vậy!”

Vậy đúng là khổ tâm rồi.

Vài phút sau sự giải thoát đến trong hình dạng Johnny, đến đón Honor đi. Họ sẽ lái xe quay lại Norfolk trước đám tang ngày mai. Duyên dáng trượt xuống khỏi ghế đầu, Honor đặt một nụ hôn lưu luyến lên môi hắn. “Bọn em vừa nói chuyện về anh xong.”

Miệng Cleo khô khốc; được Johnny hôn thì sẽ thế nào nhỉ? Cô sẽ chẳng bao giờ biết được. Mà nhìn hai người kia; họ hợp thành một đôi hoàn hảo. Honor thật tuyệt vời trong chiếc váy quây màu tím thạch anh với nữ trang bạc. Johnny mặc áo xám nhạt và quần đen. Họ sẽ tới thăm cô Clarice trong nhà dưỡng lão và chuẩn bị những khâu cuối cùng cho buổi lễ. Trong một thoáng mắt hấn chạm mắt Cleo và tìm cô như thất lại.

“Cậu đang lành rồi đây. Nhìn khá hơn rồi. Cái cổ thì sao?”

“Tốt rồi, cảm ơn cậu.” Cô gạt đầu để chứng minh, qua cửa sổ một chiếc Fiat màu ngọc lam đỗ vào bãi. Shelley và Saskia đã tới rồi.

“Tuyệt lắm. Ta phải đi thôi.” Hắn lắc cái chìa khoá ra hiệu cho Honor.

“Hy vọng đám tang ngày mai sẽ ổn.” Nói ra điều đó có nực cười không? Nhưng còn cách nào khác nữa?

“Cảm ơn cậu. Tạm biệt.” Tay Johnny đặt trên eo Honor khi hắn đẩy cô ta ra ngoài. Cô nhớ cảm giác đó như thế nào...

“Hẹn gặp chị khi bọn em quay lại nhé!” Honor vẫy tay qua vai.

Fia, làm xong việc trong bếp, nói về cam chịu, “Cô ấy thật dễ chịu nhỉ? Tôi nghĩ rồi kiểu gì anh ấy cũng sẽ tìm được một người như thế.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Cleo lầm bầm.

Johnny và Honor đi rồi, còn Saskia và Shelley bước vào. Vui mừng vì sự có mặt của hai mẹ con có thể làm cô quên đi chuyện đôi kia, Cleo gơ hai tay ra.

“Mẹ bảo cháu là cô vừa bị tai nạn và cảm cháu không được nói gì nếu trông cô có buồn cười thế nào.” Saskia ôm hôn Cleo. “Nhưng trông cô không đến nỗi.”

“Tuần trước trông cô tệ hơn nhiều,” Cleo cam đoan.

Mặt Saskia xịu xuống. “Ồi, ước gì cháu được thấy cô lúc đấy. Có nhiều máu lắm không ạ?”

“Lênh lảng luôn.”

“Cháu thích máu lắm! Một lần cháu bị ngã từ trên khung cửa xuống, chảy bao nhiêu là máu mũi!” Lắc đầu như một chuyên gia lão luyện, Saskia nói, “Bác sĩ ở bệnh viện bảo là cháu rất dũng cảm.”

Cleo nghiêm trang gạt đầu. “Cô nhớ lúc đó đấy.” Đằng sau Saskia, Shelly đảo mắt; Saskia có thể nghĩ nó can đảm nhưng thực ra nó đã hét kinh thiên động địa. “Này, đây là bạn của cô, Fia, và cô ấy cũng đến chỗ Truy tìm Kho báu đấy.” OK, hơi kỳ cục khi gọi Fia là bạn, nhưng cô còn biết nói thế nào? Và đây là Fia, cô đã đi lại với chồng cô ấy khiến hôn nhân của người ta tan vỡ à?

Shelley đi khỏi. Mấy phút sau, Will lái xe vào bãi cùng Rob và Molly. Fia ra ngoài đón hai đứa trẻ đã năm tháng rồi cô chưa gặp và chúng cũng có vẻ vui mừng đến cảm động khi gặp cô.

Rồi đến lượt Cleo đưa Saskia ra gặp chúng.

28. Chương 48 + 49

Chương 48

Will nhìn Cleo từ trên xuống dưới rồi nói thản nhiên, “Chào em.”

“Chào.” Thật thú vị khi thấy kẻ sau khi chia tay với mình trở nên suy sụp. Đáng buồn là chuyện đó không xảy ra với Will. Trông anh ta gọn gàng khỏe mạnh trong cái áo phông có cổ màu hồng và chiếc quần là thẳng thớm, với mái tóc ngắn hơn bình thường. Anh ta xúc rất nhiều nước sau cạo râu Armani, xỏ đôi giày lười bóng lộn và đeo chiếc đồng hồ mới đắt tiền. Cái hay là ở chỗ sự xuất hiện của anh ta không ảnh hưởng gì đến cô cả. Không một cái nhíu mày, hay sự rung rinh, không hề có chút hấp lực hay nuôi tiếc nào.

Liệu có hay không nếu cô cũng có thể cảm thấy như vậy về Johnny nhỉ? Giá như có một nút Tắt mà cô chỉ việc nhấn vào.

“Vậy ra đây là chỗ em ở đây.” Will quay lại phía Fia.

“Và làm việc.” Cô chỉ cái quán rượu đằng sau. “Tôi rất thích ở đây.”

Anh ta cười mỉa. “Mẹ bảo là tuần trước có gặp em. Em đi với một gã say béo phì nào đó. Đây là bạn trai mới của em à?”

Fia nói nhẹ nhàng, “Tôi giờ chẳng bạn trai bạn triếc gì cả. Thôi nào, chúng ta đi chứ?” Cô với tay Molly. “Chúng tôi sẽ quay lại lúc sáu giờ.”

“Được thôi. Anh sẽ đến đây đón lũ trẻ.”

“Bọn mình sẽ đi Truy tìm Kho báu.” Saskia thông báo cho Molly như một cô giáo tốt bụng. “Mình phải tìm sâu bướm và lá cây hay những thứ như thế.”

Molly, năm tuổi, chăm chú nhìn Saskia sáu tuổi. “Mình có phải ăn những thứ đó không?”

“Không, chúng bằng giấy thôi và trên đó ghi lời chỉ dẫn mà.”

“Em không biết đọc.”

“Đừng lo.” Saskia, đang học tiểu học, trả lời vui vẻ, “Để chị giúp cho.”

Ash, đang chơi bi-a với Welsh Mac, quan sát Will Newman gọi nửa vại bia chanh tại quầy rượu, rồi ngồi xuống một cái bàn trong góc. Anh chưa bao giờ thích Will khi Cleo hẹn hò với anh ta. Anh càng không thích anh ta khi biết anh ta đã đối xử thế nào với Fia. Tên vô lại. Dù sao thì chẳng thành vấn đề nữa rồi. Hai người cũng chẳng cần lịch sự hay phải nói chuyện với nhau. Vài phút nữa, Will sẽ uống xong ly đó rồi bỏ đi. Và anh sẽ không phải ghen tị với người đã từng cưới Fia và đối xử với cô ấy với quá ít tình thương và sự tôn trọng mà...

“Xong!” Welsh Mac hô lên mừng rỡ khi Ash làm rơi bóng trắng xuống lỗ. “Cách biệt bốn điểm, tôi thắng rồi. Cậu nợ tôi năm bảng.”

Hai người xếp bàn chuẩn bị cho ván tiếp theo. Đổ lỗi cho Will vì sự sao nhãng vừa rồi, Ash giờ còn ghét anh ta hơn.

Chơi được chừng nửa ván thì mẹ Georgia bước vào quán rượu. Ash chưa từng gặp chị ta, nhưng mọi người ở Đồi Channings đều biết chị ta đang sống trong làng và, nói thẳng ra thì chị ta cũng chẳng cần phải mang biển tên để mọi người biết đến. Ngoài sự khác biệt là mắt chị ta màu nâu chứ không phải xanh biển, còn

lại thì chị ta giống Georgia đến kỳ quái. Cao và mảnh khảnh, chị ta mặc áo ren dây màu kem với váy ngắn màu xanh lục nhạt mà những người bốn mươi tuổi khác sẽ không dám mặc. Rất nhiều người quay lại nhìn chị ta, trong đó có cả Will Newman.

Trong vòng năm phút, Ash đã chứng kiến tài năng bắt chuyện với một người hoàn toàn xa lạ. Anh như được soi rọi, giống như xem một vũ điệu được dàn dựng công phu vậy. Trong khi mẹ Georgia tự mua cho mình một ly gin pha tonic và lộ liễu nhìn quanh quán rượu, Will uống hết ly của mình rồi ra đứng bên chị ta ở quầy rượu. Họ nhìn nhau, trao những nụ cười lịch sự hời hợt. Sau đó là những nụ cười nhiều ẩn ý hơn. Rồi mẹ Georgia - Patty Summers, tên chị ta - khẽ đặt một ngón tay lên cẳng tay phải của Will khen ngợi đồng hồ của anh ta. Đáp lại, anh ta ngẩng người thì thầm gì đó khiến chị ta ngửa ra cười. Rồi chị ta xoay trên ghế để đầu gối trần gần như chạm vào chiếc quần là phẳng của anh ta. Will hấp hồn được chị ta và lấy thể làm thích thú lắm. Người ta có thể cảm thấy kích thích tố nam ngập tràn trong không khí, cảm nhận khoái cảm, gần như hít vào được sự quyến rũ.

“Nhìn mà học đi, các cậu,” Welsh Mac nói, dừng lại để bôi phấn vào đầu gậy.

Đúng, gần như vậy. Chỉ có điều đây là kỹ năng anh sẽ chẳng bao giờ học được. Bởi vì Patty và Will hấp dẫn nhau về thể xác và để cho chuyện đó xảy ra thì trước tiên ta phải có một cơ thể hấp dẫn. Quan sát chuyện xảy ra ở quầy rượu, Ash nhận ra những nét tương đồng trong bộ phim tài liệu về thể giới hoang dã nói đến tập tính giao phối của động vật. Có làm dáng, rồi mắt chạm mắt, rồi đụng chạm và những động tác khác, Will thì cười tán tỉnh, Patty thì uốn éo bên dưới lớp quần áo.

OK, có thể là chưa, nhưng chỉ cần mười phút nữa thôi chị ta sẽ làm thế. Và nếu vậy, thì khá rõ ràng là Will Newman sẽ không từ chối.

Thật là một buổi chiều vui vẻ. Cuộc Truy tìm Kho báu thành công mỹ mãn và bọn trẻ chơi với nhau rất vui, mặt trời rực rỡ cả chiều và mọi người không còn sợ hãi nhìn Cleo như thể cô là người ngoài hành tinh nữa. Còn đòi hỏi gì nữa đây?

“Will đã đến chờ chúng ta rồi kia.” Cleo chỉ cái xe khi họ đỗ vào bãi đậu của quán rượu.

Có điều là chẳng thấy anh ta đâu. Chiếc xe trống không, quán Hollybush đóng cửa buổi chiều và ngoài vườn cũng không có bóng người.

“Chắc là anh ta đi dạo thôi. Để tôi gọi anh ta.” Fia lấy điện thoại ra, gọi rồi cúp máy. “Tắt máy rồi.” Cô lăm bằm cốc lốc, “Y như trước đây.”

“Cháu khát.” Saskia nói từ hàng ghế sau, “Cô cho cháu uống nước với.”

“Cháu muốn đi tè,” Molly kêu lên.

Rob nói, “Cháu đói rồi. Cô còn cái bánh bích quy nào không?”

“Được rồi, không sao, về nhà thôi đi.” Cleo lại quay xe ra đường. “Will biến đi đằng nào cơ chứ?”

Nghe tiếng xe đỗ lại bên ngoài, Ash bước ra chào. “Đi thích không?”

“Tuyệt lắm,” Cleo nói. “Cậu có thấy Will đâu không?”

Ash chờ đến khi cô đưa bọn trẻ ra khỏi xe vào nhà. Không nhìn Fia, anh nói thầm, “Anh ta rời khỏi quán rượu cùng mẹ của Georgia.”

Cleo nhăn mặt. “Tại sao? Anh ta đâu có biết chị ta.”

“Tớ nghĩ bây giờ thì anh ta biết rồi,” Ash nói.

“Nhưng xe anh ta vẫn ở đây, vậy họ đi đâu rồi?”

Ash nhún vai. “Tom và Georgia đi xem đua mô tô địa hình ở Devon từ sáng.”

Ôi trời đất ơi. Không thể tin được, Cleo lấy điện thoại ra gọi vào số nhà Abbie. Chuông reo mãi. “Không ai nghe máy.”

Abbie, đưa bọn trẻ ra ngoài với đồ uống và bánh bích quy, hỏi, “Có chuyện gì không?”

Cleo cho chị biết chuyện. “Nhưng họ còn đi đâu được? Mà chị đưa chị ta chìa khoá rồi, nên mình cũng không vào trong nhà được.”

Abbie nhìn cô, “Chị đâu có ngu ngốc thế. Đó chỉ là chìa khoá cửa trước thôi. Chị vẫn còn chìa khoá cửa sau.”

Will nói là anh ta sẽ đến đây đón bọn trẻ lúc sáu giờ. Bây giờ đã là sáu rưỡi. Không phải họ thấy phiền hà gì; Saskia rất quý Ash, anh đang biểu diễn trò chạy quanh vườn với một đứa trẻ vắt vẻo trên cánh tay và một đứa trên chân. Molly và Rob, chạy theo họ hét tướng lên, “Đến lượt cháu, cháu tiếp theo, cháu cũng muốn làm thế!”

Cleo quyết định là sẽ để bọn trẻ lại với Fia và Ash, cô và Abbie sẽ sang nhà bên đó. Khi tới nơi, Abbie nhìn qua cửa sổ phòng khách. “Không thấy bóng ai cả.”

Cleo bấm chuông đợi. Không có gì. Rồi cô lùi lại nhìn ngôi nhà, thấy một cái bóng lướt qua cửa sổ phòng ngủ. “Có ai đó trên kia.”

Abbie hít vào đầy cảm phẫn, “Đó là phòng ngủ của bọn chị.”

“Có thể là kẻ trộm thôi,” Cleo tắc lưỡi. “Ta phải kiểm tra xem.”

Họ men theo lối nhỏ dẫn ra đằng sau nhà. Abbie mở cửa bếp và Cleo theo chân cô vào nhà. Có cả một đồng bát đĩa trong bồn, bệ bếp không được lau, và mùi rượu nồng gắt trong không khí. Những ký ức thơ ấu lại tràn về. Giống như lại quay về lúc mười tuổi, về tới nhà mà không biết liệu có nhìn thấy dì Jean nằm bê xê lét trên sofa không.

Lên gác, Abbie mở cửa phòng ngủ và mùi rượu gin nồng nặc ủa ra. Cả hai cùng quan sát cảnh tượng đó. Patty Summers lịm trên giường, trần truồng nằm sấp ngáy nhè nhẹ. Một chai gin rỗng trên sàn. Máy quay đĩa đang phát nhạc của Snow Patrol, thậm chí vương vãi bóng ngô và các loại quần áo.

Cleo lấy chân gẩy cái quần lót Armani màu đen trên sàn lật ngửa lên. Tất nhiên rồi, đồ Armani. Will luôn luôn kết hợp đồng bộ nước sau cạo râu với quần lót.

Abbie nói, “Hắn ta đâu rồi?”

Chẳng cần thiên tài mới đoán ra được chuyện này, vì anh ta chẳng thể trốn được trong tủ đầu giường. Cleo, vốn mê hài kịch, lại gần tủ quần áo mở toang ra.

“Được rồi, được rồi.” Trần truồng, khum tay cổ che đi, và trông có vẻ chống chế, Will lắc đầu. “Anh ngủ quên mất, được chưa? Để anh mặc quần áo vào rồi anh sẽ đến đón lũ trẻ.”

“Nếu anh vừa uống rượu thì không được đâu.”

“Anh không uống. Chỉ một hai chén vào bữa trưa thôi.” Anh ta hất đầu về phía cái giường. “Chị ta uống đủ cho cả hai người đấy.”

Khoé miệng cô giật giật. “Tại sao anh phải trốn trong tủ?”

“Anh nghe thấy tiếng cửa mở bên dưới. Anh không biết đó là em. Anh tưởng đó là bạn trai chị ta.”

Cleo tươi tỉnh nói, “Ít nhất thì anh cũng được vui vẻ nhỉ. Quan trọng là ở chỗ đó.”

Will nhìn cô với ánh mắt bí ối. “Làm sao em vào đây được?”

“Ồ, anh không biết à? Nhớ chị tôi không?” Cleo chỉ Abbie. “À, đây là nhà chị ấy. Và biết không? Đây là giường của chị ấy đấy.”

“Ôi trời.” Will xanh mặt. “Nghe này, anh không biết điều đó.” Anh ta lắc đầu. “Anh mới gặp người này lúc trưa. Chị ta đúng là điên đại.”

“Này, ăn nói cẩn thận đấy.” Đã lật người lại và mở mắt, Patty ngái ngủ cười với họ và vẫy ngón tay chào. “Chuyện gì thế? Tôi không biết là ta còn có cả khán giả nữa đấy.”

Chị ta còn sắp có thêm khán giả nữa cơ. Từ dưới nhà có tiếng chìa khoá tra vào ổ, sau đó là tiếng cửa mở rồi đóng sập lại.

“Trời đất ơi,” Will rên lên, vẫn lấy tay che người. Quay sang Cleo, anh ta cầu xin, “Có chỗ riêng nào để anh mặc đồ vào không?”

“Đừng lo, không còn gì tôi chưa nhìn thấy đâu.” Cleo cười, vẫn giẫm chặt cái quần Armani. Vẫy ngón tay út cô vui vẻ nói thêm, “Mà tôi cũng kể hết với chị gái tôi rồi.”

“Mẹ à?” Tiếp theo họ nghe thấy tiếng chân Georgia trên bậc thang.

Chớp chớp mắt và lúi người dậy ở tư thế nửa nằm nửa ngồi, Patty hất một đám tóc vàng ra khỏi đôi mắt lem nhem mascara và gọi át tiếng nhạc, “Con yêu à, lên đây đi, mọi người đang ở trên này.”

Cleo cúi xuống, lấy cái quần lót và quần dài ném về phía Will. Cô theo Abbie ra khỏi phòng đóng cửa trước khi Georgia lên tới chiếu nghỉ.

“Có chuyện gì thế?” Rám nắng vì đã ở ngoài trời xem đua mô tô địa hình, Georgia mệt mỏi chào hai người. “Các cô làm gì ở đây thế? Mẹ cháu lại say à?”

Abbie gật đầu. “Đúng vậy, nhưng mẹ cháu không sao. Đứng vào đó, cháu yêu.”

“Ôi giờ, chúng ta đang nói đến mẹ cháu mà. Cô không biết là cháu đã chứng kiến hết cả rồi à?”

“Cô biết, nhưng còn một người nữa ở trong đó cùng mẹ cháu.”

“Ngạc nhiên quá.” Giọng Georgia thản nhiên nhưng toát lên vẻ mỉa mai xen lẫn xấu hổ.

Cánh cửa phòng ngủ xoay mở và Will, đã học tốc mặc đồ, lao qua họ ra bên ngoài.

“Hơi trẻ quá so với mẹ nhỉ?” Georgia đứng ngoài cửa nhìn bà mẹ chẳng hay ho gì trên giường.

Patty lè nhè, “Ôi đừng có bắt đầu nữa.”

Thở hắt ra, Georgia liếc nhìn Abbie. “Xin lỗi cô.”

“Ôi cháu yêu, không phải...”

“Thôi, giờ cô cứ để cháu giải quyết với mẹ cháu đi.” Động tác của Georgia cứng nhắc, cung cách sống sượng. “Cháu đã quen với chuyện này rồi. Cô đi đi được không?”

Xuống dưới nhà họ đi qua Tom trên đường ra. Anh cố tình không nhìn hai người.

“Patty đang nằm trên giường anh đấy.” Không nhận được, Abbie nói, “Thế có phải là anh cũng đã ngủ với cô ta không?” Hàm của Tom cứng lại. “Không, tôi không hề ngủ với ai khác. Không như cô.”

“Thôi nào.” Vì đây không phải lúc cho một cuộc cãi vã nữa, Cleo đẩy chị mình qua cửa trước. “Để họ tự giải quyết đi. Chúng ta phải quay lại thôi.”

Fia quan sát Molly và Rob vui đùa với Ash và Saskia quanh vườn. Ash, hét to lời chỉ dẫn, cho bọn trẻ chơi đánh trận. Bọn trẻ kêu lên sung sướng khi anh giúp chúng chạy men theo bức tường thấp, lăn tròn trên cỏ giữa hàng rào và cây táo, trườn dưới cái ghế gỗ và trên mấy hàng chậu hoa.

“Đến lượt cháu, đến lượt cháu!” Molly hét lên, túm tay Ash trước cả khi anh buông tay Rob.

Fia không nhận được cười; Ash chơi với chúng thật thoải mái. Ai mà biết là anh lại khéo chiều trẻ con thế?

Rồi cô sao nhãng khi nhìn thấy Will đi tới phía cô và lũ trẻ, theo sau khoảng hai mươi mét là Cleo và Abbie. Will trông rõ ràng là rất tức giận.

“Họ đã tìm ra anh rồi đấy.” Fia tự hỏi liệu trong sâu thẳm, Cleo có mong Will và cô vẫn còn bên nhau không.

“Trông cũng có vẻ như vậy nhỉ?” Anh ta giơ tay gọi Rob và Molly. “Đi nào hai đứa. Đến giờ về rồi.”

“Bố à, bố đến muộn.” Rob tự hào vì mới biết xem giờ.

“Mình ở lại thêm được không ạ?” Molly xin. “Đi mà? Bọn con đang chơi đánh nhau!”

“Không, ta phải về thôi.” Nhìn Ash ngờ vực, Will nói với Fia. “Đây có phải cái gã béo mẹ anh thấy đi cùng với em không?”

Anh ta thật ti tiện. Thế mà cô đã từng kết hôn với anh ta đấy. Fia nói, “Đúng đấy, tối đó bọn tôi đi chơi rất vui.”

Năm phút sau, sau khi cô đã ôm hôn tạm biệt bọn trẻ, Will đưa Molly và Rob đi bộ qua bãi cỏ tới bãi đỗ xe bên ngoài quán rượu.

Ash nhìn ba người đi. “Nếu tay đó không có mấy đứa trẻ đi cùng thì tớ đã đập vỡ mũi hắn rồi.” Cleo nói, “Tớ sẽ cố vũ cho cậu.”

Sau một ngày chụp rất nhiều ảnh bằng máy ảnh kỹ thuật số, Fia nói, “Còn tôi sẽ đổ ảnh cho lên mạng.”

Chỉ có Abbie suy nghĩ về chuyện khác. Không còn lo về chuyện của Will, cô nói lơ đãng, “Tôi nghiệp Georgia.”

Chương 49

Tối thứ Ba thì thời tiết đẹp của cuối tuần chỉ còn là ký ức mờ nhạt xa xăm. Nheo mắt trông ra ngoài cửa sổ phòng ngủ, Abbie run rẩy nhìn mưa dội xuống và các cành cây sau nhà bị mưa gió dập vùi nghiêng ngả. Khổ thân Cleo, ngày đầu tiên quay lại làm việc, nó sẽ phải chở cả một xe đầy thương nhân ra sân bay Gatwick.

Cô cảm thấy tội lỗi, bởi vì ít nhất cô cũng được khô ráo, ấm áp và thoải mái, và như thế chưa đủ để cô thấy hạnh phúc sao? Nhưng chưa đủ. Đau khổ khôn nguôi giờ trở thành một phần không thể tránh khỏi trong đời cô và cô biết sống với cô cũng chẳng vui vẻ gì. Cô cũng không biết làm sao Cleo có thể chịu đựng được cô. Đã đến lúc cô giải quyết vấn đề của mình và nghĩ về tương lai. Cô không thể cứ bắt ép người ta mãi được. Cô cũng cần phải tìm một công việc khác.

Abbie mặc nguyên áo khoác ngủ xuống cầu thang. Cô sẽ pha một cốc trà, cuộn mình trên sofa xem ti vi có gì hay ho không.

Cô xem được non nửa chương trình Britain's Got Talent thì chuông cửa reo. Một nhà ảo thuật điên rồ vừa mới - rõ ràng là - cắt bỏ một cánh tay bằng cửa tròn. Khán giả đồng loạt há hốc miệng kinh hoàng khi thấy máu phun ra tung toé trên sân khấu. Abbie cũng hoảng hốt khi cô mở cửa thấy Des Kilgour đứng bên ngoài, ướt nhoét và tả tơi vì gió.

“Abbie? Anh vào được không?”

Cô lưỡng lự. “Để làm gì?”

“Anh cần nói chuyện với em.”

“Des, tôi không nghĩ thế.” Trời đất, có phải anh ta tới đây để nói với cô là anh ta vẫn yêu cô không? Tim cô đập nhanh hơn vì lo lắng. “Thật đấy, không có gì để nói cả.”

“Nghe này, không giống như lần trước đâu. Không liên quan gì cả.” Anh ta dừng lại, rõ ràng đang xấu hổ. “Chỉ là có một chuyện... anh mới phát hiện ra.”

Abbie lưỡng lự. Des là người tốt; không phải là cô sợ sệt gì anh ta.

“Đi mà,” anh ta nhắc lại.

Cô tháo dây xích mở cửa ra. “Được rồi.”

Nước mưa nhỏ xuống từ áo khoác của Des đọng thành vũng trên sàn lát gỗ. Ngồi lại xuống sofa và quần chặt áo khoác ngủ quanh mình, Abbie nói, “Thế có chuyện gì đây?”

Des vẫn đứng trước lò sưởi, tay thọc sâu vào túi. “VẬY em vẫn nghĩ Georgia là người nói với Tom về chuyện hai chúng ta?”

Chúng ta. Cô ước gì anh ta không dùng từ đó. “Chắc chắn là con bé Georgia thôi. Đâu có ai biết nữa.”

“Không phải con bé đâu.” Anh ta lắc đầu, khiến Abbie thấy buồn nôn.

“Vậy ý anh là sao? Là anh nói à?”

“Trời đất, không!” Des choáng váng nói, “Tất nhiên không phải là anh rồi!”

“Thế thì là ai? Ai viết lá thư đó để trên kính chắn gió của Tom?”

“Là Glynis.”

“Cái gì cơ? Glynis ở cửa hàng á?” Không hiểu gì cả. Làm sao Glynis phát hiện ra được? Không thể nào.

“Cô ta không rình mò gì cả. Cô ta chỉ... nghe thấy thôi.”

Abbie vẫn không thể tin được. “Và cô ta nói rõ với anh thế à?”

“Huw nói,” Des nói. “Cô ta mới kể cho chồng tối qua thôi. Chiều nay anh ta đến gặp anh, nghĩ là anh nên biết.”

“Sao lại ra nông nổi này được nhỉ?”

“Là do lỗi của anh.” Anh ta lúng túng đổi từ chân nọ sang chân kia. “Lúc ấy Glynis đang làm trong cửa hàng thì chuông điện thoại reo. Cô ta nhắc máy nghe thấy chúng ta nói chuyện với nhau. Anh biết, anh biết làm sao lại ra nông nổi này,” Des vội vã nói tiếp. “Anh đã tìm hiểu ra. Trước khi em vào văn phòng anh sáng hôm đó, anh đang cố gọi điện cho Huw ở nhà. Rồi khi em xuất hiện và chúng ta nói chuyện chắc là anh đã tình cờ nhận...” Anh ta đập tay vào túi áo chỗ hay để điện thoại để mô tả cho rõ. “... vào nút gọi lại. Glynis nhắc máy nghe thấy chuyện giữa hai chúng ta. Anh nghĩ chuyện ấy nghe như chúng ta đang ngoại tình thực sự vậy. Và cô ta rất thẳng thắn, em biết mà. Điều đó làm cô ta bị sốc. Cô ta không muốn trở thành người đưa chuyện, nhưng cô ta nghĩ Tom xứng đáng được biết chuyện gì đang xảy ra sau lưng mình.”

“Ôi trời.” Abbie vuốt mặt khi ngấm mớ thông tin. Nghe cũng có lý.

“Xin lỗi em. Nhưng anh phải nói với em.” Des cào tay vào mái tóc đỏ sáng. “Huw cũng cảm thấy rất tệ về chuyện này.”

“Được rồi. Cảm ơn anh. Ít nhất thì bây giờ ta đã biết rồi.”

Khi cô tiễn anh ta ra cửa, Des nói, “Mọi người ở chỗ làm đều nhớ em, em biết đấy. Không chỉ mình anh. Nếu muốn thì em có thể quay lại từ ngày mai.”

“Cảm ơn anh. Nhưng thế thì sẽ khó khăn lắm. Tôi không thể.” Abbie biết rằng Tom sẽ không chấp nhận cô nữa, nhưng phần mê tín trong cô không cho cô nghĩ tới khả năng quay lại chỗ làm với Kilgour phòng trường hợp Tom phát hiện ra ngay vào lúc anh định thay đổi quyết định.

Cây cối kêu rầm rập đung đưa nghiêng ngả, lá xoáy tròn như chong chóng khi cơn bão gầm gào quanh cô. Đêm nay tất cả mọi người đều ở trong nhà. Chiếc ô của Abbie bị gió thổi lật ngược; từ bỏ cái ô, cô để mưa tấp vào mặt. Sau vài phút, cô đã về nhà cũ của mình. Lúc đó là mười một giờ nhưng nhiều đèn vẫn bật. Mà thời tiết khủng khiếp đến thế nào cũng không sao, cô đâu định đi vào trong.

Mà chắc gì cô đã được mời.

Abbie thu hết can đảm. Cô còn không biết Georgia có ở trong không. Biết đâu con bé ra ngoài rồi. Mà cô chỉ định nói chuyện với Georgia thôi.

Adrenaline sục sôi trong tĩnh mạch cô. Ôi chà, chỉ còn một cách để tìm ra thôi.

Nhưng chính Georgia là người ra mở cửa và choáng váng ra mặt khi nhìn thấy cô. “Ồ, bố cháu không ở nhà.”

Tốt quá. “Không sao, cô muốn gặp cháu cơ.” Abbie để ý thấy miếng băng cứu thương trên tay Georgia.

Mở cửa rộng hơn, Georgia bước sang một bên nói, “Cô vào nhà đi đã.”

“Không, ừm, cô không định thế...” Khi Abbie nói, một cơn gió mạnh thốc vào Abbie từ phía sau, tí nữa thì làm cô ngã.

Georgia đọc được ý nghĩ của cô. “Không sao đâu, mẹ cháu cũng không có nhà. Cháu ở một mình thôi.”

Nhẹ nhõm, Abbie nói, “Thế thì được.”

Phòng khách còn lấm đờ hơn bao giờ hết. Georgia nhăn nhó đau đớn khi nhắc cái bàn là hơi lên.

Được rồi, phải giải quyết cho xong chuyện này trước khi Tom và Patty quay về. Abbie vào đề ngay. “Nghe này, cô đến để xin lỗi. Cô đã buộc tội cháu nói cho Tom biết về chuyện... cháu biết đấy. Và cháu đã nói với cô là cháu không làm vậy, nhưng cô không tin cháu. Giờ cô biết là không phải cháu nói. Cô đã sai và cô rất, rất xin lỗi.”

Georgia ngừng là. Con bé cẩn thận dựng cái bàn là lên nói, “Vậy thì là ai?”

Abbie giải thích về người viết thư nặc danh và lý do họ viết mảnh giấy đó. “Cô nghĩ lương tâm của Glynis làm cô ta day dứt, bởi vì cô ta biết cô nghĩ đó là cháu.” Cô lắc đầu nắm chặt cái ô tả tơi. “Dù sao thì chuyện là thế đấy. Và cô xin lỗi.”

“Cảm ơn cô. Nhưng đáng ra cô phải tin cháu.” Georgia vừa trông có vẻ nhẹ lòng lại vừa buồn bã. “Cháu là người rất trung thực.”

“Cô biết. Và không có gì tệ hơn là bị buộc tội vì việc mình không làm. Chính vì thế cô mới tới đây nói với cháu, vì cô cảm thấy rất áy náy...” Giọng Abbie lạc đi còn Georgia nghiêng đầu và một giọt nước mắt rơi xuống cái cầu là. Một giọt, rồi - đập - một giọt nữa. “Ôi thôi nào, đừng khóc. Cháu không làm gì sai cả!”

“Điều đó không hoàn toàn đúng, phải không ạ?” Ngắc cấn lên, Georgia nói run rẩy, “Cháu đã phá hỏng mọi thứ. Cháu đáng ra không nên tới đây. Thảo nào cô ghét cháu, nhìn xem chuyện gì đã xảy ra từ khi cháu xuất hiện. Cháu đã huỷ hoại cả cuộc đời cô.”

Ôi trời đất. Abbie hoảng hốt. “Cháu không phải... cháu không hề...”

“Đúng là cháu mà.” Miệng Georgia run lên vì cố kìm nước mắt. “Cháu đâu có ngu ngốc, cháu biết chuyện này với cô khó khăn thế nào. Cháu đã phá hỏng mọi chuyện và cháu xin lỗi... nếu cháu không tới đây thì cô và bố Tom vẫn còn ở bên nhau.”

Không thể chịu thêm giây nào nữa, Abbie lao tới. Georgia hức lên một tiếng đau khổ và khụy vào tay cô.

“Ôi cháu yêu, đừng khóc, thôi nào.” Một cục nghẹn dâng lên trong cổ họng Abbie khi cô vòng tay ôm con bé.

“Oái...” Giật nảy người, Georgia rút cái tay đang quăn băng ra.

“Cô xin lỗi, cô xin lỗi.” Định thả con bé ra, Abbie nhận ra là cô không thể. Georgia dính chặt vào cô như chú koala con. “Và cháu không nên tự trách mình. Cô mới là người phá hỏng mọi chuyện. Không phải lỗi tại cháu... ôi trời, giờ cháu làm cô cũng khóc rồi này... nghe cô này, cháu không làm gì sai cả.” Nước mắt cô rơi xuống tóc đứa con gái cô không bao giờ có được. Cô vuốt mái tóc mượt như lụa của Georgia và vỗ về nó như một đứa trẻ. “Đừng khóc. Trời đất, nhìn cô với cháu này. Nếu mẹ cháu về lúc này thì mẹ cháu sẽ nghĩ sao chứ?”

“Mẹ cháu không về đâu. Mẹ cháu đang ở Bồ Đào Nha cơ.”

“Cái gì cơ?”

Georgia khịt khịt lau khuôn mặt nhoe nước mắt. “Đó là mẹ cháu và cháu yêu mẹ, nhưng sống với mẹ đúng là ác mộng. Cháu bảo mẹ cháu phải đi thôi.”

“Mẹ cháu đi Bồ Đào Nha rồi à? Nhưng cô tưởng bạn trai mẹ cháu đã đuổi mẹ cháu ra khỏi nhà rồi mà.”

“Ted đã làm vậy. Chú ấy là bạn trai mới nhất. Giờ mẹ cháu quay lại với Christian, người trước cả Ted ấy.”

Abbie hiểu ra. “Thế bố cháu đâu?”

“Bố có việc dưới urnemouth nên ở lại đó vài ngày. Tối nay chỉ có mình cháu ở đây thôi.”

“Còn tay cháu thì sao? Có chuyện gì xảy ra thế?”

“Bị bỏng bàn là.”

“Để cô xem nào.”

Georgia miễn cưỡng tháo băng ra.

“Oái.” Abbie nhăn mặt khi nhìn thấy vết bồng hình tam giác thâm tím trong lòng bàn tay con bé.

“Cháu biết. Cháu cố tóm cái bàn là rơi ấy mà.” Georgia nói về châm biếm, “Cháu thông minh thế đấy.”

“Sao cháu còn cầm nổi bàn là nữa?” Hẳn là đau ghê lắm.

Georgia chỉ những túi quần áo la liệt. “Thì đấy. Việc vẫn phải làm cho hết và cháu không thể để mọi người thất vọng được. Cháu nghỉ hôm Chủ nhật để đi chơi với bố, nên hôm qua cháu phải là mười tám tiếng liền. Mà cháu vẫn chưa làm xong.”

Con bé xanh xao, đau đớn, tinh thần kiệt quệ, thân xác rã rời. Abbie nói, “Ôi cháu yêu, nhìn cháu kìa,” rồi cởi áo khoác ra.

“Không sao đâu, cô không cần giúp cháu đâu.” Mắt Georgia lại ầng ậng nước khi nhìn thấy cô xắn tay áo lên.

“Cô biết là không cần. Nhưng cứ để cô.” Abbie cười với con bé đáng ra cô đã phải rất tự hào được gọi là con gái. “Và cô sẽ làm cho tới lúc nào cũng được. Nếu cháu muốn làm gì đó có ích thì đi đun một ấm nước đi. Cô muốn uống trà.”

29. Chương 50 + 51

Chương 50

“Chào cô, cô có qua nhà được không? Cháu có cái này cho cô để cảm ơn cô về chuyện hôm trước.”

“Ôi cháu yêu, cháu không phải làm thế đâu,” Abbie cảm động khi nghe giọng của Georgia; thật an lòng khi nghe tiếng con bé vui vẻ trở lại. “Cháu không phải mua quà cho cô đâu.”

“Ha, quá muộn rồi, cháu mua rồi. Cháu lái xe tải mang qua cũng được,” Georgia nói, “nhưng mình cháu thì không vác được.”

Một cây nguyệt quế trong chậu hay chiếc bàn đặt ngoài vườn, hay lọ hoa khổng lồ, hay một con cá sấu bằng gốm to như thật? Với Georgia thì ai mà biết được? Khi Abbie tới nhà và gõ tay nhấn chuông cửa thì cửa bật mở và Georgia ôm choàng lấy cô.

“Chào cô, cháu phải đi đây! Quà của cô ở trong phòng khách... cháu hy vọng cô thích!”

Và con bé đi mất. Xe tải phóng thật nhanh trên con đường nhỏ và đầu gối Abbie nhũn như mì Ý. Bởi vì món quà của cô không còn ở trong phòng khách nữa. Nó đã bước ra hành lang.

“Anh vừa được con gái trao đổi rất nghiêm túc,” Tom nói. “Và nó đã giải thích cho anh những điều mà anh nên đủ chín chắn để tự giải quyết.”

Abbie căng thẳng cực độ. Giọng Tom không được bình tĩnh lắm. Anh không mặc bộ đồ đi làm bụi bặm, mà vận quần jean sạch và áo sơ mi sọc xanh lục pha xanh dương cô đã tặng anh hồi Giáng sinh. Nhìn vai anh là cô biết anh không thoải mái; anh chưa bao giờ có thể tự nhiên nói về cảm xúc của mình. Cô nhẹ nhàng nói, “Những điều gì cơ?”

“Ồ, anh không biết...” Tom liếm môi ngược nhìn trần nhà. “... những thứ như là anh nhớ em rất nhiều và anh yêu em và hai tuần qua là khoảng thời gian khổ sở nhất trong đời anh...” Giờ anh đã nói, thì lời cứ nổi nhau tuôn ra. “Và anh có thể tiếp tục tỏ ra kiêu hãnh mà đau khổ, hoặc bỏ qua chuyện cũ và nói với em rằng anh không thể sống thiếu em được. Bởi vì những chuyện khác không còn quan trọng nữa, đó là một sai lầm, và anh chỉ muốn chúng ta được sống như trước đây.” Anh lắc đầu. “Anh đã cư xử thái quá. Anh

nói là anh không thể tha thứ cho em, nhưng đó chỉ là giận cá chém thớt thôi. Và kể từ lúc ấy anh đã nghĩ mãi về chuyện này. Anh biết mình phải giải quyết, nhưng chính Georgia mới là người giúp anh bình tĩnh lại mà nhận ra anh cần phải hành động ngay bây giờ. Chỉ vì lòng kiêu hãnh ngổ ngàng mà anh chần chừ.” Lần này giọng Tom đứt quãng vì quá nhiều cảm xúc. “Anh thật ngu ngốc và anh xin lỗi, có lẽ anh đã trì hoãn quá lâu và có thể em đã thích cuộc sống độc thân mới mẻ đến từng giây phút. Nhưng anh yêu em rất nhiều, anh thực sự yêu em. Và nếu em muốn quay lại, em sẽ khiến anh trở thành người hạnh phúc nhất đời.”

Abbie gương cười ngập ngừng. Đây là lý do cô đã dành cả cuộc đời yêu anh. Tom thành thực, sống có nguyên tắc, chung thủy, và mạnh mẽ. Anh có thể khó thể hiện tình cảm của mình nhưng điều đó chỉ làm cho lời lẽ thêm đặc biệt khi anh thực sự nói ra. Họng thắt lại, cô nói, “Anh có chắc vậy không?”

“Anh chắc chắn mà.” Anh gật đầu, vẫn nhìn cô chăm chú. “Và em cũng sẽ khiến cho Georgia vui nữa.”

Chuyện này là thực ư? Cô lao người vào vòng tay anh và lần này Tom mới là người rưng rưng. Tom, cái người không bao giờ khóc ấy.

“Em cũng xin lỗi. Em đã cầu cho chuyện này chưa bao giờ xảy ra nhưng sự đã rồi. Em đã phát điên lên vì đau khổ và mắc một sai lầm lớn. Nhưng em không ngủ với Des Kilgour, em thề là em không làm vậy...”

“Suyt, không sao đâu. Anh tin em, anh chỉ muốn em quay lại thôi.”

Lâng lâng vui sướng, Abbie hôn anh. “Em nhớ anh nhiều lắm. Em muốn quay lại hơn bao giờ hết.”

Anh siết chặt cô, xúc động dạt dào. “Thế thì tốt. Và sẽ có vài thay đổi trong nhà nữa.”

Anh đang đặt ra luật lệ đấy à? Sẽ có thêm các nguyên tắc à? Abbie ngạc nhiên hỏi, “Thay đổi gì cơ?”

Tom bước lùi lại nửa bước kéo cô vào phòng khách. “Xem này. Em thấy có gì khác không?”

Cái gì khác cơ? Và rồi cô nhận ra. Ôi trời đất! Không còn quần áo treo khắp nơi, không còn túi đầy lặt lè, không còn cái cầu là đặt ngay trước ti vi. Căn phòng lại sạch sẽ, thoáng đãng như trước khi Georgia chuyển tới. Trông nó thật trống trải...

Tim Abbie đập mạnh sợ hãi. Bản năng đầu tiên của cô là sợ hãi. Ôi không, đây chắc chắn không phải điều cô muốn, “Georgia đi à? Con bé chuyển ra ngoài rồi à?”

Tom nhìn cô chăm chú. “Nếu nó chuyển đi thì có tốt hơn không?”

“Không! Em không muốn nó chuyển đi!”

Anh nhẹ nhõm nở nụ cười. “Vậy thì tốt rồi. Con bé sẽ không đi đâu cả.”

Abbie chỉ tay quanh phòng. “Thế các thứ... đâu rồi?”

“Em biết Georgia mà, nó không trì hoãn được. Một trong số khách hàng của nó có văn phòng quảng cáo ở Cheltenham. Anh ta nhận nó làm nhân viên lễ tân. Từ giờ trở đi nó giao cho Ethel và Myrtle Manson là quần áo ở nhà hai đứa. Nó sẽ chỉ đi nhận và giao hàng trước và sau giờ làm việc thôi. Thế thôi, mọi chuyện đều ổn thoả. Chúng ta lấy lại được căn nhà của mình.”

“Và em có lại được chồng mình.” Abbie vuốt ve khuôn mặt quá đổi thân thuộc đối với cô.

“Và anh có lại được người vợ xinh đẹp của mình.” Hôn rồi lại hôn cô lần nữa, Tom nói, “Đây mới đúng là kết thúc có hậu này.”

Một tiếng sau, điện thoại của Abbie rung. Mỉm cười khi nhìn thấy tên người gọi, cô nghe máy nói, “Chào cháu.”

“Cháu đã chờ mãi, giờ cháu không thể chờ thêm giây nào nữa. Sao rồi ạ?” Georgia hỏi.

Kiên nhẫn chưa bao giờ là điểm mạnh của con bé.

Abbie nói, “Mấy giờ cháu về nhà, với cả tối nay cháu muốn ăn món gì?”

“Hoan hô! Mọi chuyện lại bình thường rồi ạ?”

“Còn hơn cả bình thường. Nhờ có cháu đấy. Thế món gà nướng được không?”

“Được ạ! Kèm theo rất rất nhiều khoai tây nướng nhé. Và cô để phần thịt nhồi riêng ra được không? Bởi vì...”

“Được rồi, cô biết rồi.” Abbie nhận ra rằng cảm xúc cô đang có chính là tình yêu vô điều kiện. Niềm hạnh phúc vô biên của cô. Nắm chặt tay Tom, cô nói vào điện thoại, “Bởi vì thịt nhồi để giòn lúc nào cũng ngon hơn.”

Thế này thật giống như đi tới Carbot Circus để mua sắm tung trời nhưng lại phát hiện ra là tất cả các cửa hàng đều đóng cửa. Fia, mở đài nghe chương trình của Ash, không tin vào tai mình khi nghe thấy tiếng của một người hoàn toàn xa lạ.

Có phải ai đó đã chuyển kênh mà không nói gì với cô? Không, đó vẫn là kênh BWR. Trời đất, gã phát thanh viên đang thao thao bất tuyệt về việc xếp hàng trong siêu thị này là ai thế? Hẳn thậm chí còn không buồn cười nữa cơ! Hẳn làm gì trong chương trình của Ash thế? Làm sao hẳn dám!

Cảm thấy bực bội khó chịu thì có lạ không nhỉ? Ôi chà, quá tệ. Fia tiếp tục nghe cho tới khi kẻ chiếm đoạt vị trí đó bắt đầu nói về thân thiết, “Xin gửi lời chào thân ái tới tất cả các bạn đang nghe chương trình này, tôi là Max Margason, phát thanh viên thay thế cho Ash sáng nay. Khổ thân Ash, anh ấy bị mất giọng rồi! Không biết anh ấy đã tìm ở dưới mấy cái gối sofa chưa, tôi muốn biết điều này, ha ha ha! Khi mất chìa khoá xe tôi hay tìm thấy ở mấy chỗ đó!”

Trời đất, hẳn thật là khó chịu. Nhưng ít nhất giờ cô biết có chuyện gì xảy ra với Ash. Viêm thanh quản, chẳng hay ho gì cho phát thanh viên. Khổ thân, hy vọng anh không bị nặng lắm. Có lẽ cô sẽ ghé qua thăm sau bữa trưa để xem anh có cần gì không.

“Trừ khi anh ấy giả vờ ốm,” Max vẫn liến thoắng. “Này Megan. Cũng có thể, đúng không? Biết đâu đêm qua anh ấy chơi bởi quá đà rồi gặp một em trẻ trung xinh đẹp và... chà, không muốn ra khỏi giường sáng nay, ha ha ha!”

Làm sao hẳn dám nói như thế? Đúng là thằng ngu, một thằng cha khó chịu và kém hài hước. Fia chưa bao giờ muốn tát ai đến thế trong đời.

Ra khỏi bếp vào giờ ăn trưa, Fia ngạc nhiên khi thấy Ash ngồi ở quầy rượu. Hoá ra anh không bị ốm. Vậy có phải là anh đã nói dối sếp ở đài truyền thanh không? Có phải anh giả vờ ốm vì đêm qua chơi bởi quá đà không?

Quan trọng là, anh qua đêm với ai?

“Xin chào.” Cô thấy... không hẳn là ghen. Thực ra chỉ muốn biết mà thôi.

Ash nhìn lên vẫy ngón tay chào lại. Mái tóc sáng màu của anh rối bù và vẫn còn ướt. Anh mặc sơ mi cốt tông sọc trắng xanh bên ngoài áo phông trắng và quần bò mài. Gọi cô đến, anh viết nguệch ngoạc lên một tệp giấy nháp màu hồng rực.

Viêm thanh quản. Xin chào!

Nhẹ cả người. Fia biết cô đang cười ngớ ngẩn nhưng cô không nhận được. Cô rất mừng vì đêm qua anh không gặp may, mừng vì anh không nói dối.

“Tôi biết. Tôi có nghe gã phát thanh viên kia nói trên đài sáng nay.”

Ash nhướn mày viết: Hẳn hâm tỷ độ.

“Nửa đi.”

Anh xé tờ giấy đi rồi viết vào một tờ khác: Hẳn hâm tỷ độ.

Fia cười. “Tôi tưởng anh vẫn phải nằm ở nhà. Anh thấy thế nào?”

Ash nguệch ngoạc: Không sao! Chỉ mất giọng thôi. Gặp bác sĩ rồi, ông ý nói tôi phải nghỉ hoàn toàn.

“Khổ thân anh.”

Ash không nhìn cô. Anh chăm chú viết dòng tiếp theo: Cô bắt đầu nghe chương trình của tôi từ khi nào vậy???

Vì mắt anh đang dán lên tờ giấy nên cô không cần phải ngượng đỏ mặt. “Ồ, cũng lâu rồi. Tôi thích lắm. Tôi có thể nghe nhạc cổ điển những lúc khác trong ngày. Anh và Megan làm tôi cười ngặt nghẽo.”

Khi anh quẹt quạc những dòng tiếp theo, cô nhận ra là cổ Ash đang đỏ lên. Có lẽ anh bị sốt mà không nhận ra. Fia quan sát anh viết: Tuyệt quá! Nhưng tôi hài hước hơn Megan.

“Điều đó thì khỏi phải nói.”

Cười nhẹ, anh viết: Thế nên tôi mới không nói ra.

“Anh có đói không? Ăn thì có bị đau không?”

Anh gật đầu rồi sau đó lắc đầu.

“Vậy anh muốn ăn...?” Fia chỉ lên cái bảng viết các món ăn hôm nay bằng phấn.

Ash lấy hai ngón trở làm sừng.

“Gà.”

Anh nhìn cô

“Xin lỗi. Bò. Được rồi, với xa lát hay cà ri?”

Ash lấy tay quẹt lấy quẹt để trước miệng.

Cô cười khi chuông điện thoại anh reo. “Mang ra liền. Anh muốn tôi trả lời điện thoại hộ không?”

Anh liếc tên người gọi, lắc đầu viết: Đại diện của tôi thôi.

Mười phút sau, quay lại với đĩa cà ri, cô thấy Ash nhìn vô định có vẻ tư lự.

“Mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Anh ngưng một lúc, rồi u ám đẩy cái điện thoại về phía cô, ý bảo cô nên nghe lời nhắn.

Không phải là tư lự, anh đang bị sốc. Có người chết à? Hay anh vừa bị đuổi việc? Fia đặt đĩa cà ri bò Madras xuống và cầm cái điện thoại lên.

“Ash à? Nghe này, bên KCL vừa hỏi tôi. Tôi vừa nhận được điện thoại từ sếp lớn ở bên đấy - ông ta là fan bị của cậu. Ông ta muốn cậu bay sang bên đó, gặp gỡ mọi người, xem cậu có thể làm gì cho bên đó được.” Giọng tay đại diện của Ash đúng giọng mấy gã đại diện, thâm trầm, mạnh mẽ, kiểu sành sỏi xây dựng danh sách khách hàng lớn. Lời nói của ông ta khiến cột sống Fia rùng mình ớn lạnh. “Nhưng họ thực sự muốn có cậu, nên vụ này có vẻ ổn lắm rồi. Mà họ cũng hứa trả nhiều tiền lắm. Cậu thấy thế nào? Ngon đấy, nhỉ? Tôi đã bảo cậu là đáng thử mà. Gọi lại cho tôi nhé. Hẹn gặp cậu!”

Fia tắt điện thoại đi, nuốt khó khăn. “Chà. Nghe... tuyệt quá. KCL ở đâu?”

Cô liếc vào tờ giấy khi anh ghi: Sydney.

“Úc à?” Một câu hỏi ngu ngốc. Và cô biết rất rõ anh có bao nhiêu fan nhiệt thành ở Úc; họ vẫn gửi email liên tục tới chương trình. Ash gọi họ là Lực lượng Ô-pốt của anh.

Anh gật đầu.

Trời đất, nước Úc. Bên kia thế giới. Sững sờ, cô nói, “Tôi không biết là anh định ra nước ngoài.”

Anh nhún vai bất lực.

“Vậy thì tốt quá. Sydney. Chà.” OK, bắt đầu ngớ ngẩn rồi, cô không được nói chà nữa. Fia méo mó cười. “Biển Bondi. Tiệc thịt nướng. Bia... rồi nắng...” Ôi trời, nghe cô kìa, giờ cô gần như đang đẩy anh lên máy bay ấy.

Deborah lại gần hai người. “Fia, bàn số ba sẵn sàng gọi món rồi. Cô muốn tôi lấy hộ không?”

Cô có muốn không? Cô thậm chí không biết. Cô chỉ biết là mình đang sợ hãi đến sắp phát khóc rồi.

Thôi nào, bình tĩnh lại đi. Cô lắc đầu với Deborah.

“Không... không, không sao đâu, em phục vụ họ bây giờ đây.”

Cũng nên làm vậy, trước khi cô làm trò hề ngay giữa quán rượu mà không hề hiểu tại sao.

Chương 51

Đôi khi giấc mơ lừa ta khiến ta tưởng đó là đời thực. Và rồi có những lúc khác, hoàn toàn bất ngờ, cuộc sống bỗng nhiên trở nên phi thực đến mức khiến ta tự hỏi liệu rốt cuộc ta có đang mơ hay không.

Cleo chăm chú nhìn Fia vừa vội vã vượt qua bãi cỏ đến gặp cô. Lúc đó là chín giờ sáng, một ngày rực nắng, cô vừa rửa chiếc Bentley đỗ trước khi đi đón một đôi vợ chồng kỷ niệm đám cưới ruby. Cô khoá vòi nước.

“Xin lỗi, cô nói gì cơ?”

“Tôi không muốn anh Ash chuyển sang Úc làm việc.” Hụt hơi và phảng phất vẻ tuyệt vọng, Fia bật nói, “Vấn đề là, tôi rất thích anh ấy nhưng anh ấy luôn đối xử rất kỳ lạ với tôi... tôi không biết mình làm sai cái gì nhưng rõ ràng là anh ấy không chịu được tôi, rồi có gì đó thay đổi và anh ấy có vẻ khác đi, tôi cũng bắt đầu cảm thấy khác đi, nhưng mọi thứ đều kỳ lạ và rối rắm, bây giờ lại có cái chuyện đi Úc này nữa, tôi sợ lắm...”

Trời đất. Cleo ngạc nhiên; cô chưa bao giờ thấy Fia kích động như vậy. “Vậy cô muốn tôi giúp gì?”

“Ôi trời.” Fia luồn tay vào tóc. “Tôi chỉ định hỏi không biết anh ấy có nói gì với chị không.”

Về chuyện đi Úc à?”

“Về tôi ấy! Tôi muốn hỏi xem anh ấy có nói là anh ấy không hề thích tôi không”. Cô dừng lại, rồi lắc đầu. “Hay chị có nghĩ là, sâu bên trong, có thể anh ấy cũng hơi hơi thích tôi... chị biết đấy, chỉ đủ để tôi còn biết đường tính tiếp.”

Cleo dò xét Fia thật kỹ, nhìn mái tóc vàng rối, khuôn mặt không trang điểm, đáng vẻ bồn chồn. “Không hề.”

“Ôi. Ôi.”

“Cậu ta không hề ghét cô.”

“Ồ vậy à?” Hy vọng loé lên trong mắt Fia.

“Cậu ta không hơi hơi thích cô đâu.”

“Ôi.” Vai Fia chùng xuống. “Vậy đấy.”

“Cậu ta rất thích cô.”

Sự bối rối lại quay lại. “Cái gì cơ?”

Thực tình, làm sao người ta có thể mù quáng thế nhỉ? Cleo nói, “Tôi tưởng là cô biết rồi chứ! Điều đấy quá rõ ràng. Tôi tưởng cô đoán ra được nhưng chỉ cố tỏ ra lịch sự và giả vờ như không hề hay biết.”

Fia ngạc nhiên. “Anh ấy lừa tôi đi! Anh ấy hiếm khi nói với tôi. Anh ấy thậm chí còn không thèm nhìn tôi!”

“Ồ kìa?” Cleo nhìn Fia vẻ “sao cô ngốc thế”. “Người nhút nhát thì như vậy mà.”

“Nhút nhát á?” Fia sững sờ che tay trước miệng, “Có lần anh ấy nói trên đài là mình nhút nhát. Tôi tưởng anh ấy đùa.”

“Ồ ờ.” Cleo ngoác miệng cười rồi lắc đầu. “Từ ngày đầu gặp cô Ash đã chết mê chết mệt cô rồi. Tôi cũng muốn nói cho cô biết lắm nhưng cậu ta dọa sẽ băm tôi thành từng mảnh. Mà nói thực thì tôi không bao giờ nghĩ là cô sẽ thích cậu ta. Cô chỉ quan tâm tới Johnny cơ còn gì.”

“Có thể lúc đầu là vậy. Nhưng có những chuyện không bao giờ thành được phải không chị?” Fia nhún vai, thản nhiên gạt bỏ ý nghĩ đó. “Dù sao thì bỏ qua chuyện đó đi. Ta nói về Ash nhé. Tôi nên làm gì đây?”

Cleo ước giá như cô cũng có thể yêu người khác và đẩy Johnny ra khỏi cuộc đời cô dễ như Fia. Đáng buồn là hẳn có vẻ sẽ mắc kẹt trong đầu cô mãi mãi. Nhưng bây giờ tạm quên điều đó đã; nếu có ai mà đường tình duyên trắc trở hơn cô thì đó chính là Ash. Đây là một tin bất ngờ cho anh.

“Dễ ợt. Cứ nói với cậu ta.”

“Ôi trời đất, tim của tôi. Tôi không biết mình có làm được không.” Fia run rẩy túm ngực khi nghĩ về việc đó. “Hai hôm rồi anh ấy không sang quán rượu. Mà tối nay tôi lại phải làm việc... nghe này, chị nói với anh ấy được không?”

“Cái gì? Nói là ‘Bạn tớ thích cậu lắm.’ à? Nghe có vẻ trẻ con quá nhỉ?” Cleo nhăn mặt. “Chuyện này tự cô nói sẽ tốt hơn nhiều.”

Rõ ràng là mất tinh thần, Fia ngáp ngừng nghịch nghịch dây đeo đồng hồ. “Có điều tôi không biết mình có làm được không. Chắc tôi cứ để mặc như thế một thời gian. Có lẽ đến cuối tuần...”

Thực là... làm sao người ta có thể làm thế được nhỉ? Không phải người chần chừ - ít nhất là khi có tin vui - Cleo kêu lên, “Đây là tin vui! Có phải là điền vào giấy khai thuế đâu. Cô phải nói ngay với cậu ta đi!”

“Tôi biết, nhưng chuyện này hơi bất ngờ.” Fia thở dốc bàn lùi. “Tôi cần phải nghĩ xem nên nói thế nào.”

Thôi, tán chuyện thế đủ rồi. Chắc chắn phải cần đến một cú hích từ phía sau. Suy nghĩ thật nhanh, Cleo nói, “Có điều cô không thể trì hoãn lâu hơn được nữa đâu. Bởi vì đến lúc đó thì muộn quá. Cô phải làm ngay bây giờ!”

Mắt Fia mở to. “Tại sao cơ?”

“Bởi vì cậu ta định bỏ việc, cô không biết à?” Cleo lắc đầu ngoắc ngón tay sau lưng hy vọng trót lọt. “Cậu ta bảo tôi hôm qua, nói rằng chẳng có gì giữ chân cậu ta ở đây nên cậu ta nên sang Úc thì hơn. Mà cậu ta có nói gì với cô về ông sếp không?”

“Không, ông ấy làm sao?”

“Họ không ưa nhau! Và Ash định sẽ từ chức ngay trong chương trình trực tiếp sáng nay... Có trời mới biết cậu ta định nói gì.”

“Anh ấy định làm thế hôm nay à?” Fia ghen ngào vì sốc.

“Vào cuối chương trình sáng nay. Cậu ta nói sẽ xả ra hết những bức xúc về cách tổ chức ở phòng thu. Tôi bảo như vậy sẽ gây rắc rối nhưng Ash không quan tâm nữa, bởi vì cậu ta đăng nào cũng đi thôi.” Cleo nói một mạch hết cả hơi. Trời đất, cô quá giỏi.

Fia nhìn đồng hồ. “Chín giờ mười phút rồi. Ôi trời đất, chị phải ngăn anh ấy lại!”

“Cô phải ngăn chặn cậu ta lại,” Cleo nói.

“Tôi biết làm thế nào đây?”

“Gọi cho cậu ta. Ngay bây giờ.”

“Ôi trời đất, không. Tôi không thể. Gọi điện á?” Fia lắc đầu lia lịa. “Không thể nào.”

Cleo đặt cái vòi xuống nhìn Fia dò xét. Rồi cô lấy điện thoại ra khỏi túi quần jeans. Cuối cùng, cô nói với giọng kiên quyết nhưng thân mật, “Nếu không muốn đánh mất cậu ta, thì cô không còn cách nào khác đâu.”

Lo lắng và đã xuôi xuôi, Fia thì thầm lo sợ, “Được rồi.”

Hoan hô!

Vào trong nhà, Cleo ngồi xuống sofa. Cô ấn số của đài phát thanh yêu cầu được nói chuyện với Megan. Cuộc gọi được nối rất nhanh.

“Megan à? Chào cô, Cleo Quinn đây! Nghe này, cô đã bao giờ muốn trở thành bà tiên chưa?”

Megan là phát thanh viên giao thông kiêm thời tiết đồng thời cũng là cạ cứng tuyệt vời của Ash, lúc nào cũng ham vui. “Chào Cleo! Ý chị là với cái gây thần và vương miện à? Dĩ nhiên rồi!”

“Nghe này, đừng cho Ash biết ai đang gọi tới, nhưng tôi có một người bạn đang ngồi đây, cô ấy có điều quan trọng muốn nói với cậu ta. Mà tôi bảo nhé, hay lắm đấy!”

“Thế à?” Megan bị cuốn hút ngay tắp lự. “Ôi, cho em biết thêm đi!”

“Không được, ngạc nhiên thì tốt hơn, nhưng cậu ta sẽ thích điều này, tôi đảm bảo đấy. Vậy cô cho cô ấy nói sau bài hát tới được không?”

Fia hét lên thất thanh. “Tôi không nói ở trên đài đâu! Tôi nói với anh ấy bên ngoài phòng thu được không?”

“Không, loa ngoài điện thoại bị hỏng nên tôi không nghe được đầu dây bên kia nói gì. Như thế này,” Cleo vui vẻ giải thích, “tôi mới nghe thấy được!”

“Chị ấy đang nói ở phía sau đấy à?” Megan nói, “Tên chị ấy là gì?”

“Ôi trời,” Fia la lên, “đừng cho cô ấy biết tên tôi.”

“Là Fia.”

“Ôi không, tôi không làm được đâu! Không ổn rồi, tôi buồn nôn quá, tôi không làm được đâu.”

“Ồ, Fia.” Megan còn tò mò hơn. “Có phải chị ấy là đầu bếp trong quán rượu không? Ash lúc nào cũng nói về chị ấy.”

“Đó là vì cậu ta yêêêuuuuu thăm người ta.” Tươi cười với Fia, Cleo nói, “Nhưng chưa có ai biết đâu.”

“Trời đất ơi, em thích chuyện này rồi đấy.” Megan suốt ngày bị Ash trêu chọc không thương tiếc, giờ kêu lên một tiếng mừng rỡ. “Chuyện này sẽ bù đắp cho tất cả những lần anh ta đảm bảo em sinh ra là con trai. Làm thôi. Chuyển máy cho chị ấy đi!”

Lòng bàn tay Fia nhộp nháp mồ hôi. Quá sợ hãi, cô suýt nữa đánh rơi điện thoại khi Cleo chuyển qua. Làm sao chuyện này lại xảy ra với cô?

“Nghe này,” Cleo khuyến khích, “làm thế này còn dễ hơn nói mặt đối mặt đấy.”

Nhưng Fia gần như không nghe thấy Cleo nói gì, bởi vì Megan đang nói ở tai bên kia, “Chị Fia à? Chào chị, em nghe rất nhiều về chị rồi! OK, em sẽ cho chị lên sóng vào cuối bài hát đang phát sóng. Chị cứ nói những gì chị thấy cần phải nói với Ash, nhưng ngắn gọn thôi nhé? Và đừng cố nghe giọng mình trên đài, bởi vì bọn em phát sau hai giây nên chị sẽ bị rớt đấy.”

Fia nói, “Được rồi.” Đến mức này rồi thì còn rối hơn được nữa sao? Cứ như cô đang thoát xác vậy. Liếc về phía Cleo đang bận dò kênh trên cái đài cũ, cô lắc đầu nói, “Chị đừng nghe đài trong này. Mà tôi cũng không thể nói khi chị đứng nghe thế được. Chị mang vào bếp đi.” Cô không thể chịu được việc Cleo đứng nhìn cô trong khi cô sắp tự biến mình thành trò cười cho thiên hạ.

Rồi bài hát đang chơi trên đài cũng kết thúc và bên tai cô là giọng Megan thông báo. “Đó là Leona Lewis và đĩa đơn mới nhất của cô, và giờ chúng ta có người gọi bí mật cho Ash. Và tôi muốn tất cả các bạn chú ý tới người này, vì theo một nguồn đáng tin cậy thì chuyện này đáng để các bạn nghe lắm.”

30. Chương 52 + 53

Chương 52

“Cái gì đấy?” Ash cự nự. “Định dàn dựng gì vậy? Đừng có nói là lại cái ông bác sĩ tâm lý trị liệu lắm điều lần trước nhé, gọi từ Arizona sang đây bảo tôi là...”

“Không phải bác sĩ tâm lý trị liệu đâu,” Megan ngắt lời. “Thực ra cuộc gọi này từ một cô gái tên là Fia, mà tôi tin là anh quen đấy. Chào Fia! Ô, và tôi có thể thấy là Ash vừa đỏ mặt tưng bừng!”

“Anh à, là em đây.” Fia nhận thấy là miệng mình nói ra lời nhưng đầu óc thì như bị đánh bông lên trong máy xay sinh tố.

“Fia à?” Ash sững sốt.

OK. Fia nhắm mắt; cô phải theo lao thôi, cô buộc phải làm vậy. Đừng nghĩ về những thính giả khác. Coi như bây giờ chỉ có hai người với nhau. Cô hắng giọng rồi nói, “Có chuyện này, có người vừa bảo em là, ừm, anh rất, ừm, thích em. Và em không biết có thật như vậy không. Bởi vì nếu thật thì em chỉ muốn anh biết là em cũng cảm thấy như vậy về anh, và em thổ lộ với anh là để hy vọng anh sẽ thay đổi quyết định về việc đi Úc.”

“Úc á...” Ash nhắc lại từ đó như bị thôi miên.

Cô không thể từ bỏ nữa rồi. Cô đã bắt đầu, giờ phải kết thúc. “Nên về cơ bản thì em không muốn anh đi.”

Ash ngạc nhiên, “Tại sao lại không?”

Fia tắc lưỡi. “Bởi vì em sẽ nhớ anh lắm. Em không thể tin được mình lại nói điều này trên đài. Còn nếu anh nhận việc ở Sydney bởi vì đó là việc anh thực sự mong muốn thì cũng không sao. Cứ quên những gì vừa xảy ra đi. Nhưng nếu chuyện này có thể tạo ra khác biệt nào, thì em muốn anh biết là nếu anh có quyết định sẽ ở lại... thì em sẽ rất mừng, bởi vì em thích anh lắm lắm.”

“Chuyện thích này ấy,” Ash nói. “Xin lỗi vì tôi hỏi lại, nhưng tôi biết chắc là không phải kiểu thích giống như bạn bè thích nhau bình thường chứ?”

Fia hít một hơi dài. “Không, chắc chắn không phải chỉ là bình thường.”

Ôi trời ơi, cô thực sự nói ra rồi.

Ash hắng giọng rồi khàn khàn nói, “Fia, chuyện này thật chứ?”

Liệu cô có làm vậy nếu chuyện này không thật không? “Đúng, là thật.”

“Trời đất, không thể tin được.”

Tiếng cười bật ra không báo trước. “Em cũng thấy vậy!”

“Chuyện này... tuyệt quá.”

“Em biết. Anh có thực sự thích em không?”

“Có. Trời đất, có chứ. Em không thể biết được đâu.”

“Anh có đi sang Úc không?”

“Không không, không. Mấy hôm trước anh gọi cho họ bảo là anh không nhận công việc đó rồi.”

Giật mình, Fia kêu lên, “Mấy hôm trước? Nhưng em tưởng hôm nay anh nộp đơn xin nghỉ việc... ý em là, ờ...”

Cánh cửa bếp mở tung làm cô bật ngược trở lại với thực tế. Cleo thò đầu vào vui vẻ nói, “Úi, xin lỗi nhé, tôi dừng chuyện đấy!”

Cái gì cơ? “Tại sao?”

“Trời. Nếu không thì cô đâu có làm thế này!”

Bên kia đầu dây, Fia nhận ra Megan và một số người khác trong phòng thu lúc này đang huyết sáo hò reo. Megan hoan hỉ nói, “Ôi trời đất, các bạn không biết có bao nhiêu tin nhắn hay email đang được gửi tới đâu - bảng điều khiển đang nhấp liên tục như phi thuyền không gian vậy!”

“Nghe này, anh phải thu cho xong chương trình đã,” Ash nói, “rồi anh sẽ về nhà. Khoảng một tiếng nữa sẽ về tới nơi. Lúc đó em ở đâu?”

Ôi trời, cô sung sướng quá. Một buổi sáng thật đẹp, và nó vẫn còn chưa kết thúc. Không thể tắt nụ cười ngơ ngẩn trên mặt, Fia vui mừng nói, “Em sẽ ở ngay đây, chờ anh.”

Ở Đồi Channings, Abbie và Georgia nghe đoạn cuối của chương trình trong im lặng, rồi Abbie tắt đài đi. “Ôi cháu yêu, cháu buồn lắm à? Cô biết cháu thích cậu ta thế nào mà.

Georgia chấm ngón tay quanh đĩa, cẩn thận nhặt hết vụn bánh mì và xem mình cảm thấy thế nào. Ra là vậy, cái chị Fia làm trong quán rượu phải lòng Ash. Còn Ash, hoá ra là đã thầm yêu chị mấy tháng nay rồi. Và giờ bọn họ đã thành một cặp, đằm đuối với nhau đến mức người ta có thể cảm thấy điều đó qua sóng phát thanh.

Mặc dù Ash đứng típ đàn ông con bé thích, nhưng vì lý do nào đó nó không phải típ người anh thích.

Bất cứ ai khác cũng sẽ cảm thấy thất vọng, phải không? Nhưng vấn đề là đây chẳng phải lỗi của nó. Lý do anh không muốn ngủ với nó không phải là do nó thiếu hấp dẫn hay không hề khơi gợi, mà đơn giản là vì nó không phải Fia Newman.

Mà thực ra biết được điều này cũng khá dễ chịu.

“Cháu thích anh ấy. Nhưng cũng chỉ vớ vẩn thôi.” Georgia nhún vai hất tóc ra sau. “Ash đã có cơ hội với cháu nhưng anh ấy đánh mất rồi.”

Abbie âu yếm siết chặt vai con bé khi đi ra bồn rửa. “Cháu đừng quá thất vọng. Cháu là cô bé tuyệt vời, rồi cháu sẽ tìm được người khác. Cậu ta mới là người thiệt.”

Georgia cười, thả lỏng mình. Trong năm nay nó đã được sống trong một ngôi nhà mới, có một gia đình mới, và hai công việc mới, với ai khác thì đã là quá đủ cho hiện tại rồi. Con bé vui vẻ nói to, “Đúng vậy.”

Khi Ash về tới nhà năm mươi phút sau, Fia đang đợi anh bên ngoài nhà. Tim anh đập mạnh khi nhìn thấy cô, cô mặc áo xám với chân váy, mái tóc vàng nâu phơ phất trong làn gió nhẹ buổi sáng.

Hơi thiếu lãng mạn ở chỗ Cleo cũng ở đó, có vẻ rất hài lòng với chính mình. Mọi người sẽ phải nghe đi nghe lại đoạn kết này trong một thời gian dài; khi biết mình làm được một việc đúng đắn thì cô xử sự rất khùng khiếp.

Ash trèo ra khỏi xe, chỉ cánh cửa để ngỏ nhà cô mà nói, “Về nhà đi.”

“Mất vui.” Cô nói về đắc thắng, “Chuyện này đều là nhờ tớ đấy nhé, cậu biết đấy.”

“Cũng vậy thôi. Tạm biệt.”

Tuyệt chưa, cô biến vào nhà rồi. Anh quay sang Fia. Đôi mắt màu hổ phách của cô lấp lánh. Giọng run run xúc động, Ash nói, “Em đẹp quá.”

Fia nhẹ nhõm thấy rõ. Cô không nén được nụ cười tươi. Không chần chừ cô tiến tới hôn lên môi anh. Ôi trời, thật là kỳ diệu... môi cô ấm và mềm... cô đang ép sát vào người anh... Như phép màu, anh nhận ra rằng tất cả sự nhút nhát khổ sở đã tan biến. Nó không còn nữa, không còn làm tê liệt đầu óc khiến anh gần như không thể nghĩ chứ chưa nói gì đến chuyện cất tiếng. Vỗ ôm cô, Ash lùi ra nói, “Anh không có ý ca thán gì đâu, nhưng sao lại có chuyện này?”

“Anh không qua quán rượu,” Fia nói. “Đã ba ngày kể từ lúc anh nhận được cái tin đó từ đại diện của anh. Đêm qua em không ngủ được vì nghĩ về anh. Rồi sáng nay em qua đây gặp Cleo rồi chị ấy nói là anh định đi Úc.”

“Ồ.” Làm sao anh đoán được Cleo là người đứng đằng sau vụ này?

“Rồi chị ấy kể hết với em về chuyện anh định xin nghỉ việc trực tiếp trên sóng phát thanh vào cuối chương trình hôm nay, nói với sếp của anh điều anh thực sự nghĩ về ông ta.” Fia lắc đầu. “Nên em nhận ra là em sẽ phải ngăn anh lại trước khi anh làm chuyện đó. Có điều em không biết là chị ấy dựng chuyện.”

Ash vuốt ve mặt cô. Da cô mịn như lụa. “Em thật tuyệt vời.”

Fia vòng tay ôm chặt anh. “Và chuyện đấy có vẻ đã thành công, em thấy em không thể giận chị ấy quá được. Anh nói xem tại sao anh quyết định không sang Úc na?”

Anh nhìn cô thích thú. “OK, em có thực sự tưởng tượng được cảnh anh trên bãi biển Bondi không? Một triệu con người đáng chuẩn da rám nắng và một con cá voi?”

“Đừng nói thế. Anh không béo. À không,” Fia chỉnh lại, “anh có hơi béo một chút. Nhưng em thích thế. Anh chính là anh.” Cô mơn man ngực anh. “Và anh chắc chắn không như cá voi.”

“Anh sẽ chẳng bao giờ có bụng sáu múi,” Ash nói.

“Chồng em trước đây cũng có cái đó. Sáu múi có hay ho gì đâu. Chẳng em ái gì, chỉ cứng như đá và lồi lõm thôi.”

Ash mỉm cười. “Vậy giờ anh thực sự không muốn cái đó nữa.”

Rồi anh cầm tay cô dẫn qua lối đi nhỏ vào nhà. Lý do thực sự khiến anh chưa nghiêm túc nghĩ đến chuyện nhận viện ở Sydney là vì Fia còn ở đây. Nhưng anh sẽ nói với cô điều đó sau.

Bây giờ hai người có những việc quan trọng hơn để làm.

Chương 53

“Chào cậu, là tớ đây.” Ngay khi nghe tiếng hắt qua điện thoại, bụng Cleo lại có cảm giác chộn rộn như thường lệ. “Nghe này, tớ muốn nhờ cậu một việc.”

Cleo ngập ngừng; liệu cô còn muốn giúp hấn không? Từ lúc rời Norfolk sau đám tang, hấn và Honor liên tục đi đi về về. Trên tờ Daily Mail hôm qua có hình hai người tham gia một buổi trình diễn thời trang danh tiếng ở Knightsbridge. Honor trông thật lộng lẫy trong chiếc váy lụa bóng đỏ tươi kiểu nàng tiên cá làm nổi bật những đường cong đặc trưng của cô. Johnny mặc bộ đồ hàng hiệu. Báo chí trích dẫn lời Honor: “Hy sinh à? Hy sinh cái gì? Tình yêu là tất cả và chưa bao giờ tôi thấy hạnh phúc như lúc này!”

Nhờ đọc mẩu tin đi kèm, Cleo biết được rằng Honor Donaldson đã từ chối một hợp đồng quảng cáo cho một chiến dịch mỹ phẩm lớn trị giá nhiều triệu đô la vì cô sẽ phải tới Venezuela xa Johnny ba tháng liền. Giải thích cho quyết định này, Honor nói, “Chính áp lực công việc đã khiến chúng tôi chia tay lần trước. Chúng tôi sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa. Ở bên nhau quan trọng hơn nhiều so với số tiền bạn có được trong ngân hàng.”

Điều đó rõ ràng là đúng, nhưng đọc chẳng trôi hơn tí nào. Có gì đó trong sự hạnh phúc của người khác, ừm, là hạnh phúc của Johnny và Honor - làm cô thấy khó mà chịu nổi. Dù sao thì, quay lại thực tế nào. Cleo gắng hết sức mình. “Giúp gì cơ?”

Trừ khi... sẽ thật tuyệt nếu hấn gọi để nói chuyện giữa hấn với Honor đã kết thúc và hỏi xem liệu cô có thể qua đó giúp hai người đóng đồ cho cô ta được không.

Trời đất, được vậy thì thật là tuyệt.

Johnny nói, “Tối nay cậu có bận gì không?”

Hừm, cái kiểu câu hỏi thế này, kiểu mà ta sẽ phải hứa trước khi biết mình phải làm gì. Cô không muốn bị rơi vào tình thế oái oăm cũ rích đó.

Cleo cẩn trọng nói, “Cậu muốn tớ giúp gì cơ?”

“Chuyện là thế này, cô Clarice đang ở nhà tớ. Cô đến chơi vài ngày. Về tinh thần thì cô tớ vẫn ổn, nhưng sức khỏe thì không được tốt và tớ được mời đến một buổi khai mạc triển lãm tối nay và họ sẽ quỳn tiền từ thiện... tớ hứa là sẽ giúp và tớ không muốn họ phải thất vọng.”

Ra là vậy đấy. Cơ bản là cô sẽ như Cô gái lọ lem phải ở nhà trong khi hấn và Honor thướt tha tới bữa tiệc của Hoàng tử.

“Tức là cậu muốn tớ trông cô cậu.”

“Chỉ vài tiếng thôi. Khoảng nửa đêm tớ sẽ về. Nhưng là nếu cậu muốn thôi. Nếu cậu bận thì cũng không sao,” Johnny nói. “Tớ sẽ nhờ người khác.”

Cleo ngập ngừng; theo như cách trí óc cô được lập trình thì cô sẽ không thể từ chối lời nhờ vả của mọi người. Đó là gen di truyền hay gì đó; hoặc là cô không hề ngại ngần giúp người ta hoặc là cô không thể giúp được.

Hơn nữa, thực ra thì tối nay cô cũng không có kế hoạch gì cả. Đắp mặt hay ăn cả một gói khoai tây lớn có lẽ không được coi là kế hoạch.

“Thôi được, tớ sẽ giúp. Máy giờ cậu muốn tớ sang?”

Trong một lúc không thấy tiếng trả lời, cô không biết có phải điện thoại đã ngắt không. Rồi Johnny nói, “Thật à? Tuyệt quá, cậu đúng là vị cứu tinh. Tám giờ có được không?”

Hắn đã đến cứu cô khi cô rơi xuống mương. Tất nhiên cô phải giúp lại hắn rồi. Mà nhờ lại vui thì sao. Cố tỏ vẻ tươi tỉnh, Cleo nói, “Không sao. Tám giờ nhé.”

“Ôi, hoan hô, chị tới rồi, chị vào đi, cảm ơn chị nhiều lắm vì đã nhận lời giúp bọn em.” Honor chào cô thân mật ngoài cửa và đẩy cô vào phòng khách. “Vào gặp cô Clarice này. Bà cô già đáng thương, cô ấy hơi kỳ quặc một chút nhưng cô ấy chỉ ở lại đây vài ngày thôi. Đây rồi, thế nhé!” Cô ta mở cửa ra nói lớn, “Cô Clarice, đây là Cleo, chị ấy sẽ ở đây với cô tối nay, có tuyệt không?”

“Làm sao tôi biết được có tuyệt không? Cô ta có thể là sinh vật tẻ nhạt nhất trên trái đất.”

Được lấắắắ.

“À, không đâu,” Honor nói. “Chị ấy dễ thương lắm, đây này.”

“Còn tôi thì kỳ quặc.” Bà cô của Johnny nhìn qua diềm trên cửa cặp kính lão. “Chủ yếu là do cô luôn gọi tôi là bà cô già đáng thương, và cư xử như tôi bị điếc đặc vậy.”

“Chào, thế nào rồi? Cảm ơn cậu đã giúp nhé.” Johnny ulla vào phòng, mặc áo khoác vào. Hắn gật đầu với Cleo, rồi với bà cô. “Cô ở nhà với Cleo sẽ ổn thôi. Có rượu whisky trong tủ và thức ăn trong tủ lạnh. Cứ lấy bất cứ thứ gì cậu thích. Bọn tớ sẽ không về muộn đâu.”

“Anh yêu, đeo giúp em cái này.” Honor tới bên Johnny giơ sợi dây chuyền vàng bản nhỏ ra. Vén tóc lên và quay cái lưng không chút tì vết lại phía hắn, cô ta chờ hắn đeo nó vào cổ mình.

“Được rồi, xong.” Hắn lùi lại.

“Chúng ta sẵn sàng đi rồi!” Honor nở nụ cười mà Cleo thấy quyến rũ chẳng khác gì con cóc bị ép bẹp gí, vẫy mấy ngón tay sơn sửa kiểu Pháp cẩn thận và nói, “Hẹn gặp hai người sau nhé. Chúc vui vẻ!”

Hai người ra khỏi nhà và Clarice khô khan đáp lại, “Chúc vui vẻ. Giá như tôi nhớ mang theo máy quay ngược thời gian.”

Bà ngót tám mươi tuổi, gầy như con mấm và da gầy như trong mờ. Mái tóc bạc được buộc lại thành búi. Bà mặc áo trắng trơn, váy len xanh nhạt và áo khoác len xanh đậm hơn. Không trang điểm. Đôi mắt xám không bỏ qua cái gì. Mấy viên kim cương to tướng trên tai và một chiếc đồng hồ bằng thép to nặng trên cổ tay trái.

Cleo ngồi xuống đối diện bà. “Cháu rất tiếc về chuyện của chị cô.”

“Cảm ơn. Vâng.” Clarice gật nhẹ rồi đóng quyển sách trên đùi lại. Bà lấy chiếc kính lão không vành ra nói, “Đầu tiên là Lawrence, rồi Barbara. Giờ chỉ còn một người trong số bọn tôi thôi.”

“Cô có định ở đây lâu không?”

“Chỉ vài ngày thôi. Rồi sau đó quay lại nhà dưỡng lão.”

“Chỗ đó thế nào ạ?”

“Toàn người già thôi. Và họ cứ nói tiếp nhau chết. Chà, hay thật. Lại có thứ để nói chuyện.” Clarice thở dài.

“Nếu cô không thích nơi đó,” Cleo nói, “sao cô lại ở đó?”

“Ôi, có trời mới biết được. Đó là ý của Barbara, khi việc trông nom căn nhà trở nên quá sức bọn tôi. Mà chị ấy có vẻ thích nơi đó. Chị ấy còn thấy hạnh phúc khi ở đó.” Clarice dừng lại. “Tôi thì không nghĩ đó là thiên đường.”

“Vậy tại sao cô không chuyển đi?”

“Cái gì, bỏ chạy mà gia nhập đoàn xiếc à?” Cười nhẹ, Clarice nói, “Đáng tiếc là tôi cũng già yếu hom hem rồi, cô thấy đấy. Tôi bị đau tim, đau khớp, đau mắt, đủ mọi thứ. Đúng đấy, về già người ngòm liêu xiêu thế này cũng buồn cười đấy.” Bà nhún vai dừng câu chuyện. “Mà thôi, nói về tôi và cái bộ xương sắp rửa nát này đủ rồi. Sao chúng ta không nói về cái gì đó thú vị hơn nhỉ? Johnny bảo tôi cô là tài xế...”

Hai tiếng tiếp theo trôi vèo vèo. Trái ngược với dự đoán, Cleo thực sự rất thoải mái. Clarice có thể già yếu hom hem thật, nhưng bà rất thú vị, sắc sảo và sống sượng như Paul O’Grady[1], với khiếu hóm hỉnh đến tình quái.

[1] Diễn viên hài, người dẫn chương trình nổi tiếng của Anh.

Trước thì hơi sợ phải ở với bà cô cả buổi tối, giờ cô thấy mừng vì đã nhận lời qua đây. Clarice hỏi đủ thứ và có những lời nhận xét chua cay. Bà cũng nói về gia đình mình và kể những chuyện rất hay về Johnny hồi bé.

“Hồi nó... sáu hay bảy tuổi gì đấy, nó có đến nhà tôi chơi. Lúc tôi đang chở nó thì bất ngờ một con chuột chạy qua chân tôi. Thiếu chút nữa thì gây tai nạn! Thế mà thằng Johnny nó nói, ‘Ồi không, cháu quên là con Harry vẫn đang ở trong túi. Khổ thân Harry, nếu mình mà gây tai nạn thì nó chết mất.’”

Bà cô này đúng là hết thuốc chữa, nhưng chỉ cần nhắc tới Johnny là đủ khiến lồng ngực bà phập phồng hào hứng. Nén cười, Cleo nói, “Chuyện đó cũng suýt xảy ra với cháu. Cháu có một ông khách ngồi đằng sau, đang đi trên đường quốc lộ M5 thì ông ta nói, ‘Giờ dừng lo lắng quá nhé, cô Quinn, nhưng tôi phải cảnh báo cô là con rắn của tôi đang trườn tới cần số của cô đấy.’”

“Ha!” Clarice tí nữa thì làm đổ cốc whisky pha nước. “Trước đây tôi cũng có một đồng nghiệp như vậy.”

“Có điều đó là con rắn thật.” Rùng mình nhớ lại lần đó, Cleo nói, “Và cháu còn đang chạy với tốc độ một trăm ba mươi cây số ở làn đường ngoài cùng nữa chứ.”

Clarice uống một ngụm rồi lim dim nhìn cô. “Quinn... Quinn... thú vị thật. Có phải cô kém Johnny vài tháng không?”

Cleo gật đầu. “Đúng rồi ạ.”

“Hừm. Sinh nhật cuối tháng Tám đúng không?”

Ồ, hơi đáng sợ. Có phải bà là thầy bói không. “Vâng, đúng rồi ạ,” Cleo nói. “Hai năm tháng Tám. Sao cô biết ạ?”

Clarice trông có vẻ hài lòng. “Chúng ta đã gặp nhau trước đây rồi, cháu ạ.”

“À, ở lễ tang của bác Lawrence. Cháu nhìn thấy cô ở đấy, và trong quán Hollybush sau đó, nhưng chúng ta chưa có cơ hội nói chuyện...”

“Không, không phải lúc đó. Nhiều năm trước cơ.” Clarice thích chí nhìn cô. “Thôi được rồi, hơi bất công cho cô. Cô không nhớ được đâu. Thực tế là mình gặp nhau trước khi cô ra đời.”

Cleo ngáp ngừng; giờ hai người đang tha thẩn trong một thế giới kỳ quặc. Cô thận trọng nói, “Cháu không hiểu.”

“Hồi đó tôi xuống thăm Lawrence và gia đình ông ấy. Độ ấy là giữa tháng Tám và người ta đang tổ chức hội chợ mùa hè trên bãi cỏ làng. Ngày hôm đó nắng đẹp,” Clarice nhớ lại. “Rất nóng. Tôi đang bế Johnny trên tay còn thằng bé cứ giật cái mũ che nắng ra khỏi đầu.”

Hình ảnh Johnny đội mũ cốt tông che nắng thật hay ho. Cleo nói, “Cô kể tiếp đi.”

“Tôi đang ngồi với mẹ Johnny thì có một người đàn ông tới gần. Vợ anh ta mang thai và đang khó ở, bởi vì cô ấy sắp sinh rồi nhưng đứa bé trong bụng thì không còn đạp nữa. Thực tế là cả hai người lo quỳnh lên và sợ phát ốm, nhưng bởi vì hôm đó là ngày nghỉ nên không có bác sĩ nào trực cả. Và họ sợ là có chuyện không hay đã xảy ra với đứa bé. Nên tôi nhận lời đến khám cho vợ anh ta.”

Cleo cuối cùng cũng liên hệ ra. “Bởi vì cô là bác sĩ.”

“Tôi là bác sĩ tư vấn sản khoa,” Clarice sang sảng chỉnh lại cô. “Và tên của đôi vợ chồng đó là Quinn. Bọn tôi về nhà họ ở phía bên kia bãi cỏ và tôi khám cho mẹ cô, tôi vẫn còn nhớ tên mẹ cô vì nó trùng với tên thư ký của tôi hồi đó. Và tôi đã trấn an được Belinda rằng cô vẫn còn sống. Thực tế là tôi đã đánh thức cô dậy và cô bắt đầu đập như một con lừa. Bố mẹ cô an tâm hơn. Bố mẹ cô mong chờ cô lắm, cô biết không. Chuyện là thế đấy.” Hải lòng, Clarice nói, “Và khoảng một tuần sau, Lawrence gọi điện báo cho tôi biết là Belinda Quinn đã sinh một bé gái khoẻ mạnh. Nên tuy cô và tôi có thể chưa nói chuyện với nhau bao nhiêu, nhưng tôi đã kích một cú ra trò cho cô đập đấy, và cô đập lại tôi, có vẻ như... ời trời ời!” Bà dừng ngay lại. “Cô bé của tôi, cô khóc đấy à?”

Ngượng ngùng, Cleo lắc đầu. “Không, không phải đâu...” Cleo lấy mu bàn tay lau nước mắt trên má. “Vâng, chỉ một chút thôi ạ...”

“Chà, tôi nghỉ hưu lâu rồi nhưng cũng nhìn ra đó là nước mắt đấy. Tôi xin lỗi, cô bé, tôi có nói gì sai không? Tôi không cố ý làm cô buồn đâu.”

“Không sao đâu ạ, cháu ổn mà.” Cleo gượng cười. “Xin lỗi cô. Mẹ cháu mất lúc cháu mười một tuổi, nên cháu rất vui khi nghe cô kể chuyện về mẹ cháu.”

“Mẹ cô là người tốt. Rất dễ chịu. Tôi rất vui vì đã giúp được họ. Thôi nào, cô vào bếp lấy giúp tôi pho mát và bánh bích quy nhé. Rồi ta tiếp tục nói chuyện về cô. Ồ, đây nữa...” Viên kim cương lấp lánh trên ngón tay viêm khớp của Clarice khi bà giơ chiếc cốc ra. “Rót cho tôi thêm chút rượu whisky nhé.”

Johnny và Honor trở về ngay trước nửa đêm.

“Bọn cháu về nhà rồi!” Honor nói, và tim Cleo chùng xuống, bởi vì cô ta nói như thật vậy. Ravenswood bây giờ là nhà của cô ta, và cô ta với Johnny đã thành một cặp chính thức. Một cặp tình nhân vàng tuyệt vời có đủ mọi thứ.

Johnny nhìn hai người từ cửa vào. “Mọi chuyện ổn chứ ạ?”

“Hoàn hảo. Một buổi tối miễn chê.” Vỗ tay Cleo, Clarice nói, “Trông người già mà được như thế thì không thể đòi hỏi gì hơn.”

Hắn cười nhẹ. “Tốt quá.”

“Còn hai cháu thì sao?”

“Cũng tốt ạ.” Johnny nhún vai. “Buổi tối thành công. Mấy bức tranh thì... rất thú vị.”

“Phong cách hiện đại,” Honor xen vào. “Cơ bản là, nó trông như được một lũ khỉ say rượu vẽ ra ấy. Màu bắn tung toé. Nhưng bọn cháu quỳen góp được một đồng tiền, chuyện đó mới đáng kể. Rồi, cháu lên giường đây. Chúc mọi người ngủ ngon! Hẹn gặp cô sau, cô Clarice!” Cô ta hôn gió rồi lên gác nghỉ.

Clarice nói khô khốc, “Hẹn gặp cô sau.”

31. Chương 54

Chương 54

“Cô Clarice không thích ở nhà dưỡng lão đó đâu. Cô ấy chỉ chịu ở đấy cho cô Barbara có bạn thôi. Bây giờ cô ấy không cần phải ở đó nữa.”

Johnny đề nghị đưa Cleo về nhà và cô nhận lời ngay. Đây là việc hắn cần biết và cô ngờ rằng dù có thẳng thắn đến đâu thì Clarice cũng chẳng dám mơ là sẽ tự mình nói chuyện đó với hắn.

Hắn gật đầu trầm ngâm. “Tớ cũng có bản khoản như vậy.”

“Cô ấy gọi nơi đó là phòng chờ của Chúa. Cô ấy ghét nó lắm.”

“Tệ thế cơ à?”

“Phải.” Cô nói chắc chắn.

Johnny thọc sâu tay vào túi áo khoác khi họ đi qua đám cỏ ướt. “Vậy là có một chuyện cần phải sắp xếp rồi.”

“Tớ nói điều này được không?”

Trong bóng tối cô nhận thấy nụ cười lơ mờ. “Tớ có ngăn được không?”

Chỉ với một nụ hôn thôi. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra, nên thôi đừng có nghĩ đến nữa.

Cô nói ra, “Cô của cậu tuyệt lắm. Tớ rất quý cô ấy.”

“Tớ cũng vậy.”

“Nhưng khi cô ấy kể với tớ cô ấy ghét cái nhà dưỡng lão đó đến mức nào, tớ hỏi là cô đã nghĩ đến chuyện chuyển về vùng này chưa? Và cô ấy nói là không làm vậy được vì cậu sẽ thấy buộc phải đến thăm cô ấy suốt. Cô ấy không muốn gây phiền toái cho cậu và khiến cậu bị áp lực.”

Johnny dừng bước. “Cô ấy là người thân duy nhất còn sống của tớ. Làm sao cô ấy lại nghĩ là tớ sẽ bị áp lực?”

“Bởi vì cô ấy nói cậu có cuộc sống riêng và cậu không cần một người thân già cỗi choán mất thời gian của cậu. Vậy nên giờ tớ mới phải nói với cậu.” Cleo nhìn hẩn. “Cho dù cô ấy bắt tớ hứa không được nói ra. Nhưng tớ có biết một nhà dưỡng lão ở Bristol. Một trong những khách hàng thường xuyên của tớ sống ở đó và bà ấy rất thích nơi đó.”

“Và khi tớ ở nhà, cô ấy có thể tới đây chơi... sẽ tiện hơn khi cô ấy ở gần thế.” Johnny nói, “Nhà dưỡng lão đó ở chỗ nào? Tên là gì? Chà, bốn mươi năm trời cô ấy làm các bác sĩ trẻ sợ chết khiếp. Cô ấy đúng là một bà già khó chiều, tớ không thể tin được là cô Clarice không muốn tự mình nói với tớ chuyện này.”

“Cô ấy giữ ý lắm. Cô ấy không muốn trở thành gánh nặng.” Trần trề cảm xúc mới mẻ, Cleo nói, “Nghe này, nếu lúc nào cậu cần tớ chăm giúp cô ấy, tớ sẽ sẵn lòng giúp đỡ.” Ôi trời, nói vậy có làm cô trở nên thấp hèn không, bằng mọi cách phải có sự liên hệ với hẩn cho dù sợi dây liên hệ ấy mỏng manh đến thế nào? Họ về tới nhà cô. Johnny nhẹ nhàng chạm vào tay cô và cú va chạm bất ngờ ấy khiến cô rùng mình vì mong đợi dồn nén bấy lâu.

Hẩn nhìn xuống nói, “Gì vậy?”

Cleo lắc đầu bất lực; cô đâu thể cứ thế thổ lộ tình cảm dành cho hẩn hay chuyện Honor xuất hiện trở lại trong cuộc đời hẩn khiến cô đau khổ nhường nào.

“Không có gì. Tớ ổn, chỉ là... cậu biết đấy, hơi mệt...”

Đôi mắt đen của Johnny ánh lên. “Ý tớ là tên nhà dưỡng lão đó là gì?”

“Ôi trời, xin lỗi cậu...” May mà trời tối; cô nhắm chặt mắt lại và thấy hai má rục lên. “Là nhà dưỡng lão Neild ở Clifton, mạn trên vùng Downs.”

“Về nhà tớ sẽ ngó qua trang web của nó xem sao.” Hẩn dừng lại. “Cảm ơn cậu về chuyện tối nay. Tớ nợ cậu lần này nhé.”

Nợ cô cái gì? Một ân huệ à? Một giây phút đam mê bột phát? Mãi lâu sau hai người mới nhìn nhau và Cleo không hiểu hẩn có nghĩ giống cô không. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô cứ giữ hẩn lại mà làm tới, chà, lao người vào hẩn? Và cô đang tưởng tượng ra thế hay hẩn...?

“A ha!” Tiếng kêu vang lên trong bóng tối, ngay sau đó là tiếng chân chạy lại gần cùng tiếng thở dốc và tiếng cười nghèn nghẹt. Cả hai cùng nhìn thấy Ash đang chạy về phía họ qua bãi cỏ, sơ mi sọc bỏ ngoài quần, ôm Fia trên tay lúc đó đang khúc khích hét lên đòi anh thả xuống. Đang trên đường đi từ quán rượu về, không khó đoán tại sao họ lại muốn mau mau chóng chóng về nhà đến thế. Quan sát họ, Cleo mừng là họ đang hạnh phúc ngây ngất, nhưng Ash không chọn đúng thời điểm, khiến những đam mê của cô không thoả.

Mà có khi vậy cũng tốt.

“Xin chào!” Cười toe toét khi gặp Cleo và Johnny, Ash thả Fia xuống nhưng vẫn ôm cô; gần như không tách rời nhau suốt mấy ngày qua, cứ như thể tách nhau ra là không chịu nổi ấy.

“Xin chào.” Johnny gật đầu, cười nhẹ nói, “Rồi, tớ phải quay về đây.” Hắn nhìn Cleo, nét mặt khó đoán. “Cảm ơn cậu lần nữa nhé.”

Cô cố rời ánh mắt khỏi miệng hắn và tự nghe mình đang nói vui vẻ như một nữ hướng đạo sinh trẻ tuổi, “Có gì đâu. Tớ rất thích buổi tối nay. Ngủ ngon nhé!”

Ash vừa siết chặt eo Fia vừa lầm bầm, “Chuyện này chưa xong đâu.”

Fia cười, thì thầm lại, “Và chuyện sắp xảy ra còn hay hơn nữa cơ.”

Trời đất, những kẻ mới yêu. Bọn họ làm người ta phát ốm.

Từ phòng ngủ đã tắt đèn, Cleo nhìn Johnny đi bộ qua bãi cỏ về Ravenswood. Và trở về với Honor Donaldson, với đường cong khôn cưỡng và rất có thể đang khoả thân nằm trên cái giường cỡ đại.

Cô cũng chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng cô dám cá là giường đó phải cỡ đại.

Từ nhà bên vọng sang tiếng la lớn rồi tiếng cười ngăn ngắt. Cleo lấy hai tay vuốt mặt quay lưng lại cửa sổ. Thật chẳng vui vẻ gì khi thấy mình không được cần đến, không được yêu thương, và giống như kẻ thứ ba trong chính ngôi nhà của mình.

Tám ngày vừa rồi như một cơn bão công việc. Hay ở chỗ, Cleo phát hiện ra, là nó khiến cho đầu óc cô bận bịu không vô vọng mơ tưởng về lần gặp gỡ không như ý vừa rồi với Johnny LaVenture trước khi hắn và Honor biến mất khỏi làng. Chà, nó gần như ngăn cô mơ tưởng về hắn. Dở ở chỗ cô mệt rũ người, và hôm nay lại là một ngày rất dài. Một ngày rất, rất dàiààà. Mà, đáng buồn là, nó chưa kết thúc. Khi cô gọi cho Graham Cấu kính cổ từ chối ca làm thứ ba trong ngày, ông ta thông báo với cô chắc như đinh đóng cột rằng cô không có được cái may mắn ấy.

“Nhưng sáng này tôi tới sân bay Heathrow rồi còn gì.” Cô không hiểu ông ta có tim không. “Tôi còn tới cả tiệc kỷ niệm lễ cưới ở Devon nữa. Có ai khác làm thay tôi được không?”

“Bố khỉ, không, moi đâu ra ai nữa.” Graham thở dài khó chịu.” Tôi đã nói với cô rồi, ai cũng bận cả.”

Cleo vắn sống lưng; cô mỗi rả rồi không nhắc nổi người. “Thế còn chị Shelley thì sao?”

“Phải đưa con đi chữa răng.”

Quá thể đáng, Shelley có thực sự phải làm vậy không? Saskia mới sáu tuổi thôi. Chuyện răng lợi của trẻ con sau lại phải lo lắng trong khi kiểu gì chúng cũng rụng nhĩ?

OK, có lẽ cô không nên lôi cái đó ra lý luận. Chấp thuận, Cleo không tranh cãi nữa mà tắt máy. Mặc dù bắt đầu công việc từ tám giờ sáng và đã lái gần bảy trăm cây số trong ngày hôm nay, có vẻ như cô vẫn còn phải đi tiếp vài tiếng nữa. Vì ít nhất hơn ba trăm cây nữa, để đón Phu nhân Rosemary nào đó từ nhà bà ta ở ngoại ô Stratford trên dòng Avon đưa về nhà con gái ở Shepton Mallet.

Vì có những người đơn giản là không đi tàu được, cũng ạ.

Cleo có thể đoán Phu nhân Rosemary trông thế nào. Trước hết là nói to, khó tính, hống hách. Bà ta sẽ ca thán về những chỗ xóc trên đường, sẽ trang điểm rất đậm và sức nước hoa nhức mũi, và bà ta sẽ thở phì phì khó chịu mỗi lần buộc phải dừng lại ở chỗ sang đường cho người đi bộ, bởi vì tại sao những người mặc váy vải sợi nhân tạo hay bộ đồ thể thao xấu xí như vậy mà cũng dám qua đường...

Ồi chao, cứ day mãi cũng chẳng được việc gì. Cleo lắc đầu quên đi; cô rất mệt, lưng cô thì đau, và cuộc đời cô quá tệ. Nhưng này, công việc đã được xếp lịch từ trước và cô phải làm thôi. Đáng đời cô lắm khi trở thành người không thể thiếu được.

Một tiếng sau cô gần tới nơi. Khu Compton nằm sâu trong vùng quê Warwickshire, và rõ ràng là ẩn rất kỹ. Pin trong máy định vị đã cạn kiệt và cô phải đón Phu nhân Rosemary lúc tám giờ. Cuối cùng lúc tới ngã rẽ, Cleo nhìn thấy tấm biển chỉ đường bằng gỗ hoen gỉ mà tay chỉ đã bị vụn gãy - rõ ràng là bọn trẻ con trong

vùng rất mê mấy trò này. Đỗ xe bên con đường hẹp, cô vội ngăn để găng tay lấy bản đồ ra. Bản đồ không có tiếng rè rè khó chịu như rô bốt, không hết pin, và không ngừng hoạt động, xác thực và đáng tin cậy và...

Ôi trời chết tiệt!

Và nó có gáy xoắn với hai đầu nhọn có thể làm rách quần tất khi ta thực sự không muốn chuyện này xảy ra.

Chết tiệt, mẹ kiếp, thật là ngu ngốc, vào đúng ngày mà cô không mang theo đôi dự phòng nào trong túi. Nếu đây không phải là ví dụ chứng tỏ cuộc đời cô lúc này bị đất đến thế nào thì cô không biết còn ví dụ nào khác nữa.

Đi tiếp khoảng ba cây số, sự cứu trợ xuất hiện dưới dạng một trạm xăng nhỏ xíu thời hậu chiến. Hai cây xăng kiểu cũ nằm trên cái sân nhỏ xíu giữa hàng đồng lớp xe dừng rồi và ô tô gỉ sét bụi bặm. Nhưng nhờ phép màu cửa hàng vẫn mở. Một người đàn ông béo tròn vận bộ áo liền quần lấm lem đang hàn động cơ của một cái xe tải cũ. Cleo nhảy ra khỏi xe nói, “Chào bác, cho tôi hỏi đường tới khi Compton với.”

Ông ta đứng thẳng dậy lau mấy ngón tay chuối mẩn vào giẻ. “Nhà của Phu nhân Rosemary à? Cứ đi thẳng đường này, rẽ phải ở lối rẽ thứ hai, rồi đi độ một cây nữa, cô sẽ thấy cổng vào ở bên tay trái.”

“Cảm ơn. Ừm, cửa hàng bác còn mở không?”

Người đàn ông gật đầu nói, “Cứ tự nhiên.”

Gọi là cửa hàng thì hơi quá. Căn phòng nhỏ xíu là một phần của gara và không khí toàn bụi lẫn mùi xăng dầu. Trong đó có bán bìm bìm, mấy hộp sữa tiết trùng, vài chai nước chanh và dầm thùng rau mới hái từ ngoài vườn. Còn có thêm cả một cái giá nhiều tầng chất đống các loại tạp chí về động cơ, mấy can xăng, chai dầu động cơ, bọc tay lái co giãn, và một hộp ốc vít.

Và rồi, phép màu thứ hai xuất hiện, Cleo nhìn thấy một loạt mũ chống nước, áo mưa, và quần tất.

Đó là tin vui. Tin buồn là tất cả mớ quần tất đó đều dày, cỡ cực lớn và có màu da rám nắng. Loại dở nhất có thể tưởng tượng được.

Cleo quay lại nhìn người đàn ông đã đi theo cô vào cửa hàng. “Ừm, bác có loại quần tất khác không?”

“Không, rất tiếc.”

“Ồ. Số là đôi tất tôi đang bị thủng. Và mấy đôi này thì trông già quá.”

Ông ta châm một điếu thuốc. “Đó là quần tất của vợ tôi đó.”

Eo ơi.

“Ôi trời, xin lỗi bác.”

“Bà ấy chết năm ngoái.” Ông ta thở ra một đồng khói. “Nên tôi nghĩ nên bán chúng đi thì hơn.”

Ôi trời đất. Ít nhất thì chúng vẫn còn nguyên đai nguyên kiện, vợ ông ta chưa hề xỏ vào. “Tôi xin lỗi. Tôi sẽ lấy đôi này.” Cleo nhanh chóng trả tiền; chân trần trông sẽ đẹp hơn nhiều, nhưng đồng phục yêu cầu là cô phải mặc quần tất và Phu nhân Rosemary rất có thể sẽ phàn nàn nếu cô không mặc.

Đi tiếp chừng hai cây cô dừng lại bên ngoài một cánh cổng và thay sang chiếc quần tất kiểu bà già. Chiếc quần có màu trà đặc và rất rộng, nhăn nhoe quanh chân cô như con rắn sắp lột da. Ôi chao, mặc kệ.

Cleo theo lời chỉ dẫn của ông chủ gara và cuối cùng tới lối vào khi Compton. Mặt trời vừa lặn, bóng tối trùm xuống, và con đường dẫn vào nhà có hàng cây dẻ hai bên.

Và rất đẹp. Nó giống một trong những ngôi nhà hay được in trên các bài chuyên đề của tạp chí Cuộc sống thôn quê khi ta ngồi trong phong chờ của nhà sĩ. Thực sự thấm đẫm phong cách Jane Austen. Tâm trạng Cleo phần chần chừ hơn khi cô lái vào đến bên trong. Người ta có thể tưởng tượng cảnh bà chủ nhà tổ chức tiệc khiêu vũ ở đây, tiếp khách trên ngưỡng cửa, và lịch thiệp...

“Ồ, chào cô, cô là tài xế à?” Cửa ngoài mở toang và cô thấy một cô bé mười mấy tuổi trên mặt xỏ đầy lỗ, kẻ mắt màu hồng phản quang, và mặc quần jean vắn vắn. Một tay giữ điện thoại bên tai, tay kia vẩy vẩy

ra hiệu cho cô, nó nói, “Mọi người ở đằng sau nhà ấy, cứ theo con đường đó xuôi vườn hồng rồi qua cái mái vòm trong bụi cây thủy tùng... rồi, tớ biết, tớ nói với Zan nó là con bé lẳng lơ nhưng nó không tin tớ!”

Có lẽ không phải là Phu nhân Rosemary. Mãi mê buồn điện thoại, con bé đi vào trong nhà lấy chân đóng cửa. Tin tốt là nó chưa nhìn thấy chân của Cleo.

Cái quần tất rộng ở cả phần eo. Cô buộc phải kéo lên khi đi qua chỗ tối mù sương. Giầy của cô kêu rào rào trên sỏi và mùi cỏ mới cắt vương trong không khí. Quạ đang kêu trên cây bỗng ngưng lại khi nghe tiếng rè rè của máy bay một động cơ lượn qua đầu, để lại đằng sau đám hơi nước màu bạc trên màn trời tối. Dưới đất, sương mù là là dày đặc lơ lửng như huyết tương trắng bên trên bãi cỏ. Cleo cẩn thận đi qua vườn hồng được chăm chút kỹ càng, cô bắt đầu nghe thấy âm thanh ở đằng xa. Đằng trước cô có bụi cây thủy tùng, cao ngót bốn mét với cổng vòm hai mét rưỡi tạc xuyên qua. Đằng sau cái vòm đó đang có sự kiện gì thì phải; khi cô tới gần, âm thanh lớn dần lên, và nheo mắt qua kẽ hở cô thấy lấp lánh những màu sắc và người di chuyển.

Nhìn vào thì nó giống như một bữa tiệc ngoài vườn. Dù rằng giờ giấc cũng kỳ lạ, trời đang tối dần từng phút một. Cleo cúi xuống cổ vuốt thẳng nếp quần rồi túm cặp quần kéo cao hết mức.

Rồi mọi việc trở nên dễ hiểu. Khi cô ra khỏi lối đi vòm đó, một cái nút được bật lên, cả khoảng không sau đó bỗng nhiên tràn trề ánh sáng, và toàn bộ khán giả vỗ tay.

Sau lưng họ, tim Cleo bật vút lên như cá heo vì ngỡ ngàng. Một luồng adrenaline lan khắp người cô và da cô râm ran khi nhận ra, bởi vì ngay ở giữa chỗ trống đó, được những bóng đèn chiếu góc chuyên nghiệp rọi sáng, là một gia đình hươu. Con hươu đực kiêu hãnh, sừng vươn ra như cánh, nhìn thẳng vào mọi người. Bên phải nó là con hươu cái kiêu diễm, cổ cúi xuống ăn cỏ. Và ở giữa, tinh nghịch và tò mò, là hươu con.

Không phải gia đình hươu thật, mà được uốn bằng thép không gỉ và to hơn kích thước thực. Con hươu đực cao gần bốn mét. Tầm mình trong ánh sáng trắng bạc và được cây cối bao quanh, hiệu ứng mà nó tạo ra thật siêu thực như ở một thế giới khác. Và người phụ nữ bắt đầu tràng vỗ tay đang kéo người nghệ sĩ sáng tạo ra đằng trước.

32. Chương 55 (hết)

Chương 55

Johnny mỉm cười, hấn mặc chiếc áo xanh sẫm và quần jean, trông giản dị mà đẹp ngỡ ngàng. Cleo không kìm được lòng; chỉ cần bắt ngờ nhìn thấy hấn thế này đã đủ khơi lên dòng thác lũ cảm xúc. Ravenswood vắng bóng người suốt cả tuần vừa qua. Không ai biết hấn đi đâu.

“Cảm ơn Johnny rất nhiều vì đã biến giấc mơ của tôi thành hiện thực. Cậu đã vượt qua cả mong đợi của tôi, tôi vui mừng khôn xiết khi có những bức điêu khắc tuyệt đẹp này, và tôi biết là tôi sẽ yêu mến chúng cho tới khi tôi chết!” Người phụ nữ đó - liệu có phải là Phu nhân Rosemary không? - khoảng ngoài năm mươi tuổi, trông đầy đà, tươi cười, mặc gi lê bông trần và quần nhung tằm xơ xác. Lại đoán nhầm. Bà ôm Johnny trước khi tuyên bố, “Ngoài này hơi lạnh nên ta quay vào trong được không? Ồ, xin chào!” Nhìn thấy Cleo lượn lơ đằng sau đám đông bên hàng cây thủy tùng, bà nói thêm, “Ta có khách mới đến này. Cô đến để bắt anh chàng nghệ sĩ của chúng tôi đi đấy à?”

Khi mọi người đi qua cô vào nhà, Cleo thấy mình bị đám khách túm tụm đó sầm soi. Có phải họ đang cười cái quần tất kiểu bà già nheo của cô không? Khi chỉ còn ba người, người phụ nữ đó nắm chặt tay Cleo bằng cả hai tay và thân mật nói, “Tôi được nghe kể hết về cô rồi. À, mà tôi là Rose.”

Chuyện gì đang xảy ra đây? Cleo nói, “Chào bà. Tôi là Cleo. Ừm... có phải tôi sẽ chở bà đến Shepton Mallet không?”

“Không đâu, cô sẽ đưa Johnny về nhà. Giờ tôi phải đi mời rượu cho những người bạn đang khát khô của tôi đây. Và hết sức hoan nghênh các bạn trẻ nếu cô cậu muốn ở lại tham gia cùng chúng tôi.” Ngoái đầu cười với Johnny trước khi biến mất qua lối vòm, Rose vui vẻ nói, “Cô gái xinh xắn. Vết tàn nhang tuyệt đẹp. Quần tất buồn cười!”

Và rồi chỉ còn hai người ở khoảng đất trống đó, bao quanh là cây cối và gia đình hươu bạc được chiếu sáng nghệ thuật, bóng đêm trùm quanh họ và cỏ rụi xuống vì sương muối.

Cleo chạm mắt Johnny lần đầu tiên trong tối nay. Chắc chắn có chuyện đang xảy ra mà không ai giải thích gì với cô. Giống như trong giấc mơ ta thấy mình đứng trên sân khấu nhưng không ai nói cho ta biết tên vở kịch ta phải diễn.

OK, cái gì cần nói trước thì nói trước. Miệng khô khốc, cô nói, “Ở Shepton Mallet có chuyện gì?”

Johnny hít sâu. “Xin lỗi cậu, là ý của Rose.” Hắn nghe có vẻ không chắc chắn như thường lệ, bắt đầu như thể kể cũng lạ.

“Tại sao bà ấy lại biết hết về tớ?”

“Tớ đã làm việc tại đây tám ngày nay. Bọn tớ nói chuyện với nhau.” Hắn nói. “Tớ phải tâm sự với ai đó nếu không tớ phát điên mất. Và đưa cậu đến đây là ý của bà ấy. Nếu tớ biết cậu sẽ đến đây gặp tớ thì đã không còn là điều ngạc nhiên nữa.” Johnny khàn nói tiếp, “Rose hay thích gây ngạc nhiên lắm.”

Tim của Cleo chưa bao giờ đập nhanh như vậy. Để có thêm chút thời gian suy nghĩ, cô nói, “Cô Clarice thế nào rồi?”

“Rất ổn. Tháng tới cô ấy sẽ chuyển về nhà dưỡng lão Neid.”

“Thế thì... tuyệt quá.”

“Tớ biết mà.”

Cô lấy hết can đảm. “Còn chuyện với Honor thì sao?”

“Honor ổn. Cô ấy cũng khỏe.” Ngừng một lúc nữa. “Bọn tớ không còn bên nhau nữa. Tớ chấm dứt với Honor tuần trước rồi.”

Ôi trời, hắn nghiêm túc đấy à? Không thể kiềm chế được, Cleo bật ra, “Thật à? Tại sao? Tại sao cậu lại làm thế?”

Hắn giơ tay lên để ngăn cô lại. “Được rồi, để tớ giải thích vài điều. Lúc tớ còn ở bên Mỹ, Honor và tớ có hẹn hò với nhau nhưng mọi chuyện không ổn thoả lắm. Mỗi quan hệ dần đi đến ngõ cụt nhưng Honor hoảng sợ khi tớ định chấm dứt. Rồi cô ấy gặp một người khác và nói với tớ là mối quan hệ của bọn tớ đã hết. Làm như thế cô ấy sẽ không phải là người bị bỏ. Điều đó với tớ không thành vấn đề. Tớ thấy khuấy khoả. Nhưng rồi tháng trước mọi việc hỏng bét cả khi cô ấy nhận ra gã kia tệ hại đến thế nào. Đó là lúc cô ấy gọi cho tớ lúc tớ đang ở Norfolk và cô Barbara thì sắp qua đời. Ngay sau đó, cô ấy nhảy lên chuyến bay sớm nhất. Rồi cô ấy từ chối hợp đồng quảng cáo nhiều triệu đô la để ở bên tớ, nên tớ còn biết nói gì? Cảm ơn nhưng anh không muốn vậy à?” Hắn lắc đầu. “Tớ không thể làm thế với cô ấy được. Cô ấy dễ thương và tốt bụng. Nên tớ thấy mình phải chấp nhận thôi, thử thêm một lần nữa.”

“Cho tới một tuần trước.” Răng Cleo lập cập. “Có chuyện gì vậy?”

“Cậu thực sự muốn biết à?” Hắn nhìn cô chăm chú. “Được rồi, tớ sẽ nói. Có cậu.”

“Cái gì?”

“Cậu nhớ lúc tớ nhờ cậu sang nhà tớ bầu bạn với cô Clarice buổi tối hôm đó không?”

“Có.” Ôi trời, cô biết làm gì với lượng adrenaline thừa này bây giờ?

“Cậu nói là cậu sẽ giúp. Rồi cậu nói, ‘Mấy giờ cậu muốn tớ sang?’ Johnny đợi, rồi cúi mặt xuống, ‘Và lúc đấy tớ chỉ muốn nói là, Tất cả các giờ.’”

Im lặng. Đàng xa văng lại tiếng cú kêu. Cleo rùng mình; chuyện này thực sự đang xảy ra à? Có cảm giác như nó đang xảy ra, nhưng làm sao cô biết chắc như đinh đóng cột được?

“Và đó là lúc tớ biết mình phải làm gì,” Johnny nói. “Kể cả nếu tớ có biến thành một thằng đại ngốc. Bởi vì có thể cậu không cảm thấy như vậy về tớ, nhưng từ khi quay lại Đồi Channings, tớ không thể thôi nghĩ về cậu.”

Hắn có nghe được tim cô đập nhanh thế nào không? Giống như có một con kangaroo đang cố vùng ra khỏi ngực cô. Liệu mình thoáng nở nụ cười, Cleo nói, “Nghĩ gì về tớ cơ?”

“Chỉ những điều tốt thôi. Tớ nghiêm túc đấy. Từ hôm đám tang của bố tớ, cậu đã ở... trong này.” Hắn vỗ một bên đầu.

Ôi trời, thật tuyệt vời. “Nhưng tại sao lại là tớ? Tại sao lại tớ mà không phải Honor?”

“Được rồi, nghĩ gì nói nấy nhé.” Johnny giơ ngón tay ra đếm. “Nếu cậu làm gãy một cái móng tay, cậu có gọi cho thợ làm móng bảo cô ta bay đến sửa không?”

“Có thể,” Cleo nói.

“Nếu tớ nhăn mặt và trán tớ nhăn lại, cậu có nhai đi nhai lại với tớ là tớ thực sự cần phải bơm botox không?”

“Cũng có thể.”

“Nếu tớ bảo cậu là tớ đang sắp xếp đưa cô tớ về nhà dưỡng lão ở Bristol thì cậu có nói là, ‘Ồi chà, có phải làm vậy không? Thế thì cô ấy sẽ liên tục muốn đến đây nghỉ lại đây.’”

Hắn nhại giọng Honor đến mức hoàn hảo. Vừa sốc vừa vui mừng, Cleo nói, “Trời đất, cô ấy nói thế thật à?”

Johnny nhún vai. “Đó không phải là lý do tớ chấm dứt với cô ấy. Tớ làm thế vì cô ấy không phải là cậu. OK, tớ thú nhận được chưa?”

“Được rồi.”

“Em hài hước, dễ cáu và em không hề biết mình đẹp thế nào.” Anh dừng lại. “Em chính là lý do anh quay lại sống ở Đồi Channings.”

Cô chớp mắt. “Thật không tin được anh.”

“Thật đấy. Em muốn nghe lời thú nhận nữa không?”

“Chắc chắn rồi,” Cleo nói.

“Cái này hơi xấu hổ.”

“Kiểu em thích nhất đấy.”

“Khi anh cá với em là em sẽ không thể chịu cảnh thiếu bạn trai quá sáu tháng, đó là vì anh không muốn em dây dưa với bất cứ ai khác.”

Bụng Cleo quặn lại sung sướng. “Nhắc lại cho em xem mình cá bao nhiêu tiền đi. Em mong thắng vụ này quá.”

“Anh chưa thú nhận hết.”

“Xin lỗi. Anh tiếp tục đi.”

“ Bao nhiêu tháng trời anh đã muốn được hôn em.” Johnny lắc đầu. “Rất muốn. Trời đất, ngần ấy thời gian mà anh chưa hề được hôn em...”

Cleo nuốt nước bọt. “Anh làm em lo lắng rồi đấy.”

“Sao thế?”

“Bởi vì nhờ em rất kém trong khoản này thì sao? Biết đâu em hôn như cái máy giặt.”

Johnny nói, “Em đã bao giờ nghĩ là anh cũng rất lo không?”

Cô lắc đầu. “Giờ anh lại nói lung tung rồi. Anh có bao giờ lo lắng đâu.”

“Trước đây thì không.” Anh tiến lại gần. “Nhưng bây giờ thì có. Ngoài những chuyện khác ra, anh cũng đã nói với em tình cảm của anh, vậy mà em chưa đáp lại một lời. Em rất có thể sẽ bảo anh cuốn xéo đi.”

Cleo ngược nhìn anh. Anh có vẻ như đang nói thật, nhưng đây là người đàn ông tự tin nhất cô từng gặp trong đời. Không định trước, cô giơ tay ra áp lòng bàn tay vào vùng tam giác ẩm áp trên ngực anh nơi cổ áo sơ mi để hở...

Thịch thịch thịch thịch thịch thịch...

Johnny thở ra, ngưng ngừng. “Ôi trời, em nghe được tiếng tim anh đập à?”

Thật buồn cười là bao nhiêu năm trời cô không hề nghĩ là đàn ông cũng có thể lo lắng về chuyện này. Nụ cười toả lan khắp khuôn mặt Cleo khi cô nắm tay anh đặt dưới cổ cô.

Thùm thụp thùm thụp...

Johnny cảm nhận được, rồi thả lỏng thấy rõ. “Gần nhanh bằng nhịp tim anh.”

Anh hôn cô hay cô hôn anh đây? Cleo không hề biết chuyện đã xảy ra thế nào; cô chỉ biết là hai người gặp nhau ở giữa, môi chạm nhau và kỳ diệu thay, có vẻ như chúng đã biết nhau từ lâu. Johnny quàng tay ôm cô, cô lùa tay vào tóc anh và cảm giác thật hoàn hảo đến nỗi cô không muốn nó kết thúc.

Mà mãi lâu sau nó cũng không kết thúc. Cho tới khi họ phải dừng lại lấy hơi.

Johnny mỉm cười vuốt ve mặt cô. “Không hề giống máy giặt tẹo nào.”

“Anh cũng vậy.”

Anh chạm vào vết tàn nhang dưới mắt phải cô. “Lời thú nhận cuối cùng nhé?”

“Nói đi.” Làm sao chân cô vẫn đứng vững được nhỉ?

“Anh yêu em. Thật đấy. Và anh cảm thấy thật mới mẻ, bởi vì anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy với bất cứ ai trước đây.”

Anh yêu em. Đây rồi. Lần trước đã có người nói câu này với cô, chính là Will, trong quán rượu hôm đó khi cô nói với anh ta là cô không còn muốn liên quan gì đến anh ta nữa. Đó là tiếng Anh yêu em đầu tiên của cô và nó thật kinh khủng, hoàn toàn không ổn.

Nhưng lần này thì thật tuyệt. Johnny đã nói câu đó và cảm giác thật hạnh phúc và ổn thỏa biết bao. Cleo nuốt khan; cô không hề chắc là chân mình còn đứng vững. Nếu không phải anh đang ôm cô, thì cô đã thành một đồng trên cỏ rồi. Cô nói nhỏ, “Đừng có đùa đấy...”

“Ôi trời, đừng có nghĩ thế! Chuyện đó làm anh day dứt hàng năm trời...”

“Day dứt vì cái gì?”

“Vì trò cá cược ngu xuẩn đó. Cái đêm khiêu vũ ở trường ấy.” Johnny lắc đầu ngại ngừng. “Anh vẫn muốn xin lỗi về chuyện đó nhiều lần rồi, nhưng anh không đủ can đảm. Rồi anh nghĩ - hy vọng - là có thể em đã quên hết rồi, nên không nên nhắc lại làm gì. Nhưng em chưa quên đúng không? Anh rất xin lỗi.”

Anh thực sự nghĩ thế. Thật kỳ diệu là mọi gánh nặng xấu hổ đã cất khỏi vai cô và tan biến. Cleo vui vẻ nói, “Bây giờ thì em quên rồi. Mà thôi, tiếp tục chuyện anh đang nói đi.”

“Được rồi, có thể thế này thì đường đột quá,” Johnny tiếp tục, “nhưng bao nhiêu năm nay em là người anh chờ đợi. Bởi vì anh biết anh có thể sống cả đời bên em. Anh muốn sống cả đời mình bên em...” Thêm một nụ hôn, rồi giọng anh hơi run run, “Em cho anh cơ hội chúng tỏ điều đó nhé?”

Cleo nói, “Đừng có hứa những lời anh không giữ được. Ta cứ sống từng ngày một nhé được không?”

“Được, nhưng anh biết cảm giác của mình, và anh biết đây là lời hứa, anh có thể thực hiện được. Anh sẽ không nghĩ khác về em đâu.” Ánh mắt anh cho cô biết anh nói thật. “Em là tất cả những gì anh mong muốn!”

Cleo cảm thấy tim mình như nở ra vì vui mừng. Mãi tới khi anh nói ra, cô mới dám tự thú nhận với bản thân rằng tất cả những gì mình muốn là được nghe Johnny LaVenture thốt ra những lời đó. Nếu chuyện này xảy ra mấy năm trước thì có thể đã không thành. Nhưng bây giờ... bây giờ thì rất phù hợp, hoàn hảo. Cô nghiêng đầu. Chờ đã...

“Tiếng gì đó?”

Johnny đứng thẳng lên nghe ngóng. Chỉ lảng máng nhưng nghe như tiếng hò reo vậy.

“Ồ, kệ đi.” Sau khi nhìn ra đằng sau, anh vui vẻ nói, “Chỉ là Rose thôi, ăn mừng vì bà ấy đã đứng ấy mà.”

Trước đó, Cleo đã tự hỏi sao người ta lại đặt làm một bức điêu khắc hoành tráng thế này và đặt nó giữa đám cây cối, nhìn từ bên ngoài vào thì chỉ thấy thấp thoáng vì bị hàng rào cây thủy tùng cao gần bốn mét chắn.

Giờ cô nhận ra là, giống như Stonehenge, bức điêu khắc đã được cẩn thận đặt ở một vị trí mà từ khu nhà kính ở bên chái nhà, ta có thể rõ ràng chiêm ngưỡng nó qua lối vòm.

Cũng thật rõ ràng là cùng với gia đình hươu thép đằng sau lưng họ, cô và Johnny được ánh đèn trắng bạc chiếu sáng.

Và Rose không phải là người duy nhất hò reo và vỗ tay. Tất cả khách của bà đều túm tụm bên ô cửa sổ dài; hai người đang đứng ngay giữa trung tâm của sự chú ý.

“Ta phải vào uống một chút thôi,” Johnny nói. “Để bà ấy có được giây phút huy hoàng.”

“Thế này thì xấu hổ lắm,” Cleo nói.

“Không sao đâu, sẽ ổn thôi, anh hứa mà. Này, em làm cái gì đấy? Trời đất, em đang cởi hết áo quần ra đấy à?” Johnny hoảng sợ nói, “Này, anh cũng không thể chờ hơn được nữa nhưng chúng mình không làm gì ở đây được đâu, mọi người vẫn đang nhìn đấy.”

Đằng sau hàng rào, hơi khuất tầm nhìn từ phía nhà kính, Cleo làm việc cô phải làm và nói, “Đừng lo, em không định trần truồng ở đây đâu. Em chỉ cởi bỏ cái quần tất kinh dị này đi thôi. Này, đây, giấu nó trong áo anh ấy.”

Johnny gơ cái quần lên nhìn ngấm đầy yêu thương, chiếc quần nhăn nheo xấu xí màu trà đặc. “Được thôi, nhưng chúng mình sẽ không bao giờ vứt nó đi. Nó sẽ là vật kỷ niệm cho một ngày đáng nhớ.” Luồn tay qua eo Cleo và đi bên dưới mái vòm thủy tùng, anh thì thầm, “Em có thể mặc nó bên dưới váy cưới khi bọn mình lấy nhau.”

Anh tưởng cô ngu ngốc hết thuốc chữa chắc? “Em có ý hay hơn,” Cleo nói. “Sao không phải là anh mặc nhỉ?”

Hết_____

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách

Chimcanhcut100786 – Trang napa – thao1011

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-thu-yeu-nhe-cleo>